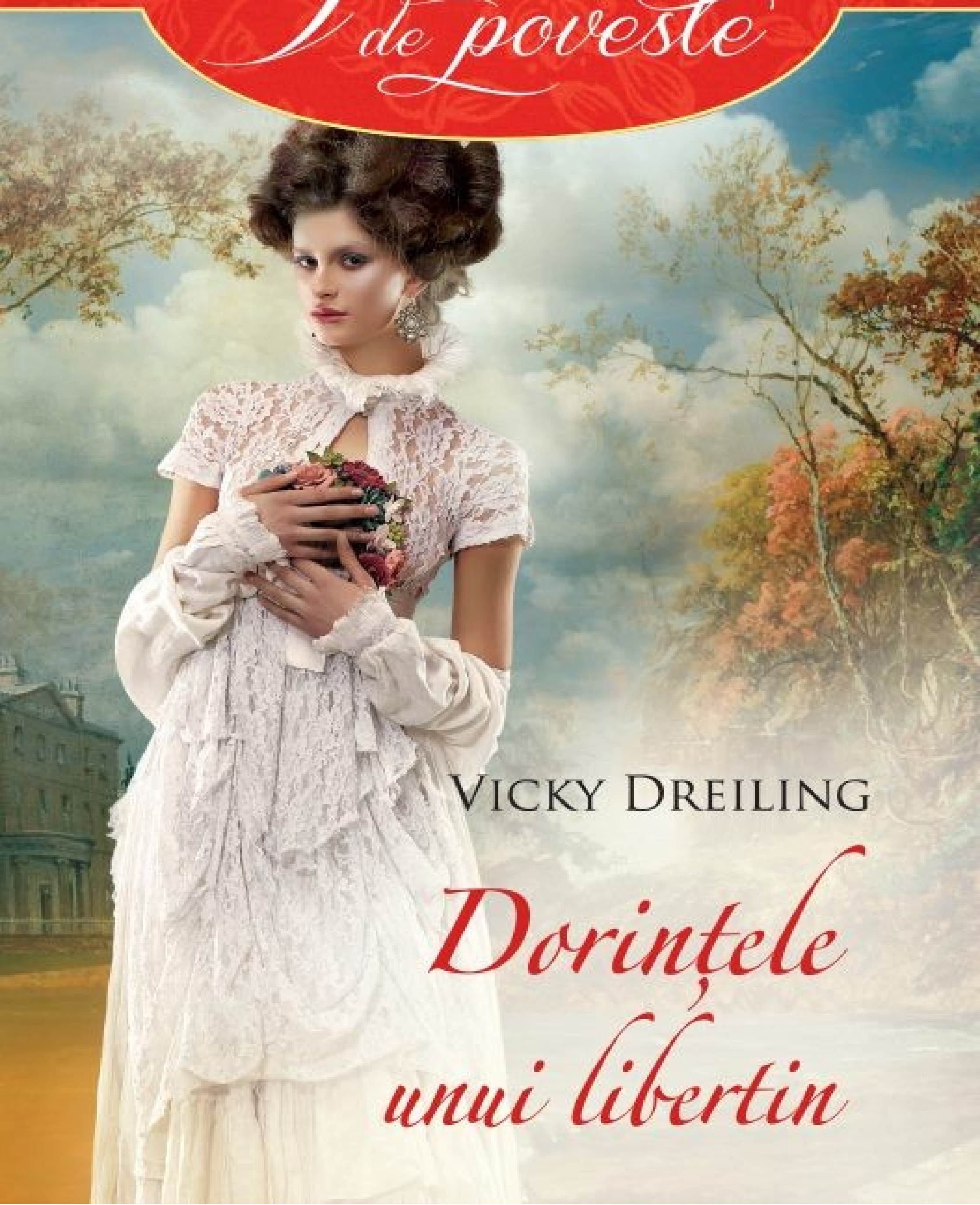
Colecția *Iubiri de poveste*

VICKY DREILING

Dorințele unui libertin

BESTSELLING AUTHOR

VICKY DREILING

The Sinful Scoundrels

WHAT A RECKLESS ROGUE NEEDS

VICKY DREILING

Dorinţele unui libertin

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Dorinţele unui libertin
Vicky Dreiling

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Andra Stoica
Corector: Păuniţa Ana
Copertă: Florentina Tudor
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
DREILING, VICKY
Dorinţele unui libertin / Vicky Dreiling.
Trad.: Raluca Matiş.
— Bucureşti: Litera, 2014
ISBN 978-606-741-390-8
I. Matiş, Raluca (trad.)

821.111(73)-31 135.1

VICKY DREILING

Dorinţele unui libertin

Traducere din limba engleză
Raluca Matiș

Alma

Tatălui meu Benny Gregory, care a încetat din viaţă. Mi-e dor de tine, tăticule.

Prolog

Eton, decembrie 1798

Colin Brockhurst, conte de Ravenshire, avea numai opt ani, dar ştia deja că se pot întâmpla şi lucruri rele pe lume.

Stătea pe o bancă tare împreună cu ceilalţi băieţi, aşteptând să meargă acasă. În mod normal băieţii erau gălăgioşi şi neastâmpăraţi, dar sub privirea severă a directorului şcolii, stăteau în linişte, cu excepţia unei ocazionale tuse sau a unui strănut. Aproape toată lumea plecase deja acasă pentru sărbătorile de Crăciun, inclusiv prietenul lui, Harry. De fiecare dată când se deschidea uşa, vântul îngheţat năvălea înăuntru, încât nici paltonul călduros şi nici mănuşile de piele fină nu erau suficiente să împiedice curentul păcătos.

Afară se auzi din nou tropăit de paşi, sunet ce anunţa că se va deschide iar uşa. Colin îşi ţinu respiraţia, dar sosise tatăl altcuiva. Oare tăticul lui unde era? Simţea un gol dureros în piept, dar nu putea să arate că-i era teamă, căci atunci ceilalţi băieţi mai mari şi-ar fi bătut joc de el.

Uşa se deschise, lăsând să intre un val rece de vânt şi un alt băiat sări în picioare, de data aceasta ca să plece împreună cu un servitor. Colin

simţea toată încordarea în stomac. Spera că *papa* va apărea la uşă, nu un lacheu. Golul din piept îl făcea să se simtă singur şi speriat, dar îşi încleştă mâinile şi se forţă să-şi ţină toată teama ascunsă într-un loc unde nimeni nu putea s-o vadă. Trebuia s-o facă, altfel băieţii mai mari i-ar fi mirosit frica precum mirosul de transpiraţie veche şi i-ar fi făcut viaţa un iad când urmau să înceapă din nou trimestrul, după sărbători. Învăţase să se ferească de băieţii mai mari şi mai masivi şi să-şi folosească pumnii ca să se apere când nu putea să scape altfel.

Uneori se bucura când se bătea, căci în felul acesta putea să lovească până îşi elibera furia şi frustrarea. Cu doi ani înainte, *papa* îi spusese că îngerii o duseseră pe mămica lui în rai. Fusese destul de mare să înţeleagă că murise şi că nu va mai veni înapoi, oricât de mult se rugase el pentru un miracol.

Acum deja se făcea târziu, şi nu mai erau decât trei băieţi, cu el cu tot. Ce s-ar face el dacă ar muri şi *papa,* şi n-ar mai veni nimeni după el? Ar trebui să rămână de unul singur la şcoală? *Papa* îi spusese că nu avea de ce să se teamă, dar Colin trebui să-şi încleşteze încă şi mai tare degetele-i tremurânde.

Trebuia să fie curajos. Asta îi spusese tăticul când îl adusese prima dată la Eton. Colin se forţase să ţină toate sentimentele acelea de frică în el, deşi îl făceau să-l doară pieptul.

Uşa se deschise din nou. Colin îşi ţinu din nou răsuflarea şi apoi expiră prelung când îşi văzu tatăl. Îşi înşfăcă ghiozdanul şi sări în picioare.

— Eşti gata să vii acasă? îl întrebă zâmbind tatăl lui.

Colin dădu din cap că da. Mâna lui *papa* pe umăr îl făcea să se simtă în siguranţă, şi nu se mai simţise aşa de foarte mult timp. Ieşiră afară împreună, unde câţiva fulgi de zăpadă se învârtejeau prin aer. Încercă să prindă unul pe limbă în timp ce coborau scările ca să ajungă la trăsura ce-i aştepta. Urcă, şi *papa* îi dădu o pătură de lână să-i ţină de cald. Trăsura porni, iar ritmul constant al potcoavelor pe caldarâm şi mişcarea atelajului îl făcură somnoros. *Papa* îi puse braţul în jurul umerilor, şi Colin se rezemă moale de el.

Era deja întuneric când *papa* îl trezi şi-l duse în han. Era atât de obosit, că nu-şi aminti nimic până când *papa* îl deşteptă a doua zi dimineaţă. După ce se spălă şi se îmbrăcă, *papa* îl duse la parter, pentru micul dejun. Stomacul lui Colin ghiorăia întocmai ca mârâitul unui câine, şi băiatul mâncă până la ultima bucăţică ouăle cu pâinea prăjită. *Papa* râse şi-i răvăşi părul.

Apoi un bărbat numit „hamal” le duse bagajele la trăsură. Colin urcă înăuntru şi, după ce se aşeză lângă el, *papa* trase aer adânc în piept.

— Trebuie să te pregătesc pentru ceva, zise el.

Colin încremeni. Când oamenii mari spuneau lucruri de genul ăsta nu era semn bun.

— Nu are de ce să-ţi fie teamă, zise *papa.*

Colin îşi ţinu totuşi respiraţia.

— Ai o mamă nouă, continuă *papa.*

Colin expiră, dar rămase nedumerit.

— De unde a apărut?

— Am întâlnit-o când erai la şcoală. Este soţia mea acum şi mama ta vitregă, zise *papa.* O să locuiască împreună cu noi.

Colin nu voia o mămică vitregă. El o voia pe mama lui.

— Totul va fi bine, fiule.

Colin nu-l credea. Nimic nu va mai fi bine niciodată. Mămica lui murise şi-l părăsise.

— O s-o întâlneşti azi, zise *papa.*

Colin se simţi de parcă fundul trăsurii se prăbuşise sub el.

Capitolul 1

Londra, 1821, Albany

Colin se trezi cu o durere de cap şi cu limba uscată ca deşertul Arabiei. Era clar că băuse destul vin să umple toată afurisita de Tamisă.

Se ridică în capul oaselor la marginea saltelei şi-şi dădu seama că dormise cu cizmele în picioare. O rază de soare trecea printre perdele, orbindu-l. Îşi umbri ochii cu mâna şi se întoarse într-o parte. Urmele beţiei de seara trecută erau pe un cufăr: două pahare şi trei sticle goale.

Pentru o clipă de buimăceală, creierul înceţoşat refuză să coopereze. Îşi frecă mâna peste faţa nebărbierită. Două pahare? În dormitor? Mai fusese şi altcineva aici?

Când se deschise uşa, se ridică în picioare şi se întoarse spre ea. O femeie roşcată într-o rochie verde şifonată intră în cameră. Colin îşi amintea vag c-o întâlnise în culise în cabina actriţelor de la teatru noaptea trecută.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el cu vocea răguşită.

Femeia pufni.

— Nu ţi se pare al naibii de evident?

Oh, Doamne.

— Noi doi am…

— Eşti tâmpit? Ai fost aşa de matol că nu te-am putut trezi, zise ea. N-am avut pe nimeni să m-ajute să mă dezbrac.

Colin oftă uşurat. Având în vedere cât de beat fusese seara trecută, se îndoia c-ar fi fost suficient de raţional să folosească vreun mijloc de protecţie.

— Îmi pare rău, Lila, zise el.

Femeia îşi dădu ochii peste cap.

— Numele meu e Lottie.

— Bineînţeles. Cum am putut să uit?

— Ai fost matol ca un marinar, spuse ea. De-aia ai uitat.

Colin se simţi de parcă dăduse o trăsură peste el.

— Trebuie să-ţi cer iertare, dar proprietarul nu permite să aduc femei în cameră.

— Asta nu te-a deranjat aseară.

Cineva bătu cu pumnul în uşă, făcându-l să tresară. Întâlni privirea lui Lottie.

— Stai aici şi nu face zgomot.

Femeia se încruntă.

— Ce? Vrei să mă ascunzi?

— Păi… da. Te rog, nu face zgomot, zise el foarte încet. Proprietarul mă va amenda dacă te descoperă aici.

Bătaia în uşă se auzi din nou, de data aceasta mai insistentă. Colin simţea că-i bubuie tâmplele în timp ce mergea către uşă.

— Nu aşa tare! strigă el.

— Nici aseară n-a fost tare, chicoti Lottie din spatele lui.

Colin se opri auzind aluzia obscenă atât de ridicolă şi se uită peste umăr.

— Du-te înapoi în dormitor. Nu trebuie să fii văzută aici. Femeia se rezemă de uşă şi rânji.

— Spune-i proprietarului că sunt soră-ta.

Colin pufni.

— Sunt sigur c-a mai auzit-o pe asta.

Râsul ei răguşit îl enerva cumplit. Într-o stare de spirit extrem de proastă, Colin traversă cu paşi mari micul salon şi deschise brusc uşa.

Era prietenul lui cel mai vechi, Harry.

— Scuze că te-am trezit, bătrâne, dar e aproape amiază.

— Oh, slavă Domnului! zise Colin, făcându-i semn prietenului său să intre. Am crezut că e proprietarul.

Harry clipi când dădu cu ochii de actriţă.

— Oh, vai de mine, ce moment nepotrivit.

— Nu-ţi face griji, zise Colin. Lila tocmai pleca.

— Lottie, rosti ea pe un ton exasperat. Apoi îşi întoarse atenţia către Harry. Măi, ce chipeş eşti!

Harry îi luă mâna şi făcu o plecăciune de parcă era o mare doamnă la un bal din înalta societate.

— *Enchanté.*

Colin îşi găsi punga de bani şi-i dădu lui Lottie un şiling.

— Asta ar trebui să acopere costul unei birje.

Actriţa se încruntă.

— Vrei să te descotoroseşti de mine?

— Câtuşi de puţin, doamnă, zise Harry, uitându-se cu neruşinare în decolteul ei.

Colin scoase un oftat zgomotos, cotrobăi în pungă şi mai scoase un şiling. Lottie ridică din sprâncene.

— Şi asta e tot ce primesc după ce-am stat toată noaptea?

— Ai dormit într-un pat moale, zise Colin.

Femeia îşi puse mâinile în şolduri.

— A trebuit să stau cu rochia pe mine.

Harry studie farmecele voluptuoase ale actriţei.

— Presupun că e mai eficient aşa.

— Iar el a rămas cu cizmele în picioare, pufni Lottie.

Harry clătină din cap.

— Nu prea eşti în formă, bătrâne.

Colin îi aruncă lui Harry o privire lungă, cu subînţeles.

— Tu voiai ceva?

— Da, răspunse Harry şi scoase o scrisoare din buzunar. Asta a fost trimisă din greşeală acasă la mine azi-dimineaţă.

Colin luă scrisoarea şi se uită la Lottie.

— Îţi urez multe aplauze cu sala în picioare.

Lottie îşi luă pelerina.

— Aseară sigur nu te-ai ridicat pentru mine.

Cu această replică, ieşi pe uşă afară.

Harry izbucni în hohote de râs şi se trânti pe canapeaua învechită.

— Tacă-ţi fleanca! se răsti Colin. Se îndreptă spre masă şi rupse pecetea scrisorii. Cât să-ţi dau pentru taxa de timbru?

— Nimic. Tu mi-ai plătit ultima scrisoare, zise Harry. Cine ţi-a trimis-o?

— Nu ştiu. Încă n-am citit-o.

— Măi, dar încet mai eşti azi, zise Harry.

— Am o migrenă teribilă.

Aşeză scrisoarea deoparte şi-şi frecă tâmplele. Suferise de multe migrene din cauza băuturii în ultima vreme.

— Unde ţi-e valetul? Poate să-ţi pregătească un leac.

— Are dimineaţa liberă azi.

Colin mai aruncă nişte cărbuni în focul ce mocnea, apoi se duse în bucătărie, puse apă într-un ibric şi se întoarse în salon. Adăugă nişte ceai şi puse ibricul pe foc. În timp ce aştepta să se încălzească apa, deschise scrisoarea şi se încruntă.

— Ei bine? întrebă Harry.

— E de la tata, zise el şi nările îi fremătară.

— Şi ce-ţi scrie?

— Îmi cere să mă prezint la Deerfield Park, spuse Colin. Se ridică în picioare, azvârli

scrisoarea pe masă şi începu să umble înainte şi înapoi prin salonaş. Naiba să-l ia.

Harry ridică din sprâncene.

— S-a-ntâmplat ceva rău?

— S-a-ntâmplat ceva al naibii de rău. Tata vrea să vândă Sommerall.

Colin scrâşni din dinţi la gândul că nişte străini vor intra în posesia proprietăţii.

— Dar dreptul privind succesiunea? întrebă Harry.

— Sommerall a fost intenţionat lăsată pe dinafară. Bunicul avea de gând să lase moşia unui fiu mai mic, dar tata a fost singurul lui urmaş bărbătesc.

Părinţii lui locuiseră acolo până la moartea mamei lui, iar după aceea tatăl său se mutase brusc la Deerfield, domeniul bunicului lui Colin, aflat în apropiere.

Colin se duse la geam şi trase la o parte draperiile. Sommerall fusese casa lui din copilărie în primii şase ani de viaţă. Nimeni nu o ocupase de atunci. Întotdeauna se gândise că tatăl lui îi va lăsa lui proprietatea.

— Când te duci? întrebă Harry.

Îi aruncă o privire încărcată de ironie amară.

— Cât mai curând posibil.

— Îmi pare rău de proprietate. Poate vei putea să-l convingi pe marchiz să nu vândă.

— Da, sigur, replică el, plin de sarcasm.

— Cât vei sta? întrebă Harry.

Colin ridică din umeri.

— Suficient cât să aflu ce l-a făcut pe tata să ia decizia asta.

Avea de gând să-l facă pe tatăl său să se răzgândească, şi avea o cauză bună.

Când ibricul începu să ţiuie, îl luă de pe foc şi turnă apa fierbinte.

— Ducele de Wycoff şi familia lui vor veni în vizită ca de obicei? întrebă Harry.

— Mă îndoiesc. După câte ştiu, ducesa şi fiica ei cea mai mare sunt încă la Paris.

— S-au întors acum şase luni.

Colin turnă ceaiul printr-o strecurătoare în două ceşti şi îi dădu una lui Harry.

— De unde ştii asta? Oh, sigur că da, mama şi verişoarele tale ţi-au spus.

Harry sorbi din ceai.

— Ştii că salonul mamei mele este faimos

pentru bârfele despre scandaluri. Verişoarele mele ştiu totul despre toată lumea. Ştii că Lady Angeline a rupt logodna cu Brentmoor acum mai mult de un an.

— Am auzit.

Asta era tot ce ştia despre situaţia ei, deşi nu putea să-şi dea seama cum ajunsese să se încurce cu craiul acela. Nici nu voia să ştie. Familiile lor erau apropiate, dar el se certase cu Angeline cu mulţi ani în urmă. Tatăl lui îl învinuise că îi frânsese chipurile inima fetei la balul ei de debut, dar adevărul era exact opusul. Când o invitase la dans, ea îl refuzase fără şovăire şi acceptase invitaţia altcuiva. Ca să fie cinstit, împărţise o sticlă cu nişte prieteni, aşa că Lady Angeline fusese dezgustată. De atunci fuseseră ca uleiul cu apa. Nu se amestecau deloc unul cu celălalt.

Harry îşi puse ceaşca deoparte.

— Umblă zvonul că logodna ruptă e motivul pentru care a fugit la Paris anul trecut.

Nu era surprins. Ruperea unei logodne era o chestiune gravă. Ziarele de scandal scriseseră despre asta, neascunzând prea bine numele implicate. Colin nu înţelesese niciodată cum de tatăl ei aprobase căsătoria de la bun început. Reputaţia proastă a lui Brentmoor era, la urma urmei, foarte bine cunoscută.

Harry se încruntă.

— De ce vrea marchizul să vândă Sommerall?

— Asta e o întrebare de o mie de lire sterline, zise Colin încleştându-şi fălcile.

Considera decizia tatălui său o insultă, dar nu voia să spună asta cu voce tare.

— Marchizul se va răzgândi, spuse Harry.

— Asta nu e un capriciu frivol din partea tatălui meu.

— Crezi că blufează?

— Nu, e serios. Dar şi eu sunt.

— Ce plănuieşti? întrebă Harry.

Colin îşi ridică bărbia.

— O ofertă pe care să n-o poată refuza.

Suffolk, Sommerall House, două zile mai târziu

Caleaşca încetini la zece kilometri de conacul Deerfield şi ocoli pe aleea circulară către Sommerall. Din fericire, vremea era încă bună. Când caleaşca se opri, Colin îşi luă pălăria şi

coborî. Briza rece de toamnă îi răcori faţa, şi inspiră aerul proaspăt de ţară. Era înviorător, după atmosfera mizerabilă şi sufocată din Londra.

Îi spuse vizitiului să aştepte şi se duse cu paşi mari către casa de gresie construită la începutul secolului optsprezece. Cizmele îi scrâşneau pe pietrişul aleii. Nuanţa mai întunecată de albastru a cerului semnala apropierea înserării. Era bucuros că ajunsese înainte să scadă lumina prea tare, pentru că voia să inspecteze starea proprietăţii. Când se va întâlni cu tatăl său, avea de gând să raporteze reparaţiile iniţiale necesare. Dacă voia ca tatăl lui să-i ia în considerare cererea, va trebui să demonstreze că efectuase o investigaţie preliminară.

Pipăi deasupra pragului de sus al uşii după cheie, dar nu era acolo. Se încruntă şi încercă uşa, dar era mai ferecată decât picioarele unei fecioare. Nu-i rămânea decât să-l întrebe pe tatăl său unde dispăruse cheia.

Colin se duse furios prin iarbă până în spatele casei. Se putea vedea înăuntru prin ferestrele de jos, dar nu din locul unde se afla. Colin scrâşni din dinţi, dar frustrarea nu avea să se schimbe nimic.

Se duse spre vest pe o cărare care probabil fusese des folosită pe vremuri, dar nu putea fi sigur. Casa tatălui său era la doar zece kilometri de drum bun, dar existau motive întemeiate pentru care doar rareori se întorcea la Deerfield.

La distanţă, văzu un leagăn atârnat de un stejar înalt. Poate că răposata lui mamă sau tatăl său îl împinseseră pe leagănul acela în copilărie, dar nu mai ştia, căci îşi amintea prea puţin primii ani din viaţă.

Frunzele uscate foşneau ca nişte hârtii sub cizmele lui în timp ce mergea cu paşi mari şi hotărâţi. Umbre lungi se întindeau de la mestecenii golaşi. Proprietatea era mult mai mică decât Deerfield Park, dar avea un pământ excelent. Îşi imagină oameni muncind pe câmpurile acum necultivate, dar nu era nicio grabă. Avea treizeci şi unu de ani şi nu era gata să se aşeze încă la casa lui.

Prin vântul muşcător, mantaua îi flutura scoţând un sunet ascuţit, dar Colin era hotărât. Vedea la distanţă acoperişul rotund de marmură şi cele patru coloane ionice ale mausoleului. Când ajunse la el, se prinse de balustradă şi se uită în jos pe scări. Trecuseră douăzeci şi patru de ani, dar tot ce-i mai rămăsese de la ea erau mormântul şi câteva frânturi vagi de amintiri din copilărie.

Simţi un junghi în piept. Nu-şi mai amintea ultima oară când vizitase mormântul mamei lui şi îi era ruşine. Nu avea nicio rugăciune elocventă, niciun suvenir de la mama lui. Doar un gol în suflet.

— Nu vei fi abandonată sau uitată, zise el cu voce răguşită.

Colin se întoarse pe loc şi se îndepărtă. Nici mort nu-l va lăsa pe tatăl său să vândă proprietatea pe care mama lui îşi dormea somnul de veci.

*

Pe când ajunse la Deerfield Park, soarele apusese şi conacul în stil Tudor ce aparţinuse familiei lui din secolul şaisprezece era învăluit în întuneric, cu excepţia felinarelor pe care le purtau servitorii. Când ieşi din caleaşcă, o rafală de vânt îngheţat îi izbi faţa. Un lacheu cu un felinar conduse caii, iar alţii îi descărcară cuferele.

Când intră în hol, îi dădu pălăria, mantaua şi mănuşile lui Ames, care fusese majordomul familiei sale întreaga viaţă a lui Colin.

— Milord, permiteţi-mi, vă rog, să vă urez bun venit acasă, zise Ames.

— Da, bineînţeles, Ames, zise el, dându-i mantaua.

Apoi zâmbi şi scoase o cutiuţă de tutun dintr-un buzunar interior.

— Pentru mine, milord? întrebă Ames.

— Am văzut-o şi ştiu că-ţi place să le colecţionezi. Asta a fost făcută în India.

— N-aş putea s-o accept, milord. Sunt sigur că este foarte valoroasă.

— Sigur că poţi. Aş fi dezamăgit dacă n-ai accepta-o.

— Foarte bine, zise Ames. Vă mulţumesc pentru cadou, milord. O voi pune într-un loc special unde îmi va reaminti de dumneavoastră. Camera dumneavoastră e pregătită şi valetul vă va despacheta cufărul cât de curând. Domnul marchiz şi doamna marchiză împreună cu toţi ceilalţi oaspeţi sunt în salonul albastru.

Colin tresări auzind de ceilalţi oaspeţi, dar bineînţeles că n-avea de gând să-i pună întrebări majordomului.

— Mulţumesc, Ames.

Sperase să vorbească imediat între patru ochi cu tatăl său, dar, evident, va trebui să aştepte până a doua zi. Se îndepărtă cu paşi mari şi cizmele îi răsunară pe podeaua de marmură a marelui hol.

Tresări auzind nişte ţipete feminine.

— Colin!

Bianca şi Bernadette, surorile lui gemene vitrege, coborâră scările în fugă. Când îşi aruncară braţele în jurul lui, Colin se încruntă.

— Staţi o clipă, cine sunteţi voi? Ce-aţi făcut

cu surorile mele micuţe?

Bernadette îşi dădu ochii peste cap.

— Eşti caraghios, Colin.

— Mă tem să clipesc, zise el. Aţi putea creşte chiar mai înalte aici în faţa mea.

*

Până în clipa aceea, nu-şi dăduse seama cât de dor îi fusese de ele. Semănau una cu cealaltă ca o reflexie în oglindă, şi deseori străinii erau buimăciţi de asta. Însă cu mult timp în urmă, Colin învăţase să le deosebească după o mică aluniţă. Bernadette avea una pe obrazul stâng, iar Bianca pe obrazul drept.

Bianca se uită în sus la el.

— Cât vei sta?

— O mie de ani, zise el, făcându-şi surorile să râdă.

— Avem un câine acum, zise Bianca. Trebuie să-l ţinem pe Hercules în bucătărie cu servitorii.

— Hercules? înseamnă că e un câine mare.

— Nu, nu e foarte mare, zise Bernadette.

Bianca chicoti.

— *Papa* zice că e urât.

Colin râse.

— Şi acum vorbiţi deodată aiureli de gemene?

— Am renunţat la asta de secole, zise Bernadette. Primăvara viitoare vom avea şaisprezece ani şi vom fi gata pentru a ieşi în lume.

Colin simţi din nou că i se strânge inima, de data aceasta de vinovăţie. Ar fi ştiut despre debutul lor în societate dacă ar fi făcut efortul să le vadă mai des. Numai Dumnezeu ştia ce altceva mai ratase din vieţile lor. Oricât de dificilă era relaţia cu tatăl său, nu ar trebui să-şi ignore surorile.

— Nu suntem chiar aşa de înalte ca Penny, zise Bianca. Uite-o că vine acum.

Penelope era aici? Colin se uită în sus şi în capul scărilor văzu o fată înaltă şi slabă cu părul blond-roşcat. Aceasta îşi coborî privirea şi se întoarse către coridor.

— Hai cu noi, zise Bianca, luându-l de braţ.

Când ajunseră şi ei în capul scărilor, Colin văzu din spate o brunetă înaltă într-o rochie de un verde strălucitor. Privirea lui apreciativă alunecă spre fundul rotund al femeii. Când bruneta se

întoarse, părea oarecum familiară, dar lumina lumânărilor din coridor era foarte slabă.

Când se apropie mai mult, o recunoscu. Lumina lumânărilor îi aurea părul brunet şi arunca o strălucire caldă pe tenul ei uluitor de fin. Colin simţi că i se taie respiraţia. La naiba, fata asta îi tăiase respiraţia la propriu cu câţiva ani înainte, când Colin încercase să-i dea un sărut cast sub vâscul atârnat de Crăciun. Întotdeauna avusese o limbă ascuţită, şi Colin rămăsese precaut cu ea din motive foarte bune.

Angeline făcu o reverenţă şi-l privi cu un zâmbet şiret.

— *Bonsoir, mon ami.*

Relaţia lor fusese întotdeauna mai degrabă de adversitate decât de prietenie, dar Colin n-o mai văzuse de multă vreme. Nu era nicio îndoială că crescuse şi devenise o tânără femeie chiar mai frumoasă decât şi-o amintea.

Angeline îi întinse mâna înmănuşată, şi Colin se aplecă asupra ei. Privirea îi flutură rapid către pieptul ei generos. Îşi reaminti să-şi păstreze ochii cu mult deasupra decolteului ei adânc.

— Bănuiesc c-ai avut o mulţime de admiratori parizieni.

Angeline ridică dintr-un singur umăr, un gest nepăsător.

— Francezii au un proverb: „Din strugurii frumoşi deseori se face vin prost”. Aşa că eu evit strugurii şi beau vinul, spuse ea, cu o expresie şireată în ochii verzi.

— Foarte isteţ, zise el.

Angeline bătu din palme de două ori.

— Fetelor, întoarceţi-vă în salon. Doamna marchiză ne aşteaptă.

Colin îi oferi braţul.

— Să mergem?

— Nu ştiu. Parcă te aşteaptă o celulă de închisoare mai degrabă decât un salon de primire.

Colin nu spuse nimic, dar întotdeauna se temuse de vizitele în casa tatălui său. Fusese la Eton când tatăl lui se recăsătorise, şi în timpul rarelor lui şederi la Deerfield nu simţise niciodată că îşi mai avea locul aici. Nu se certaseră, erau doar circumstanţele. Se simţise mereu puţin stânjenit să fie aici, şi, ca rezultat, nu venea des în vizită.

Intrară în salon întâmpinaţi de exclamaţiile încântate ale mamei lui Angeline – ducesa de Wycoff – şi ale mamei lui vitrege, Margaret, marchiza. Colin observă îndesirea firelor încărunţite în părul ducesei şi i se ridică părul pe ceafă. Scandalul crease evident foarte multă supărare.

— Pot să spun că arată foarte bine împreună, zise ducesa.

Colin schiţă o grimasă. Când erau copii, familiile lor se amăgiseră născocind ideea unei relaţii dintre ei, şi asta numai fiindcă se născuseră la doar o săptămână distanţă unul de celălalt. Dar asta se întâmplase când erau bebeluşi, înainte de moartea mamei lui şi de a doua căsătorie a tatălui său.

— Din nefericire, Colin şi Angeline sunt cam la fel de compatibili ca două pisici ce se scuipă una pe alta, afirmă marchizul.

— Chadwick, te rog ai grijă ce vorbeşti, zise Margaret. Oh, uite ce-ai făcut. Fetele şuierară una la cealaltă. Bianca, Bernadette, încetaţi chiar acum.

Tatăl său spusese adevărul. În afară de vizita anuală de familie şi de sezonul de primăvară, Colin şi Angeline făcuseră tot posibilul să se evite unul pe celălalt de-a lungul anilor, deşi nu avuseseră cu totul succes. În ciuda politeţii lor superficiale din această seară, Colin ştia cât de bine se pricepea Angeline să provoace probleme, şi nu-şi putea permite să se lase distras. Soarta moşiei Sommerall atârna în balanţă.

O conduseră pe Angeline la un scaun şi se îndreptă spre bufet. Cinci minute în prezenţa ei fuseseră de-ajuns să se îndrepte spre carafa cu coniac. Era adevărat că silueta ei feminină

cântărea destul de greu în acest caz. Poate că era o scorpie, dar era genul de femeie pe care bărbaţii o dezbrăcau în minte. La gândul acesta, îşi turnă două degete, apoi privirea îi alunecă spre tatăl lui. „Arată-i că eşti încrezător în tine şi fără nicio grijă.”

Marchizul de Chadwick îi întoarse privirea cu o expresie indescifrabilă.

— Bine ai venit, Colin, zise marchiza de Chadwick.

Colin făcu o plecăciune.

— Arăţi bine, Margaret.

— Mă bucur foarte mult c-ai venit.

Pentru o clipă păru pe punctul de a spune mai multe, dar apoi păru să se răzgândească. Tăcerea ei bruscă nu-l surprinse. Întotdeauna fuseseră stânjeniţi unul de celălalt, deşi mereu perfect politicoşi. Răposatul ei tată fusese comerciant, nu gentleman, însă ea fusese crescută ca o lady. Colin presupunea că tatăl lui se însurase cu ea pentru averea ei, dar nu era sigur, şi cu siguranţă nu avea nici cea mai mică intenţie să întrebe vreodată.

Margaret se întoarse către Angeline.

— Mulţumesc c-ai adus fetele în salon. Lăsate de capul lor, mă tem că şi-ar irosi tot timpul în camera lor la bârfe.

— Ce bârfe pot şti ele? zise marchizul cu vocea posacă. Nici măcar nu şi-au făcut debutul în societate.

Gemenele adoptară imediat nişte expresii îngereşti. Colin îşi muşcă buza ca să nu râdă.

Margaret îşi privi soţul cu sprâncenele ridicate.

— Pari să fi uitat de scrisoarea pe care au scris-o către rege acum şase luni.

Colin se uită la surorile lui cu gravitate prefăcută.

— De ce i-aţi scris regelui?

Marchizul oftă prelung.

— Surorile tale l-au sfătuit să adopte un regim de slăbire.

Colin se scutură de râs. Dimensiunile bietului rege erau subiectul multor caricaturi.

— Slavă Domnului că Ames a interceptat scrisoarea înainte să plece poşta, zise Margaret.

Colin se rezemă de bufet. Deci surorile lui erau încă ştrengare. Îşi dădu seama că era bucuros de asta, poate pentru că în curând vor intra în lumea adulţilor, înainte ca el să apuce să ţină ritmul cu adolescenţa lor. Vina era a lui, şi avusese mereu intenţia să nu lase să fie aşa, dar cumva intenţia ducea mereu la amânare, în

Londra era mult prea uşor să se lase prins de cluburi, curse, partide de scrimă şi femeile uşoare care i se aruncau în braţe.

Ducele de Wycoff se apropie şi-l bătu pe umăr.

— N-am fost sigur că vei veni.

Nici n-ar fi venit dacă n-ar fi fost scrisoarea tatălui său. Din colţul ochiului, Colin îl văzu pe tatăl lui privindu-l şi luă carafa.

— Coniac? îl întrebă pe duce.

— N-ar strica puţin, zise ducele. A trecut un secol de când nu ne-am mai văzut.

— La White primăvara trecută, dacă-mi amintesc bine.

Colin îi dădu paharul de coniac şi sorbi şi el din propriul pahar. Tatăl lui avea mereu coniac şi vin de Porto de cea mai bună calitate.

— Înţeleg că Landale n-a putut veni? întrebă Colin.

— Fiul meu n-a vrut să călătorească pentru că soţia lui e într-o condiţie delicată.

Colin zâmbi la exprimarea de modă veche a lui Wycoff, care se referea la sarcina nurorii lui.

Wycoff inspiră aroma coniacului.

— Au trecut doi ani de la ultima vizită de aici.

Recunosc că mi-a fost dor să merg la vânătoare cu Chadwick.

Wycoff avea un aer rezervat cum nu se mai întâmplase înainte. Nu menţionă logodna ruptă a lui Angeline şi călătoria la Paris cu mama ei. Nu era genul de subiect pe care să-l menţionezi deschis, dar Colin îl simţi fierbând. Observă un lucru însă, şi anume că Wycoff evita să se uite la fiica lui mai mare. Lui Colin i se păru ciudat şi-şi spuse că doar îşi imagina aceşti curenţi subterani, în adânc însă bănuia că ceva clocotea în el, dar n-avea idee ce anume. Probabil era mai bine aşa.

Wycoff trase aer adânc în piept.

— Şi acum mai alergi după fuste?

— Chiar trebuie să răspund la asta?

Ducele râse.

— Ăsta mi se pare că sună a răspuns afirmativ.

Colin îşi drese glasul.

— Încerc să fiu discret.

Ducele ridică din sprâncene.

— Nu-ţi reuşeşte.

Într-un efort de a schimba subiectul, Colin întrebă:

— Să vă mai torn coniac?

— Nu, mulţumesc, zise Wycoff. O să mă alătur tatălui tău pe un fotoliu confortabil şi voi încerca să nu aţipesc cum mi se întâmplă în ultima vreme.

Colin făcu o plecăciune şi-l privi pe duce îndepărtându-se. Angeline încercă să-l intercepteze, dar ducele o ignoră. Colin se încruntă. I se părea ciudat, dar îşi alungă gândul din minte.

Avea intenţia să rămână lângă bufet, dar Margaret îl zări.

— Angeline a acceptat să cânte la pian, zise ea. Poate vei fi atât de amabil să-i întorci paginile.

Dacă nu avea de gând să pretindă că tocmai îl apucase o criză de malarie, n-avea ce face decât să accepte.

— Da, sigur că da, spuse, şi se duse la instrumentul lângă care Angeline îşi dădea jos mănuşile.

Uitase ce degete lungi şi subţiri avea. Dar, la urma urmei, de ce să şi le amintească? Îşi alungă şi gândul acesta ciudat şi rămase în picioare, aşteptând ca Angeline să înceapă să cânte.

— Îmi aranjezi, te rog, partitura? zise ea, chinuindu-se să-şi scoată şi cealaltă mănuşă.

— Desigur, zise el şi se încruntă. Eşti nervoasă?

— Bineînţeles că nu, zise ea.

Colin bănuia că minţea.

— Ce-o să cânţi?

— Grimstock, răspunse ea, înmânându-i partitura.

Colin se aplecă peste umărul ei şi plasă paginile una lângă alta.

— Ce potrivit, având în vedere că arăţi foarte mohorâtă[1], zise el încet, să-l audă doar ea.

— N-am mai cântat de foarte de mult. Mă tem că va fi un chin pentru mine şi pentru toţi cei care vor asculta.

— E cam prea târziu să refuzi acum.

— O să cânt când sunt gata, rosti ea ţâfnoasă.

— Cum doreşti, dar nu e nevoie să te răsteşti la mine. Aş putea să adaug că, dacă începi mai repede, tot chinul se va termina mai repede.

— Nu cânt chiar aşa de rău, zise ea.

Colin îşi prinse mâinile la spate şi nu zise nimic.

— Sunt competentă, zise ea.

— Bineînţeles că eşti, spuse el, străduindu-se să nu râdă.

---

1 *Grim* (în lb. engleză, în orig.)

— Eşti de-a dreptul îngrozitor, şi tot aşa e şi interpretarea mea, zise ea.

— În sfârşit, ceva cu care suntem amândoi de acord.

Uitase cu câtă uşurinţă se duelau ei doi. Era ca un şah verbal.

— Nu mă chinui, îi ceru ea. Aş putea să mă răzbun cântând mai mult de-un cântec.

— În cazul ăsta, sunt copleşit de talentul tău – cel puţin pe durata unei singure piese.

Angeline apăsă uşor clapele de fildeş.

— Trebuie să mă concentrez.

Când Colin întoarse pagina, Angeline se aplecă uşor înainte şi cântă o notă discordantă, dar reuşi să-şi revină.

După câteva momente, Colin îi spuse:

— Te-am văzut vorbind cu mama mea vitregă.

Angeline îşi menţinu privirea pe partitura muzicală.

— Marchiza ţi-a enumerat numeroasele calităţi.

Colin zâmbi.

— Serios? Ce-a zis?

— Hmmm. A zis că bei ca un peşte şi că ai lăsat în urma ta un şir întreg de foste iubite cu inima frântă pe veci că ţi-au pierdut afecţiunea.

— Margaret nu m-ar vorbi niciodată de rău.

— Deci negi că eşti un fluşturatic? întrebă Angeline, pe un ton provocator.

— Reputaţia mi-a fost întru câtva împodobită.

Angeline se uită la el cu colţul ochiului.

— Mă cam îndoiesc.

— De ce te-ai îndoi de mine? N-ai nicio dovadă.

— Cunosc mult prea bine genul acesta de bărbaţi, zise ea. Îmi imaginez c-ai auzit.

Colin se aplecă din nou peste ea şi îndreptă partitura.

— Eu nu sunt Brentmoor.

Angeline cântă o notă greşit şi făcu o grimasă.

— Scuze. N-ar fi trebuit să-i spună asta. Probabil fusese o experienţă dureroasă pentru ea. Eşti bine, zise el. Cântă mai departe.

— Ce frumos. Încurajări din partea unui fluşturatic.

Colin se simţi tentat să se apere, dar asta n-ar

schimba adevărul. Doamne sfinte, se îmbătase atât de rău în camera lui încât îşi pierduse cunoştinţa cu cizmele în picioare şi uitase cu totul de actriţa pe care o adusese acasă. Dar în lumea Londrei existau fluşturatici şi mai existau şi depravaţi dezgustători. Iar el nu se coborâse niciodată până la acel nivel.

Ducesa îşi ridică vocea.

— Angeline, trebuie să te concentrezi.

Angeline strânse din buze de parcă se lupta să-şi controleze reacţia. Ducesa era o femeie formidabilă, cu o interpretare foarte strictă a regulilor de bună purtare. Asta îi reaminti lui Colin de Brentmoor. Pur şi simplu nu putea să-şi dea seama cum ajunsese Angeline să se încurce cu dezmăţatul acela. Se întrebă de ce Wycoff nu pusese piciorul în prag cu fiica lui. De ce nu-i interzisese să aibă de-a face cu un libertin cunoscut? N-avea niciun sens.

Într-adevăr, şi el era un fustangiu, dar se ţinea la distanţă de doamnele virtuoase, în primul rând pentru că-şi preţuia burlăcia.

Angeline greşi din nou.

Colin observă cum se crispă şi îşi dădu seama că mustrarea mamei ei o tulburase. Dar i se părea ciudat. Angeline nu fusese niciodată o floricică timidă. Când văzu că iar cântă o notă greşită, se aplecă spre ea şi-i spuse:

— Relaxează-te, mama mea vitregă îi distrage atenţia ducesei.

Angeline era extrem de tulburată, şi prezenţa lui Colin n-o ajuta deloc.

— N-am nevoie de asigurările tale.

— Pur şi simplu exersam cum să fiu un individ plicticos şi respectabil.

Angeline continuă să cânte.

— Asta este ca şi cum ai încerca un palton vechi să vezi dacă ţi se mai potriveşte?

— Voiam doar un amuzament temporar.

— Atunci sunt sigură că te plictisesc, zise ea. Este o lipsă gravă de amuzament adevărat în seara asta.

— Cel puţin un lucru nu s-a schimbat la tine, spuse el.

— Ce anume?

— Niciodată nu-ţi lipseşte o replică isteaţă.

„Sau o apărare strategică.” Angeline se uită la el cu un zâmbet cinic. Adevărul era că se temuse să-l reîntâlnească pe Colin, dar fusese o prostie din partea ei. Era foarte clar că auzise o mulţime de zvonuri despre logodna ei scurtă şi prost gândită, dar Angeline avea o părere foarte proastă despre desfrânaţi ca el şi nu-i păsa câtuşi

de puţin de opinia lui, bună sau rea.

„Mincinoaso. Urăşti faptul că ştie c-ai fost înjosită.”

Sperase să evite participarea la vizita anuală, dar mama ei insistase că trebuie să înceapă să apară din nou în înalta societate pentru a-şi „repara” reputaţia, deşi cei adunaţi aici nu prea puteau fi consideraţi înalta societate. Iar ideea de „reparaţie” era ridicolă. Singurul fel în care ar putea să-şi restabilească reputaţia ar fi să facă o căsătorie respectabilă, şi asta era extrem de improbabil.

Deşi tânjea să înceapă totul de la capăt, să schimbe ceea ce se întâmplase, nu mai avea nicio cale de întoarcere. Nu putea să-şi recupereze tinereţea. Timpul mărşăluise tot înainte ca un ostaş ascultător, până când într-o zi se trezise că avea treizeci de ani şi era deja proverbiala fată bătrână. Asta jucase un rol foarte mare în legătura stupidă cu Brentmoor.

Angeline cântă ultimele note şi se întinse să ia partitura, dar Colin adună paginile într-un teanc ordonat. Când se întoarse către ea, Angeline fu frapată din nou de părul lui negru ondulat şi de ochii lui căprui cu nuanţe chihlimbarii, care puteau topi untul la temperaturi îngheţate – sau, mai degrabă, obiecţiile unei doamne.

Orice doamnă în afară de ea.

*

De ce oare atât de multă frumuseţe venea la pachet cu o fire de diavoliţă? Poate că nu era el cinstit. Nu mai vorbiseră de tare multă vreme, dar având în vedere remarcile ei tăioase din seara aceea, Colin se îndoia că se schimbase prea mult.

Angeline îşi înşfăcă mănuşile. Din prea mare grabă, scăpă una pe jos. Colin o ridică.

— Pari cam agitată. Sper că nu eu te-am făcut să te pierzi cu firea.

— Nu te flata singur.

— Uite, vezi, aici greşeşti. Am eu multe defecte, dar vanitatea excesivă nu e unul dintre ele.

Angeline acoperi cu mâna un căscat evident prefăcut.

— Mă voi abţine să te întreb care sunt celelalte excese ale tale.

— Angeline, zise ducesa. Mai cânţi ceva sau ai de gând să pierzi vremea de pomană?

Îmbujorarea trandafirie ce acoperi obrajii lui Angeline exprima multe, dar îşi reveni repede şi se ridică brusc de pe scaunul pianului.

— Voi pierde vremea de pomană. O fac atât de bine.

Gemenele se duseră la pian şi îşi aranjară partiturile. Colin profită de ocazie ca să scape de Angeline.

— Scuză-mă cât timp voi întoarce paginile pentru surorile mele.

*

— Ce fermecător din partea lui Ravenshire să întoarcă paginile pentru gemene, zise ducesa. Asta demonstrează o mare grijă pentru surorile lui.

Angeline făcu un efort enorm să nu-şi dea ochii peste cap. Întotdeauna se străduise să nu arate ce gândeşte, dar era deosebit de dificil când mama ei făcea atâta caz din gestul simplu de a întoarce paginile. Ducesa evident preferase să uite reputaţia de desfrânat a lui Colin, dar Angeline nu uitase.

Îşi întoarse atenţia în altă parte şi o zări pe Penny, aşezată pe bancheta de lângă fereastră, cu umerii căzuţi.

— Scuză-mă, mamă, zise ea, şi plecă în grabă, înainte ca mama ei să apuce să o reţină.

Penny îi oferi un zâmbet mic când se aşeză lângă ea.

— Te bucuri să le vezi pe gemene din nou? o întrebă Angeline.

— Oh, da. Sunt atât de vioaie, zise Penny. Spre deosebire de mine.

Angeline strânse mâna surorii ei.

— Ai foarte multe talente, Penny. Cânţi atât de bine şi acuarelele tale sunt minunate.

— Mulţumesc. Dar mi-aş dori să fi avut darul conversaţiei uşoare. Întotdeauna mă gândesc la ceva isteţ de spus după ce rămân singură.

— E mai bine să gândeşti înainte să vorbeşti. Eu am învăţat asta pe calea cea dură, dar hai să nu zăbovim asupra greşelilor noastre. Domeniul Deerfield e atât de frumos. Poate mergem la o plimbare săptămâna asta dacă ţine vremea bună.

— Mi-ar plăcea foarte mult, zise Penny şi-şi muşcă buza.

— Ce te necăjeşte? întrebă Angeline.

— N-are importanţă, răspunse Penny.

— Ştii că poţi să-mi spui orice.

Era îngrijorată că, poate, mama ei lăsase să-i scape fără să vrea ceva despre ruperea logodnei ei în faţa lui Penny, în seara aceea. Angeline ştia că

nu putea să-şi protejeze surioara mai mică la nesfârşit, dar nu voia să-i dezvăluie circumstanţele cât timp erau încă departe de casă.

Penny îşi încleştă mâinile în poală.

— Bianca şi Bernadette vorbeau despre debutul nostru din primăvara viitoare şi dintr-odată mi-am dat seama că voi fi într-o mulţime enormă. Sunt convinsă că voi fi una dintre acele fete care nu este invitată niciodată la dans.

Angeline o îmbrăţişă.

— Surioara mea dragă, te vei descurca foarte bine.

— Şi tu vei fi acolo, zise Penny. Pur şi simplu n-aş fi în stare să-mi fac debutul fără tine.

— Nu trebuie să-ţi faci griji.

Însă în ciuda a ceea ce-i spunea surorii ei, Angeline nu era întru totul sigură că va putea fi de faţă. Deşi câteva dintre prietenele cele mai statornice ale mamei ei le vizitaseră la Paris, erau foarte multe lady englezoaice care rupseseră orice legătură cu ele. Se îngrozea la gândul discuţiei despre acest subiect cu Penny. Sora ei era atât de sensibilă, şi Angeline nu vedea niciun motiv s-o neliniştească pe Penny cu luni înainte de a fi necesar, totuşi asta o preocupa. Se ruga ca scandalul ei să n-o atingă pe Penny, pentru că asta ar răni-o mult mai mult decât duplicitatea lui Brentmoor.

*

Colin le ură noapte bună oaspeţilor când aceştia se retraseră în camerele lor. Marchizul nu se mişcase de la locul lui de pe canapea. Ca de obicei, Margaret îndrepta pernele, lucru ce ar fi trebuit să-l lase în seama servitorilor. Apoi trase un taburet până lângă soţul ei.

— Margaret, rosti marchizul pe un ton de avertizare.

— M-am gândit c-ai vrea să-ţi ridici picioarele, acum că oaspeţii s-au retras, zise ea după o mică ezitare.

Colin, aşezat într-un fotoliu, se aplecă înainte.

— Dacă nu-l vrei, îl iau eu.

— Îl vreau, zise marchizul.

Doamne sfinte! Tatăl lui era ca un copil. Nu dorise taburetul până nu realizase că-l voia altcineva. Margaret făcu o reverenţă.

— Ei bine, vă las la discuţiile voastre.

— Poţi să mă aştepţi într-o jumătate de oră, Margaret.

Colin îşi scutură nişte scame inexistente de pe pantaloni. Oare chiar era necesar ca tatăl său

să-şi anunţe intenţia de a împărţi patul cu soţia lui în faţa lui Colin?

După ce marchiza plecă, marchizul îşi termină coniacul dintr-o sorbitură lungă şi-l privi cu amuzament.

— Chiar ai crezut că am devenit atât de decrepit încât să-mi pierd virilitatea?

Colin îşi întoarse capul.

— Nu vreau să ştiu nimic despre chestiunile tale intime.

— Roşeşti?

Bineînţeles că nu roşea, dar ce naiba, niciun bărbat nu voia să ştie despre relaţiile conjugale ale tatălui său.

— Am venit fiindcă mi-ai cerut să mă prezint aici pentru a discuta despre vânzarea moşiei Sommerall.

Marchizul îşi împreună mâinile peste pântecele destul de rotunjor.

— Eşti foarte rece în seara asta. Poate că ai uitat cine îţi sponsorizează stilul luxos de viaţă.

Fondurile pe care le primea de patru ori pe an nu prea puteau fi considerate a-i asigura un stil de viaţă „luxos”, dar Colin refuză să-şi lase atenţia distrasă.

— M-am oprit la Sommerall azi mai devreme. Ştiai că lipseşte cheia?

— Nu lipseşte, zise marchizul. Am luat-o eu de ceva vreme ca să nu intre vagabonzi acolo.

Colin încuviinţă.

— Voi trece direct la subiect. Vreau eu Sommerall.

Marchizul pufni.

— Pentru ce? Îţi petreci tot timpul la Londra. Proprietatea a rămas neocupată de ani buni. Mobilierul şi tablourile sunt toate acoperite cu cearşafuri. Numai Dumnezeu ştie ce fel de cuiburi sunt în coşurile şemineurilor. Casa aceea trebuie locuită. Nu văd niciun motiv s-o las să se deterioreze când am o ofertă.

Colin îşi încleştă fălcile şi-şi reaminti să-şi păstreze calmul. O ceartă n-ar servi la nimic.

— Am un plan…

— Nu în seara asta.

Marchizul gemu când îşi luă picioarele de pe taburet şi se ridică. Colin făcu ochii mari.

— Eşti bolnav?

— Bineînţeles că nu, zise marchizul. Du-te acum. Ne vom întâlni în biroul meu după micul dejun.

— Dacă vrei să mă asculţi…

— Mâine, zise marchizul.

— N-am nevoie decât de câteva minute din ti…

— Ne vom întâlni mâine, cum am spus, spuse marchizul.

Tatăl lui insistase întotdeauna să aibă controlul suprem, inclusiv ultimul cuvânt. Colin scrâşni din dinţi, se ridică şi făcu o plecăciune.

— Noapte bună, zise el.

*

După ce Colin plecă, marchizul se strâmbă când genunchii îi scârţâiră. Nu era de mirare. Tropăise pe tot domeniul împreună cu Wycoff în ziua aceea. Întotdeauna fusese un om activ şi fie călărea, fie se plimba pe proprietăţile sale. Mereu inspecta personal reparaţiile şi chestiunile privind drenajul. Numai un nesocotit ar lăsa pe alţii să ia aceste decizii, şi el nu era nesocotit.

Era încă şi mai bucuros că era într-o formă la fel de bună ca întotdeauna, pentru că nu voia să fie vreo problemă la vânătoare. În fiecare toamnă el şi Wycoff se distrau de minune împuşcând păsări – sau mai degrabă încercând. Să-şi

aţintească puştile către păsări, asta ar fi fost o descriere mai bună. Rareori nimereau vreuna, dar asta nu conta. Îi făcea plăcere să-şi petreacă vremea cu prietenul lui cel mai vechi. Se gândi să-l invite şi pe Colin, dar marchizul ştia că era timpul să-i dea fiului său o lecţie. Acesta era motivul pentru care îi ceruse să vină acasă nesăbuitului său fiu.

Marchizul oftă. Auzise mai multe poveşti decât putea număra despre depravarea fiului său, despre jocurile de noroc şi risipa de bani. N-ar trebui să fie surprins. La urma urmei, şi el fusese un libertin în tinereţea lui, dar se hotărâse că venise deja de mult vremea ca fiul său Colin să se potolească. Şi odată ce marchizul lua o decizie, se ţinea de ea.

Ştiuse că ameninţarea să vândă Sommerall îl va înfuria pe Colin, dar fusese destul de sigur că fiul său va inventa vreo scuză să evite vizita anuală şi pe Angeline. Perechea nu se înţelesese niciodată bine, încă de la debutul fetei. Margaret îi spusese confidenţial că în ziua aceea Colin îşi rezervase primul ei dans, dar că apoi fusese o ceartă când el apăruse prea târziu şi beat. Asta se întâmplase cu ani în urmă, dar de atunci rămăseseră înstrăinaţi. Lui i se părea ridicol, dar ce putea face?

Dar acum, vechiul lui prieten Wycoff era îngrijorat pentru fata lui cea mai mare. Intrase într-un scandal pentru că refuzase un pretendent,

iar Wycoff era îngrijorat pentru viitorul ei. Marchizul îl înţelegea, căci şi el avea propriile probleme cu Colin.

Raţiunea îi spunea că, de fapt, Colin voia Sommerall pentru că mama lui era îngropată acolo, Dumnezeu s-o odihnească. Marchizul presupunea că fiul său îşi dorea proprietatea foarte mult, căci altfel ar fi rămas în Londra să-şi continue aventurile lui obişnuite de libertin.

Fiul său avea un plan. Fără îndoială era un plan foarte inventiv, în ciuda nesăbuinţei lui, Colin era şiret. Marchizul era interesat să vadă ce anume va fi inventat fiul lui într-un răstimp atât de scurt. Bineînţeles că n-avea de gând să facă situaţia uşoară pentru Colin. Adevărul era că lucrurile puteau lua o întorsătură urâtă, dar se gândea că avea o şansă rezonabilă de reuşită.

Chicoti uşor, amintindu-şi cum propriul său tată îi ţinuse o prelegere usturătoare cu mulţi ani în urmă. Dumnezeu ştia că fusese la fel de sălbatic la vremea lui, dar, ca şi tatăl său, marchizul avea intenţia să-şi forţeze fiul să lase definitiv în urmă zilele de depravare nesăbuită.

Capitolul 2

A doua zi dimineaţa

Colin tocmai se aşezase la masă cu o farfurie de ouă prăjite, şuncă şi un corn, când îl auzi pe tatăl său strigând în afara sufrageriei.

— Mă duc să văd ce s-a întâmplat, zise el.

Bineînţeles, toată lumea se ridică de la masă şi ieşi în hol, unde marchizul stătea ţinând în mână căţeluşul cel mai caraghios pe care-l văzuse Colin în viaţa lui. Era un mops plin de cute cu botul negru.

— Bianca, Bernadette! urlă marchizul.

Gemenele ieşiră în hol făcând ochii mari. Colin bănuia că surorile lui îşi perfecţionaseră expresiile inocente.

Căţeluşul se agită în mâinile marchizului.

— Stai pe loc, animalule.

— Oh, *papa,* exclamă Bianca. L-ai găsit pe Hercules.

— În vasul de toaletă, urlă marchizul.

Angeline veni lângă Colin.

— Oh, Doamne, tatăl tău e enervat, şopti ea.

Hercules linse mâna marchizului.

Colin îşi stăpâni zâmbetul la vederea expresiei jignite de pe faţa tatălui său.

— Animalul ăsta e dezgustător, zise marchizul.

Colin se apropie de tatăl său şi încercă să ignore mirosul caracteristic al urinei.

— Tată, eşti bine?

— Arăt bine? Nenorocitul ăsta de câine mi-a distrus cizmele. Se uită peste umăr. Ames!

Majordomul intră în hol.

— Aruncă creatura asta dezgustătoare la lada de gunoi, porunci marchizul.

— Nuuuuuu! ţipară amândouă gemenele la unison.

Margaret îşi prinse fetele în braţe.

— Şşşt. *Papa* nu-l va arunca pe Hercules la gunoi.

— Oh, ba da! O să-l arunc!

Lacrimi mari se adunară în ochii Biancăi şi ai

lui Bernadette.

Colin îşi încrucişă braţele peste piept, ştiind că tatăl lui nu va fi în stare să ţină piept lacrimilor lor. Fără îndoială că gemenele ştiau clar cum să-l manipuleze.

Ames îşi întinse mâna să ia câinele.

Marchizul îşi privi fiicele cu ochii îngustaţi.

— Va sta numai în bucătărie. Nu vreau să-l mai văd vreodată deasupra scărilor sau dispare de-aici. S-a înţeles?

Bianca şi Bernadette alergară la marchiz şi-l îmbrăţişară.

— Oh, *papa,* îţi mulţumim, zise Bianca, cu un suspin.

Bernadette îşi trecu degetul pe sub ochi. Colin era aproape convins că n-avea nicio lacrimă, dar trebuia să le acorde credit surorilor sale pentru teatrul de calitate jucat.

Marchizul le mângâie stânjenit pe fiicele lui şi i se adresă lui Ames:

— Podeaua din toaletă trebuie curăţată.

— Desigur, milord.

Marchizul se aşeză pe un scaun, îşi scoase cizmele şi-i făcu semn unui lacheu.

— Mirosul ăsta nu va ieşi niciodată. Pune-le

pe foc.

— Da, milord.

Gemenele se oferiră să-l ducă pe Hercules la bucătărie. Colin bănuia că vor furişa căţelul în camera lor cu prima ocazie.

— Colin, ne întâlnim în biroul meu în jumătate de oră, zise marchizul.

Colin înclină din cap gândindu-se că tatăl lui nu părea să arate prea demn cum urca treptele în şosete.

*

Colin bătu în uşa biroului tatălui exact treizeci de minute mai târziu.

— Intră, spuse marchizul.

Colin intră, dar marchizul continuă să scrie.

— Aşază-te, îi spuse.

Colin începu să-şi bâţâie piciorul – un obicei vechi. „Fii calm, fii încrezător.”

Marchizul presără nisip fin pe hârtie, o împături şi aplică o pecete. Când tatăl lui începu o nouă scrisoare, Colin se forţă să-şi relaxeze fălcile. Înţelegea mesajul tăcut al tatălui său: răbdare.

Nu se aştepta ca această întrevedere să fie uşoară. Tatăl lui probabil îl va interoga, dar era pregătit.

Marchizul puse scrisoarea deoparte.

— Tu ai cerut întâlnirea aceasta. Te voi asculta, dar nu sunt tentat să-ţi fac proprietatea cadou pur şi simplu pentru că eşti fiul meu.

Colin îşi ridică bărbia.

— Înţeleg. Însă sunt dispus să-mi asum responsabilitatea pentru toate reparaţiile necesare.

Marchizul îşi încrucişă braţele pe biroul lăcuit şi-l privi cu un aer de superioritate.

— Am primit o ofertă excelentă. Potenţialul cumpărător este dispus să cumpere proprietatea şi să se ocupe de toate reparaţiile necesare. Nu mă va costa nimic, şi voi câştiga fără îndoială din vânzare. Tu probabil nu ai fonduri suficiente pentru renovări.

Colin se aşteptase la acest argument.

— Înţeleg că va trebui să fac o investiţie considerabilă.

Marchizul pufni.

— Vrei să spui că *eu* va trebui să fac investiţia.

— Numai dacă doreşti să contribui, zise Colin.

— Păi altfel cum vei finanţa această afacere? În afară de fondurile tale trimestriale, nu ai altă sursă de venit.

Colin ştia că-şi va şoca tatăl.

— Am făcut investiţii în transporturi maritime.

Marchizul pufni.

— Vrei să spui că efectiv aştepţi să-ţi vină corabia?

„Astea sunt afaceri. Ţine-ţi emoţiile la distanţă.”

— Am investit o parte considerabilă din fondurile mele trimestriale de când aveam douăzeci şi unu de ani.

Marchizul se holbă la el stupefiat.

— Glumeşti.

— Nu. M-am gândit că voi avea nevoie de bani ca să-mi păstrez independenţa.

— Ai făcut-o pentru cazul în care-ţi tai fondurile.

— M-ai ameninţat cu asta o dată sau de două ori, zâmbi uşor Colin.

— Pe bună dreptate, zise marchizul. Aventura

aceea cu soţia lordului Ogden ar fi putut să se termine cu tine plantat la doi metri sub pământ.

Nu avea decât douăzeci de ani când Lady Ogden îl sedusese, dar nu voia să îndrepte conversaţia pe un drum fără ieşire.

— S-o luăm pe rând. Mă voi ocupa de estimările pentru reparaţii. Dacă descopăr că îmi depăşesc posibilităţile mele pe moment, putem face un contract prin care să-ţi returnez împrumutul necesar.

Era sigur că tatăl lui nu avea cum să obiecteze.

Marchizul bătu darabana cu degetele pe suprafaţa lustruită a biroului.

— S-ar putea să fie necesară angajarea unui arhitect şi tot felul de muncitori. De ce să contribui cu fonduri când am o ofertă perfect acceptabilă chiar acum?

— Înţeleg, dar sunt mai mult decât dispus să fac o plată parţială acum, zise el.

Marchizul îşi îngustă ochii.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Avantajul principal este că proprietatea rămâne în familie.

Doar nu avea de gând să o vândă când mama lui era îngropată acolo!

Marchizul îşi împreună vârfurile degetelor.

— Ai de gând să locuieşti în casa aceea în curând?

— Pentru început intenţionez să mă interesez de cei mai buni oameni care să-mi ofere nişte estimări pentru lucrări.

Marchizul se ridică şi se uită afară pe fereastră. Rămase tăcut pentru multă vreme.

Colin îşi înfrână dorinţa să vorbească. Tatăl lui îşi va dezvălui gândurile când va considera că era cazul. Ar fi o neghiobie din partea lui să-l întrerupă acum.

Marchizul se întoarse brusc spre el.

— Să presupunem c-aş fi de acord cu planul acesta. Vei supraveghea renovările personal?

Colin se încruntă.

— Cu siguranţă am de gând să mă interesez regulat de progresele făcute.

— Înţeleg.

— Indiferent ce te îngrijorează, sunt sigur că pot oferi o soluţie.

— Ce se întâmplă dacă apare o problemă când tu eşti la Londra? Te aştepţi să preiau eu frâiele în timp ce tu te distrezi?

— Bineînţeles că nu. Plănuiesc să călătoresc

la Sommerall o dată la trei luni.

— Şi restul timpului? Eşti dispus să renunţi la vânatul fustelor, la jocurile de noroc, la beţiile răsunătoare, ca să supraveghezi renovările care ar putea dura ani întregi până să fie terminate?

Colin se îndoia că ar dura ani de zile, dar îşi dădea seama că tatăl lui îl punea la încercare.

— Dacă apare o problemă când sunt la Londra, voi veni acasă.

Marchizul clătină din cap.

— Răspunsul este nu.

Colin era şocat.

— Sunt dispus să fac concesii.

— Eu însă nu sunt. Răspunsurile tale la întrebările mele au fost nesatisfăcătoare. Nu ai un interes real pentru Sommerall.

— Bineînţeles că am un interes pentru Sommerall, altfel n-aş fi aici, zise el.

— Exact, răspunse marchizul.

Colin făcu o mică grimasă.

— Îmi dau seama că am fost distant în ultima vreme, dar voi remedia această situaţie.

— Iartă-mă, dar mă îndoiesc. Din câte îmi amintesc, ultima dată ai fost acasă de Paşti şi ai

plecat în mai puţin de o săptămână. Dacă ar fi fost singura dată, aş fi făcut o excepţie, dar te-ai ţinut ani de zile departe de noi toţi. Acum te aştepţi să te recompensez cu Sommerall când n-o meriţi. În baza comportamentului tău notoriu, cred că ar fi o nesăbuinţă din partea mea să am încredere în tine. Nu eşti dispus să supraveghezi lucrările, şi asta îmi spune că n-ai nicio intenţie să renunţi la aventurile tale dezmăţate din Londra.

— Voi călători…

— Răspunsul meu e acelaşi. Dacă ai fi cu adevărat interesat de Sommerall, te-ai ocupa personal de lucrări, dar n-ai nicio intenţie reală să renunţi la comportamentul desfrânat. Ştiu că ai ajuns să bei zdravăn, şi înainte să mă acuzi că te spionez, te asigur că aş prefera să nu ştiu asta. Din nefericire, oamenii sunt mereu în competiţie şi le face plăcere să scoată în mod repetat ochii cuiva că moştenitorul lui îşi petrece aproape tot timpul cu activităţi dezonorante.

Pentru numele lui Dumnezeu, avea treizeci şi unu de ani şi uite că i se făcea morală, dar se hotărî să-l împace pe marchiz.

— Tată, ştiu că pot să…

— Gata! Nu vrei să-ţi asumi responsabilitatea pentru această afacere. În aceste condiţii, nu-mi laşi nicio opţiune, decât să vând Sommerall.

Colin îşi încleştă dinţii, imaginându-se

petrecând luni întregi singur la ţară. Dar dacă nu accepta, avea să piardă Sommerall pentru totdeauna.

Se ridică şi se duse spre şemineu, încercând să se calmeze. Cel mai rău lucru pe care l-ar putea face acum ar fi să-şi arate frustrarea, şi nu putea lăsa Sommerall să-i scape din mâini.

— Mai ai şi altceva să-mi spui? întrebă marchizul.

Colin trase aer adânc în piept şi se întoarse către tatăl său.

— Care este oferta?

— Chiar şi dac-ai avea fonduri suficiente s-o achiziţionezi, nu ţi-o voi vinde. Evident, proprietatea nu înseamnă suficient pentru tine încât să faci sacrificiile necesare.

— Mama mea e îngropată acolo, zise el, străduindu-se să-şi păstreze calmul. Cum poţi să vinzi Sommerall?

— Ţi-am enumerat deja motivele mele pentru a o vinde şi nu le voi repeta. Întâlnirea s-a terminat. Închide uşa după ce ieşi.

Colin gâfâia ca un cal de curse.

— Nu poţi s-o vinzi.

— N-ai niciun cuvânt de spus în această chestiune, zise marchizul. Interesul tău faţă de

Sommerall şi faţă de familia ta este derizoriu. Regret că trebuie să te refuz, dar judecând după acţiunile tale, mi se pare dificil să cred că-ţi pasă de orice pe lumea asta în afară de jocuri de noroc, băutură şi umblatul după femei.

Colin voia să tăgăduiască asta, dar nu putea.

— Spune-mi ce vrei, şi voi face tot ce-mi ceri.

— Foarte bine. Trebuie să-mi dovedeşti că te-ai maturizat şi că eşti gata să te aşezi la casa ta.

— Asta e exact ceea ce mi-ai permite să…

Marchizul îşi drese glasul.

— Vei renunţa la tot libertinajul tău şi-ţi vei alege o soţie.

Colin fu cuprins de o senzaţie ciudată, de parcă podeaua se mişcase sub picioarele lui.

— O soţie?

— M-ai auzit. O femeie, preferabil una respectabilă.

Ce naiba? Colin se încruntă. Oare auzise bine?

— Cred c-ar trebui să mă concentrez pe renovarea casei Sommerall prima dată. Căsătoria poate să aştepte.

Marchizul luă nişte tabac cu vârful degetelor şi îl trase pe nas într-o batistă.

— Ai continua cu dezmăţul. Într-o zi îmi vei mulţumi.

„Nici pomeneală, ce mama naibii!”

— Ai de gând să te descotoroseşti de mine?

— Nu fi obositor, Colin. A venit deja de mult vremea să renunţi la nebuniile tinereţii.

Colin făcu doi paşi către uşă, cu toată hotărârea să părăsească Deerfield, dar vocea tatălui său îl opri.

— Ştiu că nu-ţi place să-ţi dau ordine, dar propriul meu tată a pus capăt nebuniilor tinereţii mele. Poate că n-o să înţelegi acum, dar îţi fac o favoare. Când un bărbat are nevastă şi copii, îşi lasă la o parte egoismul, pentru că familia înseamnă mai mult pentru el decât destrăbălarea. În cazul tău, deja e prea mult.

— Intenţionez să mă însor în viitor, zise el.

— Ai treizeci şi unu de ani, vârsta perfectă pentru căsătorie. Te vei adapta la noile tale responsabilităţi.

Colin se întoarse către el.

— Suntem în mijlocul pustietăţii, la ţară, pentru numele lui Dumnezeu. Vrei să mă însor cu o slujnicuţă?

Marchizul luă următoarea scrisoare de pe birou şi rupse pecetea.

— Dacă ai nevoie de ajutor în această privinţă, îmi imaginez că mama ta vitregă sau ducesa vor fi fericite să te ajute.

*

Intrase într-o capcană.

Colin ieşi din casă cu paşi mari şi fălcile încleştate. Tremura de furie aprigă şi părăsi casa fără pălărie sau mantie, dar abia simţea frigul. Când soarele trecu printre mesteceni, îşi miji ochii. În faţa lui erau grămezi de frunze căzute, maronii şi portocalii, dar peisajul tomnatic nu-i trezi nicio încântare.

Se îndepărtă cu paşi din ce în ce mai repezi pe cărarea presărată cu frunze. Sângele îi clocotea. Cum îndrăznea tatăl lui să-i pretindă să se însoare? Pentru numele lui Dumnezeu, era secolul nouăsprezece, nu afurisitul de Ev Mediu.

Simţea că va exploda în orice clipă. La distanţă, văzu doi muncitori tăind cu securile o creangă mare de copac. Nu ştia decât că avea nevoie să izbească în ceva ca să-şi controleze furia turbată ce-i fierbea în vene. Respiraţia i se transforma în aburi denşi în contact cu aerul în timp ce grăbea pasul, cu pumnii încleştaţi. Când ajunse lângă cei doi muncitori, aceştia îl salutară şi îşi plecară privirile.

— Daţi-vă la o parte, rosti el cu vocea răguşită de furie.

Îşi smulse haina de pe el, o aruncă pe o creangă mai joasă şi-şi desfăcu lavaliera. Cei doi făcură ochii mari când îl văzură suflecându-şi mânecile cămăşii. Colin ridică securea şi, cu nările fremătând, o coborî cu forţă într-un arc uriaş, făcând aşchiile să sară. Îşi puse cizma pe creangă pentru echilibru, scrâşni din dinţi şi trase securea cu un icnet. Apoi făcu un pas înapoi şi ridică din nou securea deasupra capului. Făcu o grimasă când trebui s-o smulgă din lemn şi o ridică din nou… şi din nou… şi din nou, scoţând cu un icnet gutural de fiecare dată. Bucăţi de coajă de copac săreau în toate direcţiile. Cu încă o lovitură, creanga uriaşă se crăpă în două.

— Colin!

Strigătul feminin îl făcu să tresară. Ochii îl usturau de la picăturile sărate de sudoare. O văzu pe Angeline alergând spre el.

— La naiba! murmură el.

Lăsă securea să-i cadă la pământ şi-şi şterse ochii cu mânecile cămăşii. Se uită peste umăr la cei doi servitori.

— Plecaţi, zise el posac.

Cei doi îl salutară din nou şi se retraseră de parcă tocmai avuseseră de-a face cu un nebun. Colin cu siguranţă avea senzaţia că înnebunise.

Vântul rece se înteţi, trecând prin cămaşa umedă. Scrâşni din dinţi.

Angeline ajunse lângă el.

— O să te îmbolnăveşti dacă nu-ţi iei ceva pe tine peste cămaşă, zise ea, aproape fără suflare.

— Angeline, pleacă. Nu sunt într-o dispoziţie potrivită pentru companie. Se aplecă şi luă din nou securea în mână. Pleacă, repetă el.

— Nu, n-o să te las în starea asta. Evident eşti agitat.

— Pentru ultima oară, te rog, pleacă, rosti el printre fălcile încleştate.

Angeline făcu ochii mari.

— Eşti furios.

— Dacă ai avea minte, te-ai duce chiar acum de-aici.

Doamne, de ce trebuise tocmai ea să fie martoră la furia lui?

— Nu poţi să stai în frigul ăsta într-o cămaşă subţire şi umedă. O să te îmbolnăveşti foarte tare şi familia ta va fi teribil de îngrijorată.

— Te rog să pleci înainte să spun ceva ce-o să regret, zise el, cu nările fremătând de mânie.

— Dă-i drumul, dar tot nu mă opreşti.

Angeline îi trase în jos mâneca stângă şi apoi pe cea dreaptă. Colin o privi de sub genele umede. Sânii ei plini se înălţau şi coborau cu fiecare respiraţie. Colin se forţă să-şi mute privirea în altă parte. O fi fost ea apetisantă şi atrăgătoare, dar tot era o pacoste.

Când Angeline îşi ridică privirea către el, făcu ochii mari la vederea părului întunecat ce se întrezărea prin cămaşa deschisă la gât.

— Ce e? întrebă el.

Spera că vocea lui răguşită o va speria şi o va face să plece.

Angeline îşi drese glasul şi păru să se uite peste umărul lui.

— Nu poţi să stai în public cu lavaliera desfăcută.

Colin pufni.

— Ei, na.

Ieşise în public cu mult mai puţine haine în numeroase ocazii, dar se gândi că totuşi era mai bine să nu menţioneze asta în prezenţa ei.

Angeline îşi ridică bărbia, făcu un pas mai aproape şi-i încheie trei nasturi la cămaşă. Angeline avea o aromă familiară – ceva floral. Asta îi aduse aminte de el.

— Nu te apropia. Miros a sudoare.

— Nasul meu va supravieţui, zise ea, îndreptându-i gulerul.

Colin privi cum Angeline trase de capetele lavalierei ca să le aducă la acelaşi nivel. Apoi ezită.

Colin îi făcu cu ochiul şi îşi înfăşură cu abilitate materialul în jurul gâtului.

— Poate ai vrea să faci nodul?

Angeline reuşi la a treia încercare.

— Arată groaznic. Aş fi un valet extrem de nepriceput.

— O doamnă valet? Colin îşi imagină o femeie goală dezbrăcându-l. Mă pot gândi la o mulţime de posibilităţi.

Angeline îşi trase şalul mare de lână mai strâns în jurul ei.

— Ţine-ţi gura!

Evident că asta-l făcu să se gândească la câteva lucruri neruşinate pe care le-ar putea face folosindu-şi gura, dar îşi alungă şi aceste gânduri,

Angeline se uită la el, cu ochii verzi întrebători.

— Ce te-a apucat să foloseşti securea aceea?

— Nu contează.

— Păreai turbat de furie.

Colin îşi luă haina de unde o agăţase, dar nu zise nimic.

— De ce erai furios?

— O conversaţie neplăcută.

— Aşa că ai ieşit afară fără pălărie, mănuşi sau mantie?

Colin n-avea nici cea mai mică intenţie să-i dea vreo explicaţie.

— Sunt foarte zdravăn.

Angeline îl măsură cu privirea.

— Da, am observat.

— Şi ţi-a plăcut ce-ai văzut?

Ochii ei se îngustară.

— Ar fi trebuit să mă aştept la o remarcă neadecvată din partea ta.

— Te-am avertizat că nu sunt într-o dispoziţie potrivită pentru companie.

Dacă ar fi avut puţină minte, ar fi fugit de-acolo de îndată ce-l văzuse hăcuind creanga aceea cu securea.

— Serios, trebuie să te schimbi în haine uscate cât mai curând posibil.

— Aşa o să fac.

Începu să-şi vâre mâinile în mânecile hainei, când Angeline se apropie să-l ajute.

— Mă descurc.

Nu voia ajutorul ei. Nu voia decât să fie lăsat în pace.

— Insist. Acum, ridică-ţi braţul.

Colin ştia că nu se va lăsa, aşa că-i permise să-l ajute.

— Cămaşa ţi-e jilavă de transpiraţie, şi haina nu face decât să o ţină aşa.

— Angeline…

— Nu, refuz să-ţi ascult argumentele. Te vei îmbolnăvi grav dacă mai rămâi aici. Trebuie să te întorci acasă imediat.

— N-aş fi un gentleman adevărat dacă te-aş lăsa să mai stai în frig, zise el.

Adevărul era că vântul rece devenise foarte inconfortabil, dar să fie al naibii dacă va recunoaşte asta în faţa ei.

— Ai nasul roşu, zise ea.

— Şi tu, replică el, cu un zâmbet leneş în colţul buzelor.

Când Angeline îl luă de braţ, Colin îşi potrivi

pasul cu al ei, mai încet. Trecură împreună pe lângă chioşcul din grădină, şi o rafală de vânt îi izbi drept în faţă. Colin nu reuşi să-şi ascundă complet tremurul şi regretă că-şi lăsase paltonul în casă. Data viitoare, pur şi simplu, va zvârli ceva pe foc. Bineînţeles, spera că nu va exista o dată viitoare, dar era destul de pesimist în legătură cu şansele lui.

Angeline îşi dădu la o parte de pe faţă panglicile bonetei.

— Evident, ceva nu e în regulă. Ce s-a întâmplat?

— Nu vreau să discut despre asta.

„Mai ales nu cu tine."

— Te-ar putea ajuta să discuţi despre asta, spuse ea. Uneori, chiar şi numai rostind cu voce tare ce te frământă poate să te ajute să vezi lucrurile mai clar.

Oh, Doamne. Singurul lucru care-l împingea să bea era o femeie care voia să vorbească despre sentimente. Dar cunoştea femeile îndeajuns de bine ca să ştie că nu-l va lăsa în pace.

— Am avut o divergenţă de opinii cu tata.

„Asta e tot ce trebuie să ştii."

— V-aţi certat, zise ea.

Insistenţa ei îl irită.

— Asta nu e treaba ta.

— E vorba de Sommerall? întrebă ea.

Colin se opri.

— De unde-ai ştiut? întrebă el.

Angeline îşi înălţă bărbia.

— Dacă vrei să-ţi răspund, va trebui să eviţi tonul ăsta tăios.

— Îţi cer iertare, zise el.

La naiba! Nu voia ca Angeline să-şi vâre nasul în treburile lui.

— Este cât se poate de evident că ai avut parte de un şoc. Această faţetă a ei nu-i era familiară, dar ca să fie cinstit, şi ea trecuse prin dificultăţi.

— O să mă descurc eu, zise el, dar nu era câtuşi de puţin convins de asta.

— L-am auzit din întâmplare pe tata pomenind că cineva e interesat să cumpere Sommerall, zise Angeline. Este nelocuită de ani întregi.

— Scuză-mă, te rog, dar chiar nu e o chestiune despre care vreau să discut.

„Lasă-mă în pace!”

— Oh, Doamne! Nu vrei ca marchizul să

vândă!

— Angeline…

— De aceea eşti aşa de furios, continuă ea.

— Bineînţeles că sunt furios, zise el, oprindu-se din nou. Mama îşi doarme somnul de veci acolo.

— Sunt sigură că vei reuşi să-l convingi pe tatăl tău să nu vândă proprietatea. Cred că ţi-o va da ţie.

Colin clătină din cap şi începu din nou să meargă.

— O va face… dacă îi fac pe plac. Ocoliră rădăcinile groase şi noduroase ale unui stejar bătrân. Vreau proprietatea, dar asta nu e suficient pentru tata.

— Ce i-ai propus? întrebă ea.

— Să mă ocup de toate renovările necesare, dar nu ne-am putut înţelege asupra termenilor.

— Nu înţeleg. Ce doreşte tatăl tău?

— O dovadă că-mi voi onora angajamentul.

Lipsa de încredere a tatălui său îl deranja profund.

— Singurul mod de a-i dovedi că-ţi vei îndeplini obligaţiile este să-ţi permită să începi, spuse ea. Nu înţeleg de ce este asta o problemă.

— Tata mi-a propus o cale diferită de a-mi demonstra responsabilitatea, explică el, aruncându-i o privire.

— Ce anume? E clar că ţie ţi se pare oribilă.

Colin râse amar.

— Căsătoria.

Ar fi trebuit să nu-i spună nimic, dar capul îi vuia încă de furia ce-i fierbea în sânge.

De data asta, se opri ea.

— Asta e ridicol! exclamă ea pe un ton scandalizat. Iartă-mă, dar tatăl tău merge prea departe.

— Îţi împărtăşesc sentimentul, dar nu contează, zise el. Respiraţia lui se transforma în aburi în vântul rece. Tata este proprietarul moşiei şi poate face orice pofteşte.

Tatăl său intenţiona să-l manipuleze ca pe-o marionetă.

— Căsătoria nu asigură responsabilitatea. Amândoi am putea numi zeci de oameni iresponsabili care sunt căsătoriţi, spuse ea. Regele, de exemplu.

— Cererea lui este nerezonabilă. De unde să-mi găsesc o mireasă la ţară? întrebă el. Doar nu pot culege una ca pe un măr dintr-un pom.

Nu voia să se însoare acum, şi ce Dumnezeu, nu voia să se însoare din obligaţie, dar nici nu voia să piardă Sommerall. Merseră în tăcere pentru o vreme, şi apoi Angeline zise:

— E sezonul de toamnă la Londra.

— Aş arăta ca un disperat, zise el, şi apoi pufni. Având în vedere circumstanţele, presupun că aşa şi sunt.

— Nu eşti deloc disperat, zise ea. Zeci de doamne din Londra ar fi încântate de oportunitatea de a se mărita cu un conte.

— N-aveam idee că eşti atât de romantică.

— Oh, da, eu îmi aştept cavalerul strălucitor în armura lui ruginită. Se uită la el cu sprâncenele ridicate. Şi tu?

— O lăptăreasă locală.

— Sunt tentată să spun că o să găseşti tu o cale, dar asta nu te-ar ajuta, zise ea.

Colin ezită, dar îndrăzni totuşi:

— De ce-ai rupt logodna cu Brentmoor?

Angeline nu-i răspunse imediat.

— Îţi cer iertare, spuse el. Evident e un subiect dureros, şi nu e deloc treaba mea.

— Ar fi putut fi mult mai rău, zise ea.

Colin se încruntă.

— Cum aşa?

Angeline îl privi drept în ochi.

— M-aş fi putut mărita cu el.

*

„M-aş fi putut mărita cu el.”

Angeline intră cu paşi mari în camera ei, îşi desfăcu dintr-o smucitură panglica de sub bărbie şi trânti boneta de catifea vişinie pe pat. Nu-i datora niciun răspuns, şi totuşi cuvintele i se rostogoliseră de pe limbă. Oare nu învăţase nimic?

Când văzu ochii mari ai cameristei, trase aer adânc în piept şi expiră apoi încet.

— Marie, mă ajuţi te rog cu jacheta?

— Desigur, milady.

Angeline îşi ridică bărbia când camerista o ajută să-şi scoată braţele din mânecile strâmte.

— Mulţumesc, Marie. Asta e tot.

După ce camerista plecă, Angeline se aşeză pe marginea patului. De ce-i răspunsese oare lui Colin mai adineaori? Ar fi trebuit să-l certe pentru

impertinenţa lui. Din nefericire, întrebarea lui o luase pe nepregătite şi cuvintele îi scăpaseră fără să vrea. Probabil nu făcuse decât să-i zgândărească curiozitatea, dar nu avea nicio intenţie să i-o satisfacă.

Angeline îşi dădu seama că reacţia ei era exagerată, pentru că era foarte sensibilă la acest subiect. Deşi întrebarea lui fusese impertinentă, ea îl compătimea. Angeline ştia mult prea bine cum era ca un părinte să-ţi dicteze deciziile, dar îşi jură că după ce vizita asta se va termina, se va muta în casa de pe domeniul lor, unde locuise odată bunica ei. Va trebui să fie curăţată, dar nu mai putea continua să locuiască în casa părinţilor ei, ca un copil. Avea treizeci şi unu de ani şi era hotărâtă să trăiască independent pentru restul vieţii. Nu va fi uşor, dar putea trăi confortabil cu banii pe care i-i lăsase bunica ei prin testament.

După tot ce i se întâmplase, ştia că o căsătorie ieşea cu totul din discuţie. Ştia cum o vor privi oamenii, dar asta nu era ceva nou. Angeline intenţiona să-şi trăiască viaţa cât putea de bine.

Se auzi o bătaie la uşă, şi intră mama ei.

— Angeline, de ce stai aşa? Te-am aşteptat în salon mai bine de o oră.

— Tocmai m-am întors de la plimbare.

Buzele mamei ei se strânseră.

— Ia-ţi coşul de broderie şi alătură-te grupului în salonul verde.

Ca toate doamnele din înalta societate, Angeline învăţase arta broderiei la o vârstă fragedă. Nu avea deloc chef să stea ore întregi cu broderia în mână, dar ştia că ar fi foarte nepoliticos din partea ei să nu-şi facă măcar apariţia. Însă nu era nevoie să se grăbească.

— Voi veni după ce termin capitolul ăsta din roman.

Ducesa îşi arcui sprâncenele înguste.

— De îndată, Angeline.

După ce uşa se închise, Angeline respiră adânc, vădit enervată de porunca mamei ei. Să primească ordine ca şi cum ar fi o fetiţă o înfuria peste măsură. Era încă un motiv să-şi caute independenţa. Oricât de mult îşi iubea mama, Angeline nu putea să-şi petreacă întreaga viaţă sub papucul ei.

Poate că i-ar fi fost mai bine dacă s-ar fi măritat cu Brentmoor, în ciuda trădării lui. Cu siguranţă nu i-ar fi lipsit independenţa. Fără îndoială că Brentmoor ar fi ignorat-o în favoarea amantei lui măritate. Îşi apăsă degetele pe tâmple, ca şi cum şi-ar fi putut alunga din minte amintirile înfiorătoare. Bineînţeles că nu mai putuse să se mărite cu el după ceea ce se întâmplase. Adevărul e că ar fi fost oribil. În mod ironic, amândoi

părăsiseră Anglia după izbucnirea scandalului. El fugise de creditorii lui, ea de clevetitori.

Nu avea niciun rost să-şi enerveze mama şi mai mult zăbovind în cameră. Îşi luă coşul de brodat şi ieşi pe coridor. Când îl văzu pe tatăl ei, grăbi pasul.

— *Papa,* aşteaptă.

— S-a întâmplat ceva? zise el încruntându-se.

— Oh, nu, zâmbi ea, în ciuda expresiei lui aspre. Speram că am putea…

— Mama ta te aşteaptă în salon, spuse el şi-i întoarse spatele.

Angeline scăpă coşul din mâna tremurătoare. Îngenunche cu ochii în lacrimi şi culese acele şi firele de brodat. El o învăţase să joace şah şi douăzeci şi unu. Obişnuiau să citească împreună şi apoi să discute cărţile citite. Fuseseră atât de apropiaţi, până în ziua aceea îngrozitoare când rupsese logodna. Îl dezamăgise şi acum abia mai vorbea cu ea. O durere de acum familiară i se cuibări în piept. Respingerea tatălui ei o durea de o sută de ori mai tare decât trădarea lui Brentmoor.

Îşi şterse rapid lacrimile şi se ridică în picioare. Trase aer adânc în piept, ştiind că era deosebit de important să pară complet netulburată când ajungea în salon. Ultimul lucru pe care îl voia era să o alerteze pe mama ei, şi cu siguranţă nu

voia s-o îngrijoreze pe Penny, care nu ştia aproape nimic despre evenimentul îngrozitor care o făcuse pe ducesă s-o ducă pe Angeline la Paris.

Îşi înălţă bărbia şi-şi îndreptă umerii. Nevoia o învăţase să-şi ţină capul sus, chiar şi în faţa privirilor acuzatoare sau mai rău.

Când intră în salon, salută pe toată lumea şi se hotărî să stea lângă Penny şi gemene. Ducesa o privi cu sprâncenele ridicate.

Angeline zâmbi.

— Iertaţi-mă c-am întârziat. Mi-am scăpat din greşeală coşul pe scări.

— Eşti aici, şi asta e tot ce contează, spuse marchiza.

Angeline îşi scoase modelul şi vârî aţă în ac. Mama ei insista că, dacă avea mereu o ocupaţie, asta putea să o ajute să-şi ridice moralul, dar pentru Angeline, munca la o broderie îi lăsa mult prea mult timp să se gândească la trecut. Prefera plimbările lungi, pentru că atunci se simţea eliberată de toate constrângerile vieţii ei.

— Eşti tăcută, Angeline, zise Margaret.

— Iertaţi-mă. Mă pierdusem în gânduri.

— La ce te gândeai? o întrebă Bianca.

Angeline zâmbi uşor.

— Că nu am mai brodat de multă vreme şi că e nevoie să mai exersez. Ce brodezi, Bianca?

Bianca îşi ridică gherghefuI.

Angeline clipi. Nu-şi putea da seama dacă broderia reprezenta un copac sau un animal. Aşa că se hotărî să dea un răspuns vag.

— Oh, cât de… interesant.

— E Hercules, zise Bianca. M-am gândit că l-aş putea *imaritaliza.*

Bernadette o înghionti cu cotul.

— Imortaliza, gâsculiţo.

Penny îşi puse o mână peste gură, dar un chicot de râs tot îi scăpă.

— Scuză-mă, mamă, spuse ea, plecându-şi capul.

Marchiza zâmbi.

— Nu te agita, Penny. Săptămâna trecută Bianca a brodat un craniu cu oase încrucişate.

— A fost doar o glumă, mamă, spuse Bianca cu ochii sclipind.

— Mai bine ai broda un proverb, zise marchiza.

— Nu ştiu niciunul, replică Bianca.

— Bineînţeles că ştii, o contrazise marchiza. O cusătură la vreme te scuteşte de nouă.

— Şi ce înseamnă asta? întrebă Bernadette.

— Nu amâna ceva, căci va fi mult mai dificil de făcut mai târziu, zise marchiza.

Bianca ridică din umeri.

— Poţi aştepta şi apoi să faci totul foarte rapid în ultimul moment.

Umerii lui Angeline se zguduiră de râs în vreme ce împungea broderia cu acul. Gemenele o amuzau întotdeauna. Îşi dădu seama că se simţea deja mai bine. Situaţia cu tatăl ei era dificilă acum, dar nu trebuia să se dea bătută. Tatăl ei nu avea nevoie decât de mai mult timp ca s-o ierte. Angeline trebuia să creadă că în timp se vor împăca.

— Penny, tu ce brodezi? întrebă Bernadette.

— Un model de frunze pe o batistă.

Angeline se uită la lucrul surorii ei.

— Broderia în alb este foarte frumoasă, dar la urma urmei tu mereu ai avut un mare talent cu acul.

Penny roşi.

— Mulţumesc.

— Toată lumea are un talent, spuse marchiza.

Angeline este expertă în transformarea camerelor demodate în moderne.

Angeline zâmbi.

— Mă tem că este singurul meu talent adevărat. La cusut nu mă prea pricep şi sunt surprinsă că Hercules nu a urlat la lună aseară când am cântat la pian.

— Dar lui Colin i-a plăcut foarte mult cum ai cântat, spuse Margaret cu un zâmbet şiret.

Oh, nu! Doar nu-i venise ideea lui Margaret să o facă pe peţitoarea. Angeline îşi concentră toată atenţia asupra broderiei.

— Sunt foarte convinsă că doar din obligaţie a întors paginile.

— Părea mai degrabă să-i facă plăcere.

— Şi trebuie să spun că şi ţie părea că-ţi face plăcere să conversezi cu el, Angeline, interveni ducesa.

Dumnezeule mare! Dacă Margaret şi mama ei vor continua şarada asta, va trebui să-i pună capăt cumva. Altfel, şi pentru ea, şi pentru Colin vizita asta va fi un chin şi mai mare. Se întrebă dacă ar trebui să-l avertizeze şi se hotărî să n-o facă decât dacă Margaret şi mama ei deveneau şi mai insistente.

Marchiza se uită la broderia lui Penny.

— Cusăturile tale sunt perfecte.

— Un lucru ce merită făcut merită făcut bine, zise ducesa.

— Şi fetele mele ar face bine să-şi amintească proverbul acesta, spuse marchiza.

— Da, mamă, răspunseră gemenele la unison.

— De ce bănuiesc eu că amândouă o să uitaţi asta în momentul când ceva vă va distrage atenţia? zise marchiza.

Lui Angeline îi plăcea foarte mult de marchiză. Avea un fel de a vorbi atât de spiritual şi de vesel cu fiicele ei năstruşnice. Chiar şi mustrările ei erau blânde, dar eficiente.

— Mamă, ne dai voie să-l luăm pe Hercules la plimbare acum? întrebă Bianca.

— Văd foarte bine că amândouă ardeţi de nerăbdare să ieşiţi din casă. Marchiza se întoarse către ducesă. Te superi dacă Penny li se alătură?

— Câtuşi de puţin, zise ducesa. Exerciţiul fizic e bun pentru sănătate. Amintiţi-vă să vă luaţi bonetele şi mantourile, fetelor.

Gemenele şi Penny se retraseră. Chicotelile lor ascuţite răsunară pe coridor şi în cele din urmă amuţiră.

— Angeline, tu nu vrei să li te alături? întrebă marchiza.

— Cred că-mi voi lua blocul de desen şi mă voi plimba, răspunse ea. Peisajul este atât de spectaculos în perioada asta a anului.

După ce Angeline ieşi, marchiza oftă.

— Pare mai bine acum, dar tot trebuie să ne străduim să-i îmbunătăţim starea de spirit cu plimbări, desen şi conversaţie.

— Nu are stare, spuse ducesa. Când m-a implorat s-o las să transforme salonul principal de la Worthington Abbey, n-am putut s-o refuz. A fost atât de entuziasmată, şi toţi i-am văzut talentul, dar când a terminat, a părut atât de pierdută. Acum îşi petrece mare parte din timp plimbându-se şi desenând. Mărturisesc că sunt îngrijorată.

— Îşi va reveni, o linişti marchiza. Angeline este puternică, nu uita asta.

Ducesa îşi aşeză farfurioara cu ceaşca de ceai pe măsuţă.

— Sper că am trecut deja prin tot ce-a fost mai rău.

— Şi eu cred că scandalul s-a stins deja, zise marchiza.

Ducesa oftă.

— S-a stins pentru că fiica mea nu şi-a mai făcut apariţia în societatea londoneză de când a rupt logodna.

Marchiza îşi aşeză şi ea ceaşca la o parte.

— Este frumoasă şi este fiică de duce. Asta şi zestrea pe care o va primi îi vor asigura o căsătorie bună.

— Eu am sperat întotdeauna că va face o căsătorie excelentă.

— Sper să găsească dragostea, zise marchiza.

— Pe vremea noastră, părinţii aranjau căsătoriile, spuse ducesa.

— Da, tatăl meu a vrut să ridice rangul familiei, mărturisi marchiza. Am fost speriată de moarte.

— Ai fost educată ca o lady, zise ducesa.

— Am învăţat nuanţele de la tine, draga mea prietenă.

Ducesa zâmbi.

— Mai important încă, ai găsit fericirea împreună cu soţul tău.

— Am fost binecuvântată să mă mărit cu un bărbat pe care am ajuns să-l iubesc, zise marchiza. Îi doresc asta şi lui Angeline. Merită să aibă toată fericirea din lume.

— Sunt de acord, dar nu i-aş face un bine fiicei mele dacă n-aş sfătui-o să fie şi pragmatică. Dacă are noroc, va exista şi afecţiune, dar ştii care

e îngrijorarea mea.

— Totul se va aranja. Sunt sigură de asta.

— Am primit o scrisoare de la fiul meu azi, zise ducesa.

— Sper că Lady Landale este bine.

— Soţia fiului meu se apropie de termen. Voi avea în curând un nepot.

Marchiza se apleacă înspre ea.

— De ce nu te bucuri mai mult atunci?

— Mă îngrozesc că trebuie să-i spun lui Angeline că bebeluşul se va naşte în curând.

— Va fi fericită pentru fratele şi cumnata ei, zise marchiza.

— Da, îşi va exprima fericirea pentru ei, dar este firesc să-şi dorească să-şi găsească şi ea împlinirea. Dată fiind situaţia ei, vestea i-ar putea reaminti de necazurile recente şi de lipsa unui soţ.

— Nu cred asta, zise marchiza. Îi e mai bine fără nenorocitul acela.

— Sunt de acord, dar toţi vrem ca fiicele noastre să-şi găsească fericirea în căsătorie.

— Şi fiii noştri, adăugă marchiza. Deşi Colin nu e fiul meu natural, mi-aş dori ca relaţia noastră să nu fie atât de… reţinută.

— Da de unde, ai făcut o treabă admirabilă cu el, dar n-avea decât opt ani când te-ai măritat cu Chadwick. Şi-a petrecut mare parte din timp la şcoală, iar tu ai fost bolnavă multă vreme după ce-ai pierdut sarcina aceea. A trebuit să-ţi recapeţi puterile. Viaţa lui Colin n-a fost diferită de cea a oricărui alt băiat de la Eton.

Margaret o luă de mână cu afecţiune pe prietena ei.

— Tu ai venit să mă îngrijeşti şi să-mi oferi alinare.

— Ai fost răsplătită cu două fete minunate, atât de vioaie şi de isteţe.

— Sunt binecuvântată, zise marchiza. Îmi doresc doar ca aceeaşi binecuvântare să o aibă toţi copiii noştri. Oftă. Chiar mi-aş dori ca Angeline şi Colin să se ataşeze unul de celălalt.

— Asta a fost dorinţa noastră cea mai dragă de atâţia ani, zise ducesa. Presupun c-am fost cam prea făţişe azi.

— Mă tem că da, râse Margaret.

— E aşa de frustrant! S-ar potrivi atât de bine.

— Eu aş sugera să lăsăm providenţa să se ocupe de asta, zise marchiza. Dar bănuiesc că Chadwick a luat treaba în mâinile lui.

— Ce vrei să spui? întrebă ducesa.

— L-am văzut pe Colin năpustindu-se afară din casă astăzi mai devreme, şi când l-am întrebat pe soţul meu, mi-a zis că are totul sub control. Sunt sigură că a încurcat lucrurile teribil. Chadwick este încăpăţânat ca un catâr, dar voi vorbi cu el. Dacă-l presează pe Colin prea tare, mă tem că îl va face să plece şi să nu se mai întoarcă.

— Sunt sigură că n-ar face aşa ceva, zise ducesa.

— Dacă Chadwick merge prea departe, mă tem că va apărea o ruptură permanentă. Colin s-a lăsat pradă nebuniilor tinereţii, ştiu asta, dar nu mi-aş ierta-o niciodată dacă n-aş interveni. Simt că am o responsabilitate.

— Chiar dac-ar fi aşa, tot nu văd cât de multe poţi face, spuse ducesa.

— Am mare influenţă asupra lui Chadwick. Mă va asculta.

— Eşti aşa de blândă, Margaret, zise ducesa. Dar ai coloană vertebrală.

— Nu, însă sunt interesată să-mi văd familia fericită.

Capitolul 3

Angeline mergea cu mare hotărâre prin pădure. Odată ce ieşise din salon, plămânii parcă i se deblocară, permiţându-i să respire cu adevărat. Era o idee ridicolă, dar se simţea totuşi eliberată.

Mestecenii îşi întindeau crengile lungi şi umbroase. Fiecare rafală de vânt lua cu sine un val de frunze spectaculos colorate în auriu şi arămiu. Angeline îşi duse mâna la bonetă şi grăbi pasul până văzu construcţia decorativă din parcul domeniului. De obicei aceste construcţii nu erau decât nişte ornamente fără noimă, dar aceasta era un pod în stil palladian peste un pârâu. Când ajunse la el, se rezemă de balustradă, îşi deschise blocul de desen la pagina unde-şi lăsase creionul şi începu să deseneze. Unghiul însă nu era prea bun. Se hotărî să traverseze porţiunea acoperită a podului şi să încerce din partea cealaltă.

Auzi nişte paşi grei, care o făcură să tresară.

Când apăru Colin, trebui să-şi suprime un oftat. Sperase să-l poată evita după ce-şi vârâse nasul în treburile lui şi ajunsese să dezvăluie o parte şi dintr-ale ei.

— Te deranjez? o întrebă el.

Bineînţeles c-o deranja, dar Angeline îi zâmbi scurt.

— Ţi-ai amintit să-ţi iei pălăria, haina şi mănuşile de data asta.

— O răceală e de ajuns pentru o zi.

Se apropie de ea. Înălţimea lui, mult peste un metru optzeci, o surprinse din nou. Ştia că era într-o formă fizică foarte bună, avusese dovada când tăiase creanga aceea uriaşă cu securea. Dar cum reuşea nu-şi dădea seama, având în vedere zvonurile despre activităţile lui desfrânate.

— Te-am văzut mergând pe cărare cu blocul de desen şi m-am gândit că vei veni la pod, zise el.

Angeline se întrebă oare ce dorea.

— Ce te-a făcut aşa de sigur?

— Este pitoresc şi, prin urmare, demn de eforturile tale.

— Ce ştii tu? Poate că eforturile mele nu sunt deloc demne, replică ea.

Colin evident că râse.

Replicile ei isteţe sau tăioase de obicei îi alungau pe bărbaţi. E drept că bărbaţii nu stăteau la coadă să-i facă ei curte. Angeline făcu o uşoară grimasă, amintindu-şi felul jignitor în care zeci de

francezi o trataseră. Nici măcar nu voia să ştie ce zvonuri îi determinaseră să-i facă avansurile acelea atât de ofensatoare.

— Nu vrei să imortalizezi acest pod impresionant? Probabil va fi aici mult timp după ce noi vom fi trecut pe lumea cealaltă, zise Colin.

— Ce macabru eşti!

Trasă câteva linii drept coloanele podului şi umbri arcadele, însă nu se putea concentra în prezenţa lui.

— M-ai urmărit cu un anumit motiv?

— Păi da.

După ce mai trasă câteva linii lungi, Angeline se uită la el.

— Nu pot să-mi amintesc nici măcar o dată când m-ai căutat de bunăvoie, în afară de data aceea când m-ai păcălit să stau sub vâsc.

— Nu poţi să condamni un băiat că vrea să fure un sărut.

Angeline îşi dădu ochii peste cap.

— Colin, vrei ceva. Hai, ciripeşte.

— Ce limbaj din partea unei lady, râse el.

— Lasă sensibilităţile la o parte. Nu am sărurile la mine ca să te trezesc din vreun leşin.

Colin rânji.

— Un gentleman care să leşine de şoc? Posibilităţile sunt dincolo de închipuire.

— De închipuirea ta, poate.

El râse.

— Am auzit că ai un talent deosebit pentru renovări.

— Am o oarecare experienţă, admise ea. Asta are legătură cu Sommerall?

— Da. Vreau să mă duc din nou la tata cu un plan de renovare pentru a face casa locuibilă. Dacă eşti dispusă, ajutorul tău ar fi bine-venit.

— Pari să fi uitat decizia tatălui tău că trebuie să te însori pentru a o lua în posesie.

— Bineînţeles că n-am uitat. O privi întrebător. Dar tu? Îmi imaginez că părinţii tăi te împing să te măriţi.

Aparent Colin nu era conştient de reputaţia ei pătată, dar Angeline n-avea de gând să discute despre asta cu el.

— Prima mea sarcină este să-l conving să mă lase să hotărăsc ce renovări sunt necesare pentru casă. Şansele sunt mai mari să fie de acord dacă eşti şi tu implicată.

— Poate că tatăl tău a verificat deja starea

proprietăţii.

— După câte ştiu eu, nu s-a întors la casă de când a murit mama.

Marchizul ar fi putut să se hotărască să vândă proprietatea în parte pentru că avea prea multe amintiri triste legate de Sommerall, dar asta ar fi fost cu ani în urmă. Decizia lui de acum fusese probabil mult mai practică. Şansele ca la un moment dat Colin să lase în urmă Londra cu femeile ei uşoare şi să se instaleze la Sommerall nu meritau luate în considerare.

— Mă îndoiesc că ajutorul meu îl va face pe tatăl tău să-şi schimbe hotărârea, zise ea. Nu pot să cred că nu ştii că bărbaţii nu iau în serios opinia unei femei.

— Eu te iau în serios, altfel nu te-aş fi întrebat, spuse Colin.

— M-ai întrebat pentru că sunt singura persoană calificată disponibilă.

— Păi da, şi asta, recunoscu el zâmbind. Spune, te rog, că eşti de acord.

Angeline îşi îngustă ochii. Colin încerca s-o farmece ca să-i facă pe plac.

— Şi de ce te-aş ajuta?

— Margaret a spus că ţi-a făcut mare plăcere să supraveghezi lucrările de renovare la

Worthington Abbey. M-am gândit că-ţi va plăcea să-ţi foloseşti experienţa.

— Răspunsurile tale neserioase mă fac să cred că nu-ţi pasă cu adevărat să aduci Sommerall la frumuseţea şi demnitatea de altădată.

Zâmbetul lui păli.

— Dacă nu mi-ar păsa de proprietate, n-aş fi aici.

Angeline nu voia să se implice în problemele lui.

— Colin, nu ne-am înţeles niciodată bine. Suntem amândoi aici împreună numai datorită familiilor noastre. Ca să fiu sinceră, îmi ceri foarte mult, iar eu n-am niciun motiv să te ajut. Mai mult încă, nu cred că e înţelept din partea mea să mă implic în această chestiune. Tatăl tău nu a fost deloc încântat de idee.

— Tot ce vreau pe moment este să fac un inventar al lucrărilor necesare. Cred că e un plan rezonabil pe care-l va aproba.

Colin era un fustangiu notoriu, cu o experienţă considerabilă în fermecarea femeilor pentru a-i face pe plac. Era drept că nu credea că ar fi măcar vag atras de ea, dar încercase deja s-o farmece. Angeline căzuse o dată pradă farmecelor unui crai, aşa că acum era mult mai prudentă cu Colin. Probabil va profita de cunoştinţele ei şi apoi, de îndată ce se va plictisi, va abandona

proiectul. Iar când se va întâmpla asta, ea va simţi toată povara responsabilităţii pe umerii ei doar pentru că se lăsase implicată.

— Văd că eziţi, zise el, dar ţi-aş fi recunoscător pentru orice sfat sau ajutor eşti dispusă să-mi oferi. Nu vreau ca proprietatea să fie înstrăinată din familia mea.

Angeline nu era convinsă.

— Acum două săptămâni erai îngrijorat din cauza proprietăţii Sommerall?

— Acum două săptămâni nu aveam nici cea mai vagă idee că tata intenţionează să o vândă.

— Plănuieşti să locuieşti acolo?

Angeline ştia că el nu dorea să renunţe la viaţa din Londra, şi dacă avea de gând s-o mintă, ea intenţiona să i-o spună în faţă.

— În cele din urmă voi intra în posesia ei, dar pe moment chestiunea cea mai urgentă e să-l împiedic pe tata s-o vândă.

— „În cele din urmă” sună foarte vag.

— Sunt burlac şi intenţionez să locuiesc în Londra până mă hotărăsc să mă însor. Ce contează?

Cel puţin era sincer.

— Tu eşti moştenitorul legal?

— A fost de la sine înţeles tot timpul, zise el.

— Presupui că va fi a ta.

Era genul de om care se aştepta ca totul să fie obţinut uşor, pentru că nu fusese nevoit niciodată să se străduiască să câştige pe merit ceea ce voia. Dar, la urma urmei, acelaşi lucru se putea spune şi despre ea până de curând.

— Sunt singurul lui fiu. Nu e nimeni altcineva care să moştenească. Ce altceva să presupun?

— Poate c-ar trebui să priveşti lucrurile şi altfel. Având în vedere reputaţia ta, ce era să presupună tatăl tău?

Colin se uită furios la ea.

— Vrei să sugerezi că nu sunt demn de ea?

— Nu asta am vrut să spun…

— Bineînţeles că asta ai vrut să spui, altfel nu ţi-ai fi permis să mă iei la întrebări.

— Tu mi-ai cerut ajutorul. Am tot dreptul să ştiu circumstanţele, înainte să iau o decizie.

Dacă i-ar fi păsat cu adevărat de proprietate, ar fi făcut ceva cu ani în urmă. Fără îndoială că nu se gândise nici măcar o clipă la Sommerall până nu aflase că tatăl lui avea de gând s-o vândă. Mai rău, era puţin probabil că va locui acolo. Casa va rămâne tot goală, poate pentru ani. La urma urmei, Angeline auzise o mulţime de poveşti

despre el.

— Dacă m-aş fi gândit că eşti sincer, ţi-aş fi oferit ajutorul, zise ea. Dar îmi e greu să cred că vrei cu adevărat să renovezi Sommerall. Cred că pur şi simplu nu vrei s-o pierzi, din principiu.

Colin se încruntă.

— Ai uitat un amănunt important. Circumstanţele sunt clare. Dacă nu fac ceva să împiedic asta, nişte străini vor deţine pământul unde este îngropată mama.

— Colin, înţeleg…

— Nu, nu înţelegi. Se pare că eu sunt singurul căruia îi pasă de asta.

Inima lui Angeline bătea rapid.

— Colin, n-am vrut să insinuez că…

— Îmi cer iertare că te-am deranjat. Te asigur că n-o să se mai întâmple.

Făcu o plecăciune scurtă şi se îndepărtă cu pumnii strânşi.

Ei, n-avea decât să facă o criză, ce-i păsa ei?

Cuvintele lui îi răsunau în urechi. „Dacă nu fac ceva să împiedic asta, nişte străini vor deţine pământul unde este îngropată mama.” Închise ochii şi-şi propuse să stea la distanţă. Nu-şi putea permite nici cea mai mică greşeală, şi implicarea

ei în problemele lui ar aduce numai necazuri.

Nu avea voie să cedeze rugăminţii lui. Dumnezeu s-o ajute, mai făcuse asta o dată. Îi ruinase viaţa şi-i rănise familia. Îşi strânse blocul de desen la piept de parcă ar fi fost un fel de scut. De ce se mai gândea oare la asta, la ideea de a-l ajuta?

„Se pare că eu sunt singurul căruia îi pasă de asta.”

Îşi dădu seama brusc de adevăr. Colin fusese jenat să-i ceară ajutorul. Pentru că nu se înţeleseseră niciodată bine, probabil se gândise că-l va refuza.

Mama lui era îngropată la Sommerall, aşa că se forţase să ceară ajutorul, pentru că nu avusese altă opţiune. Angeline ştia foarte bine cum te simţi când ai prea puţine opţiuni.

Colin se gândea că nimănui nu-i păsa.

Se întoarse şi alergă după el.

— Colin, aşteaptă!

Colin mergea înainte cu paşii lui mari, dar Angeline alergă mai repede. Pe când îl ajunse din urmă, răsufla atât de greu că abia mai putea vorbi.

— Îm… îmi pare rău.

— N-am nevoie de mila ta, zise el, cu nările fremătând.

Angeline ştia cum e să fii subiect de milă. Când în sfârşit îşi recăpătă suflul, zise:

— Iartă-mi răspunsul atât de aspru. Şi mie îmi pasă. Dacă oferta mai e valabilă, atunci o să te ajut cu ce pot.

— De ce? E clar că te îndoieşti de motivele mele.

Ceva fierbinte izbucni în ea. Înghiţi un nod în gât, dându-şi seama că-l tratase de parcă el era bărbatul care o trădase.

— Îţi cer scuze. Îndoielile mele au fost nefondate.

Angeline simţea cum se uita la ea şi spera că nu-i va pune nicio întrebare, pentru că tot nu putea vorbi despre evenimentele ce o făceau să regrete viaţa lipsită de griji din trecut.

— Nu eşti obligată, spuse el, cu vocea joasă. Fără îndoială că ai prefera să-ţi ocupi timpul cu altceva.

— De exemplu cu ceai şi broderie? pufni ea.

Colin îşi duse mâinile la spate.

— Presupun că acestea sunt lucrurile care le plac doamnelor.

— Mă plictisesc de moarte, dacă vrei să ştii adevărul.

— Eşti sigură? zâmbi el.

— Da, sunt sigură, răspunse ea întâlnindu-i privirea.

Ar prefera de o mie de ori să-l ajute pe el decât să brodeze ore întregi, dar nu acesta era motivul principal. Orice ar fi făcut în trecut, Colin merita o a doua şansă. Dumnezeu ştia că ea ar da orice pentru aşa ceva, dar era imposibil.

Colin îşi îndoi mâinile înmănuşate.

— Mulţumesc.

Tonul răguşit al vocii lui spuse mult mai mult decât cuvintele sale.

*

Deşi nu se întorcea prea des la conacul ancestral, Colin cunoştea bine obiceiurile tatălui său. Marchizul era adeptul vechiului proverb că cine se scoală de dimineaţă departe ajunge. Colin era, de obicei, adeptul saltelei şi al pernei până când soarele era înălţat bine pe cer. Cu toate astea, îi ceruse lui Horace, valetul lui, să-l trezească la imposibila oră de şase dimineaţa. Nefiind nici el o pasăre de dimineaţă, Horace bombăni când intră în cameră cu paşi târşâiţi şi trase draperiile.

— Pentru numele lui Dumnezeu! mormăi Horace când lumina soarelui inundă camera.

Colin gemu.

— Pleacă de-aici, Horace.

— Milord, dumneavoastră aţi cerut să vă trezesc pentru o întâlnire de dimineaţa devreme.

— Te înşeli, mormăi el, întorcându-se pe burtă şi trăgându-şi o pernă peste cap.

— Nu, milord. Aţi fost foarte clar aseară când mi-aţi zis să nu vă permit să adormiţi la loc.

— Îmi retrag porunca, bombăni Colin cu faţa îngropată în pernă.

Horace se opri lângă pat.

— Milord, aţi zis că e imperativ să vă întâlniţi cu tatăl dumneavoastră înainte de biserică.

Era duminică, ziua Domnului. Colin uitase. Ceea ce nu era deloc surprinzător, având în vedere că nu mai pusese piciorul într-o biserică de la ultima lui vizită acasă de Paşte. Ştia că, dacă nu-l prindea pe tatăl lui devreme, va trebui să aştepte până luni. Colin nu voia să amâne. Trebuia să-i dovedească tatălui său că era serios şi demn de a deţine proprietatea.

Bombănind încet, Colin binevoi să-i permită valetului său să-l bărbierească şi să-l îmbrace pentru ziua respectivă. Când ajunse în faţa

biroului tatălui său, Colin bătu uşor la uşă.

— Îmi acorzi, te rog, un moment?

Marchizul semnă o hârtie şi îşi ridică privirea pe deasupra ochelarilor.

— Nu lucrez.

— Poftim? clipi Colin.

— Este ziua Domnului. Margaret insistă ca familia să se odihnească duminica.

— Ah, înţeleg.

— *Oficial* nu lucrez.

— Exact. Te odihneşti în timp ce stai pe scaun. E o minune că ai ochii deschişi.

Marchizul îşi îngustă ochii. Apoi semnă o hârtie şi îşi puse stiloul la o parte.

— Este o ocazie specială?

Colin se încruntă, întrebându-se dacă era o întrebare capcană.

— Poftim?

— Te-ai trezit înainte de amiază.

— M-am îmbrăcat pentru biserică.

Cel puţin până acum nu fusese lovit de trăsnet.

Marchizul rupse pecetea unei alte scrisori.

— Şi ce altceva te frământă, în afară de Sommerall?

— Vreau să inspectez interiorul casei Sommerall.

— Ţi-ai găsit o mireasă?

Tatăl lui ştia al naibii de bine că nu găsise, aşa că ignoră întrebarea.

— Doresc să fac un inventar al reparaţiilor necesare. Angeline şi-a oferit ajutorul, având în vedere că ea are experienţă la renovări şi… chestiuni arhitecturale.

Ignoranţa lui era alarmantă. Slavă Domnului că Angeline acceptase să-l ajute.

— Ei bine, asta este foarte generos din partea ei, spuse marchizul. Dar nu sunt foarte sigur ce anume te aştepţi să câştigi din această expediţie.

— Cred că ştii, zise Colin.

Marchizul îşi împreună mâinile pe birou.

— Luminează-mă.

— Doresc să-ţi demonstrez că sunt interesat de starea proprietăţii. Şi sunt dispus să finanţez majoritatea reparaţiilor.

— Dar n-ai nicio idee despre costuri, zise tatăl lui. Ce te faci dacă n-ai fonduri suficiente?

— Dacă descopăr că e nevoie de mai mult capital, putem discuta posibilitatea unui împrumut.

— *Noi?*

— Numai în cazul în care e necesar.

Disperarea îl făcea să accepte aproape orice, în afară de a se însura dintr-un capriciu.

— Îmi iroseşti timpul, zise marchizul.

— Tată, căsătoria este un jurământ sacru. Nu e un pas pe care un om ar trebui să-l facă cu uşurinţă.

— Mă bucur că-i recunoşti semnificaţia, dar tu n-ai făcut nicio încercare să-ţi găseşti o soţie.

Colin scrâşni din dinţi.

— Îmi voi îndrepta atenţia spre chestiunea alegerii unei soţii primăvara viitoare, în timpul sezonului londonez.

— Nu sunt dispus să ascult promisiuni pe care s-ar putea să nu le ţii. Răspunsul meu rămâne nu.

Colin se forţă să rămână calm.

— Sunt dispus să aştept să mă ocup de Sommerall până după ce sunt căsătorit, dar între timp, doresc să aflu ce anume trebuie făcut. Cu siguranţă nu poţi obiecta.

— De fapt, pot şi o şi fac, zise marchizul.

— Dă-mi trei luni să-mi găsesc o nevastă, îi ceru Colin.

Îl irita gândul că trebuia să ia o decizie atât de importantă atât de rapid – o decizie de viaţă, de fapt –, dar nu putea să lase Sommerall să-i scape din mâini.

Marchizul bătu darabana cu degetele pe birou.

— Ai solicitat ajutorul mamei tale vitrege la găsirea unei soţii?

— Nu, dar…

— N-ai făcut niciun efort să-mi îndeplineşti condiţiile pentru câştigarea proprietăţii. Răspunsul e un nu clar.

Colin nu voia să renunţe aşa uşor.

— Foarte bine, o să mă consult cu Margaret.

Cum îi va găsi ea o soţie i se părea un mister lui Colin, dar trebuia să facă un efort.

Marchizul se uită lung la el, cu ochii pătrunzători fixaţi asupra lui. Colin simţea nevoia să se foiască pe loc sau să-şi întoarcă privirea, dar refuză să-l lase pe tatăl lui să câştige.

Sună ceasul, şi marchizul se ridică.

— E ora micului dejun.

— Tată, dacă-mi mai acorzi câteva minute, îţi voi explica planurile mele pe termen lung.

— Am fost foarte clar şi nu am intenţia să-mi revoc decizia, spuse marchizul, ocolind biroul. Să mergem în sufragerie.

Colin se gândi la nişte străini tropăind peste mormântul mamei lui şi simţi că i se face rău. Nu-i rămăsese nimic de la ea, în afară de mormânt, şi acesta trebuia îngrijit cu veneraţie. În toţi aceşti ani, considerase ca era de la sine înţeles că proprietatea şi locul de odihnă veşnică a mamei lui vor fi acolo când va fi pregătit să le acorde atenţie. Se gândise că are tot timpul din lume. Acum era în pericol să piardă puţinul pe care-l mai avea de la mama lui.

Îşi încleştă pumnii. Existau lucruri pe care trebuia să le afle, lucruri despre care nu vorbise cu nimeni de la moartea mamei lui. Nu avea de gând să se dea bătut, orice ar fi, pentru că mama lui merita mai mult decât să fie uitată. Merita să i se păstreze amintirea.

*

Colin avu grijă să meargă alături de Angeline la biserică. Tatăl său sugerase să meargă pe jos având în vedere că era senin. Colin îşi încetini pasul ca să poată vorbi în particular cu Angeline.

— Fără îndoială că vei fi încântată să afli că tatăl meu a refuzat, zise el.

— De ce? întrebă Angeline, aruncându-i o privire.

— Acelaşi motiv.

— Nu te da bătut. Vom găsi noi o metodă să-l convingem să se răzgândească.

Colin ridică brusc din sprâncene.

— Nu cumva ştii din întâmplare nişte doamne respectabile printre prietenele tale care şi-ar putea dori să se mărite cu mine?

Angeline nu mai avusese nicio veste de la niciuna dintre prietenele ei de la ruperea logodnei, dar nu avea de gând să-i spună asta.

— Crezi că i-aş recomanda unei prietene să se mărite cu un fustangiu notoriu ca tine?

— Poate că aş putea să mă schimb.

Angeline pufni.

Când ajunseră la biserică, cele două familii ocupară stranele din faţă, destinate marchizului, familiei lui şi iluştrilor lui prieteni. Colin ar fi preferat să stea în ultimul rând de bănci, unde ar fi putut să-şi închidă ochii şi să aţipească în timpul slujbei. Din păcate însă, n-avea un asemenea noroc şi tresări când Angeline îl înghionti.

Se aplecă spre ea şi-i şopti:

— Mă voi răzbuna.

— Poţi să încerci, zise ea, privindu-l cu ochii îngustaţi. Dar nu te-aş sfătui dacă vrei să te ajut.

De ce oare singura speranţă de ajutor îi venea de la scorpia asta?

*

După un mic ghiont din partea marchizei, marchizul îi invitase pe reverendul Quimby şi pe soţia lui să vină la cină la Deerfield în seara aceea. Colin o escortă pe Angeline şi se aşeză între ea şi doamna Quimby. Această doamnă pălăvrăgi întruna despre norocul ei de a fi aşezată alături de un gentleman *atât* de chipeş ca Lord Ravenshire. Angeline îşi reaminti să nu-şi dea ochii peste cap, dar era dificil când doamna Quimby monopoliza toată atenţia lui Colin. Între timp, Angeline era blocată într-o conversaţie politicoasă cu reverendul Quimby, care îi vorbi îndelung şi cu numeroase detalii despre planurile sale cu privire la o grădină de primăvară. La vremea desertului, Angeline se străduia din răsputeri să nu caşte.

În cele din urmă veni momentul mult aşteptat când marchiza conduse doamnele în salon, lăsându-i pe gentlemeni să-şi savureze vinul de

Porto. Angeline zâmbi când Bianca o convinse pe Penny să cânte un duet împreună cu ea la pian, în timp ce Bernadette întorcea paginile.

Doamna Quimby se apropie cu mâinile împreunate.

— Lady Angeline, noi două încă n-am avut timp să discutăm prieteneşte. Aţi vrea să ne retragem pe bancheta din faţa ferestrei?

— Desigur.

După ce se aşezară, Angeline se întoarse către doamna Quimby.

— Am înţeles că sunteţi nou-venită în comunitate. Presupun că domnul Quimby a preluat parohia de curând.

— Da, nu suntem aici decât de trei luni, zise ea. Am fost în Hampshire înainte. Vărul de-al doilea al domnului Quimby are o proprietate minunată acolo. Îl cunoaşteţi cumva pe baronul Overton?

Era clar că doamna Quimby voia să se laude cu legăturile ei.

— Nu, nu-l cunosc, răspunse Angeline, bătând în podea cu vârful pantofului.

— Harwell e o proprietate cu adevărat superbă, continuă doamna Quimby. De fapt, tocmai am primit o scrisoare de la Lady Overton

săptămâna asta.

Acum ar fi un bun moment să se scuze, dar când încercă să vorbească, doamna Quimby o întrerupse:

— Mai este o proprietate lângă Harwell, deşi nu e la fel de impunătoare. Cunoaşteţi Woodham Hall?

— Nu.

Discursul femeii era plictisitor peste măsură.

— Un tânăr a moştenit proprietatea. Lady Overton a spus că e destul de chipeş, sau aşa am auzit. Oh, Doamne, îmi scapă numele lui pe moment. Oare cum de-am putut să-l uit?

— Nu este nevoie să vă agitaţi, zise Angeline. Sunt sigură că vă veţi aminti.

Marchiza se apropie grăbită de bancheta din faţa ferestrei.

— Angeline, vrei să cânţi pentru noi, te rog?

— Desigur.

Ar fi făcut orice să scape de această conversaţie plictisitoare, dar trebuia să fie politicoasă.

— Vă mulţumesc pentru conversaţia privată, doamnă Quimby.

În timp ce se îndepărta, Angeline se uită la

Margaret.

— Mulţumesc că m-ai salvat.

— Doamna Quimby are intenţii bune, dar are tendinţa să trăncănească, spuse Margaret.

În timp ce se aşeza la pian, Angeline se gândi că era un adevăr spus numai pe jumătate. În seara aceea era mai relaxată şi, drept urmare, făcu mai puţine greşeli. Nu avusese niciodată disciplina de a exersa şi nu-şi făcuse niciodată griji din cauza asta. Se pretindea de la o lady să posede abilităţi precum dansul, cântatul la pian şi din voce şi broderia. Ea însă nu luase nimic din toate astea în serios. Fusese încântată, în schimb, să joace şah cu tatăl ei şi să discute filosofie cu el, dar zilele acelea trecuseră. De fiecare dată când se gândea la asta, o cuprindea din nou durerea. Îşi dorea să găsească o cale de a-şi răscumpăra greşeala, dar nu avea mari speranţe.

Cel puţin, într-un fel, îi dovedise mamei ei că se înşela. Oricât de mult s-ar comporta ca o femeie bine-crescută, tot nu ar reuşi vreodată să-şi găsească un soţ. Mama ei ar leşina pentru prima dată în viaţă dacă ar şti planurile ei de viitor, dar o viaţă de fată bătrână era preferabilă dependenţei de părinţii ei sau de fratele său şi soţia acestuia. În cele din urmă, se vor împăca toţi cu decizia ei.

Când domnii se alăturară doamnelor, Angeline abandonă de bunăvoie pianul. Se alarmă puţin văzând-o pe doamna Quimby grăbindu-se în

direcţia ei. Încă o dată, Margaret interveni, invitând-o pe doamna Quimby să-şi demonstreze propriile talente muzicale. Soţia reverendului îşi exprimă o bună bucată de vreme emoţia faţă de marele compliment pe care i-l făcuse doamna marchiză rugând-o să cânte.

— Bineînţeles că vă voi face pe plac şi voi cânta, sper doar ca măruntul meu talent să fie satisfăcător, zise doamna Quimby, cu vocea excesiv de răsunătoare.

Bucuroasă că scăpase de doamna Quimby, Angeline se hotărî să i se alăture lui Colin. Acesta se rezema de bufetul de la marginea camerei, arătând întru totul ca un aristocrat plictisit, cu lavaliera albă ca neaua şi un coniac în mână. Pantalonii strâmţi i se mulau pe coapse şi pe alte atribute bărbăteşti pe care nicio lady n-ar trebui vreodată să le observe – sau să admită că le-a observat.

Angeline le observă. Dumnezeule sfinte!

Cel mai bine ar fi să-şi îndrepte ochii altundeva.

— De ce pari aşa de posomorât? îl întrebă.

— Cred că poţi să-ţi găseşti o tovărăşie mult mai veselă decât a mea în seara asta.

Colin avusese intenţia s-o avertizeze, dar Angeline dorea să ştie ce se întâmplase în discuţia pe care o avusese cu tatăl lui.

Colin îşi mai turnă un coniac şi-l înghiţi pe tot dintr-o duşcă. Angeline strâmbă din nas.

— Coniacul n-ar trebui savurat?

— La fel şi victoria, dar vai, am fost înfrânt.

Angeline se apropie mai tare.

— Tatăl tău a refuzat?

— Ce spirit de observaţie pătrunzător ai, zise el, punând paharul pe bufet.

— Insistă să te însori.

— Da. Însă am avut o discuţie cu Margaret. A fost de acord să vorbească ea cu tata, dar nu-mi fac speranţe.

— Nu trebuie să te dai bătut, zise ea. Va capitula după ce Margaret îi va spune să fie raţional.

— Poate că ai dreptate. Însă n-o să-mi ţin răsuflarea până se întâmplă asta.

— Tatăl tău n-a fost de acord cu implicarea mea?

— Oh, nu, a considerat-o un semn de generozitate din partea ta, dar a refuzat propunerea mea de a verifica interiorul casei. Dacă Margaret nu reuşeşte să-l convingă, sunt condamnat să pierd Sommerall.

— Cred că Margaret va întoarce situaţia în

favoarea ta. Oricum, să ştii că şi eu sunt nerăbdătoare să începem. Am nevoie de o ocupaţie reală.

— Spre deosebire de ocupaţiile tale simulate? zise el zâmbind uşor.

— N-am fost niciodată încântată să mă afund în contemplaţie tăcută în timp ce-mi ocup timpul cu brodatul. Ca să fiu sinceră, înnebunesc după numai câteva zile.

— Preferi să te plimbi şi să fii activă, spuse Colin.

Angeline prefera să-şi folosească creierul.

— Este singurul moment când nu mă simt constrânsă de aşteptările pe care societatea le are în privinţa femeilor.

— Când ai urmat tu regulile, Angeline?

Angeline simţi că-i iau foc obrajii.

— Scuză-mă.

Colin o prinse de braţ.

— Era un compliment. Eşti neconvenţională, şi o raritate între femei din acest motiv.

— Nu se poate să nu fii conştient de cât de mult m-a costat asta.

Colin se apropie şi mai mult de ea.

— Am toată încrederea că te vei ridica deasupra situaţiei, rosti el încet.

Era un sentiment măgulitor, dar nu schimba nimic.

Când Colin îi cercetă chipul, Angeline se pierdu în ochii lui de un cafeniu-auriu şi simţi atracţia voinţei lui. Îşi umezi buzele uscate şi nu reuşi decât să-i atragă privirea către gura ei. Muzica şi vocile din salon dispărură. Angeline se simţea hipnotizată. Când ochii cu gene groase şi negre coborâră spre sânii ei, Angeline se simţi de parcă ar fi atins-o fizic cu privirea. Inima îi bubuia în piept, şi abia putea respira.

Era o nebunie. Era prinsă în jocul seducător al unui libertin într-un salon în care se aflau ambele lor familii, plus vicarul local. Trebuia neapărat să rupă vraja pe care o aruncase asupra ei. Dumnezeu s-o ajute, nu-şi putea permite această nebunie, şi totuşi, când Colin o luă de braţ, Angeline acceptă pentru că ceva dinăuntrul ei tânjea să fie mai aproape de el, să lase s-o învăluie aromele lui masculine de santal şi acel ceva unic al lui. În clipa aceea, îşi dădu seama clar la ce ar trebui să renunţe dacă ar alege independenţa. Dar ştia că erau puţine şanse să aibă de ales. Va savura acest moment furat şi-şi va permite plăcerea prezenţei lui Colin.

Acesta o conduse la bancheta din faţa ferestrei şi-şi coborî capul.

— Dacă nu se schimbă ceva în următoarele câteva zile, cel mai probabil voi pleca.

— De ce? întrebă ea.

Colin clătină din cap.

— Nu pot să suport să stau şi să-l privesc pe tata vânzând Sommerall. E mai bine dacă mă duc înainte ca lucrurile să explodeze. Am defectele mele, Angeline, dar nu voi face o scenă şi nici nu vă voi deranja vizita. N-ar fi trebuit să vin deloc. Respiră adânc. Ştiam eu că se va ajunge la asta, dar tot am avut o speranţă.

— Nu, rosti ea încet. Nu trebuie să te dai bătut.

— Mi-a zis nu de mai multe ori. N-o să-l implor, Angeline. Ar fi o insultă pentru mine şi, drept să spun, dacă vinde Sommerall, nu mă voi mai întoarce aici niciodată. N-aş suporta asta.

— Dar familia ta?

— Nu ştiu. Ştiu doar că nu voi permite nimănui, nici chiar tatălui meu, să-mi dicteze viaţa.

— Te rog să te mai gândeşti. Vei regreta dacă nu te lupţi pentru ceea ce-ţi aparţine de drept şi pentru familia ta.

— Îţi mulţumesc c-ai fost de acord să mă ajuţi. Eu mă strecor afară de aici.

Când Colin ieşi cu paşi mari din salon, Angeline fu tentată să-l urmeze şi să-l încurajeze. Dar ce rost avea? Nu avea decât nişte cuvinte goale, şi Angeline ştia foarte bine că nu-şi va găsi nicio consolare în ele. Nu putea schimba ziua de ieri, dar putea să încerce să-l influenţeze pe marchiz prin Margaret. Da, voia cu adevărat să-l ajute să transforme Sommerall pentru că ar fi fost interesant pentru ea, dar îi părea cu adevărat rău pentru Colin, deşi probabil n-ar fi trebuit. În orice alte circumstanţe, *nu* i-ar păsa, dar mama lui era îngropată la Sommerall. Era clar că-l rănea să se gândească la faptul că nişte străini vor deveni proprietarii pământului unde ea îşi dormea somnul de veci.

Angeline se apropie de Margaret şi o trase la o parte.

— Înţeleg că domnul marchiz ezită în continuare să-i permită lui Colin să facă o evaluare a interiorului casei Sommerall. Ştii că eu am cunoştinţele şi experienţa necesare, şi m-am gândit că n-ar fi în interesul nimănui să rămână abandonată pentru prea multă vreme.

— Ca să fiu sinceră, şi eu sunt îngrijorată din cauza asta, zise Margaret. Nu suportă gândul să se întoarcă acolo. Ştiu că ar fi foarte supărător pentru el, dar ai dreptate. Ceva trebuie făcut.

— Este şi o condiţie, spuse Angeline.

Margaret îşi dădu ochii peste cap.

— Oh, da, Chadwick e convins că-l poate schimba pe Colin dacă-l forţează să se însoare. L-am întrebat dacă nu cumva se aşteaptă de la mine să-i găsesc o mireasă ca prin farmec. A râs, şi eu m-am enervat. Ce prostie!

— Dacă ar avea vreun defect structural la acoperiş sau la şemineu, de exemplu, atunci reparaţiile ar putea să coste o avere, zise Angeline. Casa e părăsită de foarte multă vreme. Eu aş recomanda să fie evaluată imediat, mai ales dacă domnul marchiz se gândeşte s-o vândă. Toţi am văzut conace care s-au părăginit din cauză c-au fost neglijate mult timp.

— Sunt aşa de bucuroasă că mi-ai spus, zise Margaret. M-ai convins. Voi vorbi cu Chadwick în seara asta. E cazul să se facă ceva în legătură cu Sommerall, şi chiar n-ar trebui să-l forţeze pe Colin să se însoare.

— Pentru moment, sugerez să ne concentrăm asupra casei. Să-l lăsăm să se gândească la câte o chestiune pe rând.

— Da, aşa ar putea să meargă. Ştii că bărbaţii nu pot gândi decât în linie dreaptă, zise Margaret. Subiectele care au legătură între ele îi derutează. Trebuie să le prezinţi unul câte unul, şi apoi să le explici diferitele relaţii. Făcu o pauză meditativă. Deseori sunt tentată să-i desenez nişte schiţe lui Chadwick.

— Da, probabil e mai bine să continuăm să-i

lăsăm pe gentlemeni să creadă că sunt sexul mai puternic din cauza muşchilor lor, spuse Angeline. E mai bine să ţinem secretă inteligenţa noastră superioară.

— Da, dar sunt mult mai maleabili decât îţi închipui, dar vei descoperi asta după ce te măriţi, zise Margaret şi o mângâie pe mână. Îţi mulţumesc, dragă. Mi-ai fost de mai mare ajutor decât crezi.

Angeline îşi ţinu pumnii strânşi, ascunşi de fusta ei largă.

— Sper. Făcu o pauză şi continuă: Chadwick e un bărbat foarte norocos că te are ca soţie.

Margaret păru emoţionată.

— Îţi mulţumesc, dragă. Aş îndrăzni să spun că nu merit un asemenea compliment, dar îţi preţuiesc cuvintele.

Angeline ştia puţine despre viaţa lui Margaret. Nu se poate să fi fost uşor pentru o femeie al cărei tată avusese un magazin să intre în înalta societate şi să devină mama vitregă a unui copil de opt ani, dar Margaret era o lady specială.

Capitolul 4

Colin avea de gând să-i spună valetului său să-i facă bagajele după micul dejun. Nu avea niciun rost să mai stea. Îi va explica pe scurt motivele tatălui său şi apoi va porni înapoi la Londra în aceeaşi zi.

Sorbi din ceai şi auzi un sunet ciudat ca un mestecat de sub masă. Apoi observă că toţi carnaţii de pe farfuriile surorilor lui dispăruseră cumva. Când ridică din sprâncene, Bianca şi Bernadette îl priviră cu expresii inocente – fără îndoială, hrăneau câinele pe sub masă.

Când se termină micul dejun, marchizul îşi drese glasul.

— Am un anunţ de făcut.

Toată lumea îl privi întrebător, cu excepţia marchizei.

— După o îndelungă meditaţie, am hotărât că e vremea să fac un inventar al reparaţiilor necesare la Sommerall House.

Colin se holbă la tatăl său. În jurul lui auzi murmure. Oare ce-l făcuse pe tatăl său să se răzgândească atât de brusc? Apoi îşi dădu seama că Margaret nu părea deloc surprinsă.

Era clar că ea era cea care intervenise în numele lui. Oare de ce-l făcea asta să se simtă vinovat? Ea fusese bună cu el, iar el nu făcuse

niciodată nimic pentru ea. Nu făcuse decât să păstreze distanţa. Ar trebui să-i mulţumească, dar bănuia că marchiza nici nu căuta, nici nu voia recunoştinţă din partea lui.

Motivaţia ei de a-l ajuta avusese mai puţin de-a face cu dorinţele lui şi mai mult cu menţinerea păcii în casă pe durata vizitei familiei ducelui.

Marchizul îşi ridică mâna în aer.

— Încă n-am terminat. Fiul meu doreşte să administreze acest proiect. După ce m-am consultat cu Wycoff, amândoi am fost de acord că experienţa lui Lady Angeline s-ar putea dovedi de ajutor. Pentru a asigura respectarea bunei-cuviinţe, o servitoare îi va însoţi.

Margaret îşi drese glasul.

— Nu ne putem lipsi de Marie sau de Betty, aşa că o promovez pe Agnes ca însoţitoare. Ea e cea mai nouă dintre servitoarele de la bucătărie şi, prin urmare, poate fi scutită de la treaba ei obişnuită. Va şterge praful şi va ajuta la scoaterea lucrurilor ce nu mai pot fi folosite sau reparate.

— Putem să ajutăm şi noi? întrebă Bianca.

Marchizul se încruntă la fiica lui pe deasupra ochelarilor.

— Nu, nu puteţi. Am altă însărcinare pentru voi. Datoria voastră va fi să plimbaţi câinele vostru urât şi să vă asiguraţi că rămâne mereu sub

scări…

— *Papa,* te rog nu spune că Hercules e urât, zise Bernadette. O să-i răneşti sentimentele.

Marchizul pufni.

— După cum spuneam înainte să fiu întrerupt, câinele acela nu are voie decât în bucătărie. Ori vă supuneţi acestei decizii, ori câinele este aruncat la gunoi.

— Chadwick, nu necăji fetele, interveni Margaret. Le este drag Hercules.

Marchizul clătină din cap.

— Mă aştept ca…

Un scâncet jalnic de animal se auzi de sub masă.

Marchizul făcu ochii mari când Hercules ieşi şi se aşeză pe podea lângă scaunul lui. Căţelul îşi ridică botul şi scânci din nou.

— *Papa,* Hercules îţi arată afecţiune, zise Bernadette.

— Cine-a lăsat câinele ăsta urât afară din bucătărie? întrebă marchizul.

Hercules fugi imediat înapoi sub masă, dar marchizul sări în picioare şi ridică faţa de masă. Hercules alergă afară şi gemenele se luară după el.

— Înapoi aici, javră ce eşti! strigă marchizul.

Hercules continuă să alerge, convins că era un joc. Marchiza se ridică.

— Chadwick, o să-l prindă fetele… în cele din urmă.

Bianca şi Bernadette chicoteau în timp ce fugăreau căţelul.

Hercules alergă în toaletă.

— Câine afurisit! ţipă marchizul.

— Chadwick, zise Margaret pe un ton şocat.

— Scuzaţi-mă, zise el, morocănos. Apoi se duse cu paşi mari spre uşa toaletei. Hercules ţâşni afară pe lângă el. Ames! urlă marchizul.

Majordomul grăbi pasul.

— Ah, o să chem o servitoare să cureţe, zise Ames, şi sună din clopoţel.

— De când a devenit casa noastră un asemenea spectacol? întrebă marchizul.

— Dragul meu, poate că n-ai observat, dar casa noastră a fost întotdeauna un spectacol de-un fel sau altul, spuse Margaret.

Colin se apleacă mai aproape de Angeline.

— Ai observat că acel câine zâmbeşte?

— Şi tu la fel, zise ea.

*

După ce Angeline se duse la etaj să-şi ia pelerina şi boneta, marchizul îl chemă pe Colin să-l însoţească în birou.

— Vreau să fie clar că asta nu e decât o măsură preliminară. Cu ajutorul lui Lady Angeline, vei face un inventar a tot ceea ce trebuie făcut.

— Înţeleg şi sunt gata să încep, zise Colin.

Îşi înfrână entuziasmul, dar era un progres real.

— N-am terminat, spuse marchizul. Condiţia mea iniţială rămâne. Trebuie să-ţi găseşti o soţie sau vând casa.

Tatăl său se lăsase convins în privinţa inspecţiei casei, şi Colin se gândi că putea să-l înduplece şi în privinţa căsătoriei.

— Este foarte posibil ca reparaţiile să dureze luni întregi, zise Colin. Mă voi concentra mai întâi să fac casa locuibilă şi apoi voi putea începe să-mi caut o soţie când începe sezonul de primăvară. Se gândi o clipă şi adăugă: Ar fi mai bine să am o casă înainte să-mi iau o nevastă.

Marchizul îşi dădu ochii peste cap.

— Sunt două sute de camere la Deerfield. Poţi să-ţi alegi pe care vrei. Nu-mi vei distrage atenţia. Ai şase săptămâni.

Pentru numele lui Dumnezeu, nu din nou! Voia însă să-l împace pe tatăl lui.

— Intenţionez să am o familie în câţiva ani.

Patruzeci de ani părea o vârstă potrivită şi îndeajuns de înaintată pentru a renunţa la burlăcie.

— Am o ofertă pentru casă şi n-am nicio intenţie să aştept până te hotărăşti tu, zise marchizul. Dacă nu insist să te însori acum, vei continua să fugăreşti curtezane şi actriţe. Toate reparaţiile vor fi în van, pentru că-ţi vei petrece tot timpul la Londra şi vei lăsa Sommerall să cadă din nou în paragină şi ruină.

— Am nevoie de câteva luni ca să găsesc o soţie, spuse Colin. E o cerere rezonabilă. La urma urmei, e o decizie pentru toată viaţa.

— Ai fix şase săptămâni. Asta e condiţia mea. Fie o vei respecta, fie vând proprietatea. Acum, dacă mă scuzi, mă duc să împuşc nişte păsări.

Colin scrâşni din dinţi. Trebuia cumva să ocolească condiţia ridicolă de a se căsători a tatălui său.

*

După ce Agnes urcă pe capră alături de John, vizitiul, Colin o ajută pe Angeline să urce în trăsură şi se aşeză cu spatele către cai, faţă în faţă cu Angeline. Ce naiba va face în privinţa deciziei tatălui său? Omul acela era complet nerezonabil. Bătu în acoperiş cu bastonul pe care nu-l folosea decât în trăsură. Câteva momente mai târziu, vehiculul porni.

— Ceva nu e în regulă, zise Angeline, ridicându-şi vocea ca să fie auzită peste tropotul cailor. Mai înainte erai încântat.

— Nu vreau să ţip la tine.

— Foarte bine.

Angeline se ridică clătinându-se, căci tocmai atunci trăsura luă o curbă.

Colin se ridică într-o clipită. Când trăsura trecu peste o denivelare, o apucă de braţ şi o trase jos pe banchetă lângă el. Inhală parfumul de trandafiri şi pânză proaspăt călcată, fără îndoială de la juponul ei. Aromele unei femei. Periculos.

Va trebui să-şi ţină răsuflarea – sau să respire pe gură.

Boneta ei i se răsucise într-o parte şi fustele

rochiei se ridicaseră, dezvăluindu-i gambele îmbrăcate în mătase. Gambele foarte lungi şi subţiri. Colin îşi imagină coapsele lungi ce li se potriveau. Nu, nu-şi va imagina asta. Aceasta era Angeline – scorpia. *Nu* era atras de ea. Angeline acceptase să-l ajute, şi Colin avea nevoie de sfaturile ei.

Angeline încercă să-şi tragă fustele în jos, dar evident stătea pe jumătate din ele.

— Nu te îngrijora, fusta nu pleacă nicăieri, zise el.

— Se va şifona, spuse ea, foindu-se pe loc.

— Doamne sfinte. Ridică-te şi o să te ţin eu de talie până-ţi tragi fustele la loc.

— Nici să nu te gândeşti.

Colin rânji.

— Promit că n-o să te strâng.

Privirea ei arzătoare din clipa aceea putea să-i dea foc – în toate locurile potrivite.

— Hai sus, zise el, punându-şi mâinile pe curbele taliei ei.

Dumnezeule, ce talie subţire avea. Cât timp îşi trase ea fustele la loc, Colin îi privi fundul delicios de bombat. Normal că-şi închipui cum şi-ar pune mâinile pe fesele ei şi imediat simţi că-l strângeau pantalonii.

După ce Angeline termină cu agitatul şi foitul din faţa lui spre marea lui încântare, Colin o luă de mână s-o susţină în timp ce se aşeza cu grijă pe bancheta de piele.

— Mulţumesc.

— A fost plăcerea mea, zâmbi el.

Angeline îşi îngustă privirea.

— S-a întâmplat ceva? întrebă el, inocent.

Angeline pufni.

— Voiam să-ţi pun o întrebare. Ai fost fericit la micul dejun, dar s-a întâmplat ceva după aceea. Ai devenit iar prost dispus.

— Tata insistă în continuare să mă căsătoresc, zise el cu un oftat prelung.

— Cred că te testează. E o cerere nerezonabilă. Ai putea foarte bine s-o ignori.

— Mai este o problemă, zise el, întâlnindu-i privirea. Mi-a dat şase săptămâni să-mi găsesc o nevastă.

— Asta e scandalos!

— Da, dar tata e de neclintit.

— Cu toate astea, a fost de acord cu renovarea, zise ea. Este un pas mare.

— Nu vezi problema? Aş putea să cheltui o

avere şi apoi să pierd proprietatea pentru că n-am o soţie. Toate eforturile mi-ar fi atunci în zadar, lăsând la o parte faptul că m-ar lăsa lefter.

Angeline clătină din cap.

— Marchizul ştie că e imposibil pentru tine să-ţi găseşti o soţie potrivită la ţară. Cred c-ar trebui să laşi asta deoparte şi să te concentrezi asupra casei. Odată ce-şi dă seama că eşti serios şi harnic, probabil va extinde termenul pentru găsirea unei soţii.

— Şi dacă n-o face? Nu pot să-mi asum riscul acesta.

— Ce altceva poţi să faci?

Colin se uită la ea. Trecu un moment lung. Dacă se însura cu Angeline, toate necazurile lui ar dispărea instantaneu. Dar Doamne sfinte, Angeline?

Privirile li se întâlniră şi amândoi îşi întoarseră ochii în altă parte. Oare îi venise şi ei aceeaşi idee?

După o tăcere inconfortabilă, Angeline zise:

— Nu te invidiez.

— Părinţii tăi nu te presează să te măriţi? întrebă el.

— Nu sunt asediată de pretendenţi. Şi drept să spun, sunt uşurată.

Colin n-o crezu.

— Ei, haide acum. Toate femeile vor să se mărite. Asta e ce vor femeile.

— Eu nu sunt toate femeile, şi n-am nicio intenţie să mă mărit.

— Asta sună mai mult a mândrie, zise el.

— Nu, aşa gândesc eu.

— Nu poţi să trăieşti independent.

— Bunica mea mi-a lăsat o avere când a murit. E sub formă de alocaţie, bineînţeles, dar pot trăi suficient de confortabil în casa ei.

— Nu se poate să vorbeşti serios acum, zise el. Ai prefera să trăieşti ca fată bătrână decât să te măriţi?

— Asta e planul meu, fie că mă crezi, fie că nu.

— Glumeşti.

— Nu, nu glumesc.

— Mă îndoiesc că Wycoff va fi de acord, zise el.

— Am treizeci şi unu de ani, după cum ştii prea bine. N-am nevoie de acordul lui.

— Toate lady pe care le-am întâlnit vreodată considerau căsătoria ca Sfântul Graal.

— Nu şi această lady, zise ea.

— Nu-ţi dai seama ce ratezi?

— Ce anume, nişte dezmăţaţi, desfrânaţi şi destrăbălaţi adulteri şi beţivi?

Colin păru şocat.

— Tu chiar vorbeşti serios.

— Aş zice să ne concentrăm asupra lucrărilor ce trebuie făcute. Dacă te îngrijorezi în privinţa căsătoriei, probabil te vei simţi copleşit. Gândeşte-te cum să îndeplineşti câte un lucru pe rând, zise ea.

— Ţi-a dat cineva sfatul acesta?

— Am ajuns la concluzia asta singură.

Îşi întoarse atenţia către fereastră, semnalând astfel că n-avea intenţia să se explice mai mult.

Era clar că nu voia să-şi discute hotărârea, dar lui Colin i se părea ciudat. Bănuia că hotărârea ei era luată din mândrie şi probabil din teamă. Fără îndoială logodna cu Brentmoor îi provocase mai multă supărare decât îşi imaginase el.

Tot nu putea înţelege cum ajunsese ea să aibă o legătură cu Brentmoor. Omul acela era foarte bine cunoscut pentru jocurile de noroc pe mize mari şi numeroasele aventuri. Nu se putea să

pretindă că nu-i cunoscuse caracterul. Poate că Brentmoor o convinsese că începuse un nou capitol în viaţă şi că se schimbase radical, dar asta provoca o nouă întrebare: De ce-i permisese Wycoff individului să-i curteze fiica? Ducele nu era prost.

Oare era posibil să fi avut o aventură secretă cu Brentmoor? Îşi alungă toate aceste gânduri cu un efort de voinţă. Orice se întâmplase nu era treaba lui.

Era drept că şi el dusese o viaţă de desfrânat ani de-a rândul, dar nu avusese de-a face decât cu femei sofisticate. Niciodată nu se apropiase de domnişoarele inocente sau de o lady nemăritată; evitase orice ar fi putut avea ca rezultat lanţul căsătoriei. Şi oricum, nu era el genul să se implice într-o mare poveste de dragoste. Lăsa aiurelile astea poeţilor radicali şi flăcăilor de ţară amorezaţi.

*

Mai mult ca orice, Angeline avea nevoie de o ocupaţie reală. Noaptea trecută, se frământase şi se foise în pat. Nu va sta aici decât o lună. Când vizita se va fi terminat, se va întoarce la Worthington Abbey şi va face anunţul către familia ei. Nu avea nicio îndoială că mama şi tatăl ei nu

vor fi de acord, dar nu aveau ce face s-o oprească.

Va fi mult mai bine să se mute în casa bunicii ei cât de curând posibil, dar o îngrijora gândul la Penny. Sora ei atât de sensibilă va fi foarte agitată şi supărată, dar Angeline avea să se asigure că Penny ştia că o va putea vizita oricând. Va avea multe de făcut. Va trebui să angajeze o bucătăreasă şi câţiva servitori. Poate va trebui chiar să cumpere o şaretă şi să înveţe să o conducă. Nu era viaţa pe care şi-o închipuise dintotdeauna, dar avea să se descurce cât de bine putea.

Îşi putea foarte bine imagina că mama ei o va implora să facă încă o încercare în timpul sezonului de primăvară, dar Angeline nu avea de gând să se expună din nou în societate. Ştia exact ce ar aştepta-o, şi refuza să facă jocul bârfitorilor.

Cel mai mult o îngrijora reacţia tatălui ei, dar în cele din urmă chiar şi el se va resemna cu decizia ei. Din nefericire, de la scandalul cu Brentmoor, o evitase mereu.

Va fi mai bine pentru toată familia dacă ea va trăi independentă şi în linişte la ţară. Mama şi tatăl ei o vor putea duce pe Penny la Londra în timpul sezonului de primăvară, şi, deşi o durea că nu va putea s-o vadă pe sora ei la balul de debut, Angeline ştia că era mai bine aşa. Aflase că era destul de puternică să suporte foarte multe lucruri, dar nu putea suporta gândul că proasta ei

reputaţie ar putea-o răni pe sora ei.

Sommerall, o oră mai târziu

Colin căra coşul greu.

— Cred că bucătăreasa ne-a pus destulă mâncare cât pentru o armată. Serios, chiar nu înţeleg la ce s-a gândit.

— Pâinea proaspătă miroase minunat. Şi sunt şi nişte fursecuri. Îşi vârî mâna în coş. Sunt calde încă, zise ea, muşcând dintr-unul.

— Eşti ca un copil lacom care fură un fursec, zise el.

— Amândoi furam fursecuri când eram copii.

— Eu nu-mi amintesc să fi făcut vreodată aşa ceva, pufni el.

— Ar trebui să-ţi aminteşti. Aveam nouă ani şi eu am furat două fursecuri, dar tu ai fost prins cu mâna în borcan. Din câte îmi amintesc, ai fost bătut la palmă pentru asta.

Colin o privi cu coada ochiului.

— Acum îmi amintesc. Tu ai scăpat de orice pedeapsă. Eu am fost un gentleman chiar şi când am fost copil şi am luat asupra mea şi pedeapsa ta.

— Ha! făcu ea.

În timp ce John ducea caii la grajd, ei urcară treptele. Când Colin întoarse cheia în broască, Angeline avu senzaţia foarte ciudată că mai făcuse asta şi înainte cu el. Senzaţia era atât de puternică, încât avu impresia că i se întâmplase cu adevărat.

Colin o conduse înăuntru, şi Angeline avu în continuare aceeaşi senzaţie de familiaritate, deşi nu putea să-şi dea seama ce anume o provocase. Erau amândoi mici când marchizul închisese casa. Probabil îşi imagina ceva ce nu se întâmplase niciodată, dar chiar dacă s-ar fi întâmplat, nu avea nicio semnificaţie.

Colin îşi scoase mănuşile şi-şi trecu degetul pe masa de marmură din hol.

— Praf, zise el, încruntându-se.

— După atâţia ani, ar trebui să fie mult mai mult praf de-atât, zise Angeline. E clar că a fost cineva să cureţe, deşi nu regulat.

Agnes puse coşul pe podea şi începu să şteargă praful de pe masă şi de pe oglinda în ramă aurită de deasupra.

— Putem să ne punem mănuşile aici şi să ne agăţăm şalurile pe cuier, zise Angeline, scoţându-şi-le pe amândouă. Îţi mulţumesc că m-ai convins să te însoţesc. Pictatul de evantaie, brodatul şi cântatul la pian par atât de frivole. Să te ajut să restaurezi Sommerall îmi va da o senzaţie de împlinire reală. Mă simt învigorată deja.

— Nu m-am gândit niciodată că o lady s-ar putea simţi plictisită de viaţa ei.

— Mă îndoiesc că pot fi socotită o lady obişnuită, zise ea.

Dar, la urma urmei, se îndoia că femeiuştile cu care se înhăita el îşi petreceau timpul brodând proverbe în saloane elegante.

— Angeline, nu vreau să mă bag unde nu-mi fierbe oala, dar nu trebuie să laşi acţiunile unui bărbat lipsit de onoare să-ţi dicteze restul vieţii.

Angeline îi oferi un surâs slab.

— E drăguţ din partea ta, dar nu ai niciun motiv să-ţi faci griji.

Bineînţeles că nu va recunoaşte niciodată de câte ori se gândise la toate cele întâmplate. Îşi amintise astfel momentul exact când Brentmoor se alăturase neinvitat grupului ei la Vauxhall. Felinarele creaseră o ambianţă potrivită în timp ce se plimbau. Când el o provocase să o apuce pe cărarea întunecată, ea îl refuzase şi şi-l alungase din minte. Asta nu împiedicase curtea

încrâncenată pe care el i-o făcuse în continuare, dar marcase prima lor întâlnire, pe care ar fi vrut să şi-o poată şterge cu totul din minte.

Cu trecerea timpului, Brentmoor spusese toate cuvintele potrivite şi o convinsese că era un om schimbat datorită ei, şi totuşi, undeva înăuntrul ei, totdeauna existase o sămânţă de îndoială. O ignorase în detrimentul propriu.

— Pari gânditoare, zise Colin.

Angeline nu voia să-şi irosească ziua gândindu-se la Brentmoor.

— Am avut mai mult timp să stau să meditez decât aş fi vrut. Astăzi mă voi face însă folositoare. Sper că vom găsi destul potenţial şi foarte puţine probleme. Prea târziu îşi dădu seama că dezvăluise prea mult, ceea ce o făcuse să pară jalnică. Aşa că adăugă: Bineînţeles, rareori îmi pierd vremea meditând. „Mincinoaso!”

— Îţi sunt recunoscător pentru ajutor. Au trecut ani de când am fost aici. Pare ciudat, spuse el.

Trecuseră douăzeci şi patru de ani. Angeline nu se gândise că poate va fi oarecum neliniştit să intre din nou în casă, dar era perfect normal. Nu avea decât şase ani când murise mama lui, şi tatăl său nu se mai întorsese niciodată aici.

— Orice găsim, promite-mi că nu vei fi dezamăgit, zise ea.

— Ca să fiu sincer, mă aştept să fie nevoie de numeroase reparaţii la casă. Orice e stricat poate fi îndreptat. Făcu o pauză şi adăugă: Sper.

Colin deschise o uşă şi o conduse în anticameră. Era un şemineu mare de marmură, plin de praf şi o bibliotecă mare – cu rafturi de la podea la tavan. După ce aşeză coşul de picnic pe podea, trase învelitorile de pe o masă mare rotundă de mahon.

— Este într-o stare excelentă, comentă ea.

— Covorul de dedesubt e decolorat, zise el.

— Ar fi trebuit strâns şi depozitat.

— Cred că tata a plecat în grabă după înmormântarea mamei.

Angeline simţi un junghi în inimă la aceste cuvinte. Oricât de mulţi ani trecuseră, era sigură că el simţea încă golul. Chiar şi în timpul exilului ei la Paris, citise ştirile în ziarele de scandal englezeşti, unde identitatea prost deghizată şi aventurile lui erau uşor de recunoscut şi erau servite câteva săptămâni mai târziu, ca nişte bârfe reîncălzite.

Angeline îi făcu semn lui Agnes să meargă să şteargă praful în anticameră.

— Lângă rafturi este o scară solidă. Când termini, să vii să mă cauţi.

— Prea bine, milady.

Angeline se întoarse către Colin.

— Vom avea nevoie de cel puţin doi lachei să ridice masa şi de încă cineva să mute covorul.

Cu un oftat, Colin îşi scoase carnetul şi creionul.

— Voi cere ajutorul lacheilor sau arendaşilor.

— Pot lua eu notiţele în timp ce tu inspectezi, zise ea.

— Foarte bine, spuse el, şi-i dădu carnetul şi creionul. Apoi se uită în jur. Sunt urme pe pereţi unde cred c-au fost atârnate tablouri.

— Îţi aminteşti ce tablouri erau? îl întrebă ea.

Colin clătină din cap.

— A trecut multă vreme de atunci, şi eram prea mic să fiu atent la aşa ceva. Bănuiesc că sunt în pod. Se duse la şemineu. Nu sunt cărbuni în găleată. Numai Dumnezeu ştie ce poate fi în hornul acela. Deschise o cutie de iască. E goală. Va trebui să aduc una cu mine data viitoare şi să aranjez să se livreze nişte cărbuni. Aşa o să pot verifica dacă sunt probleme cu hornul.

Angeline termină de luat notiţele şi se întoarse către servitoare. Observă urmele de pe podeaua de marmură cu model în carouri albe şi negre – avea nevoie de o curăţare temeinică.

Covoarele şi preşurile de pe scări erau probabil pline de praf şi posibil şi decolorate, dar, pentru moment, se va concentra asupra parterului. Colin se uită în sus la candelabru.

— Pânze de păianjen.

Angeline se cutremură.

— Ce e? întrebă el.

— Urăsc păianjenii.

Cu privirea poznaşă, Colin îşi trecu degetele ca nişte piciorușe peste braţul ei.

Angeline îl plesni peste mână.

— Termină!

Chicotitul lui profund trezi ceva înăuntrul ei.

— Apropo de pânze de păianjen, vei avea nevoie de cineva care să cureţe candelabrul, zise ea, adăugând asta la listă.

— Pe aici, spuse el, indicând o altă cameră de la parter. Uite, salonul pentru micul dejun, zise el când intrară.

Angeline trase învelitorile, şi Colin aşeză coşul pe masa goală. Trase apoi un scaun.

— Pernele sunt decolorate.

— Am observat că tot aşa sunt şi draperiile. Înainte de a remobila, ar trebui să verificăm dacă

există obloane exterioare. Dacă nu sunt, va trebui să pui să se instaleze, ca să protejeze mobila şi covoarele de soare.

— Dar nu va deveni teribil de întuneric înăuntru?

— Le vei folosi în principal vara, şi obloanele ridicate când nu sunt folosite.

— Există obloane, zise el, dar vor trebui reparate. Oftă. Abia am început, dar e clar că munca va fi mult mai complicată decât m-am aşteptat.

— Nu ştim starea salonului principal, zise ea. E posibil ca mobila şi covorul de acolo să fie într-o condiţie mai bună.

— Ai dreptate. Odată ce reuşim să inspectăm totul, putem hotărî care dintre proiecte au cea mai mare prioritate. De trei ori se referise la ei şi nu doar la el. Scuze, zise el. Am presupus că vrei să continui să fii implicată, dar nu trebuie să te simţi obligată.

— Aştept cu nerăbdare această provocare.

Simţind că avea un scop, starea de spirit a lui Angeline se îmbunătăţise.

— E evident că a fost neglijată. Tot nu pot înţelege ce l-a făcut pe tata să vrea dintr-odată să vândă.

— Şi-a exprimat cineva interesul, zise ea.

— Da, dar pun pariu că n-a fost pentru prima dată. Cred că tatei, pur şi simplu, i-a venit ideea să mă împingă pe mine la altar.

— Cred că oferta a fost foarte tentantă. Casa n-a fost menţinută într-o stare bună şi a stat goală atâţia ani. S-a mai întors vreodată aici?

— Nu, după câte ştiu eu.

— Evident că nu suportă să se întoarcă, şi nu are nicio certitudine că tu vei veni să locuieşti aici prea curând.

— Întotdeauna am presupus că va fi a mea, zise el.

— Ştiu că este dificil, dar azi s-a lăsat înduplecat. Nu e deloc o situaţie fără speranţă.

Colin ridică din umeri.

— E prima dată când tata a renunţat la control.

— Iartă-mă că mă bag, dar l-ai întrebat vreodată dacă ai putea să-i fii de ajutor?

— Am renunţat cu ani în urmă. Pe vremuri mă lua cu el când vizita arendaşii, dar e genul de om care consideră că numai el poate să facă bine ceva. Unul dintre motivele pentru care m-am ţinut departe de Deerfield e că m-am simţit inutil. Tata va spune care sunt lucrurile ce trebuie făcute, dar

nu-mi va permite să-mi asum nicio responsabilitate. E agasant.

— Astăzi ţi-a permis, zise ea. E un pas în direcţia bună.

— Da, dar acum am bănuiala că are încă un plan cu care intenţionează să mă ia prin surprindere.

— Când ai devenit atât de pesimist? întrebă ea încruntându-se.

— Dacă mă aştept la ce e mai rău, nu voi fi niciodată dezamăgit.

— Dar atunci nici nu eşti mulţumit vreodată.

— Ai dreptate.

Abia după ce vorbise îşi dădu seama că era o ipocrită, dar pesimismul ei se baza pe întâmplări reale, nu pe unele potenţiale. Ea plănuia să preia controlul asupra propriei vieţi. Nu va fi uşor, pentru că familia ei nu va fi de acord, dar o va face.

Colin îi indică un coridor spre stânga.

— Hai să ne uităm şi aici.

Colin deschise uşa şi Angeline intră.

— E un birou, zise ea.

Erau învelitori peste un birou, un glob cu stativ şi rafturi de cărţi ce se înălţau până la

tavan. Colin o văzu pe Angeline cum trage draperiile scoţând la iveală o fereastră cu arcadă.

— E o lumină excelentă. Cred că ţi-ar plăcea să lucrezi aici.

Colin îşi puse mâinile în şolduri.

— Da, la lumina asta se vede tot praful de pe rafturi şi de pe mesele laterale neacoperite.

— Îţi aminteşti cât de cât de camera asta? întrebă ea.

Colin împinse globul şi-l făcu să se rotească.

— Îmi amintesc globul ăsta. Tata îmi arăta pe el diferite ţări. După aceea îmi punea întrebări să vadă dacă mi le aminteam.

— Şi ţi le aminteai?

— Da, încuviinţă el. Am învăţat destul de multe ţări aşa. Îmi plăcea Italia cel mai mult pentru că semăna cu o cizmă.

Angeline se duse iar la fereastră.

— E o privelişte minunată către domeniu.

Colin veni în spatele ei. Vântul împrăştia frunzele aurii şi portocalii. Parfumul vag de săpun de trandafiri zăbovea pe pielea ei.

Avea impresia că era aproape o intimitate să stea atât de aproape de ea.

— Aş putea să mă ataşez rapid de camera asta, zise el.

Angeline se trase de la fereastră şi rosti pe un ton exagerat de vesel.

— Să ridicăm şi învelitoarea de pe birou?

Colin se întrebă dacă o intimida cumva. Ridică din umeri şi trase de învelitoare. Pe birou era un suport cu rotiţe cu două călimări.

— E o chestie isteaţă, suportul pe roţi, zise el. Se încruntă când luă o pană de scris. N-a fost folosită niciodată.

Poate era un semn al grabei tatălui său de a pleca, atunci, cu mulţi ani în urmă.

Deschise apoi sertarele şi le închise la loc.

— Cauţi ceva anume? întrebă ea.

— Totul e gol.

Nu-i pomeni de miniatura mamei lui. Poate că-i va spune mai târziu, dar nu acum.

— Sunt sigur că tatăl tău şi-a luat cu el hârtiile şi corespondenţa importante, zise Angeline.

Colin se duse la bufetul de la perete, unde găsi o carafă şi pahare. Scoase dopul şi mirosi.

— Coniac.

Angeline ridică din sprâncene.

— Nu e cam devreme?

Colin râse, turnă un deget de coniac într-un pahar şi i-l oferi.

— Pentru o lady cu discernământ.

— O lady nu bea băuturi spirtoase.

— Laşo, râse el.

— Dacă tu crezi că provocările de genul ăsta vor funcţiona, te asigur că te înşeli, zise ea.

Colin se rezemă de bufet şi-şi învârti paharul cu coniac.

— N-ai idee ce pierzi.

— Păi atunci nu-mi va lipsi. Ei, şi acum, dacă ai terminat cu încercarea de a mă tenta, care nu va funcţiona niciodată, îţi sugerez să mergem să ne uităm la salonul principal – sau sunt mai multe?

Colin îşi termină coniacul.

— Habar n-am.

— Poate că-ţi vei aminti mai multe despre casă în timp ce explorăm.

— Sau o să găsim o comoară îngropată, pufni el.

— Eşti mult prea cinic, zise ea, ieşind din

birou. O să-ţi strici pofta de mâncare.

Colin îi privi funduleţul rotund şi zise:

— Pofta mea e clar stârnită.

*

Când intrară în salonul pentru micul dejun, aroma pâinii proaspete umplu aerul. Stomacul lui Colin ghiorăi, făcându-i pe amândoi să râdă.

— Am putea să mâncăm acum, la urma urmei, zise ea, apoi deschise coşul şi desfăcu pânza ce acoperea pâinea caldă.

Agnes apăru şi făcu o reverenţă.

— Milady, aştept şi celelalte instrucţiuni ale dumneavoastră.

— Cred că ţi-e foame.

— Dacă nu vă supăraţi, milady, mă voi duce la grajduri şi voi mânca împreună cu John.

După ce Agnes plecă, Angeline se încruntă.

— E mult de mers până la grajduri.

— Alternativa ar fi să ni se alăture, şi ştii că s-ar simţi stânjenită. John se va bucura de prezenţa ei.

— Ai dreptate, bineînţeles.

Colin scoase din coş un urcior cu limonadă şi două pahare. Se aşezară împreună într-un loc la soare, şi căldura o făcu să vrea să se tolănească leneşă ca o pisică. Mâncară pui rece, şuncă, brânză, pâine şi fursecuri la desert.

— Mai vrei nişte pui? o întrebă el.

Angeline îşi puse mâna pe stomac.

— Sunt plină şi mă tem că voi fi letargică toată după-amiaza dacă mai mănânc. Pot să-ţi servesc restul ţie?

— Oh, Doamne, nu. M-am îndopat.

Angeline începu să împacheteze restul mâncării, şi Colin puse farfuriile în coş. Când Angeline îi dădu restul de pâine învelit în pânză, mâinile li se atinseră. Atingerea accidentală făcu ceva să freamăte în interiorul ei. Îl surprinse uitându-se la ea cu buzele uşor întredeschise. Apoi însă Colin trase aer adânc în piept şi-şi feri privirea.

Angeline îşi spuse că-şi imaginase atmosfera intensă dintre ei. Oricum, nu-şi putea permite să facă niciun pas greşit. Colin era un prieten de familie, şi ea era aici doar ca să-l asiste. Nimic altceva nu putea şi nu avea voie să se întâmple vreodată între ei.

Fără să vrea, îşi reaminti puterea lui când îl

văzuse mânuind securea cu două zile în urmă şi părul negru de pe pieptul şi braţele lui. Era genul de bărbat care le făcea pe femei să uite să respire, dar îşi reaminti singură că era un libertin, un om care urmărea plăcerea în primul rând. Probabil, erau zeci de femei pe care le lăsase în urma lui. Făcuse o dată o mare greşeală, nu avea intenţia să mai facă una.

Când închise coşul, între ei se lăsă o tăcere stânjenitoare.

Colin îşi drese glasul.

— Să cercetăm salonul acum?

— Da, sunt curioasă ce vom găsi.

Când Colin îi oferi braţul, Angeline îl luă şi imediat îi simţi căldura trupului şi parfumul propriu. Aruncă o privire spre profilul lui. Deşi era şi ea înaltă, Colin se înălţa mult deasupra ei. Bărbia cu gropiţă, nasul drept şi linia puternică a maxilarului îi erau toate familiare, şi totuşi cumva parcă mai pronunţate. Un cârlionţ negru îi cădea pe frunte. Angeline îşi aminti că el îşi urâse părul ondulat când era băiat, dar cârlionţii lui de nestăpânit făceau cu siguranţă parte din farmecul său.

După ce urcară scările, Colin o conduse în salon. Angeline studie spaţiul în mare şi se gândi că avea potenţial.

— Covorul nu e decolorat aici, zise ea.

Colin deschise obloanele.

— Poţi vedea motivul.

— Ce păcat că nu le-au folosit şi în celelalte camere.

Colin îşi lăsă capul pe spate.

— Tavanul pare să fie în stare bună.

Se uită şi ea în sus.

— Acela e un portret al lui Hercule?

— Nu sunt sigur.

— Surorile tale ar fi încântate dacă le-ai spune de el.

— Ei bine, hai să nu le spunem încă. Altfel mă vor hăitui ca nişte câini de vânătoare, dacă-mi permiţi jocul de cuvinte, ca să le las să-l vadă şi ele.

Se duse să cerceteze şemineul şi se lăsă pe vine în faţa lui.

Dacă Angeline ar fi fost o lady decentă, nu i-ar admira fundul, dar ceea ce el nu ştia n-avea cum să-i facă rău.

— Vatra are un grătar. Poţi pune un ceainic la fiert, zise el.

— Oricum ai suna să vină servitoarea.

Colin se ridică.

— Îmi place să fac ceai în şemineu.

Angeline se holbă la el.

— Îl faci tu?

— N-am decât un valet în apartamentul meu la Albany. Când are o jumătate de zi liberă, trebuie să mă descurc singur.

— Glumeşti!

— Nu, zise el, întorcându-se către ea. Dar ceaiul este limita talentelor mele gospodăreşti.

— Ingeniozitatea te va ajuta la renovarea casei tale.

— Nu e a mea şi poate că nu va fi niciodată.

Părea să fie puţin cam arţăgos. Angeline se gândi c-ar trebui să fie mai atentă la cuvintele ei.

— Am avut dreptate, zise ea. Mobilierul e în stil georgian.

— De unde ştii? întrebă el.

— Pernele ovale şi damascul roşu de pe fotolii şi canapea sunt semne distinctive ale perioadei. Se duse la perete. Vezi şi lambriurile astea? În secolul trecut erau folosite ca să protejeze pereţii de scaune. În zilele astea nimeni nu mai foloseşte un asemenea aranjament.

— Mobilierul este mult prea feminin. Am nevoie de ceva mai zdravăn.

— Viitoarei tale soţii s-ar putea să-i placă.

Colin îşi încleştă pumnii în şolduri.

— De ce am impresia că vrei intenţionat să mă necăjeşti?

Angeline îşi ascunse un zâmbet.

— Din moment ce n-ai planuri imediate să locuieşti aici, îţi recomand să păstrezi mobilierul actual. E posibil să descoperi c există nişte probleme mai urgente, care necesită o atenţie mai grabnică.

— Hai să urcăm în dormitoare, zise el.

O conduse pe scări la următorul etaj. Angeline nu se putu abţine să nu remarce lipsa portretelor de familie pe pereţi, deşi îşi putea da seama unde fuseseră agăţate. Îşi spuse că erau doar simple camere şi că se afla acolo doar ca să-l ajute la inspectarea casei. Cu toate astea, se gândi cum ar reacţiona tatăl ei dacă ar afla că se dusese într-un dormitor cu Colin. Oh, ce Dumnezeu, tatăl ei nu va afla niciodată, iar Colin sigur nu va menţiona asta când se vor întoarce la Deerfield.

Nu fusese deloc atât de sperioasă pe vremuri, dar îşi dezamăgise familia. Vinovăţia ei era precum ceaţa – inevitabil ajungea să acopere totul.

Primul dormitor era o cameră bine aranjată cu patru stâlpi înalţi de mahon la pat şi cuverturi trandafirii ce se asortau cu draperiile. Un şezlong cu perne trandafirii era aşezat în colţul camerei.

— Asta a fost camera mamei tale? întrebă ea.

— Îmi imaginez că da.

Cu un aer foarte hotărât deschise sertarul noptierei.

Angeline nu acordă la început prea mare atenţie acestui lucru şi se duse la fereastră, unde trase draperiile.

— Cred că primăvara ai putea avea o grădină frumoasă de flori aici.

Sunetul de paşi îi atrase atenţia. Colin deschidea şi închidea sertarele măsuţei de toaletă.

— Cauţi ceva anume? întrebă ea.

— Da.

Colin se duse la garderob şi deschise uşile. Lui Angeline i se păru ciudat că nu-i spusese ce anume căuta.

Cu un oftat exasperat, Colin verifică şi cealaltă noptieră.

— Poate că te pot ajuta şi eu, spuse ea.

— Totul e gol, zise el şi trecu prin uşa de legătură.

Angeline îl urmă, îngrijorată de starea lui de spirit ciudată.

— Asta cred c-a fost camera tatălui tău.

Stâlpii patului erau enormi şi cuverturile erau de un roşu întunecat. Într-un colţ era un stativ de mahon cu oglindă pentru bărbierit.

Colin începu să cerceteze prin garderob şi în sertarele scrinului.

— Colin?

La început nu-i răspunse. Când vorbi, avea vocea răguşită.

— E ca şi cum n-ar fi existat.

Angeline simţi că i se strânge inima.

— Dacă-mi spui ce anume cauţi, te pot ajuta să-l găseşti.

— Nu cred că poţi.

— Poate, dacă mi-l descrii, voi avea succes.

— E o miniatură… a mamei mele.

Oh, Doamne. Angeline trase tremurător aer adânc în piept, simţind că trebuie să se controleze de dragul lui.

— Când ai văzut-o ultima oară? întrebă ea.

— Era pe măsuţa ei de toaletă, dar s-ar putea

să mă înşel. A trecut atât de mult timp de atunci, zise el cu un oftat. N-am nimic care să-mi amintească de ea.

— Trebuie să fie undeva în casă, rosti ea, cu glasul gâtuit. Avea ceva special această miniatură?

— Îmi imaginez nişte pietre netede, nu ştiu de ce, spuse el încruntat.

— Erai foarte tânăr.

Colin se duse la fereastră şi-şi puse mâinile pe sticla vălurită.

— Colin, ce te supără?

— Nu-mi amintesc trăsăturile ei, zise el, întorcându-se spre ea.

Angeline îşi muşcă buzele, căci nu l-ar ajuta deloc dacă ar începe să lăcrimeze.

— A trecut prea mult timp, continuă el oftând din nou.

Angeline trase aer adânc în piept.

— Presupun că servitorii au mutat totul în pod.

— Probabil, fu el de acord şi începu să se plimbe prin încăpere. Ar fi trebuit să stau în Londra şi să las totul în pace.

— Nu, zise ea. Sommerall e importantă

pentru tine.

— Aş fi putut cerceta proprietatea cu ani în urmă. Pur şi simplu, am presupus că o voi moşteni eu. Numai Dumnezeu ştie ce a putrezit sau s-a sfărâmat deja în bucăţi.

— Colin, tatăl tău este încă proprietarul şi, ca atare, este responsabilitatea lui.

— N-ai înţeles la ce m-am referit. Am ignorat Sommerall până când tata şi-a exprimat intenţia s-o vândă.

— Nu trebuie să te critici aşa. N-ai fi putut prevedea că tatăl tău se va hotărî să vândă.

Colin pufni.

— Dacă tata n-ar fi trimis scrisoarea aceea în care m-a informat că are de gând să vândă, aş fi inventat nişte scuze ca să nu vin aici la vizita voastră. Nu te amăgi singură, Angeline. Sunt un om egoist. Am făcut lucruri rele, dar nu-ţi voi pângări urechile. Crede-mă, mi-am câştigat pe bună dreptate reputaţia de dezmăţat.

Angeline recunoscu ura de sine, pentru că şi ea o simţise. De câte ori nu se mustrase singură că ascultase de un bărbat despre care ştia că provoca necazuri? În loc de asta, îi crezuse minciunile că era un om nou datorită ei.

— Niciunul din noi nu poate schimba trecutul, dar nici nu trebuie să-i fim sclavi.

— Uite ceva ce ar trebui să ştii, zise el pufnind din nou. Libertinii sunt irecuperabili.

— N-am nicio intenţie să încerc să te schimb. Am făcut şi eu greşeli, şi tot aşa şi tu. Asta nu înseamnă că nu meriţi să găseşti miniatura mamei tale sau că nu meriţi Sommerall.

— Dacă ai avea minte, ai cere să te duc înapoi la Deerfield imediat.

— Nu mi-e frică de tine, Colin.

— Ar trebui să-ţi fie.

— Da, eşti un libertin mare şi rău.

Colin îşi îngustă privirea.

— De ce vrei să mă ajuţi? Îţi imaginezi că este echivalentul donării de coşuri cu provizii săracilor?

Colin era mândru şi probabil regreta că-şi recunoscuse greşelile.

— Este un proverb vechi: Calul de dar nu se caută la dinţi.

— Te plictiseşte brodatul şi nu eşti interesată decât să renovezi casa.

— Am crezut c-am fost foarte clară în această privinţă. Nu am niciun interes să te renovez pe tine.

Lui Colin îi scăpă un hohot de râs.

— Asta e foarte bine. E foarte puţin probabil să găseşti ceva demn de salvat la mine.

Angeline nu-i spusese motivul real. Încercase să-şi imagineze cum ar fi să-şi piardă familia şi să se mute din casa copilăriei ei la o vârstă atât de fragedă. Anul acela în Paris fără Penny şi tatăl ei fusese atât de dificil, şi ea era adultă. Cel puţin ştiuse că-i va vedea când se va întoarce acasă.

Cum ar fi să nu-şi mai vadă mama niciodată? Cum ar fi să nu-i mai audă niciodată vocea? Cum ar fi să nu aibă nimic concret care să-i amintească de o persoană pe care o iubea? Nici măcar nu suporta să se gândească ce înseamnă o astfel de durere pentru un copil mic.

Colin nu avusese decât şase ani când îşi pierduse mama. Acum tot ce voia era să-i găsească miniatura şi să-i păstreze locul de odihnă veşnică.

— Eşti sigură că vrei să faci asta? S-ar putea să o regreţi, zise el, cu un zâmbet batjocoritor.

„S-ar putea să o regreţi.” Simţi fiori pe ceafă. Noaptea în care acceptase prima dată să danseze cu Brentmoor şi el rostise exact aceleaşi cuvinte şi-i zâmbise de parcă împărtăşeau o glumă bună. O avertizase, şi ea nu-l luase în serios.

Angeline întâlni privirea lui Colin şi pentru un moment se îndoi. Nu voia să facă o nouă greşeală. O dată era suficient de rău. Dar de data asta era

diferit. Colin n-o voia pe *ea,* el nu voia decât ajutor cu casa.

— Nu va fi nimic de regretat. Dacă vrei cu adevărat să vezi casa restaurată la frumuseţea ei iniţială, voi face tot ce-mi stă în puteri să te sfătuiesc şi să te ajut. Dacă nu vrei asta, spune-mi acum.

— Ei bine, atunci se pare că avem o înţelegere.

— O să găsim miniatura, zise ea. Cred că e în pod.

— Va fi ca şi cum am căuta proverbialul ac în carul cu fân, zise el. Nu pot să-mi pierd vremea căutând-o, când sunt atâtea alte lucruri de făcut. Trebuie să mă gândesc la chestiunile cele mai urgente.

— Te voi ajuta eu, zise ea. Vom lucra ore îndelungate şi ne vom lăsa în fiecare zi ceva timp să căutăm şi în pod.

Colin clătină din cap.

— Nu pot să-ţi cer aşa ceva.

— O s-o găsim, zise ea. Vom scotoci în fiecare cufăr, în fiecare sertar, în fiecare colţişor.

— N-am nimic să-ţi ofer în schimbul acestui ajutor.

— Dar mi-ai oferit deja. Am nevoie de o

ocupaţie.

Nu-i spuse că motivul principal era să-şi ţină la distanţă amintirile urâte.

— Simt că profit de tine, zise el, întâlnindu-i privirea. La urma urmei, nu suntem cei mai buni prieteni.

— Dar nu suntem duşmani, zise ea.

— Cu ani în urmă, sunt sigur că m-ai considerat un duşman.

— Cu ani în urmă am fost arogantă şi încăpăţânată. Am crezut că sunt invincibilă.

— Nimeni nu e invincibil. Dar eşti puternică. Întotdeauna ai fost puternică.

Angeline îşi pierduse mare parte din încrederea de sine, dar cuvintele lui Colin o ajutară să vadă că era încă femeia care fusese înainte de scandal. Multe lucruri nu le putea schimba, dar putea schimba felul cum se privea pe sine însăşi.

Capitolul 5

Angeline găsi un lighean cu apă şi săpun de leşie în bucătărie şi o puse pe Agnes să cureţe podelele de marmură. Servitoarea sugerase să nu folosească nisip, pentru că ar zgâria marmura.

— Sper că vei putea să cureţi urmele, zise Angeline.

— Mă voi strădui din răsputeri, milady.

După aceea Angeline se întoarse la etaj şi-l văzu pe Colin.

— Ce faci?

— Mă duc în pod să caut comori îngropate, zise el.

— Ei bine, sper să nu dai peste nişte piraţi.

Colin ridică din sprâncene.

— Ahoi, frumoaso. Vrei să vii pe punte cu mine?

Angeline clătină dintr-un deget.

— Nu te sustrage de la îndatoririle tale. Du-te înapoi la săpat.

Colin făcu o plecăciune exagerată, ca la curte, şi se îndepărtă.

Angeline inspectă celelalte dormitoare. Majoritatea erau asemănătoare şi variau doar în culorile aşternuturilor de pe pat. Din fericire, covoarele din dormitoare erau în stare bună,

pentru că draperiile grele le feriseră de soare. Erau însă pline de praf, şi Angeline îşi zise că o să-i poruncească lui Agnes să bată covoarele şi preşurile de pe scări când termina de spălat podelele de marmură.

Cele câteva tablouri din dormitoare erau predominant scene pastorale. Până acum nu văzuse încă niciun portret de familie, în niciuna dintre camere nu era niciun obiect personal. Probabil că servitorii mutaseră totul în pod.

Ca minimul necesar, dormitoarele trebuiau să fie văruite sau tapetate din nou. Draperiile acopereau soarele, dar erau şi pline de praf. Deja ştia că salonul avea nevoie de obloane noi, de covor şi draperii. Din fericire, nu găsise nicio dovadă de stricăciuni provocate de apă la tavane sau lângă ferestre. Oricum, aveau foarte puţin timp la dispoziţie să rezolve problemele pe care le-ar putea descoperi. Singurul lucru pe care-l putea face într-un timp atât de scurt era să-l sfătuiască.

Angeline coborî la parter să verifice progresul lui Agnes. Servitoarea era în patru labe pe podea, frecând marmura.

— Ai reuşit să îndepărtezi urmele, Agnes?

— Da, milady. Însă îmi ia ceva timp.

— Anunţă-mă când podelele sunt uscate.

Angeline se întoarse în salon şi încercă să-şi imagineze cum ar arăta camera cu alte perdele şi

mobilier nou. Pereţii roşii păreau cam prea întunecaţi pentru un salon atât de mic. Angeline îşi închipui un interior auriu decorat cu perniţe de un galben strălucitor. Draperii cu franjuri aurii pe peretele de sud ar da camerei un aspect dramatic.

Angeline se aşeză pe un scaun şi luă carnetul şi creionul. Îşi schiţă rapid ideile în carnet. Mai târziu i le va arăta lui Colin. Bineînţeles că nu era el proprietarul casei, dar cel puţin i-ar da o idee cum ar putea fi transformat salonul. Covoarele actuale vor trebui să dispară, şi altele noi vor fi cumpărate din Londra. Însă totul depindea de Colin dacă devenea moştenitor al Sommerall, şi chestiunea aceasta nu era câtuşi de puţin rezolvată.

Angeline urcă la următorul etaj şi deschise uşa de la mijloc. Un balansoar stătea în faţa ferestrei. Aceasta fusese probabil camera copilului. Într-un colţ era ceva acoperit cu un cearşaf. Când îl ridică, i se tăie răsuflarea.

Era un leagăn de bebeluş.

Mama lui murise dând naştere unui prunc mort.

Inima îi bubui în piept. Nu-i de mirare că marchizul plecase de la Sommerall în grabă. Amintirile tragice ar fi fost mult prea greu de suportat.

Angeline se îndepărtă şi ieşi imediat din

cameră. Închise uşa cu grijă, dar inima îi bătea atât de tare că se lipi cu spatele de uşă.

Nu voia să vadă şi Colin leagănul.

Agnes veni pe coridor.

— Milady, doriţi să curăţ şi camerele astea?

— Nu astăzi, Agnes. Şterge praful în salon, te rog. Mobila şi bufetul au nevoie de atenţie.

După ce Agnes plecă, Angeline respiră adânc. Colin va descoperi camera copiilor foarte curând, dar Angeline nu voia să fie forţat să se lovească de această amintire dureroasă chiar de la prima vizită. Nu-şi putea imagina prin ce suferinţă sufletească trecuse când era copil. Se gândea că probabil fusese îngrozitor pentru el.

Nu trebuia nici să-l lase s-o vadă păzind uşa. Cu un oftat adânc, se duse la ultimul dormitor, sperând că va găsi miniatura.

*

Zece minute mai târziu, închise uşa ultimului dormitor şi porni de-a lungul coridorului lung. Nu se aşteptase să găsească miniatura într-unul din dormitoare, dar nu se gândise nici că va fi atât de dezamăgită. Dacă ar fi avut miniatura, Colin s-ar fi liniştit puţin, pentru că ar fi regăsit trăsăturile

mamei lui.

Era oare posibil să vindeci o rană care lăsase cicatrici adânci după atâţia ani? Angeline avea nevoie să creadă că era posibil… sau poate, mai important, Colin avea nevoie să creadă că era posibil.

— Angeline, aşteaptă.

Se opri şi se întoarse către el. Colin îşi dăduse jos haina şi o purta peste umăr. Lavaliera îi era şifonată şi avea mânecile suflecate, dar cumva reuşea să pară mai chipeş decât ar avea dreptul orice bărbat să fie.

— Ai făcut vreun progres? îl întrebă ea.

— Am verificat conţinutul unui cufăr. Nimic nu e organizat. Se pare că servitorii au vârât tot ce-au găsit în cufere cât de repede posibil.

Şi servitorilor li se păruse probabil întristătoare sarcina aceasta.

— Ce-ai găsit?

— Cărţi cu pagini lipsă sau îndoite, scrisori vechi, pene de scris, batiste, vaze, sculuri de lână, toate amestecate laolaltă.

Evident că servitorii fuseseră lăsaţi de capul lor.

— Sortarea tuturor acestor lucruri va fi o treabă epuizantă, continuă el.

Dacă rama miniaturii mamei lui era din aur sau argint, exista şi posibilitatea să fi fost furată. Angeline nu putea însă să deschidă cu el subiectul acesta atât de îngrozitor. Dacă nu o găseau undeva, era mai bine să continue să creadă că fusese pur şi simplu pierdută.

— Ar trebui ca în fiecare zi să ne lăsăm o perioadă de timp să cercetăm conţinutul cuferelor, zise ea. Orice nu vrei să păstrezi vom da servitorilor sau arendaşilor.

Colin îşi puse mâinile în şolduri.

— E o treabă monumentală. Cum crezi că o să fac progrese având în vedere limitele de timp?

— Împarte şi cucereşte? sugeră ea.

— E o sarcină copleşitoare, zise el.

— Vom face atât cât vom fi în stare. Sunt sigură că te vei descurca foarte bine, chiar şi după plecarea mea.

— Dacă asta este o încercare să mă înveseleşti, să ştii că nu funcţionează.

Expresia lui cinică nu era o mască. Se aştepta la ce era mai rău, pentru că suferise o pierdere atât de teribilă în copilărie.

— Când ai devenit atât de optimistă? o întrebă.

— De când am ajuns aici.

Colin ridică din sprâncene.

Angeline vorbise serios, dar Colin părea şocat.

— A fost o glumă, zise ea.

Adevărul era că devenise o cinică imediat ce ieşise în societate, învăţase arta plictiselii studiate, dar ajunsese plictisită cu adevărat de moda autoproclamaţilor mizantropi. De-a lungul tuturor acelor ani, folosise spiritul ei sarcastic şi titlul tatălui ei ca pe un scut. Dar, în cele din urmă, nimic n-o ajutase. Acum nu mai era acea femeie căreia totul şi toţi i se păreau plicticoşi. Nu fusese decât o mască invizibilă. Dar prefăcătoria ei nu o protejase de a fi rănită. Nu voia să se gândească la asta acum, pentru că îi reamintea prea mult de greşelile ei, şi zăbovind asupra trecutului nu va schimba nimic.

Colin o privi cu o expresie tulburătoare care o făcu să se simtă inconfortabil. Angeline deschise carnetul.

— Ce mai urmează? zise ea, cu creionul pregătit.

— Trebuie să pun să se aducă iască şi cărbune pentru mâine ca să pot verifica hornurile.

Slavă Domnului că-i distrăsese atenţia.

— Poate ar fi bine ca bucătăreasa de la Deerfield să vină puţin aici să arunce o privire la

bucătărie. Voi vorbi cu Margaret despre asta.

— Mulţumesc, zise el. Odată ce stabilesc cu certitudine că structura de bază a casei e solidă, voi aranja să fie văruită.

— Poate vrei să-l consulţi pe arhitectul care a desenat planurile şi a angajat muncitorii când am refăcut sălile principale la Worthington Abbey. Domnul Rotherby e foarte lăudat pentru proiectele şi inovaţiile lui.

— Bănuiesc că serviciile lui sunt mult peste mijloacele mele financiare, zise Colin.

— Nu se întâmplă nimic dacă-i asculţi sugestiile şi primeşti o estimare a lucrărilor. Nu te va obliga în niciun fel.

Colin îşi trecu mâna prin păr.

— Mă tem că totul va fi o pierdere de timp.

Buzele ei schiţară un mic zâmbet. Colin se încruntă.

— Ce ţi se pare atât de amuzant?

— Hai cu mine, zise ea, deschizând uşa de la dormitorul care presupunea ea că aparţinuse tatălui său cu ani în urmă.

— Angeline, ce e?

— Nu e cazul să te îngrijorezi. N-am de gând să te seduc.

Colin oftă teatral.

— Ce păcat!

— Va trebui să cauţi compătimire în altă parte. Îl duse la stativul de bărbierit. Uită-te în oglindă.

— Părul îmi e o claie mai răvăşită şi mai cârlionţată decât de obicei, zise el. Îi întâlni privirea în oglindă. Când eram copil, îmi scuipam în palme şi încercam să-mi netezesc cârlionţii.

Angeline râse.

— Bleah!

— Sunt tentat şi acum.

— Pentru cine? Mie nu-mi pasă dacă-ţi stă părul înfoiat. „Mincinoaso!”

Colin se întoarse şi-şi duse mâinile dramatic la inimă.

— Vai, bietul de mine.

Angeline n-avea de gând să-i spună că de fapt cârlionţii lui rebeli nu făceau decât să sporească atractivitatea lui masculină.

Un zâmbet leneş îi apăru lui Colin pe buze. Era zâmbetul acela de crai care înmuia genunchii şi topea inima, menit să dezarmeze orice lady. Ea era, bineînţeles, imună. Ei bine, poate nu chiar complet.

— Şi părul tău e puţin răvăşit, zise el.

— Serios?

Angeline se duse imediat la oglindă.

— Te-am prins, râse el.

Angeline se răsuci pe loc către el.

— Eşti la fel de îngrozitor ca atunci când erai mic.

— Poate că sunt îngrozitor, dar nu sunt mic.

— Ai noroc. Acum te găsesc vag suportabil.

— Ce noroc pe mine, zise el, apropiindu-se şi mai tare de ea.

Angeline încercă să ignore nota răguşită din vocea lui, dar sunetul profund avu ecou înăuntrul ei. Aerul era încărcat, şi, fără să vrea, Angeline îşi aminti de felul cum se încordaseră muşchii lui când mânuise securea. Nu îndrăzni să-l lase să-şi dea seama cum o afectase.

— Am să-ţi fac o mărturisire, zise el.

Acum Angeline nu mai putea respira, pentru că era atât de aproape şi mirosul lui o învăluia.

— Acum te găsesc fermecătoare.

Angeline făcu un pas înapoi şi-şi ridică bărbia.

— O să-ţi treacă în curând.

Făcu şi el un pas. Avea o expresie languroasă în ochi. Poate că Angeline observase nuanţele de chihlimbar din ochii lui, dar asta doar pentru că avea un spirit de observaţie foarte bun. Oh, la naiba. Nu putea şi el să aibă un nas lung, o bărbie ascuţită şi să n-aibă muşchi deloc? Şi de ce după atâţia ani îl găsea acum irezistibil?

Colin înaintă din nou. Acum cizmele lui erau la doar câţiva centimetri de vârfurile pantofilor ei.

Angeline făcu încă doi paşi înapoi şi se lovi de saltea.

Colin îşi încleştă mâna mare pe stâlpul patului şi privirea îi coborî rapid către decolteul ei. Sânii îi erau parcă mai grei şi sfârcurile i se întăriră. Sunetul respiraţiei lui era accelerat şi părea mai aspru. Buza lui de jos atât de plină o atrăgea. Ceva înăuntrul ei cedă dorinţei. Voia să fie mai aproape de el.

De parcă i-ar fi putut citi gândurile, Colin acoperi distanţa mică dintre ei. Îşi înclină capul într-o parte şi o privi în ochi.

— Asta e o predare?

Ceaţa senzuală se risipi, şi Angeline se uită urât la el. Ce bărbat scandalos. Cum îndrăznea să se uite la pieptul ei? Angeline se îndreptă de spate.

— Crezi să sunt intimidată de tine?

— Câtuşi de puţin, zise el, ridicând din sprâncene. Acei doi paşi înapoi au fost doar paşi de dans. Am dreptate?

Angeline se apropie acum de el într-un efort de a-şi demonstra tăria, dar îşi dădu seama imediat de dezavantaj. Deşi era înaltă, el era cu cel puţin o jumătate de cap mai înalt ca ea şi era acum mult prea aproape. Îi umplea toate simţurile, şi mult prea târziu îşi dădu seama că invitase un dezmăţat într-un dormitor. Oare-şi pierduse minţile?

— Eşti un libertin neruşinat.

Pieptul lui fremătă de râs.

— Nu cu totul neruşinat. Am avut unul sau două momente de ruşine, dar din fericire s-au risipit rapid. Privirea lui alunecă pe trupul ei. Bănuiesc că ţi s-a spus de multe ori cât de frumoasă eşti.

Angeline ştia că era trucul crailor să murmure cuvinte dulci ca să ispitească o lady să renunţe la morală, dar el se uita acum la ea foarte serios. Fără să se gândească, Angeline îşi umezi buzele, şi asta îi atrase atenţia. Fără să vrea, îi semnalase că voia un sărut, deşi bineînţeles că ea ar fi preferat să sărute mai degrabă un şarpe.

Tensiunea vibră între ei. Acum era momentul să facă un pas înapoi, dar rămase înţepenită pe loc de parcă avea picioarele împotmolite într-o

mlaştină.

Colin îşi întinse mâna către ceafa ei, exact când se auzi repetat bătaia ciocănelului uşii de la intrare.

Angeline icni şi amândoi săriră la o parte.

Ca un crai ce era, Colin îi făcu cu ochiul şi îi zise:

— Salvată de ciocănel.

Lui Angeline îi ardeau obrajii.

— Nu s-a întâmplat nimic, zise ea încet în timp ce el închidea uşa dormitorului.

— Îmi pare rău să te dezamăgesc.

— Nu m-ai…

Colin îi puse un deget pe buze. Angeline îi împinse mâna la o parte.

— Dacă ar trece Agnes pe aici, ar ajunge la concluzia că am avut o întâlnire, rosti ea încet.

— Eu sunt dispus dacă tu eşti. Ochii îi erau plini de veselie. Când să începem?

— Când Satana va patina pe gheaţă în iad, murmură ea.

Oh, Doamne, era atât de jenată. Oare cum putuse să cadă sub vraja lui Colin, dintre toţi bărbaţii? întotdeauna se dispreţuiseră unul pe

celălalt. Faţa îi era încă îmbujorată de ruşine.

Vocea marchizului răsună în ecouri în holul vast.

— Unde naiba sunt?

— E tatăl tău, zise Angeline încet. Trebuie să ne grăbim.

— Calmează-te mai întâi sau vor şti că se întâmplă ceva.

Angeline îşi făcu vânt cu mâna să-şi răcorească faţa.

— Nu fi ridicol. Nu s-a întâmplat nimic.

Dar ce s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi fost acea întrerupere exact la timp? Nimic, absolut nimic nu s-ar fi întâmplat. Ultimul lucru de care avea nevoie era să lase un alt fustangiu notoriu să păteze ce mai rămăsese din reputaţia ei compromisă.

Dar el nu era doar un simplu fustangiu. Era un prieten de familie. Asta cu siguranţă liniştea lucrurile. Apa rece ar fi fost la fel de folositoare, dar nu o avea la dispoziţie.

Inspiră şi expiră întretăiat de câteva ori.

— Gata? zise el, oferindu-i braţul.

Angeline îl acceptă.

— Asta nu se va repeta.

— Ce anume? Nu s-a întâmplat nimic.

— Exact, zise ea, ridicându-şi bărbia.

Colin o conduse în jos pe scări, vorbind exagerat de tare despre starea proastă a covoarelor şi despre nevoia de a instala mai multe storuri interioare. Era evident un spectacol de teatru. Era calm şi rece ca gheaţa în miez de iarnă.

— Tată, Wycoff, ce surpriză, zise el. Sunteţi aici să ne daţi sfaturi în privinţa renovării?

Marchizul îşi îngustă ochii.

— Am venit să ne asigurăm că voi doi nu v-aţi luat la bătaie.

Angeline îi dădu drumul braţului lui Colin şi se forţă să zâmbească.

— Nici vorbă de aşa ceva, zise ea. Am adoptat metoda de a împărţi şi cuceri.

— Poftim? se încruntă Wycoff.

Chadwick se apleacă spre el.

— Cred că vrea să spună că lucrează în camere separate. Este mai bine aşa. Sunt mai puţine şanse să se termine cu vărsare de sânge.

Colin îşi duse mâinile la spate.

— Am făcut progrese azi.

În timp ce Colin vorbea cu tatăl lui, Angeline se apropie de tatăl ei cu oarecare nelinişte.

— Ţi-a plăcut la vânătoare azi, *papa?*

— Da, fiica mea, dar simt umilit de moarte. Chadwick a împuşcat un fazan şi eu n-am nimerit nimic.

— Dar ţi-a făcut plăcere să te plimbi pe domeniu? Întotdeauna mi-ai zis că asta e partea cea mai plăcută.

Privirea tatălui ei se îndulci.

— Ţi-ai amintit.

„Îmi amintesc de toate momentele pe care le-am petrecut împreună şi mi-e dor de tine."

— Sper să nimereşti ceva mâine, zise ea.

— Poate nu mâine, dar intenţionez să nimeresc măcar una înainte să se termine vizita.

— Nu trebuie să vorbim de pasărea pe care am împuşcat-o azi, interveni marchizul. Gemenele vor fi supărate.

Angeline se întoarse către marchiz.

— Oh, presupun că sunt foarte inimoase cu toate creaturile.

Marchizul pufni.

— Nici vorbă. Au vrut să vină şi ele cu noi azi

şi au insistat să-şi aducă şi căţelul acela urât să facă aport pentru noi. Ei bine, Wycoff, presupun c-ar fi timpul să plecăm. Poate vrei ca fiica ta să vină cu tine? zise marchizul.

— Amândoi suntem plini de noroi. Nu vreau să ţi se păteze cumva rochia, Angeline, zise Wycoff.

— Nu e decât noroi, tată. „Te iubesc şi sper că m-ai iertat."

— Mama ta s-ar supăra dacă ţi se murdăresc rochiile din cauza mea.

— Bine atunci, mergem noi înainte, zise marchizul. Colin, ia-o pe servitoare în trăsură, bineînţeles. Nu zăboviţi. Mama ta vitregă vă va aştepta cu cina pregătită.

Colin i se alătură la uşă lui Angeline, care îşi muşcă buza când trăsura marchizului se îndepărtă, iar ochii i se umplură de lacrimi.

— Angeline, sper că nu te-am tulburat mai înainte.

— Bineînţeles că n-nu.

Faptul că vocea i se întretăie îl nelinişti. Se temea că el era responsabil, dar nu era sigur ce anume greşise.

Sunetul copitelor de cai îi atrase atenţia.

— Uite-l pe John, zise el.

Agnes apăru din direcţia scărilor servitorilor şi făcu o reverenţă.

— Am lăsat în bucătărie cârpa de praf şi mătura, milady.

— Mulţumesc, Agnes, zise Angeline. Suntem gata de plecare.

Colin încuie uşa şi se întoarse spre ea.

— Tu eşti bine?

Ştia că ceva nu era în regulă, dar niciodată nu înţelesese femeile.

— Da, mă bucur să-l văd pe tata într-o stare de spirit atât de bună.

Sugerase şi înainte că tatăl ei fusese într-o dispoziţie proastă. Evident că evenimentele legate de logodna ruptă de Angeline fuseseră dificile pentru întreaga familie. Probabil că Angeline se simţea vinovată, dar, în opinia lui, luase hotărârea corectă să pună capăt logodnei.

Singurul lucru pe care nu-l înţelegea era de ce tatăl ei aprobase logodna. Brentmoor era bine cunoscut pentru jocurile lui de noroc păguboase şi legăturile indiscrete. Asta făcea evidentă întrebarea cum de ajunsese ea să aibă de-a face cu individul acela în primul rând. Angeline avea defectele ei, dar nu fusese niciodată proasta nimănui. Până, se pare, la Brentmoor.

Colin o escortă la trăsură şi o ajută să urce treapta. Se aşeză în faţa ei cu spatele la cai şi ciocăni cu bastonul în tavan. După câteva clipe, vehiculul porni. Colin se uită pe geam şi ştiu că făcuse o greşeală în ziua aceea. Deşi nu intenţionase decât s-o tachineze, sângele i se înfierbântase cu siguranţă. Nu se întâmplase nimic care ar putea avea consecinţe. E drept că simţise un fior de dorinţă, dar nu acţionase în baza lui.

Încercă să-şi spună că făcea prea mare caz din asta, dar Angeline trecuse printr-un chin cu fostul ei logodnic. Multe bârfe se răspândiseră până departe. Mama ei simţise nevoia s-o ducă în străinătate din cauza aceasta. Tatăl ei fusese de bună seamă foarte afectat şi el.

La naiba! Angeline îi oferise sfaturile ei, iar el fusese foarte aproape s-o sărute, şi totuşi n-o făcuse. O tachinase, dar nu era nimic rău în asta. Necazul era că voise mai mult, iar asta s-ar dovedi dezastruos dacă ar fi vreodată atât de zănatic încât să acţioneze astfel.

Nu avea idee ce se întâmplase între ea şi Brentmoor, dar ştia că individul avea nişte datorii de joc enorme şi că se lăuda mereu cu numeroasele lady măritate pe care le dusese în pat. Colin îl considera dezgustător.

Existaseră nenumărate femei şi în viaţa lui, dar toate fuseseră întâlniri trecătoare. Niciuna nu

însemnase nimic mai mult pentru el decât o tăvăleală între aşternuturi, şi niciodată nu le dăduse speranţe că ar fi fost altfel. Nu simţise nicio fărâmă de remuşcare, pentru că toate fuseseră la fel de dornice. Nici măcar o dată nu se gândise că poate le rănise. Nu stătuse niciodată îndeajuns de mult cât să-şi dea seama. Şi nici nu-şi permise să se gândească la curtezane.

Angeline era o lady, şi familiile lor erau apropiate. Ultimul lucru de care avea nevoie era să trezească aşteptări fără să vrea. Nu era însă cazul să-şi facă griji. Angeline nu făcuse un secret din părerea ei proastă despre el. Nu avea nimic de care să se îngrijoreze. Angeline acceptase să-l ajute doar pentru că era plictisită de moarte de brodat şi, aparent, îi plăcea să decoreze case. Nu era nevoie să fie îngrijorat că profita de talentul ei. Ea dorea să fie implicată.

Cu toate astea, îşi jură să-şi păstreze atenţia concentrată asupra renovărilor şi să evite să mai flirteze cu ea. Angeline avea destule probleme, şi el însuşi nu-şi putea permite să i se distragă atenţia.

În seara aceea, după cină

După desert, marchiza se ridică de la masă şi toate doamnele o urmară în salon, iar domnii rămaseră să-şi savureze vinul de Porto. Angeline îi aştepta cu nerăbdare şi spera să-l convingă pe tatăl ei să joace şah cu ea. Nu mai jucaseră de la întoarcerea ei din Paris.

Astăzi, tatăl ei părea să fie aşa cum fusese mereu înainte. Angeline îşi făcuse atâtea griji şi se învinovăţise singură pentru melancolia lui şi, deşi nu voise la început să vină şi ea în această vizită de familie, acum era atât de recunoscătoare, pentru că-l înviorase pe tatăl ei.

Gemenele cântară în timp ce Penny le acompania la pian. Angeline era mândră de sora ei. Penny avea un talent natural, dar roşi şi-şi ţinu privirea coborâtă pe toată durata cântecului.

Când termină, instinctele protectoare ale lui Angeline intrară în alertă, şi se aşeză pe banchetă lângă Penny.

— Voi întoarce eu paginile cât timp cânţi.

Penny zâmbi.

— Mulţumesc, Angie. Întotdeauna mă simt mai curajoasă când stai lângă mine în timp ce cânt la pian.

— Vei exersa cântatul în faţa publicului cu ocazia acestei vizite, şi asta te va ajuta dacă te concentrezi asupra muzicii. Dacă te gândeşti prea mult că alţii te privesc, vei fi agitată. Aminteşte-ţi

că toate celelalte fete sunt la fel de intimidate ca tine. Ţine-ţi ochii pe partitură şi nu lua în seamă nimic altceva.

— Îmi voi aminti, zise Penny şi începu să cânte din nou.

Penny trebuia să-şi depăşească teama de a-şi etala talentul în faţa unui public. Era important, pentru că i se va cere să cânte primăvara viitoare la debutul ei. Angeline îşi muşcă buza şi speră că scandalul ei nu va afecta ieşirea în societate a lui Penny. Descoperise că putea să suporte bârfe oribile şi umilinţe, dar nu putea suporta gândul că greşelile ei ar putea-o împiedica pe surioara ei mai mică să-şi facă debutul.

Margaret se ridică în picioare.

— Angeline, trebuie să-mi cer scuze. Ai primit o scrisoare azi. Oare cum am putut să uit?

— Mulţumesc, Margaret, zise Angeline. Tu continuă să cânţi, îi şopti ea surorii ei.

Se duse la bancheta din faţa ferestrei, rupse pecetea şi întoarse pagina.

— E de la Charlotte.

Nu primise nicio scrisoare de la prietena ei pe toată durata şederii ei în străinătate. Îi fusese dor de ea şi se gândise că nu va mai primi niciodată vreo veste de la ea. Emoţiile o copleşiră pentru o clipă, dar învăţase să le ţină pe toate îngropate

imaginându-şi un ibric ce scotea aburi. Îl iei de pe foc chiar înainte ca apa să ajungă la punctul să dea în clocot.

Cu colţul ochiului, Angeline o văzu pe mama ei privind-o. Din dorinţa de a avea un moment privat, se ridică şi, în timp ce traversă camera, o auzi pe Margaret zicând că scrisoarea părea a fi un semn bun. Angeline nu-şi putea imagina asta. Trase aer adânc în piept şi începu să citească.

Scumpa mea Angeline,

E speranţa mea cea mai mare că scrisoarea aceasta te găseşte cu bine. Te rog iartă-mă pentru pauza mea în corespondenţă.

Nu a fost alegerea mea, dar nu vreau să zăbovesc acum asupra subiectului. Soţul meu ar fi supărat dacă ar afla. Te rog să ştii că n-a trecut nicio zi în care să nu-mi fie dor de tine.

În răstimpul de când se întorsese acasă de la Paris, Angeline fusese izolată cu familia ei. Una era să ştie în mod abstract că reputaţia ei fusese distrusă, dar era cu totul altceva să vadă că era atât de compromisă încât soţul unei prietene îi interzicea contactul cu ea. Ştia care era motivul, şi totuşi se simţi vinovată pentru că soţul lui

Charlotte fusese furios.

Mărturisesc că m-am luptat cu mine însămi dacă să te informez sau nu şi n-am avut pe nimeni de la care să mă simt confortabil să cer sfat. După o lungă reflecţie, mi-am dat seama că, dacă aş fi eu în locul tău, aş prefera să aud ştirea de la o prietenă în care am încredere. Mă doare că trebuie să te informez că Brentmoor s-a întors în Anglia.

Angeline se simţi de parcă o spadă îi străpunsese inima.

Oh, Doamne, se întorsese.

Îi tremurară degetele, şi trebui să netezească scrisoarea în poală, pentru ca nimeni să nu-i vadă supărarea. Trebuia să ascundă asta cu orice preţ, pentru că nu voia ca Penny să afle vreodată ce se întâmplase. Mai respiră o dată adânc şi continuă să citească.

În timp ce-ţi scriu scrisoarea asta, ştiu că sigur te va răni. Vestea aceasta a reînnoit bârfele. Alţii te-au descris în mod nedrept ca pe-o cochetă care s-a jucat cu inima lui şi au sugerat chiar mai râu.

În adâncul sufletului, Angeline păstrase mereu o fărâmă de speranţă că îşi va reveni din scandal, dar întoarcerea lui Brentmoor era o lovitură cutremurătoare.

Simţi că i se întoarce stomacul. Un cuplu logodit avea permisiunea să fie singur, odată ce consimţământul era dat şi se semnau contracte. Ea rupsese logodna la două săptămâni după întocmirea contractelor, şi Brentmoor făcuse situaţia mult mai rea răspândind minciuni murdare despre ea.

Starea de spirit i se prăbuşi. Păstrase speranţa că Brentmoor nu se va întoarce niciodată şi că bârfele vor amuţi. Sperase să-şi repare reputaţia cu timpul. Acum, că Brentmoor se întorsese, nu mai era nicio speranţă.

Probabil te vei întreba cum a reuşit o asemenea performanţă, având în vedere că abia a scăpat de creditorii săi, dar s-a însurat cu o femeie cu treizeci de mii de lire sterline, şi ea e aceeaşi femeie neruşinată pe care-ai descoperit-o cu Brentmoor în noaptea aceea oribilă la bal. După mai puţin de un an, Lady Cunningham şi-a abandonat doliul şi s-a măritat cu Brentmoor, de proastă ce e, pentru că sunt sigură că el îi va cheltui întreaga avere. Acum au o moşie la Woodham Hall.

Aceasta era proprietatea pe care o menţionase doamna Quimby. Era clar că soţia reverendului nu-i ştiuse numele şi situaţia. Dar lumea bună va şti.

Fu învăluită într-o ceaţă, dar prinse privirea mamei ei şi reuşi să împăturească scrisoarea la loc cu un aer dezinvolt.

— Angeline, ce ştiri ai de la Charlotte? întrebă ducesa.

Trebuia să-şi recapete controlul rapid, pentru că nu voia ca Penny să audă adevărul. Tot ce putea face era să inventeze ceva.

— Charlotte e bine şi e fericită. Îşi transmite urările de bine şi-şi cere scuze că a întrerupt corespondenţa, dar de-abia acum a aflat de întoarcerea noastră.

— Ce frumos să afli veşti de la prietena ta, zise Margaret.

Expresia mamei ei se lumină.

— Asta este o veste minunată. Ştiu cât de dor ţi-a fost de Charlotte.

Nu va putea ascunde adevărul pentru mult timp. Toate prietenele care-i rămăseseră mamei ei vor trimite scrisori. În curând, toţi cei din lumea bună vor afla de întoarcerea lui Brentmoor.

Cu doi ani înainte, Angeline îşi pecetluise soarta, dar îngrijorările ei erau legate de sora ei inocentă. Simţi că o durea pieptul. Din cauza ei, Penny s-ar putea să nu aibă niciodată parte de un debut.

*

Colin se ridică de la masă după un vin excelent de Porto. Nu ascultase decât cu jumătate de ureche cum tatăl lui şi Wycoff discutaseră politică. Îşi făcuse în schimb în minte o listă cu lucrurile de care voia să se ocupe la Sommerall a doua zi.

— Cred c-ar trebui să ne alăturăm doamnelor, zise Wycoff.

— Du-te înainte, spuse Chadwick. Vreau să vorbesc ceva cu

Colin.

Colin se întoarse către tatăl lui.

— Presupun că vrei un raport despre ce-am realizat azi.

Marchizul oftă.

— Poţi să-mi dai un raport săptămâna viitoare. Am o îngrijorare.

— Despre ce?

— Am fost cam descumpănit de apariţia ta în hol azi.

Colin se încruntă.

— Am auzit bătaia la uşă şi am însoţit-o pe Angeline la parter.

— Îţi ţineai haina peste umăr, aveai mânecile suflecate şi părul vâlvoi.

Colin ştia că nu se cuvenea să apară în faţa unei lady într-un fel atât de neprotocolar, dar se hotărâse să fie practic în vreme ce muncea.

— Sortam nişte lucruri în pod, zise el. E plin de praf şi sunt îngrămădite o groază de lucruri acolo. La ce te aşteptai?

Bineînţeles că nu va menţiona tensiunea crescută dintre el şi Angeline. De ce să fie îngrijorat când nu se întâmplase nimic?

— Cel puţin ar fi trebuit să-ţi îmbraci haina în prezenţa unei lady.

— Pentru numele lui Dumnezeu, munceam.

— Ar fi trebuit s-o iei pe tine înainte să cobori scările. E un semn de respect pentru Lady Angeline şi pentru Wycoff.

Colin înţepeni.

— Wycoff a considerat-o o insultă?

— Nu, n-ar fi menţionat, dar Wycoff e chinuit de vinovăţie din cauza afurisitei de logodne a fiicei lui. Când am văzut ce maniere familiare ai cu ea, m-am îngrijorat că s-ar putea să le interpreteze greşit.

Colin îşi frecă tâmplele. La naiba cu toate. Fusese într-adevăr familiar cu ea, şi existase şi acel moment în care simţise cu putere atracţia dintre ei.

— Ai fost de acord să lucrăm împreună. Dacă n-o tratez într-o manieră prietenească, cred că *ea* ar lua-o ca pe-o insultă.

— Fiule, sunt de acord cu tine, dar n-ai înţeles la ce mă refer. Norul scandalului atârnă peste întreaga familie a lui Wycoff. Este foarte probabil ca Margaret să trebuiască să o prezinte pe Penelope în societate în primăvara asta. Viitorul lui Lady Angeline e… nesigur. Nici măcar nu m-ai întrebat de ce l-am adus pe Wycoff la Sommerall.

Colin scrâşni din dinţi.

— Dacă Wycoff era îngrijorat, ar fi trebuit să spună ceva dinainte.

— Nu şi-a exprimat îngrijorarea, dar l-am adus acolo ca să-l asigur că totul e bine. Ca tată, nu pot decât să-mi imaginez cum m-aş simţi dacă ar fi una din surorile tale.

Colin inspiră brusc. Numai gândul la un neruşinat respirând măcar în apropiere de vreuna

din surorile lui îi făcea să-i clocotească sângele în vene.

— Văd că înţelegi acum.

Colin îşi încleştă mâna pe spătarul scaunului.

— Aş omorî pe oricine ar îndrăzni să-şi bată joc de vreuna din surorile mele.

— Sper cu sinceritate că n-o vei face, din moment ce duelurile sunt oficial ilegale şi eşti singurul meu moştenitor. Cu toate astea, eşti liber să-l baţi măr pe orice individ care-şi exprimă cel mai mic interes faţă de gemene.

— Tată, nu vreau s-o tratez pe Angeline diferit din cauza a ceea ce i s-a întâmplat. Îmi imaginez că a avut deja prea mult de-a face cu aşa ceva.

Marchizul îşi puse mâna pe umărul lui Colin.

— Mi-ai reafirmat încrederea în tine. Cu toate acestea, asta nu înseamnă că ai scăpat.

— Poftim? se încruntă el.

— Dacă vrei Sommerall, trebuie să-ţi găseşti o nevastă. M-am săturat să aud despre toate femeiuştile tale şi de beţii. O soţie te va vindeca de toate astea. Ai putea s-o consulţi pe Margaret. Are ea nişte verişoare îndepărtate.

— După ce casa va fi într-o stare decentă, voi face toate eforturile să-mi găsesc o soţie. „Într-un an sau doi.”

— Am reuşit să-l amân pe cumpărător, dar nu va aştepta o eternitate. Va trebui să faci un efort.

Colin se gândi că tatăl lui juca la cacealma. Va reuşi s-o amâne cât de mult timp posibil.

*

— Aţi sosit, îi întâmpină Margaret. Începusem să mă îngrijorez.

— E vina mea, zise Colin. Am insistat să discutăm despre renovări şi am întârziat.

Marchizul ridică din umeri.

— E hotărât.

— Ai ratat cea mai recentă veste, zise ducesa. Angeline a primit o scrisoare de la prietena ei Charlotte, care nu-şi dăduse seama că Angeline s-a întors deja acasă. În curând fiica mea va putea să-şi reînnoiască legătura cu toate cunoştinţele ei după o lungă absenţă.

Zâmbetul lui Angeline părea îngheţat.

— Facem planuri pentru sezonul de primăvară, spuse Margaret. Cred că un mic dejun veneţian ar fi cea mai bună idee.

Colin îl văzu pe duce turnându-şi un pahar la bufet şi i se alătură. Wycoff bău coniacul dintr-o

sorbitură şi-şi mai turnă unul.

Expresia lui posacă părea ameninţătoare. Colin îşi turnă un deget şi apoi învârti paharul.

— Îţi mulţumesc că i-ai permis lui Angeline să mă ajute. Cunoaşte foarte multe despre subiect.

— Fac prea mare caz de scrisoarea aceea, rosti ducele încet.

Colin nu ştia ce să răspundă. Sorbi din coniac şi începu să se simtă din ce în ce mai inconfortabil când Wycoff îşi turnă o cantitate excesivă de coniac. Dacă o ţinea tot aşa, foarte curând avea să fie criţă.

Angeline se apropie.

— Tată, vrei să joci şah cu mine? Au trecut secole de când m-ai bătut ultima oară la şah.

— Nu în seara asta, răspunse el posac.

Angeline tresări.

— Scuză-mă.

Îşi puse paharul jos şi ieşi din salon.

Ce naiba! Poate că se simţea vinovat, dar ar trebui să fie mai blând cu ea. Colin îşi puse şi el paharul la o parte.

— Hai să joci table cu mine.

Angeline părea zguduită.

— Mă tem că nu mă voi putea concentra.

— Ne vom preface doar că jucăm. Aşa vom avea şansa să vorbim.

— Nu pot, zise ea.

— Mi-ai face o mare favoare. Altfel mi se va cere să întorc paginile partiturii, şi tu va trebui să le asculţi planurile.

— Foarte bine, încuviinţă ea.

Colin o conduse la masa de jocuri şi se aşeză în faţa ei.

— Eu voi aranja piesele, şi apoi vom da cu zarurile şi vom face mutări în timp ce vorbim. Acum, spune-mi ce e în neregulă.

— Totul, dar asta nu-i o noutate.

— Angeline, tatăl tău a zis că doamnele fac prea mare caz de scrisoarea aceea. Făcu o pauză şi-i dădu zarurile. Aruncă-le ca să pară că jucăm cu adevărat.

Angeline aruncă zarurile şi mişcă o piesă.

— Am minţit în legătură cu scrisoarea lui Charlotte.

Aruncă şi Colin zarurile şi mişcă o piesă.

— De ce?

Angeline ridică zarurile în mână şi apoi le lăsă

să cadă.

— N-am vrut să audă Penny. Ea nu ştie nimic despre scandal.

— Ştie că ceva nu e bine.

Angeline mută iar.

— Vreau să o protejez de adevăr cât de mult timp posibil.

Colin bănuia că Penny ştia mai multe decât lăsa să se vadă, dar nu spuse nimic despre asta.

— Prietena ta l-a menţionat pe Brentmoor în scrisoarea ei?

Angeline îi întâlni privirea.

— S-a întors în Anglia şi s-a însurat cu văduva Lady Cunningham.

— Înţeleg. Această lady îşi va regreta decizia când el îi va risipi întreaga avere. E o prietenă de-a ta?

Angeline aruncă zarurile fără vigoare.

— Nu, o cunoştinţă îndepărtată.

— E de înţeles că ştirea te-a tulburat, dar ţi-e mai bine c-ai scăpat de el.

Angeline îi întâlni privirea.

— Ea e cea pe care-am găsit-o în pat cu

Brentmoor.

— N-am ştiut, zise el cu o grimasă.

— Adulterul nu e deloc o veste nouă în înalta societate.

Angeline dădu iar cu zarurile şi mută.

— În mod prostesc, m-am gândit că nu se va întoarce niciodată din cauza creditorilor. Nu mi-a trecut prin minte că s-ar putea însura cu o moştenitoare.

Colin culese zarurile şi le aruncă, dar tenul ei palid îl îngrijora.

— Foarte probabil va cheltui tot şi va ajunge iar înglodat în datorii. Oamenii de genul lui sunt cei mai mari duşmani ai lor.

— Nu înţelegi.

— Ajută-mă să înţeleg.

Angeline aruncă zarurile.

— M-am gândit că a dispărut pentru totdeauna, că ceilalţi vor uita. Am avut tot acest timp speranţa stupidă că odată cu trecerea timpului mi-aş putea repara reputaţia. Acum, că s-a întors, trebuie să înfrunt adevărul. Întotdeauna voi fi o paria.

— Poate că nu mă crezi, dar ai făcut ce trebuia rupând logodna.

Angeline mută o piesă.

— Am ştiut că ceva nu era bine, dar mi-am ignorat instinctele. Făcu o pauză şi apoi adăugă: Spre paguba mea.

Pendula bătu ora fixă.

— E foarte târziu, zise Angeline. Să ne retragem pentru seara aceasta?

Colin îi ţinu scaunul şi puse jocul la loc. Când Angeline ieşi din încăpere, Colin se întrebă din nou cum oare ajunsese să se încurce cu Brentmoor în primul rând. Simţea că i se ridica părul pe ceafă. Ceva extrem de rău se întâmplase. De ce altceva o dusese ducesa la Paris? Îi veniră în minte mai multe posibilităţi. Una dintre ele îl opri în loc. Auzise poveşti despre femei însărcinate care fugiseră pe continent ca să nască în secret. Încă şi mai des auzise de oameni care fugiseră împreună în secret. Dar toate astea nu erau nimic altceva decât ipoteze. Spera pentru binele ei că nu fusese vorba decât de trădare.

*

A doua zi, Colin şi Angeline plecară dimineaţa devreme spre Sommerall. Colin voia să se asigure că ajung la timp. Marchizul făcuse aranjamente ca nişte servitori să aducă la proprietate o căruţă

încărcată cu cărbune, felinare, combustibil şi iască, împreună cu nişte lachei care să mute mobilele mai grele şi să scoată covoarele decolorate.

Angeline îşi puse un şorţ, pregătindu-se să lucreze în pod. Purta nişte ghete zdravene şi îşi scoase o scufie din buzunarul şorţului. Când ajunse în faţa oglinzii din foaier, îşi puse scufia pe cap. Colin veni lângă ea din spate şi i-o smulse.

Agnes îi lega şorţul şi nu reuşi să-şi ascundă zâmbetul când luă coşul de mâncare şi se duse către salonul de dimineaţă.

— Dă-mi scufia, îi ceru Angeline, întinzându-se după ea.

Colin făcu un pas înapoi şi ascunse scufia la spate.

Angeline alergă în spatele lui şi încercă să o apuce, dar el o ridică deasupra capului.

— Dă-mi-o înapoi!

— Trebuie să o ceri politicos.

Angeline se încruntă.

— Te rog dă-mi înapoi scufia, bombăni ea.

— Bombănitul nu e deloc politicos.

Angeline trase aer în piept.

— Eşti… eşti îngrozitor.

— Dă-ţi jos şorţul ăla, zise el.

— Poftim? Se holbă la el. Cum îndrăzneşti să-mi dai ordine?

— Nu poţi să te îmbraci ca o menajeră.

— Fii practic. E clar că podul e plin de praf.

— Îţi interzic, zise el. Eşti fiica unui duce şi eşti o lady.

— Eşti ridicol.

Angeline scotoci în celălalt buzunar al şorţului şi scoase nişte mănuşi de grădinărit.

— N-o să ai nevoie de ele. Poţi s-o supraveghezi pe Agnes.

— Nu sunt o floricică fragilă şi te asigur că nu mi-e frică de puţin praf din pod. Mănuşile îmi vor proteja mâinile. Am de gând să lucrez. În caz că ai avut o pierdere de memorie în ultima oră, dă-mi voie să-ţi reamintesc că nu avem decât foarte puţin timp la dispoziţie.

Când auzi tropotul copitelor, Colin deschise uşa şi puse scufia ei urâtă în buzunarul interior al hainei.

— A sosit cărbunele.

— O să-i spun lui Agnes să cureţe cenuşa din şemineu, zise ea şi se grăbi în sus pe scări.

Colin se întoarse după ea şi-i admiră fundul în

timp ce urca treptele. Ce bărbat cu sânge în vene nu s-ar fi uitat?

Lacheii aduseră cărbunele împreună cu felinarele şi două cutii cu iască. Colin îi conduse în salon, unde Agnes termina de măturat şi tocmai se retrăgea.

Alţi doi lachei mutară mesele grele şi duseră covoarele la căruţă. Majordomul marchizului urma să se asigure că aceste covoare vor ajunge în case potrivite.

— Agnes, ajută-mă să pun învelitorile pe mobilă, zise Angeline.

Colin îşi dezbrăcă haina şi se apropie de ea.

— Ia, te rog, haina mea.

Îşi suflecă mânecile şi observă că Angeline se uita la el. Azvârli învelitorile peste mobilă, zâmbi şi o luă de braţ.

— Ieşi pe coridor, în caz că hornul nu funcţionează şi începe să iasă fum.

— Ar trebui să vii şi tu, zise ea. Nu vrei să-ţi murdăreşti cămaşa şi lavaliera.

Colin se aplecă spre ea şi-i şopti:

— Eu sunt bărbat. Nouă ne plac lucrurile murdare.

Angeline îl privi cu ochii îngustaţi şi ieşi cu

paşi grăbiţi pe coridor. Colin se scutură de râs gândindu-se că, după plecarea lacheilor, Angeline avea să-i tragă un perdaf pe cinste.

Câteva minute mai târziu, se porni un foc slab. Colin îşi ţinu respiraţia, sperând că fumul nu va umple camera; nici nu voia să se gândească la ce pagube ar provoca tavanului pictat.

Cu ajutorul foalelor, focul trosni cu putere, dar în salon nu se răspândi deloc fum. Colin oftă.

— Un succes.

Când lacheii se retraseră, Angeline o instrui pe Agnes să cureţe de praf obloanele interioare.

Colin se asigură că Angeline nu era atentă şi aruncă în foc scufia ei urâtă. Apoi le porunci lacheilor să arunce cenuşa de cărbune.

Angeline se întoarse spre el.

— Vin cu tine în pod. Sunt multe de făcut acolo şi nu vom pierde vremea certându-ne pe tema asta. Se încruntă. Unde mi-e scufia?

Colin ridică din umeri.

— Ai pierdut-o?

Angeline îşi îngustă ochii şi întinse mâna către el.

— Dă-mi-o înapoi.

— Nu pot. Nu mai e.

— Cum adică nu mai e?

Colin ridică din umeri.

— O să plăteşti pentru asta.

Colin zâmbi.

— De-abia aştept să văd ce pedeapsă îmi vei da.

Angeline îl privi bănuitoare, şi pe bună dreptate.

— Fără îndoială că are ceva de-a face cu lucrurile acelea murdare.

Răspunsul ei obraznic îi aprinse imaginaţia, dar era mai bine să se concentreze asupra muncii. Luă un felinar şi o conduse două etaje mai sus, în pod. Lucarna din acoperiş era foarte murdară, şi Colin aşeză felinarul pe o masă zgâriată. Îşi puse mâinile în şolduri şi se uită în jur. Apoi trecu pe lângă câteva cufere.

— Ah, exact ce aveam nevoie. Când se întoarse la ea, avea în mâini nişte covoraşe. Putem îngenunchea pe astea.

— Foarte ingenios, zise ea.

Colin îi arătă un cufăr din colţ.

— Prin acela am căutat eu ieri. Are chinga ruptă şi nu e nimic de valoare pentru mine în el.

— Îmi închipui că servitorilor sau arendaşilor

le-ar plăcea ghemele de lână, penele de scris sau batistele.

— Atunci e bine că eşti şi tu aici, pentru că eu eram gata să-l arunc cu totul la gunoi.

Colin împinse un cufăr greu înainte, şi muşchii braţelor i se încordară. Angeline puse unul din covoare în faţa cufărului şi îngenunche pe el, dar privirea îi aluneca mereu spre muşchii lui vizibili. Se chinui în zadar să desfacă închizătorile chingilor, în primul rând pentru că nu-şi putea lua ochii de la el.

Colin îi întrerupse privirile lacome când se apropie de ea.

— Lasă-mă pe mine să le desfac.

Angeline se ridică în picioare exact când el făcu un pas înainte şi se ciocni de el. Colin o prinse de umeri; între ei nu puteau fi mai mult decât câţiva centimetri. Momentul rămase suspendat şi privirile li se întâlniră. Mâinile lui mari erau calde şi puternice, şi Angeline simţi că i se face pielea de găină.

— Scuză-mă, zise el, trăgându-se la o parte.

Angeline expiră după ce-şi ţinuse respiraţia. Doamne sfinte, oare folosea ceva ierburi secrete ca să ispitească femeile? În timp ce ea încerca să-şi revină după apropierea lor, Colin se concentră asupra închizătorii cufărului de parcă ea nici n-ar fi fost acolo.

Când încercă să deschidă cufărul, Colin murmură ceva prea încet să fie auzit, probabil o înjurătură.

— Este încuiat, zise el şi se îndreptă de spate. Mă duc până jos la bucătărie să văd dacă pot găsi ceva ce pot folosi pe post de pârghie.

*

Colin lăsă uşa podului deschisă când ieşi pe coridor. Angeline lăsă să-i scape un oftat întretăiat. Raţiunea îi reveni încet. Nu era atrasă de el. Câtuşi de puţin. „Mincinoaso.” Bine, era clar că ar fi trebuit să fie moartă să nu observe braţele vânjoase şi coapsele incredibil de musculoase. Dar nu putea, nu va permite ca atracţia aceasta să înflorească. Ar fi o nebunie. Căzuse o dată pradă vrăjitor unui libertin, şi nu avea să facă aceeaşi greşeală din nou.

Dumnezeu s-o ajute! Angeline se gândi că nişte rugăciuni ar putea fi potrivite ca s-o salveze.

Avea nevoie să-şi distragă atenţia de la corpul atletic şi mult prea atrăgător al lui Colin. Se plimbă prin podul ticsit de lucruri, ca să-şi abată gândurile. Văzu un dulap de cărţi cu lemnul zgâriat – poate că unui arendaş i-ar putea fi de folos. Găsi un cântar, o butelcă şi o sabie rezemată de peretele celălalt. Era şi un bust. Îşi scoase

mănuşile şi atinse marmura netedă. Era oare bunicul lui?

Când se întoarse, zări o perucă înaltă într-o cutie. Îi amintea de răposata ei străbunică. De ce oare purtau doamnele de pe vremea aceea perucile acelea atât de oribile? Erau cu adevărat hidoase şi probabil îţi era şi îngrozitor de cald cu ele. Ce glumă ar fi să-şi pună peruca şi să-l surprindă pe Colin. Fără îndoială l-ar face să râdă dacă s-ar învârti de colo, colo cu peruca aceea înaltă şi ridicolă.

Vârî mâna în cutie să scoată peruca şi simţi ceva mişcându-se. Un şoricel îşi iţi botul afară din cutie. Angeline sări înapoi şi scoase un ţipăt speriat.

Colin urca scările cu un ciocan mare. Se gândea că va putea sparge lacătul cu el. Ajunse la etajul al doilea când ţipătul îl făcu să o ia la fugă. Inima îi bubuia în timp ce alerga. Ce naiba? Oare Angeline căzuse şi se lovise?

De după colţ apăru Angeline, venind în fugă spre el. Colin fu copleşit de uşurare. Lăsă ciocanul să-i cadă din mâini şi o prinse în braţe.

— Te-ai rănit?

Angeline tremura incontrolabil.

— N-nu. E-e-era un ş-ş-şoa-şoarece în perucă.

— Oh, Doamne. O ţinu strâns în braţe, uşurat

să vadă că nu păţise nimic. M-ai speriat.

Angeline îl strângea şi ea cu putere.

— Ce-ce ş-şoarece tâmpit!

— Gata acum. Te-ai speriat.

Angeline se cutremură din nou şi, fără să se gândească, Colin o mângâie pe spate. În cele din urmă tremurul ei se domoli, şi Colin deveni extrem de conştient de trupul ei moale şi feminin lipit de al lui. Când simţi că începe să se excite, ştiu că era mai bine să pună distanţă între ei, aşa că îi dădu drumul, deşi cu reticenţă.

— Mi-e aşa de ruşine, zise ea, ridicând privirea spre el.

— N-ai de ce.

Angeline se uită la ciocan.

— Ce Dumnezeu ai de gând să faci cu ăla?

— Să sparg încuietoarea cufărului.

— Oh, făcu ea încruntându-se şi frământându-şi mâinile. Presupun c-ar trebui să ne întoarcem în pod.

Colin râse şi ridică ciocanul.

— Angeline, sunt sigur că podul e ultimul loc unde vrei să mergi acum. Mâine o să aduc nişte capcane de şoareci.

— Dar sunt atâtea de făcut. Mă simt prost să te întârzii.

— O zi nu va conta prea tare, zise el. Apropo, ai găsit ceva de valoare în dormitoare ieri?

Angeline ezită.

— Am fost în toate camerele.

— De ce eviţi să răspunzi?

— Există o cameră a copiilor, spuse ea.

Colin simţi că i se ridică părul pe ceafă.

— Unde e?

— Colin, nu te duce acolo.

Colin aşeză iar ciocanul pe podea şi începu să deschidă uşile. Angeline îl urmă.

— Îmi pare rău. Ar fi trebuit să-ţi spun ieri.

Colin deschise uşa de la camera copiilor, păşi înăuntru şi imediat trase învelitoarea de pe balansoar. Apoi se duse la un raft pe care era o cutie de cositor. O deschise şi pe chip îi apăru o expresie de uimire.

— Soldaţii mei de cositor. Întotdeauna m-am întrebat ce s-a întâmplat cu ei.

— Nu i-am observat ieri.

Colin se încruntă.

— Sunt la vedere. Ceva nu e în regulă. Poţi să-mi spui.

Angeline oftă.

— Sub învelitoarea aceea e un leagăn de copii.

Colin smulse învelitoarea. În pătuţ se aflau o mică saltea şi aşternuturi. Colin nu simţi nici şoc, nici melancolie. Doar o amorţeală.

Angeline îşi strecură mâna pe după braţul lui.

— Sper că mă ierţi. M-am gândit să te cruţ.

— Înţeleg, zise el, mângâindu-i uşor mâna. Dar prefer să înfrunt lucrurile.

— Da, cred că aşa e cel mai bine. Vrei să ne întoarcem în pod? Dacă şoarecele hotărăşte să-şi facă din nou apariţia, te voi lăsa pe tine să-l înfrunţi.

Colin zâmbi.

— Foarte bine.

*

Până după-amiaza târziu, sortaseră obiectele din cinci cufere. Colin găsi o perucă imensă de care era sigur că-i aparţinuse bunicului său şi o

pereche de pantofi bărbăteşti cu cataramă şi tocuri înalte. Se gândi că bustul îl reprezenta probabil pe bunicul lui.

Puse toate lucrurile pe care nu le voia în lăzi. Plănuia să le ofere arendaşilor şi servitorilor. Şoarecele, evident, dispăruse.

Nu mai discutaseră despre miniatură, dar încă nu o găsiseră.

După ce Colin cără o ladă la parter, Angeline se uită prin corespondenţa pe care o găsise. Un teanc era legat cu o panglică albastră. Scoase o scrisoare şi văzu că adresa era către Lady Elizabeth Montleigh. Voia foarte mult s-o citească, dar nu era cazul să se amestece. Împături scrisoarea, o puse la o parte şi mai scoase una dintre cele legate cu panglica albastră. Aceasta era, de asemenea, adresată aceleiaşi femei. Când începu s-o împăturească la loc, văzu ultimul rând.

„Draga mea Elizabeth, eşti inima mea şi dragostea mea pentru totdeauna.”

Tânjea şi ea să fie iubită, iubită cu adevărat, dar se părea că acesta nu era destinul ei.

Se întoarse spre Colin. Mânecile cămăşii îi erau şifonate şi lavaliera îşi pierduse prospeţimea, dar cumva reuşea să pară întru totul un crai chipeş.

— Ai găsit corespondenţă?

— O scrisoare de la tatăl tău către Lady Elizabeth Montleigh.

— Mama mea, zise el.

Angeline îşi ridică privirea către el.

— N-am citit decât ultimul rând.

Colin luă scrisoarea şi se duse la masă, unde era aprins felinarul.

— N-aş fi ghicit niciodată că tata a fost atât de sentimental.

— Scrisoarea arată că a iubit-o profund, zise ea. Crezi că ar vrea să aibă scrisoarea?

Colin se încruntă.

— N-am idee. Tot ce ştiu sigur e că a plecat din Sommerall după înmormântarea ei. Nu-mi amintesc nimic de atunci, în afară de cum am plecat de aici la Deerfield. Împături scrisoarea şi o aşeză pe masă. Doi ani mai târziu, a făcut o căsătorie de convenienţă cu Margaret.

— Poate că a început aşa, dar cred că o iubeşte acum.

— Îi este foarte dragă, dar sunt sigur că a vrut un moştenitor de rezervă.

Cuvintele lui atât de directe o şocară.

— Poate că s-a simţit singur şi a vrut o a doua şansă la dragoste.

Colin se uită la ea cu o expresie de superioritate.

— Există şi considerente practice, inclusiv contracte, după cum ştii prea bine. Te asigur că principala motivaţie a tatălui meu a fost contractul de căsătorie. Margaret a adus o avere considerabilă în căsnicie.

— Aşa fac multe femei, izbucni ea.

— Nu fac decât să afirm faptele, Angeline. Cunoşti şi tu realităţile căsătoriilor aristocratice, şi hai să fim sinceri, tatăl ei era un comerciant şi a văzut o oportunitate să ridice statutul familiei.

— Margaret a fost educată ca o lady.

— Da, ştiu, dar nu poţi să nu fii conştientă că influenţa mamei tale a pavat drumul lui Margaret către înalta societate.

Angeline respira din greu.

— Crezi că dau o ceapă degerată pe asta?

Colin făcu ochii mari la cuvintele ei.

— Margaret a fost una dintre puţinele lady care au venit să ne susţină pe mine şi pe mama în timpul uneia dintre cele mai rele perioade din viaţa noastră. Tot restul lumii a stat la distanţă de noi de frică să nu se molipsească de la scandalul meu. Angeline îşi şterse lacrimile de pe faţă. E una dintre cele mai bune lady pe care am avut

plăcerea să le numesc prietene. Şi merită mult mai mult decât îi oferi tu. Ea nu vrea decât să-i mulţumească pe ceilalţi şi se crede nedemnă pentru că tatăl ei se ocupa cu comerţul. Dar este soţia tatălui tău şi mama surorilor tale. Ar trebui s-o respecţi.

— N-a fost o lipsă de respect, rosti el ţâfnos. Am afirmat doar adevărul.

— Ba a fost.

— Angeline, nu eşti rezonabilă.

— Ei bine, nu putem toţi să fim la fel de perfecţi ca tine, replică ea.

— Sarcasmul tău e complet nemeritat.

Angeline simţea că-i ia foc faţa şi ieşi cu paşi mari din pod. Cum îndrăznea să vorbească cu atâta răceală despre Margaret? El era un libertin, şi totuşi se credea deasupra tuturor. Îl considera un ipocrit şi n-ar fi fost deloc surprinsă să afle că-şi însemnase cuceririle pe un stâlp de la baldachin. Ce om oribil!

Paşii lui rapizi răsunară cu ecou în urma ei. Angeline îşi grăbi paşii, dar Colin o prinse de braţ.

— Opreşte-te, zise el.

Angeline se uită urât la el.

— Am acceptat să te ajut pentru că m-am gândit că meriţi şansa să-ţi dovedeşti buna

credinţă, dar nu te voi mai ajuta dacă ai atât de puţin respect pentru familia ta.

Colin deschise uşa unui dormitor.

— Hai înăuntru. Agnes curăţă balustrada scării, şi nu vreau să ne audă.

Angeline îl urmă înăuntru şi se întoarse către el.

— Eşti arogant şi cauţi defecte la alţii.

— *Eu* caut defecte la alţii, milady? zise el, cu nările fremătând. Tu eşti cea care mă judecă pe nedrept. Eu n-am făcut decât să relatez faptele, dar tu pretinzi că ştii ce sentimente am despre propria mea familie.

— Şi ce era să cred când vorbeşti cu atâta răceală despre Margaret? Circumstanţele celei de-a doua căsătorii a tatălui tău nu contează. Tatăl tău o adoră, şi aşa şi trebuie. Margaret a adus fericire şi lumină în viaţa tatălui tău după moartea mamei tale. Dar din motive pe care nu le înţeleg, te crezi mai presus decât propria familie.

— Habar n-ai ce vorbeşti.

Colin afirmase că era egoist, şi acum Angeline o credea cu adevărat.

— N-ai mai fost acasă de anul trecut de Paşte. Surorile tale cresc fără să-şi cunoască fratele, şi bănuiesc că o dispreţuieşti pe Margaret.

— N-o dispreţuiesc, dar nu suntem apropiaţi, şi n-am fost niciodată.

Cum putea fi atât de nesimţitor?

— Şi a cui vină e asta? Tu nu faci niciun efort.

— Nu ţi-a trecut niciodată prin minte că poate ea e cea care n-a făcut niciun efort?

Angeline scutură din cap.

— Asta e ridicol.

— Eu cred că este ridicol să te aştepţi la asta de la un copil de opt ani.

— Poftim?

O şocase.

— Tata şi-a început a doua familie când eu eram plecat la şcoală. Nici măcar n-am ştiut de asta până nu m-a adus acasă de la Eton pentru vacanţa de Crăciun. Mi-a spus că am o nouă mamă, dar eu aveam opt ani şi nici măcar n-am ştiut cum să mă adresez către ea. Trebuia să-i spun mamă vitregă sau Margaret? Nimeni nu s-a gândit să-mi spună zile de-a rândul.

— Nu pot să cred asta despre ea sau tatăl tău.

— N-am niciun motiv să mint. Eu am trăit asta – tu nu.

— Cum este posibil? Margaret e prea bună la suflet să ignore un copil.

— Nu m-a ignorat, dar nu era mama mea, şi eu n-am fost fiul ei.

— Nu înţeleg, zise ea.

— S-a întâmplat cu multă vreme în urmă, dar e clar pentru mine acum de ce a fost atât de ciudat. A fost ea educată ca o lady, dar este o mare diferenţă între acea educaţie şi a învăţa fineţea din înalta societate. Îmi pot doar imagina cât de dificil a fost pentru ea să asimileze tot. Sunt convins că a fost înspăimântată de moarte. Nu te-ai întrebat niciodată de ce se bazează atât de mult pe mama ta?

— Sunt prietene.

— Da, dar prietenia aceea probabil a apărut pentru că mama ta a văzut cât de mare nevoie avea Margaret de ajutorul ei. În acele zile de început, era foarte tânără şi probabil copleşită şi intimidată.

— Tu erai un copil. Cum poţi tu să ştii? întrebă ea.

— Îmi amintesc când au venit o dată mai multe lady în vizită la noi când eram în Londra. Eu aveam probabil opt sau nouă ani. După ce au plecat, am văzut-o pe Margaret stând în salon şi plângând.

Angeline îşi netezi rochia.

— N-am avut idee.

— Noi ne-am născut în lumea asta, dar ea a trebuit să înveţe. Şi, pe deasupra, a trebuit să se ocupe şi de un fiu vitreg nefericit.

Angeline făcu o mică grimasă, realizând că făcuse nişte afirmaţii fără să cunoască toate detaliile.

— Te rog să mă ierţi.

— Nu e nimic de iertat. Au fost doar circumstanţele. Eu mi-am petrecut aproape tot timpul la şcoală şi jumătate din vacanţele de vară cu Harry la moşia unchiului său, zise el. Am fost fericit acolo şi în mare măsură şi în timpul şcolii, dar de-a lungul timpului relaţia dintre mine şi familia mea a devenit din ce în ce mai distantă. Îmi ador surorile, dar au jumătate din vârsta mea. Mă bucur că tata şi-a găsit fericirea alături de Margaret, dar vieţile lor au continuat şi tot aşa şi a mea. Niciunul din noi nu e de condamnat. Pur şi simplu aşa a fost situaţia.

Angeline se simţi oribil.

— Îmi pare rău că te-am judecat greşit.

Colin îşi frecă cizma de covor.

— Nu ai greşit. Mulţi ani am fost foarte supărat. Am simţit că nu-mi mai am locul acasă. Fără îndoială asta a fost o percepţie greşită a mea.

— Cred că e dificil pentru toţi cei implicaţi când apar schimbări atât de drastice într-o familie.

— Când am sosit la Deerfield, am fost şocat cât de mult au crescut surorile mele, zise el şi făcu o mică pauză. Ar trebui să fac un efort mai mare.

— Îmi pare rău. Nu am dreptul să judec pe nimeni când şi eu am făcut greşeli înfiorătoare.

— Oricum, n-ai meritat să fii tratată atât de rău.

— Eu sunt responsabilă.

— Nu trebuie să te învinovăţeşti.

Angeline nu merita niciun fel de compasiune. Încă de la început avusese bănuieli legate de Brentmoor, aşa cum ar face orice femeie virtuoasă şi sănătoasă la minte, dar lăsase vanitatea şi mândria să-i întunece judecata. Şi asta numai pentru că ştia că alţii începuseră să şuşotească despre statutul ei de femeie nemăritată la vârsta coaptă de treizeci de ani. Nu ascultase de avertismentele mamei ei să nu aştepte prea mult să se mărite, şi apoi plătise foarte scump pentru asta.

— Nu e vina ta, repetă el.

Dacă s-ar fi măritat mai curând, poate ar fi putut să evite greşelile.

— Îmi asum responsabilitatea, dar nu e de ajuns, zise ea. Nu pot să fac nimic să schimb ce s-a întâmplat.

— Nu, dar poţi să mergi înainte. Nu-l lăsa să-ţi distrugă viaţa.

El nu înţelegea. Angeline n-avea să se împace niciodată cu gândul a ceea ce făcuse familiei ei.

Capitolul 6

La micul dejun, a doua zi dimineaţa

Colin îşi termină ouăle fierte, cârnaţii şi cornul, îşi bău ceaiul şi-i zâmbi lui Angeline.

— De-abia aştept să încep lucrul pe ziua de azi.

— Şi eu. Am de gând să-mi iau un şorţ ca să te pot ajuta în pod din nou.

— În pod? întrebă Margaret. N-am ştiut că lucrezi în pod.

Wycoff se încruntă.

— Angeline, o asemenea sarcină e sub demnitatea ta. Lasă servitoarea s-o facă.

— Ea n-ar şti ce e de valoare şi ce nu e. Sunt

multe de făcut şi sunt hotărâtă să mă fac utilă.

Colin era bucuros să o vadă într-o stare de spirit mult mai bună în dimineaţa aceea, dar după conversaţia cu tatăl lui de seara trecută, voia să se asigure că Wycoff ştia că el va respecta toate convenţiile privind buna-cuviinţă.

— Servitoarea va fi acolo mereu şi îşi va îndeplini sarcinile care i se cer.

Ames intră în sufrageria pentru micul dejun înainte ca tatăl lui să apuce să răspundă.

— Milord, a sosit domnul Faraday. L-am poftit în anticameră.

Marchizul îşi puse ceaşca pe masă.

— Sunt gata, Ames. Condu-l în biroul meu în zece minute.

— Prea bine, milord.

— Colin, voi trimite după tine după ce-mi termin întrevederea, zise marchizul.

Intenţionase să plece de îndată ce se termina micul dejun. Ce naiba voia tatăl lui acum? N-avea însă ce face. Trebuia să aibă răbdare şi nădăjduia că prima întâlnire de afaceri a zilei a tatălui său nu va ţine prea mult.

— Angeline, ne vei însoţi în salon până când Colin e gata de plecare, zise ducesa.

În timp ce toată lumea ieşea din încăpere, Colin şi Angeline mai zăboviră în urmă câteva momente.

— Sperasem să plecăm mai devreme, murmură el.

— Voi număra minutele până voi putea să las acul deoparte. Răbdarea nu e una dintre virtuţile mele.

— Cel puţin tata ştie că sunt serios în legătură cu proprietatea.

— Poate că pe la sfârşitul săptămânii vei avea şi nişte rezultate concrete pentru eforturile tale. Tatăl tău nu va avea atunci nicio îndoială că eşti hotărât cu adevărat să transformi Sommerall.

Colin aprecia încrederea pe care o avea în el, dar era ceva în atitudinea ei care-l tulbura. Se întrebă cât de mult o rănea faptul că tatăl ei o neglija. Orice i se întâmplase, el nu credea că era totul pierdut. Fusese logodită cu un bărbat abject şi ar fi trebuit să fie lăudată că avusese destul bun-simţ să pună capăt logodnei. Doamne sfinte, tatăl ei era duce. Era convins că influenţa lui ar fi putut schimba situaţia, dar nu cunoştea detaliile.

Evident, ea nu avusese habar de caracterul josnic al individului. Dar Wycoff trebuie să fi ştiut. De ce oare îşi dăduse binecuvântarea?

Probabil nu va afla niciodată. Poate că era mai bine aşa.

*

Patruzeci de minute mai târziu, după ce fu invitat de un lacheu, Colin se duse cu paşi hotărâţi spre biroul tatălui său şi bătu la uşă.

— Intră şi închide uşa, te rog, zise marchizul.

Colin se aşeză pe un scaun în faţa biroului tatălui său.

— Voi trece imediat la subiect. Domnul Faraday este foarte interesat de proprietate, deşi înţelege că are nevoie de multe reparaţii. Cuvintele tatălui său îl şocară. Îndrăznesc să spun că ai crezut c-am inventat o ofertă pentru a te forţa să-ţi găseşti o soţie. Am dreptate?

Pentru o clipă se gândi să mintă, dar apoi se hotărî să fie sincer:

— Mi-a trecut prin minte.

— Domnul Faraday este conştient de îngrijorarea ta privind mormântul mamei tale şi ca atare e dispus să facă o ofertă mai mare în compensaţie, dar mai există şi o altă proprietate care-l interesează în egală măsură.

Colin îşi încleştă cu forţă mâinile pe braţele scaunului.

— Nu există destui bani pe lume ca să compenseze.

— Nu sunt indiferent la sentimentele tale în legătură cu acest subiect, dar trebuie totuşi să te întreb ceva important. Vreau să fii sincer cu mine.

— Foarte bine.

— Proprietatea Sommerall a fost întotdeauna destinată să-ţi revină ţie, dar eu n-am mai putut să pun piciorul în casa aceea. La un moment dat m-am gândit s-o vând pentru că ştiam că are nevoie de atenţie şi grijă. Ieri a fost prima dată când am fost în casă de la moartea mamei tale. Am iubit-o foarte mult, Dumnezeu să-i odihnească sufletul, dar viaţa a mers mai departe. Margaret a fost cea care m-a convins să păstrez proprietatea pentru tine. Ea s-a învinovăţit întotdeauna pentru că te-ai înstrăinat de familie.

Colin înghiţi în sec, amintindu-şi conversaţia cu Angeline despre familie. Cu toate astea, mama lui vitregă era cea care-l convinsese pe tatăl lui să nu vândă Sommerall.

— N-a fost vina ei.

— Bineînţeles că n-a fost, întări marchizul. Ai de gând să te instalezi acolo? Asta implică o căsătorie, pentru că ştiu că n-o vei face dacă eşti burlac. Îşi încrucişă mâinile pe birou. Nu vreau să aud scuze sau promisiuni că te vei însura peste câţiva ani. Am o ofertă şi am nevoie să-mi spui

adevărul. Eşti dispus să-ţi găseşti o soţie în curând şi să te stabileşti la Sommerall?

— Mi-ai dat şase săptămâni să-mi găsesc o soţie, zise Colin. Ai de gând să te răzgândeşti în privinţa acelei decizii?

— Nu, ţi-am făcut oferta cu bună credinţă. Faraday înţelege că nu va fi disponibilă până atunci, dar la urma urmei Sommerall nu e singura proprietate pe care o ia în calcul, zise marchizul.

Colin simţi că-l dureau tâmplele.

— Mi-ai cerut să fiu sincer. Nu vreau să iau această decizie la repezeală şi să aflu prea târziu că am făcut o greşeală. Este pentru restul vieţii. Am nevoie de mai mult timp.

— Timpul este singurul lucru pe care nu ţi-l pot acorda. I-am spus mai înainte lui Faraday că proprietatea va fi disponibilă în şase săptămâni. Aceasta a fost înţelegerea noastră.

La dracu'!

— Mă voi muta în casă, dar am nevoie de cinci luni să-mi găsesc o mireasă. Va începe sezonul, şi atunci voi începe serios să-mi caut o nevastă. Cred că e un compromis rezonabil.

— Fără îndoială că eşti sincer acum, dar ştiu ce se va întâmpla când te întorci la Londra. Îţi vei relua vechile obiceiuri împreună cu prietenii tăi nesăbuiţi. Vei bea în exces, vei juca jocuri de

noroc şi te vei ţine iar după fuste. Poate chiar te gândeşti serios să te aşezi la casa ta – la un moment dat în viitor. Ca orice burlac, eşti convins că va fi sfârşitul vieţii, după definiţia pe care o dai tu vieţii. Şi, de fapt, chiar aşa va fi, doar că va fi o schimbare în bine.

Colin trebui să-şi muşte buzele ca să se abţină de la o remarcă sarcastică.

— Dacă nu eşti serios în legătură cu o căsătorie şi cu mutarea, spune-mi acum.

Colin îşi încrucişă braţele.

— Nu vreau să iau decizii sub impulsul momentului.

— De ce să mai aştepţi? Fie refuzi, fie accepţi.

— Aceasta e o hotărâre pe viaţă şi vreau să mă gândesc bine.

— Tragi de timp, observă marchizul.

Colin îşi încleştă iar mâinile pe braţele scaunului într-un efort să-şi controleze reacţiile.

— Spune-i cum vrei, dar vreau să am la dispoziţie toate cele şase săptămâni.

Marchizul se ridică.

— Foarte bine. Conversaţia noastră s-a sfârşit.

Colin se ridică. „La naiba, nu voi ceda fără

luptă.”

*

Expresia lui Colin era la fel de mohorâtă precum cerul acoperit de nori cenuşii.

Angeline rămase tăcută când o conduse spre trăsură. Era clar că întrevederea cu tatăl lui nu mersese bine.

— Tata m-a instruit să o iau pe Agnes în trăsură, dar văd că stă pe capră cu John.

— Se va simţi mai în largul ei în compania lui John, spuse Angeline, care vedea că era nervos şi că avea nevoie să spună ce-l supăra.

După ce urcară, Colin se aşeză cu spatele la cai şi ciocăni cu bastonul în tavan. După câteva clipe, trăsura porni. Angeline era tentată să-l întrebe ce se întâmplase, dar Colin îşi întoarse privirea spre fereastră.

Când trăsura intră pe drumul principal, Colin oftă.

— Îţi cer iertare. Ar fi trebuit să anulez călătoria la Sommerall, dar nu aş fi putut să rămân la Deerfield pentru restul zilei. Ar fi trebuit să te anunţ că trebuie să anulez totul, dar am ştiut că asta va provoca prea multe discuţii.

— Stai lângă mine să nu fiu nevoită să ridic vocea, zise ea. Colin se mută pe banchetă alături de ea. Vrei să-mi spui ce s-a întâmplat? Dacă nu vrei, voi înţelege.

— Tata a avut o întrevedere cu persoana interesată să cumpere Sommerall. Marchizul va onora învoiala de şase săptămâni pe care a făcut-o cu mine. La finalul acestui termen, îi va vinde proprietatea lui Faraday, dacă nu cumva acesta va prefera o altă proprietate pe care o are în vedere.

— Sigur nu poate vorbi serios.

— Ba da, este foarte serios. Am convenit că-i voi comunica decizia mea, oricare ar fi ea, peste şase săptămâni. Expiră brusc şi râse fără veselie. Efectiv, m-am gândit să mă duc la Londra şi să aleg prima lady care-mi iese în cale, dar nu pot să fac aşa ceva. Ar fi trebuit să-i spun nu tatei imediat. Pretenţiile lui sunt imposibile. Acum trebuie să mă împac cu gândul că voi pierde Sommerall.

— Ar trebui să aibă încredere în tine. Eşti singurul lui fiu.

— Încrederea trebuie câştigată, zise el.

Expresia lui cinică o surprinse.

— Ce vrei să zici?

— Există motive pentru care tata nu are încredere în mine. Nu-ţi face iluzii. N-aveam nicio

intenţie să vin în vizită acasă, şi o ştie şi el. Singurul motiv pentru care am făcut călătoria a fost pentru că tata m-a anunţat printr-o scrisoare că avea de gând să vândă Sommerall. Îi întâlni privirea. Altfel, n-aş fi venit până aici.

— Nici măcar ca să-ţi vezi familia?

O expresie aspră îi apăru pe chip.

— Vrei adevărul sau versiunea de basm pentru copii?

Angeline îşi împreună mâinile înmănuşate şi se uită fix la ele.

— Vrei să mă convingi că nu-ţi pasă deloc de familia ta. Dar am văzut câtă afecţiune ai pentru surorile tale, remarcă ea, întâlnindu-i privirea. Nu neg că ai o reputaţie proastă, dar nu cred că eşti chiar aşa de rău pe cât vrei să mă faci pe mine să cred.

— N-o să te contrazic în ceea ce priveşte răutatea, dar ştii că trebuie să fii prudentă cu un om ca mine.

Angeline se întrebă dacă nu cumva aceste cuvinte despre sine însuşi erau menite s-o îndepărteze.

— Domnul marchiz e un om foarte bogat, zise ea. N-are niciun motiv urgent să vândă.

— Bineînţeles că are, o contrazise Colin. Uită-

te în jur. E un miracol că proprietatea e în starea în care e, dar în cele din urmă neglijarea îşi va spune cuvântul.

— Înţeleg, pentru el cinci luni nu înseamnă nimic. Dar pentru tine sunt cruciale. Căsătoria nu poate fi desfăcută, cel puţin nu fără scandal. Ar trebui să-ţi dea o şansă.

Colin îşi rezemă coatele pe genunchi.

— I-am dat motive să n-aibă încredere în mine, oftă el. Îmi pare rău că nu ţi-am spus adevărul înainte de a porni încoace. Dacă vrei, îi pot spune vizitiului să întoarcă, rosti el, cu un aer înfrânt.

— Vom merge mai departe. Pentru că este ceva ce putem face cu timpul care ni s-a dat. Vizita nu se va termina decât peste trei săptămâni. Vom scotoci prin fiecare cufăr şi fiecare cutie până vom găsi miniatura mamei tale.

— S-ar putea să n-o găsim.

Angeline îi puse mâna pe mânecă.

— Oricum, vom face tot posibilul.

Cel puţin va şti că încercase, chiar dacă nu va găsi decât o fărâmă de consolare în asta.

— Trebuie să fie într-unul dintre cuferele acelea afurisite, zise el, dând din cap. Am prea puţin timp la dispoziţie să o găsesc.

Angeline se rugă să fie într-unul dintre cufere. Era clar că va fi o lovitură foarte dureroasă pentru el dacă n-o găseau.

*

Lucrară neobosit în pod. Colin puse la o parte portretele bunicilor lui, împreună cu unul al tatălui său. Angeline găsi unul cu el, ţinând în braţe un căţeluş.

— Oh, cât de mult îmi place!

— Ah, Spotty, zise el. A fost un câine bun.

— Câţi ani aveai în portretul ăsta?

— Nu ştiu.

— Sunt sigură că eşti tu.

— Nu, nu eşti, zise el.

— Bineînţeles că sunt. Pot recunoaşte cârlionţii ăştia oriunde.

Colin râse.

— Mă duceam cu tata şi cu bunicul să vâneze păsări. Spotty aducea orice nimereau, ceea ce nu se întâmpla foarte des. Taţii noştri sunt cu adevărat cei mai slabi ţintaşi din Anglia.

Angeline râse.

— Era şi un portret cu părinţii tăi?

— Acestea sunt singurele pe care le-am găsit. Celelalte sunt probabil depozitate la Deerfield.

Colin păstrase doar câteva lucruri într-un cufăr, inclusiv corespondenţa pe care uitaseră s-o ia cu o zi înainte după conversaţia lor atât de aprinsă.

Deschise alt cufăr şi rămase tăcut în timp ce umplea mai multe lăzi cu vase de cositor, ceasuri, sticle, lumânări, cearşafuri, perii, instrumente de bărbierit, săpun şi haine vechi. Mai erau şi alte lucruri, dar lui Angeline i se părea învăluit într-o ceaţă a trecutului. Rămăşiţe ale unei alte vieţi umpleau încăperea.

Mai târziu, când Agnes intră în pod, Angeline se ridică în picioare şi-şi dădu seama că o dureau puţin braţele de la efort. Îşi scoase mănuşile şi o întrebă pe Agnes:

— Ai terminat de curăţat mobila în dormitoare?

— Da, milady.

— Poţi să mergi să iei masa cu John, atunci.

— Mi-am luat deja această libertate mai devreme, milady. N-am vrut să vă deranjez.

— Foarte bine ai făcut, Agnes.

— Dacă sunteţi de acord, aş fi bucuroasă să încerc soba şi căminul. Am găsit nisip pentru podea.

Angeline clipi nedumerită.

— Nisip?

— Da, milady. Pentru a împiedica scânteile să provoace un incendiu.

Agnes era servitoare la bucătărie şi era clar că ştia aceste lucruri. Angeline se uită la Colin.

— Ai ceva împotrivă?

Colin mai deschise un cufăr.

— Agnes, presupun că ai experienţă?

— Da, milord. Este sarcina mea la Deerfield să aprind focul în bucătărie şi în şemineuri.

Colin îşi scutură mâinile de praf.

— Să ne chemi dacă e vreo problemă, chiar şi una minoră. Siguranţa înainte de toate.

— Da, milord.

Făcu o reverenţă şi ieşi.

— În felul acesta nu va mai fi nevoie s-o chemăm pe bucătăreasă, zise Angeline.

Colin îşi scoase ceasul.

— E trecut de două. Cred că mori de foame.

— Ţie ţi-e foame? întrebă ea zâmbind.

— Da, este o muncă epuizantă, răspunse el. Şi mă tem că este în zadar.

— Nu sunt de acord, zise ea. Ai găsit portretele, şi lucrurile din lăzi îşi vor găsi nişte proprietari care vor şti ce să facă cu ele. Vom găsi şi miniatura. Trebuie să fie pe aici pe undeva.

Zâmbetul lui păli.

— Nu mai sunt decât două cufere.

Angeline trebuia să rămână optimistă de dragul lui.

— Ei bine, pur şi simplu n-am scotocit încă în cufărul bun.

Colin oftă.

— Hai să coborâm în salon să mâncăm. Nu vreau să leşini de foame.

Angeline pufni.

— N-am leşinat niciodată în viaţa mea şi nu am de gând să încep acum.

Colin îşi puse mâinile în şolduri.

— Şi să mă privezi de şansa de a te salva?

— Fără îndoială n-ai observat, dar nu sunt una dintre doamnele acelea subţirele şi micuţe. Cred că ţi-ai rupe spatele.

O sclipire ştrengărească îi apăru în ochi lui Colin şi se apropie de ea.

— Crezi că nu sunt destul de puternic să te ridic în braţe?

— Nu fi ridicol.

— Spui asta frecvent, zise el, încolţind-o.

— Termină cu aiureala asta. Mi-e foame.

Colin o prinse de talie. Angeline scoase un ţipăt ascuţit când o ridică pe umăr.

— Pune-mă jos!

— Zi „te rog”.

— O să te lovesc cu picioarele. Unu… doi…

Picioarele îi atinseră podeaua. Îşi aranjă corsajul la loc şi îl ameninţă cu degetul.

— Să nu mai faci aşa ceva încă o dată.

— Ar trebui să ştii deja că nu e bine să mă provoci.

— Ar fi bine să fii atent atunci. Am intenţia să mă răzbun.

Colin râse şi o conduse la parter în salonul de dimineaţă. Angeline realiză că reuşise s-o farmece şi se gândi cât de uşor ar putea să aibă sentimente tandre pentru el. Şi astfel, ar arăta ca o fată bătrână jalnică. Orice i se întâmplase, mai avea

încă mândrie şi refuza să fie obiectul milei cuiva.

După ce-şi terminară prânzul, Angeline realiză că buna lui dispoziţie dispăruse.

— Colin, nu te îngrijora aşa. Vom găsi miniatura.

— Chiar dac-o găsim, nu se va schimba nimic. Sommerall nu va mai fi în familia mea.

— Vrei să vizitezi locul de odihnă al mamei tale acum?

— Nu.

— Poate mâine? insistă ea.

— Mâine îi voi spune tatei să vândă.

— Nu poţi să te dai bătut. Ai negociat pentru încă şase săptămâni.

— Asta nu va schimba nimic, oftă el.

Avea umerii lăsaţi şi o expresie amărâtă. O parte din ea voia să-l încurajeze să facă tot ce era în puterile lui ca să păstreze Sommerall, dar era clar că el voia să termine o dată pentru totdeauna. Angeline se temea că va regreta dacă renunţa, dar era decizia lui, nu a ei.

— Hai să mergem sus. Vreau să terminăm repede.

*

Deschiseră şi ultimele două cufere şi îngenuncheară unul lângă celălalt. Angeline se rugă pentru un miracol când puse cearşafurile împăturite, păturile şi sfeşnicele la o parte. Nu era nimic altceva în ele.

— N-am avut noroc, zise Colin ridicându-se în picioare şi întinzându-i mâna.

Angeline îl prinse de braţ şi-i simţi pierderea de parcă ar fi fost a ei.

— Îmi pare rău, murmură ea.

— M-am aşteptat la asta.

Angeline nu avea niciun cuvânt de consolare şi ştia că oricum nimic n-ar fi fost de ajuns.

— Vii cu mine în salon? Nu vreau să plec încă, zise el.

— Da, desigur.

Colin o conduse la parter, în salonul principal. Angeline luă loc pe o canapea şi Colin se aşeză lângă ea.

— Îţi mulţumesc pentru încrederea în mine şi pentru ajutor, zise Colin. Deşi eforturile noastre au fost în zadar, îţi sunt recunoscător.

— Aş vrea să te mai gândeşti şi să-l abordezi

din nou pe tatăl tău. Meriţi măcar şase luni.

Colin clătină din cap.

— Nu-l voi putea convinge. Odată ce ia o hotărâre, rareori se răzgândeşte. În cazul ăsta, nu o va face. Sunt prea puţine şanse să discutăm cu atât de mulţi oameni în casă, dar, datorită ţie, voi face un efort mai mare cu familia mea.

Cel puţin reuşise să-l ajute în această privinţă.

— N-o vei regreta.

— Mai este ceva, şi nu ai nicio obligaţie să-mi răspunzi. Sunt extrem de tulburat de ce ţi s-a întâmplat ţie şi de starea de spirit a tatălui tău. În ziua când a venit aici, părea să fie într-o stare de spirit bună, dar când le-a auzit pe mamele noastre discutând diverse planuri pentru tine, a fost extrem de bulversat. Şi a băut cantităţi considerabile de coniac. Nu vreau să-l judec, căci şi eu m-am făcut vinovat de astfel de excese de câteva ori, dar am avut impresia că se simte copleşit.

Angeline se uită fix la mâinile ei încleştate.

— E vina mea.

— Nu eşti tu responsabilă pentru reacţiile lui.

Angeline îi întâlni privirea pentru o clipă.

— M-am lăsat păcălită de un ticălos.

— Angeline, mi-a trecut prin minte că nu ai pe nimeni cu care să vorbeşti despre ce s-a întâmplat. Ştiu că e dureros pentru tine. Probabil a trebuit să ţii totul în tine, şi cred că asta a înrăutăţit lucrurile. Dacă preferi să rămână secret, voi înţelege, dar te asigur că voi asculta fără să te judec.

Colin atinsese cumva unul dintre punctele cele mai delicate. Angeline nu avea pe nimeni cu care să vorbească despre toate astea, şi nu i se păruse niciodată confortabil să discute cu mama ei despre cele petrecute. Adevărul era că-i ascunsese multe mamei ei la Paris ca s-o cruţe de o durere în plus.

Angeline trase adânc aer în piept.

— Ai un bun spirit de observaţie, zise ea. N-a fost nimeni în care să mă pot încrede şi, pe când totul s-a prăbuşit, n-am avut nicio prietenă căreia să-i fac confidenţe. Toată lumea m-a evitat. Nici nu-i învinovăţesc. Amândoi ştim regulile societăţii. Aproape orice e tolerat cu excepţia indiscreţiei, iar eu am mers prea departe în povestea mea.

— Începe de la început, spuse el.

— Niciodată nu mi-a trecut prin minte că aş putea vreodată să fiu în pericol din cauza unui libertin. Cine ar avea curajul să se poarte necuviincios cu fiica unui duce? Aşa că am flirtat, am dansat şi am conversat cu gentlemeni. Am ignorat avertismentele mamei că astfel riscam să

fiu etichetată drept o cochetă care flirtează şi caută necazuri cu lumânarea. Şi apoi într-o zi mi-am dat seama că aveam treizeci de ani şi că riscam să rămân fată bătrână.

— Dar cum de-ai ajuns să ai de-a face cu Brentmoor?

— Charlotte m-a invitat să îi vizitez pe ea şi pe soţul ei, vicontele Portsworth, la Vauxhall. Era o petrecere mare şi mă simţeam în siguranţă cu prietenii mei. Brentmoor s-a alăturat grupului, dar nu era unul dintre oaspeţii invitaţi. Portsworth nu i-a cerut să plece, probabil pentru că voia să evite o scenă.

Colin încuviinţă.

— Da, de obicei e mai bine să-i ignori pe nepoftiţi, dar bănuiesc că Brentmoor şi-a făcut un obicei din asta.

— Ştiam că Brentmoor are o reputaţie proastă, dar nu m-am gândit aproape deloc la el. Mi-am închipuit că nu va îndrăzni să se joace cu mine în prezenţa prietenilor mei. După o vreme, cineva a sugerat ca grupul să se plimbe pe aleile luminate, şi Brentmoor a avut grijă să meargă alături de mine. Când a încercat să flirteze, i-am spus că-şi pierde vremea. A fost ca şi cum aş fi fluturat un steag roşu în faţa unui taur. Seara s-a sfârşit fără niciun incident şi imediat mi l-am alungat cu totul din minte. După aceea, la fiecare petrecere la care eram eu, apărea şi el. A încercat

să mă farmece, dar i-am refuzat invitaţiile la dans. Într-o seară am ieşit dintr-o sală aglomerată de bal ca să iau puţin aer pe scări. Îmi fluturam evantaiul peste obrajii înfierbântaţi şi n-am acordat atenţie grupului de gentlemeni aflat în apropiere. Atunci l-am auzit pe unul dintre ei spunând că mă îndreptam spre teritoriul maimuţelor.

Colin scrâşni din dinţi. Era un termen jignitor pentru fetele bătrâne.

— Cine a fost?

— N-am idee. După cum îţi poţi imagina, i-am ignorat. Acum că mă gândesc la asta, ar fi trebuit să-i înfrunt, dar m-am simţit umilită. Mama mă avertizase despre pericolele de a aştepta prea mult ca să mă mărit, dar m-am gândit că asta nu mi se aplica şi mie. M-am gândit că rangul tatălui meu mă va proteja. Mă străduiam din răsputeri să-mi păstrez controlul, dar tremuram. Şi atunci Brentmoor a apărut lângă mine. Auzise şi el totul şi i-a înjurat pe bădăranii care îndrăzniseră să mă jignească. A insistat să mă escorteze înapoi în sala de bal la tatăl meu, unde aş fi fost mai în siguranţă. Apoi şi-a cerut scuze şi mi-a spus că ştia că nu era demn de mine. Bineînţeles că am negat asta, şi tata i-a fost recunoscător. La urma urmei, fusese bun cu mine şi admisese că avea un caracter imperfect. A doua zi ne-a făcut o vizită şi a vorbit cu tata. Şi de data asta a recunoscut că nu se ridica la nivelul meu, dar că voia să se asigure că îmi revenisem după acea insultă oribilă. A

afirmat că nu va îndrăzni să mai facă vreodată vreo vizită, deoarece nu era vrednic de noi. Mama avea suspiciunile ei, dar tata a crezut că sinceritatea lui Brentmoor privind propriile defecte demonstra că n-avea un caracter chiar atât de rău. De atunci, a început să-l caute pe tata la diverse evenimente în societate.

— Avea un plan, conchise Colin.

— Oh, da, dar pe atunci noi nu ne-am dat seama. A descoperit că tata adoră să joace şah, şi tata l-a invitat acasă în vizită. După aceea, a venit regulat în casa noastră din Londra ca să joace şah împreună.

— E un oportunist, afirmă Colin.

— Prima mea fărâmă de îndoială a apărut văzând reacţia lui Penny. Obişnuia să iasă din salon de fiecare dată când Brentmoor venea în vizită. Penny e deosebit de sensibilă. Când am întrebat-o de ce, mi-a spus că ochii lui minţeau. Mi s-a părut ciudat şi nu i-am dat importanţă. Ar fi trebuit s-o iau în serios. Apoi, într-o seară, după ce am dansat, mi-a spus că e în pericol să se îndrăgostească de mine, dar că bineînţeles nu mă merita. În adâncul sufletului, ştiam şi eu că ceva nu era în regulă, dar m-am convins că eram îndrăgostită, pentru că mă temeam să nu rămân fată bătrână. A recunoscut în faţa tatei că avea datorii. I-a spus că a început să joace cărţi din cauză că tatăl lui ajunsese la faliment, fiind

cunoscut pentru beţiile crâncene. Eu n-am ştiut atunci, dar tata i-a împrumutat bani.

— Diavolul! exclamă Colin.

— Prietena mea Charlotte a încercat să mă sfătuiască să fiu prudentă cu el. Era extrem de îngrijorată, căci soţul ei îi spusese că făceam o greşeală teribilă. M-am enervat că-mi dă sfaturi. Am ignorat toate semnele care mă avertizau că vor fi probleme, din aceeaşi teamă că voi ajunge fată bătrână. Oh, Doamne, dac-aş fi ştiut!

— L-a înşelat pe tatăl tău. Nu te mai învinovăţi singură.

— Cum să nu mă învinovăţesc? Am avut îndoieli. Am ştiut că ceva nu era bine.

— Astfel de bărbaţi sunt experţi în a-i înşela pe alţii. Recunosc punctele vulnerabile ale celorlalţi şi profită de ele. Când apar îndoieli, se pricep să le alunge.

— Îi descrii bine caracterul. Mă simt ca o proastă.

— N-ar trebui.

— M-a cerut în căsătorie, şi am acceptat. Până atunci îi spusese toate lucrurile potrivite tatei, care a fost de acord. Părinţii mei s-au certat din cauza asta. Ca şi Penny, şi mama a văzut ce fel de om era. M-am certat cu ea. Brentmoor încerca să-şi schimbe viaţa, şi nu avusese un tată bun care

să-l îndrume pe calea cea dreaptă. Tata a fost de acord cu mine, şi contractele au fost semnate. Şi atunci şi-a dezvăluit adevăratul caracter.

— Ce s-a întâmplat?

— Într-o seară la un bal, Brentmoor m-a tras la o parte şi s-a plâns că era frustrat. A zis că se temea că sunt prea pudică şi că voia să-i dovedesc că nu sunt aşa, dar eu am refuzat să-i permit libertăţi până după data căsătoriei.

— Bine-ai făcut, zise Colin.

În sinea lui, era uşurat. Ar fi fost un coşmar dacă nemernicul ar fi lăsat-o însărcinată.

— A fost insistent. La un alt bal mi-a arătat felinarele din grădină şi cum alţi oaspeţi se plimbau pe acolo. M-a asigurat că nu era nimic necuviincios. La început, totul a fost bine, dar apoi m-a dus la distanţă de felinare. Când l-am mustrat, a reuşit să mă facă să mă simt vinovată că-l refuzam. Eram logodiţi, aşa că l-am lăsat să mă sărute. Am crezut că se va comporta ca un gentleman, dar când s-a apropiat un grup de bărbaţi, m-a sărutat lasciv şi s-a lipit de mine. Mi-am dat seama cât de mult îi plăcea că ne vedeau şi alţii, dar eu eram complet ruşinată.

— Ar fi trebuit să-i tragi o palmă.

— În faţa altora? N-am îndrăznit să fac o scenă.

— Niciodată nu m-am gândit că o femeie poate fi prinsă în capcană în felul acesta.

— Bineînţeles că nu, pentru că tu n-ai face niciodată aşa ceva. Am ştiut în inima mea că felul în care mă trata era greşit. Ar fi trebuit să rup logodna în momentul acela.

— Şi de ce n-ai făcut-o? întrebă Colin.

— Pentru că am ştiut că dacă rup logodna îmi va strica reputaţia. Clătină din cap. Ar fi trebuit să-mi consult părinţii, dar nu erau de aceeaşi părere în legătură cu logodna mea, şi asta ar fi trebuit să fie de ajuns să mă convingă.

— Angeline, bănuiesc că a deformat adevărul şi te-a făcut să te îndoieşti de propria judecată.

— Da, zise ea. A fost foarte convingător – a trebuit să fie, altfel tata nu l-ar fi lăsat să ne calce pragul. Şi-a concentrat tot farmecul asupra tatei şi a mea. Dar le-a ignorat pe Penny şi pe mama. Ele au văzut cine era cu adevărat.

— Când tatăl tău i-a mulţumit lui Brentmoor pentru că te-a salvat la balul acela, i-a oferit şansa de care avea nevoie. S-a concentrat asupra ta şi a tatălui tău pentru că voi eraţi cei care luau deciziile. Ca să obţină ceea ce voia – averea ta – trebuia să te convingă că era un gentleman care a suferit nemeritat din pricina tatălui său. În acelaşi timp, trebuia şi să-l facă pe tatăl tău să creadă că tot ce voia era o îndrumare părintească. V-a

păcălit şi pe tine, şi pe tatăl tău. Când tatăl tău l-a vorbit de bine, tu ai crezut că Brentmoor era un gentleman. La fel, când tu ai crezut că Brentmoor doreşte sincer să-şi schimbe caracterul, tatăl tău l-a crezut demn de consideraţie, mai ales pentru că se arătase atât de umil. În esenţă, v-a jucat pe degete pe amândoi simultan. Ce te-a făcut până la urmă să rupi logodna?

— Într-o seară, Brentmoor îşi făcuse planuri să se întâlnească cu un prieten la White. Am fost bucuroasă de această pauză. Ca să fiu sinceră, simţeam că trebuie să mă gândesc cu grijă la pasul pe care urma să-l fac. Începuse să mă cuprindă panica.

Dacă mă iubea cu adevărat, ar fi respectat decizia mea să aşteptăm până după căsătorie şi nu m-ar fi presat în mod constant. Aveam atât de multe îndoieli, şi acum îmi doresc să fi ascultat de propria inimă.

În aceeaşi seară, prietena mea Charlotte m-a invitat să o însoţesc la un bal, pentru că soţul ei nu era în oraş. Am fost încântată de invitaţie, şi fratele ei mai tânăr ne-a însoţit. Nu m-am gândit nicio clipă că s-ar putea întâmpla ceva rău la un bal respectabil.

Îmi amintesc clar că am văzut-o pe Lady Cunningham, pe care o întâlnisem înainte o singură dată. Era văduva unui bărbat mult mai în vârstă ca ea. Am observat că se uita la mine de la

distanţă cu o expresie ciudată pe chip. Singurul cuvânt care putea descrie acea expresie era „triumfătoare”. Am ignorat-o.

În sala de bal era foarte cald şi era foarte multă lume. Nu ştiu cât de mult timp a trecut până m-am dus să-mi iau o cupă de punci. Un lacheu s-a apropiat de mine şi m-a întrebat dacă sunt Lady Angeline, şi, când am zis că da, mi-a înmânat un bilet împăturit. N-am recunoscut scrisul. Am căutat-o pe Charlotte şi i-am arătat biletul ciudat cu instrucţiuni să urc două etaje şi să bat la a patra uşă pe dreapta. Charlotte m-a sfătuit să nu urmez instrucţiunile, căci ar putea fi o farsă. Am fost însă prea curioasă, şi Charlotte m-a însoţit fără tragere de inimă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Colin.

— Când am ajuns la uşă, Charlotte m-a implorat să nu bat. I-am spus că voiam să confrunt pe oricine îmi trimisese biletul acela. Când am bătut, s-a auzit vocea lui Brentmoor, răspunzând tare. Nu-i voi uita niciodată cuvintele. A fost atât de urât.

— Ce-a spus?

— „Pleacă de aici, eu mă…” Ei bine, poţi să intuieşti cuvântul murdar pe care l-a folosit. Un râs feminin a răsunat din cameră. Scârţâitul unui pat a fost mai grăitor decât aş fi dorit.

— E mai mult decât dezgustător, zise Colin.

— Charlotte m-a implorat să plecăm imediat, dar pe mine mă cuprinsese o furie nestăvilită şi am bătut în uşă de mai multe ori. S-a auzit din nou scârţâitul patului. Am auzit foşnet de rochii. Când Brentmoor a deschis uşa, avea pantalonii încheiaţi numai pe jumătate. Lady Cunningham a rânjit către mine în timp ce-şi aranja fustele. Am fost copleşită de o furie arzătoare. Eram efectiv turbată şi i-am tras o palmă. Bineînţeles că circul a atras un public. Făcusem greşeala de neiertat de a provoca o scenă. Ştii că lumea bună tolerează multe lucruri, dar nu indiscreţia.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— Fratele lui Charlotte ne-a îndemnat să coborâm, dar bârfele deja se răspândeau. Aveam faţa roşie ca focul, dar am coborât scările şi am trecut prin hol cu capul sus, deşi am observat că lumea se uita la mine. Am crezut că vor fi de partea mea, pentru că el era cel care trădase. Am fost naivă. Îmi bubuia inima în piept şi îi tot repetam lui Charlotte cât de rău îmi părea că o implicasem şi pe ea. Am continuat să tremur şi după ce am ajuns acasă, condusă de fratele lui Charlotte. Părinţii mei nu se întorseseră încă de la operă. Am hotărât să aştept până dimineaţa ca să mărturisesc povestea aceea atât de urâtă, dar n-am dormit deloc toată noaptea. Îţi poţi imagina cât de îngroziţi au fost părinţii mei când au auzit ce se întâmplase. Tatei i-au apărut pete roşii pe faţă şi mama s-a făcut albă ca varul. Când le-am spus că voi rupe logodna, mama s-a repezit afară din

salon. Am fost îngrijorată şi m-am dus după ea. I se făcuse rău. Eu încă nu realizam care vor fi consecinţele. Nu gândeam clar, altfel mi-aş fi dat seama că ruperea unei logodne va provoca bârfe şi lucruri mult mai grave.

— Erai încă în şoc, zise Colin.

— Tata i-a trimis un mesaj lui Brentmoor, cerându-i să se prezinte imediat. Când acesta a sosit, a spus c-a fost o neînţelegere şi că el n-a făcut decât să găsească o consolare la altcineva ca să-mi protejeze sensibilităţile feminine înainte de căsătorie.

— Nenorocitul!

— Întocmai. La momentul acela deja şocul trecuse. Când i-am spus că nu mai suntem logodiţi, a pălit la faţă. Fără îndoială se bazase pe averea mea. După ce-a plecat, am fost uşurată, dar n-a durat. Charlotte m-a vizitat trei zile mai târziu. După ce mama a ieşit din încăpere, Charlotte mi-a dat veştile oribile pe care le primise de la fratele ei. Brentmoor pretindea că…

— Ce pretindea?

— A spus că m-am culcat cu el de multe ori.

— Ar trebui să fie împuşcat, se înfurie Colin. Eu cum de n-am auzit nimic despre asta?

— Probabil pentru că nimeni n-a vrut să-ţi spună din cauza relaţiilor noastre de familie. Nu

le-am spus niciodată părinţilor mei despre această insultă. Mama era un ghem de nervi şi tata nici n-a vrut să iasă din birou.

— De ce l-ar crede cineva pe Brentmoor?

— Eram logodiţi de două săptămâni, şi fusese văzut lipit de mine în zona neluminată a grădinilor.

Colin se încruntă.

— A plănuit asta.

— Probabil. Nu voi şti niciodată cu siguranţă. Repercusiunile au fost groaznice. Tata a refuzat să primească pe oricine.

— S-a învinovăţit pentru asta, zise Colin.

— Cele mai apropiate două prietene ale mamei au vizitat-o patru zile mai târziu s-o avertizeze în privinţa bârfelor. Prietenele mamei au sfătuit-o să mă ducă pe continent. N-a folosit la nimic. Reputaţia m-a urmărit la Paris, deşi mama nu ştie nici acum despre asta.

Colin se încruntă.

— Ce vrei să spui?

— Nişte francezi mi-au făcut oferte scandaloase.

Colin sări de pe canapea şi-şi încleştă pumnii. Angeline îl auzea gâfâind ca un cal de curse.

— Colin, e în trecut. Nimic nu poate fi schimbat.

— Îl voi confrunta.

— Dacă faci asta, nu vei reuşi decât să înrăutăţeşti situaţia, pentru că ar reînnoi scandalul.

— Merită să fie biciuit la sânge.

— Ce nu mă lasă să dorm noaptea e ceea ce i-am făcut familiei mele.

— Tu eşti nevinovată, zise el.

— Nu înţelegi. Scandalul o va urmări pe Penny. Ea nu are nicio legătură cu toate astea, dar va suferi prin asociaţie. Era clar că lui Angeline îi venea să plângă. Scumpa mea surioară, poate că n-o să-şi facă niciodată debutul în societate din cauza mea.

Colin se apropie imediat de ea şi-şi scoase batista.

— N-ai făcut nimic greşit.

Angeline îşi şterse ochii.

— Din cauza furiei mele am intrat în necazurile astea. Dacă-mi păstram calmul în seara aceea, dacă m-aş fi îndepărtat ca o lady, dacă aş fi ascultat-o pe Charlotte, aş fi evitat scandalul. Aş fi putut supravieţui unei logodne rupte. Prietenele mamei mele mi-ar fi luat apărarea. Alţii poate că

mi-ar fi pus la îndoială virtutea, dar aş fi putut depăşi asta dacă n-aş fi intrat exact în schema uneltită de Lady Cunningham. Sunt sigură că ea a plănuit totul.

— Angeline, nu pot să cred că nu există nicio metodă să rezolvi situaţia asta.

Angeline pufni.

— Există. Căsătoria cu un gentleman foarte bogat şi cu un titlu înalt, dar niciun bărbat raţional nu vrea o femeie cu un trecut pătat. Ar trebui să fie disperat.

Colin se uită fix la ea, şi Angeline simţi că i se ridică părul pe ceafă văzându-i expresia atât de intensă.

— La ce te gândeşti? îl întrebă.

— Întâmplarea face ca eu să fiu disperat.

Capitolul 7

Angeline sări de pe canapea şi aproape se ciocni de el.

— Ţi-ai pierdut minţile?!

— Taci şi ascultă. E soluţia perfectă.

— Nu, e o nebunie.

Angeline se gândise că era un om raţional, dar se pare că se înşelase.

— Angeline, amândoi am beneficia din asta.

Era scandalos.

— Nu mă voi mărita cu tine ca să poţi obţine Sommerall.

— Ai spus că, dacă te-ai mărita cu un gentleman bogat şi cu un titlu bun, toate problemele tale ar dispărea. Eu sunt contele de Ravenshire. E drept că e doar un titlu onorific, dar nimeni nu poate obiecta.

— Ai febră?

Colin zâmbi.

— Nu, dar hai mai aproape. Sunt sigur că putem ridica puţin temperatura.

Angeline n-avea însă chef de glume.

— Propui să ne căsătorim ca tu să-ţi păstrezi proprietatea şi eu să-mi repar reputaţia pătată. Acesta e motivul cel mai bizar pe care l-am auzit în viaţa mea pentru o căsătorie.

— Ţi se pare? Tatăl meu a făcut o căsătorie de convenienţă cu Margaret, şi par să se înţeleagă foarte bine.

La naiba! Cum putea să conteste asta?

— Suntem incompatibili, insistă ea.

— Ne-am descurcat foarte bine lucrând la Sommerall, pe care, apropo, ai putea să-l renovezi după cum îţi pofteşte inima. Deşi probabil ar fi mai bine să ne mutăm temporar în Deerfield ca să evităm mirosul de vopsea. E o casă mare, aşa că nu vom sta în calea nimănui.

Angeline se prăbuşi pe canapea şi-şi masă tâmplele. Marchizul şi Margaret găsiseră dragostea după ce făcuseră o căsătorie de convenienţă, dar asta nu însemna că se va întâmpla şi pentru ea şi Colin. Adevărul era că totul semăna prea mult cu o tranzacţie de afaceri.

Dar după cum remarcase el, toate căsătoriile aristocratice erau bazate cel puţin în parte pe considerente practice financiare. Căsătoria din dragoste devenise populară, dar asta nu anula necesitatea contractelor.

Colin se aşeză alături de ea pe canapea.

— Am uitat să menţionez că am bani din investiţii în transporturi navale, aşa că asta ar trebui să te liniştească. Nu e nevoie să te temi că vom rămâne pe drumuri prea curând.

— Nu pot să mă hotărăsc dacă eşti practic sau nebun. Posibil amândouă.

— Vorbesc serios despre căsătorie. Poate că

asta s-a întâmplat pentru că aşa a fost sortit să fie.

„Nu, s-a întâmplat pentru că amândoi suntem disperaţi.”

— Poţi să stai cât vrei ca să te decizi. Eu am şase săptămâni să-mi găsesc o soţie, dar tu vei mai fi aici doar trei săptămâni, înţeleg că e o hotărâre extrem de importantă.

Angeline se gândi la ce-i făcuse propriei familii şi la temerile ei că Penny nu-şi va mai face niciodată debutul în societate. Se gândi la melancolia tatălui ei şi la ziua când mamei îi fusese atât de rău aflând că Angeline avea de gând să rupă logodna. Şi în primul rând, se gândi la lacrimile lui Penny din ziua când ea şi mama lor plecaseră la Paris.

Îşi amintea cum se gândise că ar face absolut orice ca să facă scandalul să dispară.

— Efectiv se vede cum ţi se învârt rotiţele în creier. La ce te gândeşti? întrebă el.

„Îi datorez familiei mele să-ţi accept propunerea.” Se întoarse spre el.

— Dacă e să ne căsătorim, ar trebui să discutăm care sunt aşteptările noastre de la căsătorie.

— La ce anume te referi?

— Va fi o căsătorie adevărată sau una numai

cu numele? Ştiu că ai nevoie de un moştenitor, dar…

— Dar ce?

Colin părea nervos acum.

— Am fost logodită cu un libertin care m-a rănit.

Colin se ridică şi se duse la fereastră. Apoi se răsuci pe loc.

— Mă compari cu nemernicul acela?

— Nu te compar cu el, dar am dreptul să ştiu la ce să mă aştept, la fel şi tu. Poate că e o chestie comună pentru soţii din lumea bună să aibă diverse legături, dar nu cred c-aş suporta o nouă trădare.

— Presupui că-ţi voi fi necredincios.

— Nu, nu presupun nimic. Vreau să ştiu dacă vei onora jurămintele de căsătorie.

— Nu am de gând să te trădez, o asigură el.

— Un răspuns interesant.

— Îmi voi onora jurămintele, dar asta impune întrebarea: Vei fi soţia mea cu adevărat sau îmi vei închide în faţă uşa dormitorului?

Angeline realiză că era nervos, pentru că simţise că-l acuza.

— Colin, n-aş face niciodată aşa ceva. Asta n-ar face decât să te împingă să-ţi găseşti amante. Şi dacă tot suntem la subiect, ştiu că sunt femei în înalta societate care-şi trădează soţii, dar eu nu ţi-aş face niciodată aşa ceva. N-aş putea să fiu atât de crudă.

Colin îşi puse mâinile în şolduri.

— Cum a devenit ceva atât de simplu atât de complicat?

— Dac-ar fi simplu, toate căsătoriile ar fi doar inimi şi flori în fiecare zi, zise ea.

— Chiar sper că nu te aştepţi să primeşti zilnic flori.

Angeline râse.

— Nu, dar s-ar putea să primeşti câte o recompensă pentru un bucheţel din când în când.

Colin îşi încleştă mâinile în dreptul inimii.

— Regatul meu pentru o floare.

— Nu fi ridicol.

— Iarăşi începi, observă el şi făcu o pauză. De ce stau eu în partea opusă a camerei când o femeie frumoasă mă aşteaptă pe canapea? Se aşeză lângă ea şi o luă de mână. Ţi se pare chiar atât de oribilă ideea de a te mărita cu mine?

— În principiu, nu, zise ea.

Era speriată de moarte să nu facă o nouă greşeală. O parte din ea voia să creadă că dincolo de faţada de libertin dezmăţat era un om de onoare. Din ce auzise, Colin îşi câştigase reputaţia notorie. Angeline voia să creadă că va renunţa la libertinaj şi că se va linişti. Dar ea avea nevoie de o certitudine şi ştia că asta era imposibil.

— Mă gândesc acum că, deşi ne ştim de-o viaţă, nu ne-am cunoscut cu adevărat unul pe celălalt, adăugă ea.

— Cred că ăsta e un fapt obişnuit, spuse el. Mai ales în cazul căsătoriile aranjate.

— Când ai adus prima oară în discuţie subiectul căsătoriei, m-am simţit obligată să spun da imediat. Ştiu că părinţii mei ar fi recunoscători şi uşuraţi. Penny va putea să-şi facă ieşirea în societate şi eu voi putea să fiu de faţă. Îşi doreşte din toată inima să-i fiu alături, şi tânjesc şi eu să-mi văd surioara dansând la un bal pentru prima dată. E adevărat că doamnele cele mai conservatoare din lumea bună nu vor uita niciodată. Nu dau nicio ceapă degerată pe ele, dar sunt îngrijorată de ce consecinţe ar avea pentru tine.

— Nu e nevoie să te îngrijorezi pentru mine.

— Şi gentlemenii bârfesc, remarcă ea.

Colin ridică din umeri.

— Vrei să mă întrebi ceva?

— Dacă ceilalţi află că un om a fost încornorat, acesta devine obiectul batjocurii?

— Da, dacă e ostentativ. Dar ce-are asta de-a face cu noi?

— Este foarte posibil ca unii să vorbească dispreţuitor despre căsătoria ta cu mine.

— Dacă îndrăzneşte careva, îl provoc la duel, spuse el printre dinţi.

— De câte ori va trebui să mă aperi? întrebă ea.

— Încerci să mă convingi să *nu* mă însor cu tine? Mi se pare că acum cauţi motive să mă descurajezi. Crede-mă, niciun bărbat nu va pune la îndoială onoarea ta sau a mea dacă doreşte să trăiască.

— Colin, îmi fac griji pentru că am o reputaţie notorie. Oamenii mă vor bârfi.

— Nu vor îndrăzni niciodată să-mi insulte soţia, rosti el cu vehemenţă.

— Nu de faţă cu tine, îl contrazise ea.

— La naiba, Angeline. Mă dai la o parte.

Angeline nu voia s-o spună, dar ştia că era necesar.

— Colin, au fost bărbaţi care mi-au spus tot felul de lucruri când am fost la Paris. Lucruri

îngrozitoare. Nu exagerez când îţi vorbesc despre reputaţia mea. Dacă nu discutăm despre asta acum, s-ar putea să intervină între noi mai târziu.

Angeline se temea că oricum va fi aşa.

— Nimeni nu va apărea între noi decât dacă s-a săturat de viaţă. Acum, îmi permiţi să-ţi fac o cerere în căsătorie cum se cuvine?

Angeline se panică şi simţi că nu mai are aer. Luase o dată o decizie proastă.

— Nu e nicio grabă. Avem încă trei săptămâni până se termină vizita noastră. Cred c-ar trebui să folosim perioada asta pentru a afla mai multe unul despre celălalt. Între timp, putem să-l contactăm pe arhitectul de care ţi-am pomenit mai înainte. Sunt sigură că ar veni aici în scurt timp.

Era mult mai uşor să se concentreze pe chestiuni practice.

— Asta e o problemă, spuse Colin. Nu pot să angajez pur şi simplu un arhitect şi totodată să păstrez logodna în secret. Tata m-ar întreba de ce cheltuiesc bani, dar nu fac niciun efort să-mi caut o soţie.

— Şi eram atât de entuziasmată de idee, oftă Angeline.

— Eu, unul, speram că eu voi fi cel care să te entuziasmeze, dar poate voi folosi aceste trei săptămâni să-ţi fac curte.

O cuprinse cu braţul pe după umeri.

Angeline îi inspiră mirosul şi îşi dori cu toată fiinţa să fie mai aproape de el, dar nu era pregătită să meargă mai departe.

— Ţi-am dat cumva permisiunea să fii familiar?

— Nu în cuvinte, dar suspinele tale visătoare când te-ai uitat la chipul meu arătos m-au încurajat.

— Iar eşti ridicol, râse ea.

— Nu încerc decât să fiu romantic, dar se pare că aproape-logodnica mea nu este.

Angeline se întrebă dacă remarcile lui amuzante ascundeau propriile lui îngrijorări despre căsătorie. Când se întoarse spre el, Colin îi puse mâna pe obraz.

— E atât de moale.

Colin avea acel gen de faţă care le făcea pe femei să se oprească şi să se uite lung la el. Maxilarul pătrat, bărbia cu gropiţă şi nasul drept erau atât frumoase, cât şi masculine. Avea o faţă perfect simetrică, dar ochii lui o atrăgeau cel mai mult.

Colin îşi înclină capul şi o sărută atât de blând, că Angeline oftă. Orice temeri ar fi avut înainte, păreau să se evapore acum.

Apoi o sărută din nou, dar de data asta ca un om înfometat, îi linse buzele, şi, când ea îşi întredeschise gura, Colin îşi vârî limba înăuntru şi o trase mai aproape de el. Angeline nu se simţea în stare să-l refuze; nu, nu voia să-l refuze. Îşi înfăşură braţele în jurul umerilor lui ca să fie mai aproape de el. Aroma lui o cuprinse cu totul, o poţiune seducătoare care o făcu să-şi uite toate neliniştile.

Respiraţia lui era aspră şi greoaie când îi adulmecă gâtul. Apoi îi cuprinse un sân în palmă, şi Angeline trase întretăiat aer în piept la senzaţia atât de plăcută. Sfârcul i se întări în timp ce el o mângâia prin muselina subţire a corsajului.

Colin umblă la partea din spate a rochiei ei, şi în curând Angeline simţi aerul răcoros pe piele. Când Colin îi împinse mânecile în josul braţelor, se gândi să-l refuze, dar el îi încercui sfârcurile cu degetele mari, şi Angeline îşi muşcă buzele să nu-l implore să nu se oprească. Nu se simţea nici speriată, nici dezgustată, aşa cum se simţise cu Brentmoor când acesta încercase să o pipăie. Întotdeauna îl împinsese la o parte, şi acum se bucura că îl refuzase, căci ştia prea bine că lui nu-i păsase deloc de ea.

Gândurile la fostul ei logodnic îi zburară din minte când Colin îşi coborî capul şi-i încercui sfârcul cu limba. Angeline îl apucă de ceafă, trecându-şi degetele prin părul lui des şi cârlionţat.

— Am ştiut că vei fi frumoasă, dar mi-ai depăşit orice închipuire.

Angeline se simţea de parcă băuse prea multă şampanie. Dorinţa zăbovea încă, făcând-o puţin letargică, dar Colin îi trase mânecile la loc şi-i încheie rochia la spate. Angeline simţea umezeala între coapse şi îşi dorea mai mult din senzaţiile atât de plăcute pe care le trezise în ea.

Colin o privi zâmbind.

— Sunt uluit şi smerit de reacţia ta. Orice s-ar întâmpla, cred că în asta vom fi foarte compatibili.

Cuvintele lui îi părură prea frumoase pentru a fi adevărate, însă era sfâşiată între dorinţa de a-l crede şi faptul că ştia că el avea nevoie disperată de o soţie ca să păstreze Sommerall. Mai rău încă, ştia că nici nu s-ar fi gândit măcar vreodată să se mărite cu el dacă n-ar fi fost atât de îngrijorată de debutul în societate al surorii ei.

Doamne sfinte, cum putea să se mărite cu un bărbat doar pentru a se asigura că sora ei îşi îndeplinea visurile? Dar cum putea să nu facă tot ce-i stătea în putinţă ca să redea onoarea ei şi familiei ei? Din cauza ei fuseseră implicaţi într-un scandal, şi le datora acum să facă tot ce putea ca să repare situaţia.

Dar se temea, se temea mai mult de asta decât să ajungă o fată bătrână independentă. Cel puţin astfel nu va trebui niciodată să se îngrijoreze

că va trebui să înfrunte societatea sau că se va trezi singură într-un pat rece şi gol în timp ce soţul ei îşi găsea consolarea în altă parte, după ce-şi căpătase proprietatea pe care o voia. Nu era nicio îndoială că, dacă accepta, va fi o căsătorie de convenienţă, şi Angeline ştia că era o nebunie să spere că dragostea şi afecţiunea vor urma în acelaşi fel în care se întâmplase pentru Lord Chadwick şi Margaret. Căsătoria lor începuse ca o căsătorie de convenienţă, dar erau acum unul dintre acele cuplurile rare şi norocoase care se îndrăgostiseră.

Angeline nu-şi putea însă permite nici măcar să ia în considerare posibilitatea că în această căsătorie ar putea apărea sentimente mai tandre. Trebuia să fie pragmatică, şi asta însemna să accepte o cerere în căsătorie în care avea puţină încredere, dar nu era ca şi cum avea alte opţiuni. Chiar şi numai gândul acesta o făcea să se simtă oribil, pentru că fiecare instinct din ea ţipa că se vindea în schimbul unui sezon la Londra pentru sora ei.

Dumnezeu s-o ajute, va face orice, chiar şi să se mărite, ca să se asigure că sora ei avea un bal de debut ca un basm.

*

Când se auziră paşi, Angeline îşi aranjă corsajul şi-şi îndreptă spatele. Agnes apăru la uşă.

— Milady, vatra din bucătărie e bună. Mi-am luat libertatea să şterg oalele şi cratiţele cu nisip. Îşi coborî ochii timidă. John aşteaptă pe alee.

— Mulţumesc, Agnes, zise Colin. Spune-i lui John că vom veni şi noi în câteva minute.

— Da, milord, spuse ea făcând o reverenţă şi dispăru.

— Angeline, eşti în regulă?

Angeline se gândi că probabil era îngrijorat despre ceea ce se întâmplase între ei doi.

— Da, sunt bine şi sunt gata de plecare.

Senzaţiile îmbătătoare ale săruturilor şi atingerilor lui trecuseră repede când grijile o copleşiră din nou. Colin îi oferise căsătoria, singurul lucru care ar putea repara tot ce i se întâmplase. La început, i se păruse ca un vis, dar nu era. Era foarte posibil să se sfârşească într-un coşmar pentru ea.

Colin acceptase să-i acorde mai mult timp şi să-i dea răspunsul când se va încheia vizita. Angeline se întrebă dacă era şi el la fel de nesigur de căsătoria asta cum era şi ea. Cel puţin nu exista niciun dubiu cu privire la motivele lor. Amândoi ştiau exact de ce făceau asta. Dar îşi vor putea construi o viaţă întreagă pe o căsătorie

falsă?

Se va împăca până la urmă cu gândul căsătoriei, va scoate tot ce era mai bun din ea şi va fi recunoscătoare. Pentru că providenţa îi oferise o şansă să-şi răscumpere greşeala – un dar pentru familia ei. Se vor căsători, şi ea va putea să fie de faţă la debutul surorii ei. Lumea va vorbi în continuare, dar odată ce se va căsători cu Colin, nimeni nu va îndrăzni să o insulte în faţă. Puterea combinată a celor două familii ale lor va fi, de asemenea, de folos.

Oare chiar era posibil să fie atât de uşor? Spera asta din toată inima, dar numai timpul va putea spune.

Cu toate astea, gândurile ei erau îndreptate către familia ei, nu către el. Era îngrijorată că el luase decizia doar pentru că-i auzise povestea tristă; dar şi el avea de câştigat din asta. Cu ajutorul lui Dumnezeu, nu-şi va regreta decizia. Mai erau trei săptămâni în care amândoi să-şi dea seama dacă vor putea să-şi creeze o viaţă împreună, una care să le aducă amândurora fericire pentru o viaţă întreagă.

Dar erau trei săptămâni de ajuns?

Era o perspectivă descurajatoare. Angeline voia să creadă, mai mult ca orice, că se vor îndrăgosti unul de celălalt, aşa cum o făcuseră tatăl lui şi Margaret, dar nu putea să conteze pe asta. Fusese deja dezamăgită şi umilită o dată.

Cicatricile din interiorul ei încă nu se vindecaseră, dar Angeline nu-şi permitea luxul să aştepte. Nu vor mai exista şi alte oportunităţi.

O voce în adâncul ei o avertiză că o căsătorie bazată pe obţinerea unei proprietăţi şi salvarea unei reputaţii nu era suficientă pentru o viaţă întreagă, dar era mai mult decât crezuse că va fi posibil. Momentul când rupsese logodna cu Brentmoor pusese capăt oricăror visuri de dragoste şi fericire pentru restul vieţii. Acum tot ce spera era mulţumire.

Dar va fi? Oricât de bun fusese cu ea, Angeline nu putea uita faptul că era un fustangiu notoriu. Auzise diverse lady şuşotind fără ruşine despre el la diverse baluri şi-l văzuse ieşind în grădini întunecate împreună cu doamne scandalos îmbrăcate.

Instinctele îi spuneau că era diferit. Îşi demonstrase compasiunea pentru ea şi o făcuse să se simtă împăcată cu decizia ei de a refuza insistenţele lui Brentmoor de a fi intimi. Dar nu putea să uite nici cât de atent şi de grijuliu fusese Brentmoor când îl întâlnise prima dată. Colin era diferit. Cu siguranţă.

Însă trebuia să se convingă în acelaşi fel în care o făcuse şi cu Brentmoor.

*

După cina din acea seară, doamnele se retraseră în salon, iar bărbaţii îşi băură vinul de Porto. Angeline fu îngrozită să afle că Margaret şi mama ei făceau liste pentru petrecerea pe care plănuiau s-o dea pentru a o reintroduce în societate. Trebuia cumva să le oprească, pentru că se putea sfârşi numai într-un dezastru.

— Mamă, Margaret, vă implor să uitaţi de petrecerea asta pentru moment. Nu sunt pregătită să înfrunt societatea. Pur şi simplu, nu sunt în stare nici măcar să mă gândesc la asta. Poate că va sosi momentul, dar acum această idee mă face să mă simt inconfortabil.

— Angeline, până în primăvară vei fi pregătită, afirmă ducesa.

— Vă rog nu faceţi încă niciun plan. Nu sunt pregătită pentru acest pas. Sper că înţelegeţi şi că îmi veţi respecta dorinţele. Ar fi o greşeală la momentul acesta.

— Desigur, dragă, o linişti marchiza. Nu avem deloc de gând să te forţăm, dar scrisoarea lui Charlotte a părut atât de favorabilă.

— Charlotte îmi este bună prietenă de mulţi ani, dar cred că şi ea m-ar sfătui să aştept. Cred că aşa ar fi cel mai bine.

Margaret îşi întoarse atenţia către ducesă.

— Poate că ar trebui să aşteptăm. Angeline va primi cu siguranţă multe invitaţii. Asta i-ar facilita întoarcerea în societate.

Tot nu pricepuseră, dar Angeline nu avea intenţia să insiste. Mama ei şi Margaret se agăţau de orice fir de pai acum, şi lui Angeline i se părea insuportabil. Atunci îi veni ideea că ar putea să le distragă atenţia.

— Să discutăm despre debutul fetelor.

Când Penny auzi cuvântul „debut”, ea şi gemenele se ridicară de la pian şi veniră să li se alăture.

— Angeline, spune-ne despre debutul tău, zise Penny.

Angeline simţi un nod în gât. Ca soră mai mare, ar fi trebuit să aducă vorba de asta mai curând, dar asta fusese înainte să-i fie teamă s-o încurajeze pe Penny.

— Oh, da, te rog, spune-ne, insistă Bianca. Vreau să aud despre fiecare moment.

Angeline le povesti cum stătuse nemişcată în rândul de primire, aşteptând să sosească primii oaspeţi. Ce gânduri caraghioase îi trecuseră prin minte şi cum trebuise să se forţeze să-şi înăbuşe un chicot de râs. Oare chiar fusese atât de tânără şi de naivă?

— Spune-ne despre rochia ta, îi ceru

Bernadette.

— La început m-am gândit că era destul de simplă. Era albă cu talia înaltă şi era făcută dintr-o dantelă minunată. În lumina lumânărilor era superbă, îşi aminti ea. Partea cea mai grozavă a fost că mama s-a îndurat de mine şi m-a lăsat să port pantofi albi cu dungi roşii.

— Îi mai ai? întrebă Bianca.

— Sunt puşi la păstrare într-un cufăr la Deerfield.

— Mama, vom merge şi noi la Londra să ne facem rochii la o modistă? dori să afle Bernadette.

Margaret zâmbi.

— Da, veţi avea rochii noi, pantofi, bonete şi ciorapi.

— Va trebui să studiem toate revistele de modă, zise Bianca.

— Fetelor, trebuie să exersaţi la pian, pentru că vi se va cere să prezentaţi un recital după debutul vostru, le aminti ducesa. Trebuie să mergeţi şi la orele de dans.

— Eu probabil mă voi face de râs, spuse Bianca.

— Întotdeauna ne facem de râs, completă Bernadette, râzând. Ar fi bine să fim mai atente la lecţiile despre bună purtare ale mamei.

Penny îşi pleoşti umerii.

— Eu mă tem că nu voi face nicio impresie.

— Nu te lăsăm noi să stai singură şi părăsită, o linişti Bernadette.

— Exact, întări Bianca. Nu te vom lăsa să dispari de lângă noi, decât dacă un cavaler frumos te invită să dansezi.

— Îmi transpiră palmele numai la gândul că o să dansez cu un băiat, zise Penny. Angeline, vei fi şi tu acolo? Nu pot face asta fără sora mea minunată.

— Te vei descurca foarte bine.

Întâlni pentru o clipă privirea mamei ei şi apoi îşi întoarse ochii în altă parte. Dacă ar fi o fiică mai bună, i-ar spune mamei ei ce se întâmplase în ziua aceea. Dar nu putea s-o facă, pentru că nu voia să-i dea speranţe prea mari, iar dacă în următoarele trei săptămâni ea sau Colin hotărau că nu se potriveau, cel mai bine era ca familiile lor să nu ştie nimic.

*

Marchizul îşi termină vinul şi se uită la fiul lui.

— Ai fost la Sommerall azi?

— Da. Vreau să termin inventarul obiectelor depozitate în pod. Am acoperit nişte tablouri şi am pus la o parte câteva lucruri pe care le-ai putea găsi utile. Dacă vrei să trimiţi o căruţă, am pus în lăzi nişte lucruri pe care arendaşii sau servitorii le-ar putea folosi.

Marchizul ridică din sprâncene.

— Ei bine, nu m-am aşteptat să munceşti efectiv în pod. Servitorii puteau îndeplini sarcina asta.

— Ei n-ar fi ştiut ce e valoros şi ce nu. Am găsit şi scrisori, pe care ţi le-am lăsat pe birou. Erai afară, la vânătoare.

Wycoff se încruntă.

— Şi fiica mea a fost cu tine?

— Da, m-a ajutat. Servitoarea a fost şi ea de faţă.

Deşi Agnes nu fusese mereu în compania lor, Colin nu divulgă această informaţie. Voia să-l liniştească pe Wycoff, mai ales după ce auzise ce anume se întâmplase cu Brentmoor.

Colin avusese de gând să-i dea doar un sărut oarecum cast, dar în momentul când buzele li se întâlniră, simţise că îi fierbe sângele în vene. Îşi imaginase că o va duce în plimbări lungi şi se vor

săruta cu pasiune, dar nu putea să profite de ea. Dacă la sfârşitul celor trei săptămâni Angeline se răzgândea, despărţirea ar fi extrem de stânjenitoare, având în vedere prietenia de lungă durată dintre părinţii lor.

Îşi întoarse atenţia către tatăl lui.

— Agnes e o servitoare plină de iniţiativă. Nu aşteaptă porunci; face sugestii. I-ai putea pomeni asta lui Margaret.

— O voi face, îl asigură marchizul. Te-ai hotărât dacă o căsătorie ţi se pare un preţ prea ridicat pentru Sommerall?

Wycoff se ridică.

— Vă las să vorbiţi între patru ochi.

Colin observă chipul palid al lui Wycoff şi umerii lăsaţi în timp ce ieşea din sufragerie târându-şi picioarele.

Marchizul oftă.

— Starea de spirit a lui Wycoff s-a prăbuşit din nou după ce le-a auzit pe Margaret şi pe ducesă entuziasmându-se din pricina acelei scrisori. I-am sugerat lui Margaret că poate ar fi mai bine să lase planurile astea la o parte de dragul lui, dar ea pare absolut convinsă că scrisoarea dovedeşte că există speranţe pentru Angeline.

Colin îşi trecu degetul peste buza paharului şi îşi zise că tăcerea ar fi cea mai bună alegere.

— M-am gândit să-i spun lui Wycoff să facă un efort să iasă din această melancolie.

— Se învinovăţeşte.

Marchizul se încruntă.

— De unde ştii? Nici eu nu sunt la curent cu detaliile problemelor lui Angeline.

Era mai bine să fie atent la ce spunea, pentru că ce îi zisese Angeline era confidenţial.

— Presupun că se învinovăţeşte în baza acţiunilor lui şi mai ales a reacţiei pe care a avut-o la scrisoarea primită de Angeline.

— Bănuiesc că ai dreptate, aprobă marchizul. Încă nu mi-ai dat un răspuns în legătură cu intenţiile tale pentru Sommerall.

— Îţi voi da un răspuns când se termină vizita lor.

Tatăl lui pufni.

— Îţi voi lăsa cele trei săptămâni rămase ca să-mi dai un răspuns, deşi sunt destul de convins că mai degrabă eşti dispus să renunţi la proprietate decât să te însori.

— Dacă n-aş fi vrut să fiu proprietarul lui Sommerall, ţi-aş fi spus imediat.

*

Când ducele intră în salon, Angeline era hotărâtă să-l convingă să joace şah cu ea. Se grăbi să-i iasă în cale, dar tatăl ei trecu pe lângă ea şi-i oferi braţul lui Penelope. Tatăl ei aranjă tabla de şah şi o invită pe sora ei să joace. Angeline se duse posomorâtă la bancheta din faţa ferestrei şi se gândi să plece din salon, dar cineva cu siguranţă ar fi întrebat-o de ce se retrăgea, şi ultimul lucru pe care-l voia era să atragă atenţia.

Nu încăpea nicio îndoială că afecţiunea tatălui său pentru ea se diminuase. O durea atât de mult. Înainte fusese favorita lui, şi acum o ignora. Mai rău încă, Angeline se trezi că era geloasă pe sora ei mai mică. Întotdeauna avuseseră o legătură specială şi bineînţeles că nu putea să-i fie ciudă pe ea din cauza asta. Dar faptul că tatăl ei o respingea astfel era ca un cuţit împlântat în inimă.

O voce profundă îi întrerupse gândurile.

— Pari să fii la kilometri distanţă.

Angeline îşi ridică privirea către Colin.

— Presupun că aşa şi eram.

Nu voia să-i spună despre tatăl ei. Durerea

era inimaginabilă, dar cum putea să-l învinovăţească pe tatăl ei că era dezamăgit de ea? Nu, „dezamăgire” era un cuvânt prea slab pentru a descrie ce făcuse ea familiei ei.

— Pari să nu fii într-o stare prea grozavă, remarcă el.

— O să-mi treacă.

Ştia însă că va trece multă vreme până când vinovăţia aceasta dureroasă o va părăsi.

— Aş vrea să pot face ceva să te înveselesc, zise el.

— Îţi sunt recunoscătoare pentru grijă.

Colin îşi întoarse privirea.

— Atitudinea tatălui tău te necăjeşte?

Angeline înţepeni.

— De ce mă întrebi asta?

— Nu pare a fi el însuşi deloc, spuse Colin. Ai observat?

Angeline încuviinţă, dar nu voia să discute despre acest subiect acum. Rana era încă prea dureroasă. Colin o prinse de mână.

— Ştiu că e dificil acum, dar ai încredere că totul se va rezolva.

Angeline îi simţi privirea asupra ei şi se uită

în sus la el.

— Totul va fi bine, Angeline.

Nu era sigură dacă vorbele lui erau o promisiune sau pur şi simplu o încurajare, dar în seara aceea avea nevoie de cineva care s-o ajute să creadă că totul se va rezolva pentru ea – pentru amândoi.

— Te temi de mine? o întrebă el foarte încet.

— Nu, nu mă tem de tine, dar mă tem că la sfârşitul vizitei te vei simţi obligat să te însori cu mine, răspunse ea. Te implor să fii sincer. N-aş putea suporta dacă te-ai simţi prins în capcană.

— Îţi faci prea multe griji, şopti el. Pari epuizată de griji.

— Sunt cam obosită în seara asta.

Nu-i spuse că avea inima frântă pentru că tatăl ei refuzase din nou să o bage în seamă.

— Du-te şi te odihneşte, zise el. Te vei simţi mai bine mâine-dimineaţă dacă te culci mai devreme.

— Mulţumesc, Colin.

Poate că vor fi în stare să-şi găsească fericirea împreună, dar, dacă se va întâmpla asta, ştia că era crucial să nu-l compare cu Brentmoor. Colin fusese sincer cu ea în legătură cu ceea ce voia. Amândoi vor avea de câştigat atâta timp cât

erau sinceri unul cu celălalt.

Existase momentul acela când îi pusese la îndoială motivele pentru a o cere în căsătorie, dar Colin fusese complet sincer, şi tot aşa şi ea. În timp ce urca obosită scările, îşi spuse că trebuia s-o facă, în ciuda îndoielilor ei. Se vor descurca, şi, deşi nu va fi niciodată o dragoste ruptă din poveşti, era preferabilă unei vieţi singuratice de fată bătrână.

Capitolul 8

A doua zi dimineaţă, după micul dejun, marchizul îşi drese glasul.

— Bianca, Bernadette, mama voastră mi-a spus că în camera voastră au fost găsite oase. E evident că potaia aceea urâtă locuieşte cu voi. Am fost foarte clar că Hercules trebuie să stea în bucătărie până când un servitor îl scoate la plimbare. Nu m-aţi ascultat.

Colin observă expresiile triste ale surorilor lui.

— Oh, tăticule, se jeli Bianca. Hercules se teme de zăngănitul oalelor. A făcut o băltoacă în

bucătărie.

— Mai bine în bucătărie decât în toaletă, zise marchizul.

Colin se gândi că surorile lui erau suficient de talentate să urce pe scenă, dar bineînţeles că nişte lady nu puteau fi actriţe de teatru. Cu toate astea, gemenele erau experte în manipularea tatălui lor. Colin ar trebui să ia lecţii de la viclenele lui surori.

— N-am terminat, spuse marchizul. Am observat urme de muşcături pe picioarele mobilei. Câinele ăsta roade scaune ce costă o avere. Fie îl învăţaţi să nu mai roadă mobila, fie ajunge la lada de gunoi.

— Tatăl vostru glumeşte, le linişti marchiza, care îşi întoarse apoi atenţia către Bernadette. Nu-i daţi lui Hercules de mâncare când suntem la masă. Îl învăţaţi să fie un câine total needucat.

— Asta te face să întrebi ce înseamnă de fapt un câine educat, zise marchizul.

— Unul care ştie să dea lăbuţa aşa ca Hercules, se grăbi să răspundă Bernadette. Dă lăbuţa, Hercules.

La comanda ei, câinele îşi puse lăbuţa în mâna ei, şi marchizul îşi dădu ochii peste cap. Toată lumea râse, cu excepţia lui Wycoff.

Bucătăreasa aduse un coş şi-l puse pe bufetul de lângă perete. Marchizul se încruntă.

— Colin, chiar e necesar să petreceţi fiecare zi la Sommerall? Sunt sigur că Angeline ar prefera să se distreze în loc să lucreze în fiecare zi ca o servitoare.

Colin se uită la ea.

— Îmi cer iertare. Bineînţeles că vrei să te bucuri de plimbări şi de desen.

— Nu, vreau să ajut la Sommerall, spuse ea. Azi voi începe o serie de schiţe despre cum îmi închipui că ar trebui să arate salonul.

— Lady Angeline, i se adresă marchizul. Sunt sigur că eşti doar politicoasă, dar nu e necesar.

— Mi-am luat un angajament, zise ea hotărâtă, şi e un lucru care-mi face plăcere. Insist.

— Angeline! exclamă ducesa pe un ton şocat.

— Nu e nicio problemă, interveni Margaret. Am văzut câteva dintre schiţele ei. Angeline e foarte talentată.

— Trebuie să recunosc că arhitectul care a venit la Worthington Abbey a fost foarte impresionat, adăugă ducesa.

— Mamă, sunt sigură că era doar politicos.

— Eu sunt sigur că era sincer, spuse Colin. Eşti talentată.

Angeline simţi că roşeşte.

— Mi-a făcut mare plăcere, şi de-abia aştept să schiţez viziunea mea în legătură cu salonul de la Sommerall.

Marchizul se întoarse spre fiul lui.

— Şi în timp ce Lady Angeline lucrează ca o sclavă la schiţe, tu ce-o să faci? O să tragi un pui de somn pe canapea?

Toată lumea râse.

— John a adus o scară din hambar, răspunse Colin. Am de gând să verific obloanele exterioare. Dacă nu mă înşel, câteva dintre ele sunt stricate sau rupte.

Margaret se ridică.

— Coşul e gata, şi Agnes aşteaptă. Noi vom merge la plimbare, iar Chadwick şi Wycoff se vor duce să se bălăcească în nămol.

— Foarte amuzant, Margaret, zise marchizul. Apropo, crezi că veţi reuşi să pierdeţi câinele acela urât în timpul plimbării voastre?

— Tăticule, nu! exclamă Bianca.

— Tatăl vostru vă tachinează, le asigură Margaret. Chadwick, e de ajuns.

Marchizul râse.

— Vom discuta despre asta mai târziu, Margaret. Wycoff, cred că e timpul să nimereşti şi

tu o pasăre. Nu le pot omorî numai eu pe toate, zise marchizul.

— N-am chef azi.

Ducesa îşi puse mâna peste a lui.

— Du-te şi tu, dragă. O să-ţi facă bine.

Urmă un moment inconfortabil pentru toţi. În cele din urmă, Wycoff încuviinţă.

— Foarte bine.

Colin întâlni privirea lui Angeline. Tatăl ei era într-o stare foarte proastă, dar Colin spera că o nouă zi de vânătoare îi va face bine. Poate că tatăl lui va insista ca Wycoff să facă un efort mai mare. Dacă va folosi sau nu la ceva era altă chestiune.

*

După ce urcară în caleaşcă şi aceasta porni, Colin se mută pe banchetă cu Angeline.

— Dă-mi un sărut.

— Poftim?

— Suntem logodiţi acum. Mă rog, în secret.

Îi luă blocul de desen din mâini şi-l puse deoparte.

— Nu e decât o logodnă de probă să vedem dacă ne potrivim, îl atenţionă ea.

Ochii lui sclipiră amuzaţi şi şireţi.

— Ei bine, dacă e o probă, ar trebui să exersăm ca să ne perfecţionăm săruturile.

— N-ai nevoie de nicio exersare. Eşti evident un expert. Zâmbetul lui se lărgi, cuprinzându-i toată faţa.

— Îţi plac săruturile mele, deci?

— Sunt… tolerabile.

Colin o trase în poala lui, şi Angeline ţipă.

— E bine că e atât de mult zgomot pe drum. Altfel, John şi Agnes ar începe să-şi imagineze că-ţi fac cine ştie ce.

— Pot să-ţi atrag atenţia că este destul loc pe banchetă, zise ea. Aşa că mă voi folosi de acest spaţiu.

Colin îşi încleştă braţele în jurul ei.

— Te rog, îmi dai un sărut? Unul singur?

— Foarte bine.

Îi dădu un sărut scurt cu buzele strânse, gândindu-se că astfel va scăpa, dar îl subestimase. Colin o sărută cu abilitate, iar Angeline îşi întredeschise buzele fără să-şi dea seama. Atingerea lină a limbii lui o hipnotiză. Deveni şi ea

puţin mai curajoasă şi experimentă atingându-şi limba de-a lui, iar când Colin gemu, Angeline îşi dădu seama că-i plăcuse şi lui. Voia mult mai mult de la el, dar hainele şi mănuşile îi împiedicau să meargă mai departe. Ceea ce era probabil foarte bine. Când mâinile lui se strecurară pe sub pelerina ei, Angeline îi spuse:

— Nu trebuie să facem asta.

— Ştiu, dar tânjesc să te ating şi să simt cum mă atingi şi tu.

Sub fundul ei, Angeline simţi dovada dorinţei lui.

— Îmi cer scuze. Te-am şocat? zise el.

Angeline simţi că-i ardea faţa.

— Puţin.

Colin îşi înfăşură din nou braţele în jurul ei.

— Nu mă pot stăpâni.

Când îi captură iar buzele, Angeline îl primi de parcă era cel mai firesc lucru din lume, dar adevărul era că nu putea nega că săruturile lui erotice şi braţele lui puternice o făceau să se simtă dorită şi minunată.

Respiraţia lor îngemănată ieşea în aburi în caleaşcă.

— Ţi-e prea frig? o întrebă el.

— Numai puţin.

Colin îşi frecă nasul de al ei. Când o sărută din nou, Angeline îl simţi cât era de stârnit şi înţelegea nevoia lui, dar nu erau cu adevărat logodiţi.

— Colin? E mai bine să ne oprim.

Colin îşi desprinse buzele de ale ei.

— Dumnezeule mare, te doresc atât de mult.

— Nu putem. Nu aici.

— Ştiu. N-aş face asta, zise el. Sunt un gentleman, şi e frig.

— Eu sunt o lady – mă rog, nu chiar atât de mult în trăsura asta.

— Ce zici de o excursie la Gretna Green?

Angeline râse.

— Cred că ţi-ai pierdut şi puţina minte pe care ai avut-o, spuse ea. Ştiu că glumeşti, dar ne-am înţeles la trei săptămâni. E atât de puţin timp să aflăm mai multe unul despre celălalt. N-ar trebui să-l irosim.

— Ştiu, zise el şi făcu o pauză. Dacă ne căsătorim, probabil vom da foc la casă.

Angeline râse.

— Îmi place că mă faci să râd.

— Dă-mi un sărut în schimb.

Angeline se pierdu în senzaţiile pe care i le provocau buzele şi limba lui, şi mâinile care îi mângâiau sânii.

— Trebuie să ne oprim, insistă ea. Ar trebui să discutăm despre lucruri care contează.

Respiraţia lui era la fel de întretăiată ca a ei.

— Nu ne putem căsători acum? Nu vreau să mai aştept.

— Nu vrei decât să ajungem în pat, spuse ea.

— Şi tu la fel, i-o tăie el. Angeline, partea asta e importantă.

— Şi de aceea trebuie să ne oprim, zise ea. Pentru că niciodată n-am dorit mai mult un bărbat.

Colin îşi lipi fruntea de a ei.

— N-ai idee ce vreau să-ţi fac.

— Spune-mi, îl încurajă ea.

Respiraţia îi răsuna gâfâit şi în propriile ei urechi. Colin îi luă mâna şi o ghidă către pieptul lui.

— Vreau să-ţi pui mâinile peste tot corpul meu.

Oare tocmai încetase să mai respire?

— Nu mă ispiti.

— Am prea multe straturi de haine, şi tot aşa şi tu, zise el.

— E mai bine aşa; altfel, suntem în stare să facem lucruri necugetate chiar aici, în trăsură.

— Am putea face asta, spuse el. Dar eşti virgină.

— De unde ştii?

— Nu eşti?

Angeline îl împinse.

— Bineînţeles că sunt.

Colin râse şi o îmbrăţişă strâns.

— Oricum e prea frig.

Angeline îşi rezemă fruntea de umărul lui.

— Întotdeauna e aşa? zise ea.

— Aşa cum? întrebă el răguşit.

— Ca un dor interzis căruia e greu să-i rezişti.

— Nu, nu e întotdeauna atât de puternic. Îi cuprinse obrazul în palmă. E special între noi.

— Îmi spui asta doar ca să te ating din nou?

O privi în ochi cu o expresie solemnă.

— Nu.

În cele din urmă respiraţia le reveni la normal.

Când trăsura intră pe alee, Angeline îşi aranjă corsajul şi-şi trase pelerina peste rochie.

— Acum trebuie să ne comportăm cuviincios.

— La naiba! exclamă el.

Angeline îi aruncă o privire exasperată.

— Du-te să găseşti scara. O s-o pun pe Agnes să cureţe ustensilele de bucătărie. Voi fi în salon să fac schiţe. Când ţi se face foame, vino să mă iei, şi vom lua prânzul.

*

Îl privi mutând scara de-a lungul casei, însoţit de John. Angeline urcă la etaj cu blocul ei de desen şi se aşeză pe canapea, îşi imagină o oglindă cu ramă aurie deasupra bufetului de lângă perete. Apoi se duse la ferestrele unde Colin bătea ceva cu ciocanul şi zâmbi. Nu era un filfizon şi era clar că nu-i era frică să-şi murdărească mâinile. Stând acolo, îşi dădu seama că un balcon lung dincolo de ferestrele franţuzeşti ar fi perfect pentru flori şi poate scaune pentru oaspeţi ca să admire stelele în timpul verii. Se aşeză cu picioarele încrucişate pe podea şi desenă rapid o

schiţă ca să nu-şi uite ideea. Apoi se ridică şi se duse la casa scărilor unde urcă până la punctul cel mai înalt. Îşi imagină un candelabru pe trei niveluri suspendat în faţa unui şir de ferestre în stil palladian. Ar arăta foarte dramatic la căderea nopţii. Se gândi că oaspeţii care ar sosi la o o cină ar fi impresionaţi. Când făcu o schiţă rapidă, desenă câteva siluete de gentlemeni şi lady uitându-se în sus.

Bătăile inimii i se înteţiră când coborî scările în grabă până la masa din sufragerie. Din fericire era bine acoperită şi scaunele nu erau tapiţate. Scaunele şi masa erau de mahon şi foarte elegante. Nu va fi nevoie să fie înlocuite, dar pereţii nu se potriveau deloc cu spaţiul. Avu o idee îndrăzneaţă. În loc de pereţi, sufrageria ar putea fi aranjată cu patru coloane ionice şi un covor Axminster pentru o pată de culoare. Desigur, va trebui să consulte şi să selecteze mostre din cărţile de design. Urcă scările, se aşeză pe canapea şi începu să-şi deseneze ideea pentru sufragerie.

Nu avea idee cât timp trecuse când auzi paşi pe trepte. Entuziasmul ei crescuse şi-l întâmpină pe Colin la uşă.

— Haide, vreau să-ţi arăt schiţele mele.

— Foarte bine, zise el, şi se aşeză pe canapea lângă ea.

— Asta e favorita mea. Vezi cât de dramatice

vor fi noaptea ferestrele palladiene cu lumina candelabrului?

— Îmi imaginez că da, spuse el.

— Am atât de multe idei, dar asta e favorita mea.

— Nu există pereţi.

— Exact. Nu ţi se pare îndrăzneţ, şi totuşi elegant? Ştiu că fără culori este probabil dificil de imaginat. Oh, şi m-am mai gândit la ceva ce sunt sigură că o să-ţi placă. Este un balcon construit de-a lungul faţadei de sud. Oaspeţii pot să stea pe scaune la nişte măsuţe ca să privească stelele. Ce părere ai?

— Cred că e fantastic şi ingenios, zise el. Eu n-aş fi fost niciodată în stare să-mi imaginez aşa ceva.

— N-am idee cât ar costa, dar aş putea să-i scriu arhitectului, domnului Rotherby, sau poate că tu… Cuvintele i se pierdură, realizându-şi greşeala. Îmi pare rău. Evident, nu poţi face nimic încă, dar chiar cred că vei fi moştenitorul.

Colin îşi drese glasul.

— Angeline, eşti foarte talentată. Îi întâlni privirea, şi Angeline văzu disconfortul din ochii lui. Este în continuare casa tatălui meu, şi sunt în pericol de a o pierde.

— Iartă-mă, te rog, murmură ea, închizând blocul de desen, întotdeauna mă las dusă de val cu ideile şi schiţele mele. Voiam doar să ţi le arăt şi ţie.

Se ridică şi-şi scutură fustele, şi, desigur, se ridică şi el. Angeline îşi fixă pe chip zâmbetul de convenienţă.

— Să mergem să luăm prânzul în salonul de dimineaţă?

— Da, mi-e foame, mulţumesc.

Îi oferi braţul şi o conduse la parter. Braţele ei erau reci. Camaraderia lor relaxată dispăruse, pentru că ea vorbise ca şi cum căsătoria lor ar fi fost un fapt aproape împlinit. Nu luase o decizie, şi cu siguranţă nu se gândise la toate consecinţele înainte să vorbească. Îşi permisese în schimb să se lase cuprinsă de entuziasm, şi acum se îngrijora că el se va simţi obligat să o ceară de nevastă.

Se simţea ridicol şi realiză dificultatea hotărârii lor de a avea o logodnă de probă. La momentul respectiv, i se păruse soluţia perfectă. Problema era starea permanentă de incertitudine. Cu toate astea, se lăsaseră pradă dorinţei. Angeline se aşezase de bunăvoie în poala lui, îl lăsase să o atingă şi-l atinsese şi ea la rândul ei, de parcă erau căsătoriţi sau logodiţi cu adevărat. Dar nu hotărâseră încă nimic. Totul depindea de diverse lucruri. Tatăl lui putea vinde proprietatea când se termina vizita de familie. Toată curăţenia

şi sortarea făcute de ei nu i-ar ajuta decât pe servitori şi pe arendaşi, dar exista posibilitatea ca niciunul din ei să nu beneficieze de pe urma eforturilor depuse.

Până la sfârşitul vizitei de familie, oricare din ei ar putea decide că nu se potriveau. Amândoi se înţeleseseră că se vor putea despărţi fără ranchiună sau sentimente rănite. Acum îşi dădea seama ce naivă fusese să creadă că un asemenea plan ar putea funcţiona.

Nu avea însă nimic de făcut acum decât să-i meargă înainte încrezătoare şi să pretindă că totul era în regulă. Servi prânzul lor obişnuit pe farfurii în timp ce Colin deschise o sticlă de vin. Se aşeză lângă ea, şi Angeline fu uimită să realizeze cât de rapid îşi formaseră obiceiuri aici. Dar, ca şi logodna lor de probă, nu era nimic mai mult decât o iluzie.

Când Colin îi întinse un pahar de vin, sorbi din el, dar nu mancă decât extrem de puţin, pentru că se simţea neliniştită. Din cauza cuvintelor ei imprudente, prietenia lor confortabilă devenise brusc stânjenitoare. Angeline ura asta, pentru că începea să aibă sentimente pentru el, şi era sigură că el nu se ataşase la fel de puternic de ea. Era responsabilitatea ei să spună ceva care să pună capăt acestei atmosfere reci.

— Îmi cer scuze pentru entuziasmul meu

prostesc. În general sunt o persoană foarte practică, dar când vine vorba de proiectele mele, imaginaţia îmi zboară şi încep să vorbesc aiurea. Sunt sigură că ai fost amuzat.

— Am fost impresionat de ideile tale. Sunt unice. N-ar trebui să te simţi prost din cauza entuziasmului tău.

— E aşa de nepractic, zise ea. Nu pot pur şi simplu să refac în fiecare an salonul de la Deerfield.

„Te rog, nu te gândi că am vrut să te îndemn să mă ceri de nevastă.”

Colin îşi puse paharul deoparte.

— Dacă ţie îţi face plăcere, schiţele tale nu trebuie neapărat să fie practice sau să aibă un scop anume.

Angeline lăsă să-i scape un oftat de uşurare şi schimbă subiectul.

— Obloanele exterioare sunt în stare proastă?

— Da, încuviinţă Colin. Toate trebuie înlocuite. John a spus că n-ar trebui să coste o avere şi m-a sfătuit să nu am încredere în nimeni care încearcă să mă taxeze mai mult pentru că sunt un „bogătan”.

Angeline râse şi începu să debaraseze masa.

— Nici măcar n-am verificat ce-a făcut Agnes.

— Probabil nici nu e necesar. Nu e genul care are nevoie de instrucţiuni permanente.

Angeline încuviinţă.

— Vede ce trebuie făcut şi are iniţiativă. Mă duc totuşi să verific cum stă, pentru orice eventualitate.

— Dacă a terminat, ne putem întoarce la Deerfield, zise el.

— Da, bineînţeles, aprobă ea. Scuză-mă.

*

Colin îşi frecă tâmplele. Îl luase prin surprindere. Era clar că avusese inspiraţie şi era pasionată de ideile ei. Era foarte talentată, dar când pomenise despre o scrisoare către arhitect, Colin fusese şocat. Era ca şi cum ar fi uitat cu totul că încă nu era proprietarul Sommerall.

Poate că se aşteptase s-o ceară chiar în ziua aceea, dar chiar ea îi spusese înainte că voia să folosească timpul pe care-l mai aveau la dispoziţie ca să afle mai multe unul despre celălalt înainte să ia o decizie. Îi veni ideea că ar trebui să facă cererea oricum, dar dacă o făcea astăzi, Angeline se va gândi că se simţise obligat, şi atunci totul ar deveni din nou al naibii de complicat. Nu voia să

se întâmple asta.

Se ridică şi se duse la bucătărie. Când deschise uşa, Agnes scoase un icnet, îşi plecă imediat ochii şi-i făcu o reverenţă.

— Iertaţi-mă, milord.

— Nu e necesar, Agnes, şi scuză-mă că te-am speriat. Angeline, dacă ai terminat aici, vrei te rog să mă însoţeşti în salon?

Angeline îşi înălţă capul.

— Da, bineînţeles.

Colin îi observă expresia hotărâtă şi se gândi că era jenată. Deşi o cunoştea de-o viaţă, n-o cunoscuse *cu adevărat* decât de când începuseră să lucreze împreună la Sommerall. Descoperise că era mândră şi foarte sensibilă, şi că ascundea asta sub o atitudine superioară.

Angeline nu spuse nimic în vreme ce Colin o conduse în sus pe scări până la salon. Când vru să se aşeze pe un scaun, Colin clătină din cap.

— Te rog, stai cu mine.

— Foarte bine.

Colin o luă de mână.

— Mă simt îngrozitor că ţi-am înăbuşit entuziasmul.

Angeline nu se uită la el.

— N-ai niciun motiv să te simţi îngrozitor.

— E jenant. Eu am cerut o logodnă de probă, însă tot ce pot să-ţi ofer este o casă ce are nevoie de reparaţii care nici măcar nu e proprietatea mea şi poate că nu va fi niciodată.

Angeline tăcu îndelung.

— Am vrut să fiu optimistă de dragul tău tot acest timp, dar am devenit atât de entuziasmată şi sigură că o vei moşteni. Se uită la el. Îmi pare rău că am făcut situaţia să fie inconfortabilă, dar cred că facem o greşeală.

— Ce vrei să spui?

— Facem asta din motive greşite.

— Nu cu mult timp în urmă ai apărat căsătoria de convenienţă dintre tatăl meu şi mama mea vitregă. Ai de gând să abandonezi înţelegerea noastră privind o logodnă de probă înainte chiar de a începe?

— Cum se poate baza o căsătorie pe moştenirea unei proprietăţi şi pe repararea reputaţiei mele?

— Angeline, majoritatea căsătoriilor sunt de convenienţă. Ştii că este adevărat, dar acum cauţi motive să o împiedici. Poate că mă înşel, dar cred că te temi. Având în vedere prin ce-ai trecut, este perfect de înţeles. Nu vreau să te grăbesc, deşi suntem clar compatibili cel puţin într-o privinţă,

zise el cu un mic zâmbet. Ne ştim de-o viaţă, dar sunt multe lucruri pe care nu le cunoaştem. Vreau să fii cinstită cu mine, şi voi fi şi eu cinstit cu tine. Dacă în orice moment te hotărăşti că nu vrei să continui, trebuie să-mi spui. Asta nu ar trebui să fie din obligaţie, pentru că este o decizie pentru o viaţă. Eşti de acord?

— Da, aprobă ea.

— Dacă Agnes şi-a terminat treburile şi eşti gata şi tu, ar trebui probabil să ne întoarcem la Deerfield.

*

Tăcerea ei în drumul înapoi spre casă îl exasperă.

— Angeline, aş prefera să-mi spui ce te supără decât să refuzi să vorbeşti cu mine. Este frustrant. Dacă te-am jignit, atunci spune-mi.

— Nu m-ai jignit.

— Atunci spune-mi ce te necăjeşte, zise el.

— Ştiu realitatea situaţiei mele, şi totuşi mă trezesc dorindu-mi să pot schimba ce s-a întâmplat.

Colin o prinse în braţe. Angeline încercă să-l

împingă la o parte, dar Colin o linişti.

— Angeline, nu o să neg că circumstanţele au fost dificile, dar ce-a fost mai rău a trecut. Totul va fi bine.

— Cum poţi să-mi spui asta? Mi-ai cerut să fiu cinstită, ei bine, şi eu ţi-o cer. Nu-mi spune că va fi bine când e clar că nu va fi. Mama se minte singură să creadă că o petrecere îmi va repara afurisita de reputaţie, tata refuză să vorbească cu mine, iar surioara mea mai mică poate că n-o să aibă parte de un bal de debut din cauza mea. Nu-mi spune că totul va fi bine când eu ştiu ce mă aşteaptă. Respectă-mă măcar atât.

— Dar te respect, zise el. Te respect că l-ai refuzat pe nemernicul care a încercat să te forţeze să fii intimă cu el. Te respect că ţi-ai ţinut capul sus la balul acela când nemernicul te-a trădat şi te respect pentru că eşti o femeie deşteaptă şi iubitoare. Asta e părerea mea sinceră despre tine. Dacă opinia mea despre tine este atât de bună, şi ştiu că şi Margaret gândeşte la fel, atunci ai face bine să crezi că meriţi să fii fericită.

— Fii sincer. Te simţi obligat să faci din logodna noastră temporară una reală? îl întrebă ea. Te rog nu mă minţi.

— Nu, nu mă simt obligat, şi sper că nici tu nu te simţi obligată. Ca să fiu sincer, mă gândesc că toate astea sunt din cauza stânjenelii tale, dar nu ai niciun motiv pentru asta. Ne-am înţeles la o

logodnă de trei săptămâni, una care să nu fie ştiută decât de noi doi. Va fi jenant dacă unul din noi, sau amândoi, hotărăşte la sfârşitul celor trei săptămâni că nu ne potrivim, dar ăsta e riscul pe care ni l-am asumat. Eşti liberă în orice moment să-i pui capăt şi tot aşa şi eu. Dacă asta nu e acceptabil, atunci ar trebui să-i punem capăt chiar acum. Eu sunt dispus să merg înainte. Tu?

— Da, şi eu.

Deşi era îngrijorată. Ce s-ar întâmpla după ce se căsătoreau? Nici măcar nu s-ar gândi să se căsătorească dacă n-ar fi fost hotărârea tatălui lui şi nevoia ei de a-şi reface reputaţia.

Angeline se temea de ce va urma într-o asemenea căsătorie, dar ştia că era alegerea corectă pentru familia ei. Nu avea decât două variante: să rămână fată bătrână sau o căsătorie din convenienţă. Cel puţin a doua îi oferea şansa de a fi respectată.

Mai aveau încă trei săptămâni să se hotărască. Nu-şi putea imagina că se va răzgândi, pentru că datora asta familiei ei şi nu părea plauzibil că va avea vreodată o altă şansă.

Dar nu era numai decizia ei. Cum s-ar simţi dacă el i-ar spune că s-a răzgândit şi că nu mai voia să se însoare cu ea? Doamne sfinte, oare în ce se băgaseră?

Capitolul 9

Wycoff era într-o stare de spirit mult mai bună după ce nimeri şi el o pasăre. La cină, Colin observase că Angeline îşi concentrase toată atenţia asupra tatălui ei. Când acesta sugerase un joc de şah după ce-şi bea paharul de vin, chipul lui Angeline se luminase ca o duzină de lumânări. Era bucuros să-i vadă fericirea şi spera că va ţine mult timp.

Când doamnele se retraseră, Wycoff şi marchizul vorbiră la nesfârşit despre vânătoarea din ziua aceea. Colin nu spuse nimic, pentru că era cu mintea în altă parte. Se întrebă de ce crezuseră atât de mulţi oameni cuvintele urâte ale lui Brentmoor despre Angeline. Atunci îşi dădu seama că prietenele mamei ei îi dăduseră un sfat prost. Când ducesa îşi dusese fiica pe continent, fără să vrea dăduse un semnal că fiica ei era într-adevăr vinovată de acuzaţiile grosolane ale lui Brentmoor. Cu toate astea, Colin îşi dădu seama că întoarcerea lui Brentmoor putea fi avantajoasă. Dacă destul de mulţi prieteni de rang înalt răspândeau vorba că fusese acuzată pe nedrept de ceva ce nu se întâmplase niciodată, bunul ei nume va fi restabilit. Nu putea fi sigur că şi alţii o vor apăra, dar merita efortul.

Nu va spune nimic pe moment, dar era important. Prima dată când vorbiseră despre o căsătorie de convenienţă, Angeline spusese că se simţea obligată să-i accepte oferta de dragul familiei ei, dar şi ea ar trebui să aibă un cuvânt de spus. Însă dacă Angeline îi refuza cererea în căsătorie, Colin probabil va pierde Sommerall. Voia foarte mult proprietatea, dar era în pericol s-o piardă.

Îşi aminti cuvintele ei: „Facem asta din motive greşite”. Era mult prea uşor să-şi închipuie relaţiile dintre ei stricându-se pentru că erau bazate pe motivaţia lui de a păstra proprietatea şi pe dorinţa ei de a-şi ajuta familia. Dar nu putea să lase ca Sommerall să cadă în mâinile unor străini. La naiba cu toate, trebuia să găsească o cale să fie sigur că va câştiga proprietatea.

— Eşti nefiresc de tăcut, îi zise marchizul.

— Mă gândeam doar.

— Cum să mă păcăleşti cu Sommerall?

Wycoff râse.

— Nu-i e oricărui burlac teamă de căsătorie?

— Exact, încuviinţă Colin şi-şi termină vinul de Porto.

— Eşti cam abătut, zise marchizul. Apropo, cum ţi s-au părut lucrurile la Sommerall?

Wycoff se ridică.

— Termină-ţi vinul, Chadwick. I-am promis lui Angeline o partidă de şah. Fără îndoială mă va bate măr.

— Spune-i soţiei mele că vin şi eu în curând.

După plecarea lui Wycoff, marchizul turnă pentru el şi fiul său câte un pahar de vin.

— E o epavă faţă de omul care era pe vremuri.

— Ţi-a spus vreodată ce s-a întâmplat?

— Mi-a spus foarte puţin, dar bănuiesc că tu ştii.

— Angeline mi-a spus confidenţial, oftă el. M-am gândit că n-are pe nimeni în care să se încreadă, aşa că am ascultat-o.

— Cât de rău e?

— Margaret n-a vorbit cu ducesa? întrebă el.

— Când s-a întâmplat, ducesa i-a spus lui Margaret că individul acela abject i-a înşelat pe toţi, dar era evident extrem de supărată în acel moment. Cred că toată călătoria lor la Paris a fost o greşeală. N-a făcut decât s-o facă pe Angeline să pară vinovată de ceva.

— Sunt de acord, zise Colin sorbind din vin şi apoi punând paharul la o parte. A fost foarte rău.

Angeline mi-a mărturisit-o ca o confidenţă, dar îţi voi spune ceva: e nevinovată pentru toate afirmaţiile dezgustătoare făcute de Brentmoor.

— Fiule, ce-a pretins Brentmoor? Nu te întreb decât pentru că mi-am frământat creierii cum s-o ajut, dar nu pot dacă nu ştiu cu ce mă confrunt.

Colin îi spuse tatălui său cum Brentmoor o presase să fie intimă cu el şi cum fuseseră văzuţi sărutându-se într-o zonă neluminată a grădinii.

— Probabil a vrut să se asigure că Angeline se va simţi suficient de vinovată ca să se mărite cu el. Angeline a recunoscut că avea îndoieli. După ce-a rupt logodna, e clar că Brentmoor a fost hotărât să se răzbune. Fratele prietenei ei i-a spus că Brentmoor a pretins că s-a culcat cu ea de multe ori.

— La dracu’, înjură marchizul.

— Alţii au crezut asta pentru că a fost zărită într-o îmbrăţişare compromiţătoare cu el în zona neluminată din grădină. Trebuie să adaug că a exercitat constant presiuni. Evident că a fost văzută, probabil el a plănuit asta, ca să se asigure că o va face să se simtă destul de vinovată să nu refuze să se mărite cu el. Ea însă nu e vinovată de nimic.

— Când se termină vizita asta, îmi voi contacta prietenii, spuse marchizul. Avem nevoie de susţinere.

— Îi voi scrie şi eu lui Harry. Mama lui e faimoasă pentru recepţiile ei.

— Nu sunt sigur că asta e o ideea aşa de bună. Am auzit că se bârfeşte mult la recepţiile ei, remarcă marchizul.

— Harry ar face orice pentru mine, zise Colin. Din câte îmi amintesc, mamei lui îi e dragă Angeline. O să văd dacă pot să-l atrag de partea noastră şi pe Bellingham. El are mai multă influenţă ca oricine, în afară de tine.

— Ha! Dar sunt de acord. Bellingham e un politician genial. E un ticălos nemilos, dar e loial faţă de cei pe care-i respectă. Aproape că-mi vine să încep imediat, dar asta n-ar face decât să ridice întrebări.

— Sunt de acord, întări Colin. După vizită, putem obţine sprijin din partea prietenilor. Până când va începe sezonul, sper că vom reuşi să-i restabilim numele. Şi atunci îl vom vedea pe nemernic azvârlit afară din toate cluburile şi defăimat.

Marchizul îşi îngustă ochii.

— Nu te supăra, dar de ce eşti aşa de pornit în misiunea asta? Voi doi n-aţi fost niciodată în termeni chiar aşa de buni.

— E o chestiune de onoare, răspunse Colin. Şi Brentmoor n-are onoare deloc.

*

Colin şi tatăl lui se întoarseră în salon. Când Colin văzu că Angeline punea la loc piesele de şah, îşi turnă un coniac şi aşteptă să termine cu piesele înainte să se apropie de ea. Voia să vorbească despre Sommerall cu ea şi să se asigure că ştia şi ea la ce să se aştepte. Devenise un obicei să se ducă zilnic acolo, dar Colin trebuia să fie realist despre cât de mult timp îşi petreceau acolo. Oricât de mult îi plăcea să fie în compania ei şi toată intimitatea pe care le-o oferea Sommerall, trebuia să se gândească în primul rând la ea. Angeline trecuse printr-un iad, şi ultimul lucru de care aveau nevoie amândoi era ca familiile lor să-şi dea seama că-şi petreceau timpul la Sommerall mai mult decât era necesar până când şi dacă marchizul îi oferea proprietatea lui Colin.

După ce Angeline puse jocul la o parte, Colin se forţă să aştepte un moment ca să nu pară prea nerăbdător. Asta era o problemă reală pentru ei. Trebuiau să aibă grijă să nu creeze fără să vrea aşteptări din partea familiilor lor.

Îi surprinse privirea, şi apoi se duse la bancheta de la fereastră pe care tocmai o eliberaseră gemenele şi Penny. Îşi roti coniacul în pahar şi-şi întinse picioarele. Câteva minute mai târziu, Angeline se opri să se uite la ce brodase

marchiza. Evident comentă ceva despre asta. Colin sorbi lung din coniac şi aşteptă. Nu mult după aceea, Angeline i se alătură pe bancheta de la fereastră.

— Presupun că vrei să vorbeşti cu mine, zise ea.

— Eşti isteaţă, dar nu sunt surprins.

— Vrei să joci table?

— Nu, doresc să vorbesc fără ca nimic să ne distragă atenţia.

Angeline se încruntă.

— Asta sună ameninţător.

— Nu e, dar nu mai avem ce face la Sommerall.

— Ce vrei să spui? Sunt multe treburi de făcut. E nevoie de covoare noi, de obloane noi, de mobilier nou, tablouri, tapete şi un covor nou pentru scări.

— Nu mă îndoiesc că tot ce-ai menţionat necesită atenţie, zise el. Dar nu pot cheltui niciun penny pe o proprietate pe care nu o deţin şi pe care s-ar putea să n-o deţin niciodată. Cam asta e tot ce se poate face.

Angeline se uită la mâinile ei încleştate în poală.

— Ei bine, sunt dezamăgită, dar ar fi trebuit să ştiu că aşa se va întâmpla. Cunoşteam de la bun început hotărârea tatălui tău. Tot cred că ar trebui să-ţi cedeze ţie proprietatea, dar ştiu că nu e treaba mea.

— Îţi sunt recunoscător pentru tot ce-ai făcut până acum, Angeline. Mi-a făcut plăcere să fiu în compania ta acolo, dar pur şi simplu va trebui să găsim alte modalităţi de a vorbi despre logodna noastră.

— Nu vom avea aproape deloc intimitate, zise ea. Dacă ne ducem la o plimbare, alţii ni se vor alătura. Dacă hotărâm să călărim, toată lumea se va decide să vină cu noi. Dacă jucăm un joc în casă, alţii se vor opri să ne privească sau să facă diverse comentarii. Chiar şi acum trebuie să vorbim în şoaptă ca să nu fim auziţi.

— Avem noroc că am avut măcar puţin timp singuri. Acum trebuie să fim inventivi fără să pară că ne furişăm.

— Şi cum vom reuşi asta?

— Trebuie să ne trezim foarte devreme. Nu sunt deloc o pasăre de dimineaţă, dar vom aranja să ne întâlnim la şase dimineaţa. Este singurul moment care ne va asigura intimitatea.

— Este mai bine decât nimic, zise ea. Sunt dezamăgită în legătură cu Sommerall. Erau multe lucruri pe care voiam să le realizez acolo.

— Vrei să ne întâlnim mâine? întrebă el.

— Da, dar unde? Nu contează. Am uitat că Penny m-a rugat să stea cu mine noaptea asta.

— De ce vrea să doarmă cu tine?

— Îi place să fie cu mine. A început când ne-am întors de la Paris. Acum pare mai relaxată, căci ştie că nu vom părăsi iarăşi Anglia, dar când devine neliniştită, vrea să doarmă cu mine.

— Poimâine atunci, la ora şase. Nimeni nu mişcă la ora aceea. Te voi aştepta la uşa din spate. Apoi ne vom plimba împreună.

— Îmi dă sentimentul că ne furişăm.

— Nu te gândi aşa, spuse el. Căutăm doar puţină intimitate ca să putem vorbi.

*

A doua zi după micul dejun, marchizul se întoarse spre Colin.

— Astăzi nu aveţi de gând să mergeţi la Sommerall, nu-i aşa?

— Nu, cred c-am ajuns cât de departe putem la momentul acesta.

— Am o chestiune de afaceri pe care doresc s-

o discut cu tine. Vino în biroul meu într-un sfert de oră, îi ceru marchizul.

— Voi veni, zise Colin.

Nu era sigur ce voia tatăl lui, dar avea să afle destul de curând.

— Încă nu ţi-am văzut schiţele, Angeline, spuse Margaret. Trebuie să ne arăţi şi nouă planurile.

— Nu sunt cu adevărat planuri. Schiţele sunt mai degrabă nişte fantezii nu tocmai practice, zise şi îşi muşcă buzele.

Colin îşi aminti cât de entuziasmată fusese de ele şi se simţi neplăcut din cauza asta.

Toată lumea se ridică şi începu să iasă, dar Colin rămase în urmă cu Angeline.

— Aş vrea să ne putem petrece puţin timp singuri, dar am ceva de făcut.

— Le voi lua pe fete şi pe Hercules la o plimbare. Ar fi bine să profităm de soare cât timp ţine, spuse Angeline.

Colin îi atinse pentru o clipă mâna.

— Poate vom putea merge călare în după-amiaza asta, dacă vrei.

— Aş fi încântată, zise ea.

Colin spera că nu vor fi însoţiţi de toată

lumea, dar se resemnă la gândul că era foarte probabil ca, de fapt, plimbarea lor călare să fie o activitate de grup. Nici măcar nu putea să se îndepărteze de grup fără să ridice bănuieli despre relaţia lor. Voia să păstreze totul cât de confidenţial posibil, dar era mult mai dificil acum că nu mai aveau Sommerall drept refugiu.

Un sfert de oră mai târziu, Colin intră în biroul tatălui său şi închise uşa.

— Ia loc, zise marchizul.

— Presupun că vrei să discutăm despre persoanele care ar trebui contactate pentru a obţine susţinere pentru Angeline.

— Nu în momentul ăsta, spuse el. Faraday vrea să vadă din nou Sommerall. Mai are şi o altă proprietate în vedere, dar vrea să mai evalueze o dată Sommerall. Intenţionez să-l întâlnesc acolo într-o oră, şi aş vrea să fii şi tu de faţă.

Colin îşi încleştă mâinile pe braţele scaunului.

— Nu văd ce rost ar avea prezenţa mea. N-am nimic de adăugat. Dorinţele mele nu s-au schimbat, şi ştiu că nici ale tale.

— Vreau să o vezi şi tu din perspectiva lui.

— De ce?

— Am motivele mele. I-am cerut lui Ames să pregătească pentru noi trăsura. Vom pleca

imediat.

Colin aproape refuză, dar tatăl lui plănuise cu siguranţă ceva. Încuviinţă şi-l urmă la caleaşcă.

*

Marchizul intră la parter şi se îndreptă spre anticameră.

— E imaculată, dar covorul e foarte decolorat.

— Obloanele au fost lăsate deschise, zise Colin. Cele din salonul de dimineaţă sunt de asemenea decolorate.

— Altfel, camera e imaculată.

— Angeline i-a poruncit lui Agnes să cureţe toate camerele.

— I-am menţionat lui Margaret că servitoarea de la bucătărie ar trebui promovată. Intră cu paşi mari în salonul de dimineaţă, înţeleg ce vrei să spui despre covoare.

— Îmi imaginez că arendaşilor le-ar putea fi utile, zise Colin. Mai sunt şi câteva lăzi de lucruri care nouă nu ne sunt de niciun folos. Sunt depozitate în pod. Îmi închipui că servitorii sau arendaşii ar fi bucuroşi să le primească.

— Sunt surprins că te-ai gândit la asta, spuse

marchizul.

— A fost sugestia lui Angeline.

Marchizul intră în birou.

— Încă un covor decolorat. Se duse până la masa de lucru. Am uitat de suportul ăsta de călimară. E un model deştept.

— Ar trebui să-l iei, îl îndemnă Colin.

— Nu cred, zise marchizul, clătinând din cap.

Colin bănuia că tatăl lui îl asocia cu prima lui căsătorie.

— Vrei să verifici şi bucătăria? E în stare bună de funcţionare, după spusele servitoarei, Agnes.

— Oh, Doamne, nu. De ce m-ar interesa asta?

— Poate că pe Faraday o să-l intereseze.

— Sper să nu-i vină ideea. Hai să ne uităm şi sus.

Colin îl duse în salon.

— Angeline zicea că are nevoie de ceva. Cred că a zis tapet sau ceva de genul ăsta.

— Nu te uita la mine pentru ajutor, zise marchizul. Tavanul e în stare bună. Covorul e într-o stare decentă aici.

— Asta pentru că obloanele au stat închise.

— Hai să vedem dormitoarele, spuse marchizul.

Intră în al doilea.

— Vechea mea oglindă de bărbierit. Îţi puneam un punct de spumă pe obraz când te uitai cum mă bărbierea valetul şi tu îţi foloseai degetul ca pe un brici.

Colin pufni în râs.

— Îmi amintesc.

Marchizul oftă.

— A trecut multă vreme de atunci. Se uită prin cameră şi se duse la uşa de legătură. Apoi se opri un moment. E în stare bună?

— Da. Evident tatăl lui nu voia să intre în camera mamei lui. Nu e nimic de natură personală acolo – sau în oricare altă cameră.

Marchizul ieşi pe coridor şi apoi se opri la uşa închisă a camerei copiilor. Întinse mâna către clanţă şi apoi o lăsă brusc în jos.

— Tu ai fost înăuntru?

Colin îşi încleştă fălcile.

— Da, dar nu te sfătuiesc.

Marchizul trase aer în piept. Apoi deschise

uşa, intră şi se opri brusc.

Colin înghiţi în sec. Uitaseră să acopere leagănul.

— Oh, la naiba.

Tatăl lui îşi scoase o batistă şi-şi şterse ochii.

Colin îşi puse mâna pe umărul tatălui său. Vedea clar că marchizul tremura. În cele din urmă acesta îşi şterse nasul şi expiră.

— După atât de mulţi ani, aş fi crezut că nu mai are puterea să mă rănească.

— Înţeleg, zise Colin.

— Am văzut de-ajuns. Faraday poate explora singur când vine.

Apoi coborâră la parter şi aşteptară mai mult de o oră în birou.

— Probabil că nu e îndeajuns de interesat, zise marchizul. Cred c-ar trebui să plecăm.

Colin trase draperiile. Ieşiră în holul mare de la intrare exact când se auziră huruit de roţi şi tropot de copite.

— Se pare că a considerat că e cazul să-şi facă apariţia, zise marchizul, împăturindu-şi batista şi punând-o în buzunar.

Se auzi o bătaie în uşă.

— Îi deschid eu, zise Colin.

Se aştepta să vadă un individ vulgar cu ifose, dar bărbatul din faţa lui era tânăr şi bine îmbrăcat. Era clar că Faraday era un gentleman.

— Vă rog intraţi, îl pofti el. Eu sunt Ravenshire.

Marchizul îi ieşi şi el în întâmpinare.

— Faraday.

— Vă cer iertare, continuă Faraday. Am întârziat din cauza sosirii neaşteptate a doctorului. Soţia mea este în aşteptarea unui eveniment fericit, şi am fost îngrijorat când s-a plâns de dureri, dar doctorul a zis că nu e neobişnuit. E încă prea devreme… Mă rog, probabil e mai mult decât voiaţi să aflaţi, dar îmi cer scuze pentru întârziere. Emoţiile celui care va deveni tată pentru prima dată.

— Înţeleg, spuse marchizul, mergând iar în hol. Vă las să vă mai uitaţi o dată la casă. Biroul este la prima uşă pe coridorul acela, explică el, indicându-i. Ne găsiţi acolo pe mine şi pe fiul meu când terminaţi.

Faraday făcu o plecăciune şi plecă să exploreze.

Colin se aşeză într-un scaun în faţa biroului. Tatăl său se aşeză pe scaunul de lângă el.

— Faraday nu reuşeşte să se hotărască. I-am sugerat să-şi aducă şi soţia de data asta. Femeile ştiu întotdeauna ce vor, dar evident că nu se simţea suficient de bine să vină cu el.

— A doua vizită probabil înseamnă că va alege casa asta în locul celeilalte, zise Colin.

— Vom vedea. Bineînţeles, tu ai încă timp să-ţi alegi o nevastă şi să revendici proprietatea.

Colin nu spuse nimic, dar era prost dispus. În acel scurt răstimp, se ataşase de Sommerall. Probabil întotdeauna o va asocia cu timpul petrecut aici cu Angeline. Îşi dori să mai poată petrece aici încă o zi, dar era imposibil. Se terminase totul mult prea repede.

Simţindu-se fără astâmpăr, se ridică şi se duse până la rafturile de cărţi, dar nu se simţea în stare să citească.

— Eşti bine-venit să iei oricare dintre cărţile care te interesează, zise marchizul.

— Mă voi uita la ele înainte ca Faraday să intre în posesia casei.

— Nu e inevitabil, zise marchizul.

Colin se gândea că Faraday se hotărâse deja să cumpere casa şi acum nu făcea decât să se mai uite o dată înainte de a se pronunţa definitiv. Şi atunci el va trebui să o convingă pe Angeline să se mărite cu el sau tatăl lui va vinde proprietatea la

încheierea celor şase săptămâni.

Cincisprezece minute mai târziu se ridică din nou, se duse la fereastră şi trase puţin de draperie să vadă afară. Era o zi senină, dar nu putea zări mausoleul din poziţia unde era.

Auzi paşi. Se întoarse şi-l văzu pe Faraday intrând şi făcând o scurtă plecăciune ca salut.

Marchizul se ridică.

— Ei bine, v-aţi decis?

Inima lui Colin bubuia, ştiind ce urma, dar îşi ţinu totuşi răsuflarea.

— Mă voi mai uita o dată şi la cealaltă proprietate, zise Faraday. Vă voi anunţa decizia mea în curând. Făcu o pauză şi spuse: Am înţeles că nu va fi disponibilă pentru şase săptămâni.

Marchizul îşi drese glasul.

— Foarte bine, Faraday. Sper că aceasta a fost ultima întârziere.

— Da, milord. Vreau doar să fiu sigur. Făcu o pauză şi continuă:

E un leagăn în camera copiilor.

— Voi lua eu şi leagănul, şi balansoarul, îl asigură Colin.

Tatăl său ridică din sprâncene.

Colin se surprinsese şi pe sine însuşi. Făcuse afirmaţia fără măcar să se gândească, dar acum i se părea că leagănul şi balansoarul aveau o logică. Erau o legătură tangibilă cu mama lui, şi singura pe care o va avea vreodată.

— Nu e nevoie să mă conduceţi, zise Faraday. Vă mulţumesc pentru răbdare.

După ce Faraday plecă, marchizul se încruntă.

— Ce naiba o să faci cu un leagăn şi un balansoar?

— Vreau să le păstrez pentru ziua când îmi voi întemeia o familie, răspunse el.

— Şi când va fi ziua aceea ilustră?

— Nu ştiu.

Dar nu va fi prea departe în timp. Altfel, va pierde totul.

— Se pare că nimeni nu e în stare să ia decizii azi, remarcă marchizul. Eu însă pot. Hai cu mine la locul de odihnă al mamei tale. N-am mai fost acolo de multă vreme.

*

Frunzele uscate foşneau sub cizmele lor. Se

înteţise vântul, care răvăşi părul rărit al tatălui său după ce amândoi îşi scoaseră pălăriile.

— Mama ta a fost o doamnă minunată şi pe pe dinafară, şi pe dinăuntru. M-am îndrăgostit nebuneşte de Elizabeth, şi am fost îngrozit, pentru că aveam un rival la mâna ei.

Colin îşi privi tatăl cu curiozitate.

— Ce s-a întâmplat?

— Am încercat cu flori, dulciuri şi poezii. A rămas neimpresionată până când într-o zi am găsit un pui de pisică. Când i-am făcut o vizită, m-am temut că pisoiul îi furase toată afecţiunea pe care ar fi putut-o avea faţă de mine. A râs când am recunoscut asta în faţa ei. A iubit teribil de mult pisoiul acela.

— Şi cum ai câştigat-o? întrebă Colin.

— I-am spus adevărul, zise el. Că nu puteam mânca sau dormi, că mă gândeam numai la ea tot timpul. Apoi i-am spus că n-aveam cuvinte frumoase, dar că o iubeam atât de mult că mă durea să mă gândesc c-aş putea-o pierde. Vocea tatălui său se frânse. Şi am pierdut-o oricum.

Colin îşi puse braţul pe umerii tatălui său.

— Îmi imaginez c-ai fost foarte fericit când v-aţi căsătorit.

— Oh, da. Într-o zi pisoiul a fugit cumva, şi m-

am gândit că nu voi reuşi niciodată s-o consolez. Nu mult după aceea, a descoperit că aştepta un copil… pe tine. Am fost atât de bucuroşi. Am crezut că o să înnebunesc în timp ce se chinuia să te aducă pe lume. Bunicul tău, Dumnezeu să-l odihnească, m-a făcut să beau mult prea mult coniac.

Colin zâmbi uşor.

— Mi-l amintesc bine pe bunicul.

— Nu m-am ales din asta decât cu o durere îngrozitoare de cap, dar când am reuşit în sfârşit s-o văd, am fost aşa de uşurat. Erai un bebeluş roşu, plângăcios, scofâlcit. Mi-a fost teamă să te iau în braţe, dar ea a insistat. A fost o perioadă foarte fericită. Ai fost un băieţel sănătos. Ea stătea în balansoarul acela în camera copiilor într-un petic de soare şi îţi cânta. Eu eram aşa de mândru de tine. Te duceam să te arăt arendaşilor, vicarului şi tuturor enoriaşilor. Elizabeth zicea că era stânjenitor.

Colin îşi privi tatăl uluit. Acesta era un aspect al lui pe care nu şi-l imaginase niciodată.

— Elizabeth a pierdut două sarcini după aceea şi sănătatea i s-a şubrezit. Ea mai voia un copil, dar mie mi-era frică şi am avut grijă să nu se întâmple. Ea însă era hotărâtă şi am râs amândoi după aceea că mă sedusese. Şase luni mai târziu, a murit în timp ce dădea naştere unei fetiţe atât de mici că oricum n-ar fi putut să se dezvolte.

Fetiţa a fost… îngropată împreună cu ea.

Colin îşi închise pentru o clipă ochii.

— Cred c-ai fost înnebunit de durere.

— Bunica ta murise cu un an înainte, dar bunicul tău a venit să ne ia de acolo pe amândoi. Îmi amintesc că ai plâns şi ai ţipat că vrei la mama. Mi s-a rupt inima.

— M-am rugat pentru un miracol care s-o facă să vină înapoi acasă, zise Colin.

Marchizul oftă.

— Viaţa continuă, fiule. Erai un băiat sănătos şi foarte curios. Am petrecut multă vreme împreună. Îmi stăteai în poală în timp ce-ţi citeam.

— Îmi amintesc, spuse Colin. *Povestea fetiţei cu doi pantofiori.*

— M-ai făcut să ţi-o citesc de nenumărate ori. Am fost tentat să-i dau foc, dar am păstrat-o pentru ziua când vei avea şi tu copii. Sper să te facă să citeşti şi tu cartea aceea de zeci de ori.

Colin râse.

— Când a venit vremea să te trimit la şcoală, n-am vrut să te las la Eton, dar am ştiut că trebuia. Doi ani mai târziu, l-am întâlnit pe tatăl lui Margaret. El făcea afaceri de tot felul şi avea bani cu nemiluita. Într-o zi, şiretul de el m-a lăsat să-i văd fiica. Mi s-au aprins călcâiele după ea

imediat. Oftă. M-am simţit vinovat că o iubeam pe Margaret. M-am simţit de parcă o trădam pe mama ta, dar tu erai la şcoală, iar eu am fost pierdut până am întâlnit-o pe ea.

Colin auzea limpede melancolia din vocea tatălui său.

— A fost o căsătorie aranjată, şi a fost foarte dificil pentru Margaret. Tatăl ei ştia că era bolnav şi voia s-o ştie în siguranţă. Pe vremea aceea era timidă şi se temea de moarte să trăiască în lumea noastră. Am jurat atunci că îi voi câştiga afecţiunea, dar după cum s-a întâmplat, a câştigat-o ea pe a mea. Marchizul îşi plecă încet capul. Te voi iubi până la sfârşitul timpului, Elizabeth.

Colin simţea că-i ard ochii. Se întoarse şi-şi scoase batista.

Marchizul îl bătu uşor pe umăr.

— E vremea să ne întoarcem.

Colin îşi privi tatăl.

— Îţi mulţumesc că mi-ai împărtăşit din amintirile despre mama. Îmi sunt de mare ajutor.

*

În acea după-amiază, Colin reuşi să scape de

excursia în grup şi o duse pe Angeline la grajduri, unde alese o iapă pentru ea.

— Nu vom merge decât la trap, zise el. Şeile acelea laterale sunt periculoase. Dacă stau să mă gândesc mai bine, de fapt, o să te iau pe şa în faţa mea, pe Aries.

— Ştii că pot sta foarte bine în şaua mea, spuse Angeline.

— Fă-mi pe plac. Tatăl tău m-ar ucide dacă ai cădea.

— Colin, nu.

— Ba da, fă cum îţi spun eu. Aries aşteaptă.

Aries pufni pe nări de parcă era de acord.

Băiatul de la grajd o ajută să urce, deşi ea continuă să protesteze.

— Taci, zise Colin. O să-ţi placă.

— Mă îndoiesc, răspunse ea.

Colin îndemnă calul să meargă de-a lungul cărării.

— Colin, de ce mai călărim dacă mergem în ritm de bunicuţă? Colin o sărută pe gât.

— Ţine-ţi ochii pe cărare, zise ea, sau ne vom prăbuşi amândoi.

— Nu voi lăsa să se întâmple asta. De aceea

mergem încet. Nu menţionă cât de plăcută era senzaţia fundului ei lipit de poala lui. Poţi să apreciezi peisajul mult mai bine la pas de plimbare.

— Dacă voiam să mă plimb, îmi foloseam picioarele, pufni ea. Colin râse.

— Relaxează-te.

— Ce altceva pot face?

— Aşa e mai bine.

Oh, Doamne, cât de plăcut era fundul ei moale.

— Ai o destinaţie în minte? întrebă ea.

— Nimic anume.

— Nu te cred, zise ea.

— Încă vreo câteva minute, spuse el.

În faţa lor, Colin văzu un loc sub unul dintre stejarii golaşi. Opri calul şi coborî din şa. Apoi se întinse către ea şi o ajută să alunece de pe cal pe lângă el.

— Ai făcut asta intenţionat, zise ea.

— Ce anume? întrebă el, luând pătura rulată.

— Dacă te gândeşti să-l ştergi pe Aries, îţi pierzi vremea. Probabil e supărat că l-ai forţat să meargă atât de încet.

Aries pufni din nou şi începu să pască.

Colin o luă de mână.

— Hai cu mine.

— Unde? întrebă ea pe un ton înţepat.

Lui Colin îi plăcea când era atât de năbădăioasă.

— Ai încredere în mine.

— Ha!

Colin întinse pătura pe pământ şi o trase jos pe pătură cu el.

— De ce bănuiesc că plănuieşti tu ceva?

— Pentru că eşti deşteaptă.

— Dac-aş fi deşteaptă, m-aş duce înapoi acasă pe jos.

— Nu fi aşa de rea, spuse el, întins pe o parte şi rezemat într-o mână. Relaxează-te.

Angeline se aşeză pe pătură şi-şi înfăşură braţele în jurul picioarelor.

— Ştiu la ce te gândeşti, murmură ea, dar nu se va întâmpla.

— Ce crezi că se va întâmpla?

— Vrei să mă săruţi.

— Mă vei lăsa?

Când Angeline nu-i răspunse imediat, speranţele lui sporiră.

— Tu vrei să mă săruţi?

— Ce vreau şi ce ar trebui să fac sunt două lucruri diferite, zise ea, privindu-l. Ce s-a întâmplat cu Faraday?

— Încearcă să se decidă între Sommerall şi cealaltă proprietate.

— Şi cum e acest Faraday? întrebă ea.

— E un gentleman. A întârziat destul de mult.

Îi spuse despre soţia lui Faraday.

— Ea a văzut casa?

— Se pare că nu. Tata crede că ea s-ar hotărî rapid fie la casa asta, fie la cealaltă, dar e clar că nu se simţea destul de bine să-l însoţească.

— Deci a fost o pierdere de timp, confuzionă ea.

— Nu. Tata m-a rugat să-l însoţesc la mausoleul mamei şi mi-a spus câte ceva despre ea.

După ce îi povesti şi ei, Angeline oftă.

— Ce e? întrebă el.

— Trebuie să fie minunat să fii atât de

îndrăgostit.

Părea melancolică. Angeline voia inimi şi flori, până la urmă. Colin presupunea că majoritatea femeilor sperau să aibă parte de dragoste şi de „au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi”. Ar fi cu mult mai uşor dacă n-ar fi vrut decât să-şi repare reputaţia şi să-şi vadă sora făcându-şi debutul în primăvară.

— Mă bucur că tatăl tău ţi-a spus despre relaţia lui cu mama ta. Erai atât de mic, dar acum ştii mai multe despre ea. Mă bucur c-ai aflat c-au fost fericiţi.

— Mă ajută, într-adevăr.

Apoi îi spuse şi cum se întâlnise tatăl lui cu Margaret.

— A fost bună pentru el. S-ar simţi singur fără ea şi fete, zise Angeline, scoţându-şi pălăria elegantă şi culcându-se pe pătură într-o parte, cu faţa către el. Ce vei face dacă domnul Faraday îşi face oferta peste şase săptămâni?

Cuvintele ei îl izbiră ca un pumn în burtă.

— N-am nimic de făcut, decât dacă tu te hotărăşti să mă faci un om serios înainte de asta.

Vorbise pe un ton glumeţ, dar era cu nervii întinşi.

— Mai avem trei săptămâni să luăm decizia

asta – mă rog, două săptămâni şi jumătate, presupun.

Nu mai avea mult timp. După ce-l întâlnise pe Faraday, ameninţarea pierderii Sommerall devenise mult prea reală. Ce putea face s-o convingă? Disperarea îl prinse în gheare. Trase adânc aer în piept şi se forţă să o întrebe:

— Ai îndoieli?

Angeline ridică dintr-un umăr, cum făcuse şi în prima seară când o văzuse la Deerfield.

— Presupun că e firesc să avem îndoieli în situaţia asta.

Având în vedere cât de sperioasă era, Colin se temea că se va hotărî să nu se mărite cu el, nici măcar ca să asigure debutul surorii ei. Şi dacă se întâmpla asta, va pierde Sommerall.

— Îţi place să locuieşti la Londra? îl întrebă ea.

— Presupun că da. Harry este mereu pe aproape pentru o trăsnaie.

Îşi aminti reacţia prietenului lui când o văzuse pe actriţă în apartamentul lui şi zâmbi.

— E ca un băieţel, pufni Angeline. Întotdeauna vrea să toarne alcool în bolul de punci.

— Nu-l lăsa pe Harry să te păcălească. Poate

că-i plac glumele, dar nimeni nu i se pune în cale şi reuşeşte apoi să scape nevătămat.

— Nu i-am văzut niciodată partea aceasta, zise ea.

— Puţini i-o văd, zâmbi Colin. Ţi-am spus că aproape s-a înecat anul trecut?

— Ce oribil! De ce zâmbeşti?

— Eram amândoi beţi după prea multe sticle golite la Vauxhall, şi Harry trebuia să-l plătească pe barcagiu ca să ne treacă pe celălalt mal. Punga mea era goală pentru că eu plătisem toată băutura, dar Harry descoperise că avea ceva în buzunare. Nu ştiu cum a reuşit, dar a căzut în Tamisa. Eu am sărit după el să-l salvez, şi apoi încă un bărbat a sărit să ne ajute. Aşa l-am întâlnit pe Bellingham.

Angeline râse.

— Ce groaznic.

— Amintiri frumoase, spuse el, zâmbind.

— Bărbaţii, zise ea, dându-şi ochii peste cap.

Colin zâmbi.

— M-am gândit eu că n-o să apreciezi povestea cum se cuvine.

Angeline îl privi cu o expresie concentrată.

— Ai avut un motiv anume să mă aduci aici?

— Da.

Colin se întinse spre ea şi o sărută uşor pe buze, şi apoi mai intens. Când Angeline îşi deschise buzele, Colin se înfierbântă şi îşi zise că măcar în privinţa asta erau mai mult decât compatibili, îi prinse obrazul în palmă şi pentru o clipă de nebunie se gândi s-o mintă şi să-i spună c-o iubeşte. Trase aer adânc în piept şi începu să formeze cuvintele, dar Angeline vorbi mai întâi:

— Nu vreau să merg, dar ar fi bine să ne întoarcem.

Se ridică în şezut şi-şi prinse la loc cu ace pălărioara. Colin o ajută să se ridice apoi în picioare. „Spune-i cuvintele. Minte-o. Fă-o să te creadă.” Respiraţia i se înteţise, dar nu putu să se forţeze să spună cuvintele.

— Colin, ce e?

Colin îi întâlni privirea şi vinovăţia îl cuprinse din nou.

— Nu e nimic, răspunse şi rulă pătura.

Apoi se urcă pe Aries şi o ajută să urce în şa în faţa lui. Îşi păstră privirea pe cărare, dar tot timpul fu perfect conştient de aroma ei, de funduleţul ei apetisant, de încrederea ei în el. Angeline merita mai mult de la el, şi nu era sigur cum s-o convingă să se mărite cu el. Avea nevoie să se pregătească mintal mai întâi. Acum nu era momentul potrivit, dar nu mai avea mult timp la

dispoziţie.

După ce-l lăsă pe Aries în grija unui lacheu, Colin îi oferi braţul şi o escortă pe alee. Ştia ce trebuia să facă, dar simţea că i se strânge pieptul. Ce naiba! Trebuia să fie o altă cale de a se asigura că se va mărita cu el, dar oricât îşi storcea creierii nu se putea gândi la nicio cale onorabilă.

Când intrară în Deerfield, Wycoff şi tatăl lui stăteau în hol în cizmele pline de noroi, ca de obicei. Marchizul se încrunta la Bianca şi Bernadette.

Colin observă urme de lacrimi pe feţele surorilor lui şi câinele ce stătea lângă ele cu limba atârnându-i din gură.

— Să înţeleg că s-a întâmplat ceva rău.

Bernadette se smiorcăi.

— Tăticul vrea să-l dea pe Hercules la un arendaş.

— Hercules n-a vrut să aibă un accident la toaletă, zise Bianca, ştergându-şi ochii cu o batistă. E încă un căţeluş.

— Până acum a distrus o pereche de cizme, mai multe picioare de masă, şi pe deasupra mai trage şi vânturi, vorbi marchizul cu asprime.

Colin izbucni în râs. Angeline îşi duse rapid o mână peste gură, dar umerii i se scuturau.

Margaret coborî scările în grabă.

— Ce e circul ăsta?

— Tăticul vrea să-l facă pe bietul Hercules orfan, se jeli Bianca.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu, zise marchizul. Regret ziua când nenorocitul acela de câine a intrat în casa noastră. E de-ajuns. Margaret, ştiu că eşti de partea fetelor în legătură cu potaia, dar face pagube şi e grosolan.

— Lord Chadwick, interveni Angeline. Hercules e un câine deştept. Fetele l-au învăţat deja cum să dea lăbuţa. Nu este nevoie decât să fie dresat cum trebuie. Le voi ajuta cu bucurie să facă asta.

— Ştii să dresezi câini? întrebă Colin.

Angeline încuviinţă.

— Am avut un câine, dar a murit înainte să plecăm la Paris.

Colin întâlni privirea tatălui său şi apoi se uită la surorile lui.

— Dacă vreţi să-l ţineţi pe Hercules, ar trebui să-i demonstraţi tatei că-l veţi învăţa cum să se poarte.

— Trebuie să fiţi consecvente, zise Angeline. Când se poartă bine, recompensaţi-l. Aşa va învăţa.

— Tăticule, ne mai dai o şansă cu Hercules? întrebă Bianca. Îţi promitem să-l dresăm.

— Nu ştiu, răspunse marchizul.

Margaret se duse la soţul ei şi-l mângâie pe mână.

— Poate vom reuşi să te dresăm pe tine să-ţi scoţi cizmele pline de noroi înainte să intri în casă.

Colin împărtăşi un zâmbet cu Angeline, apoi se întoarse către surorile lui.

— Aţi putea să-i mulţumiţi lui Angeline, zise el.

Cele două fete îşi puseră braţele în jurul ei.

— Mulţumesc, rostiră amândouă în cor.

Marchizul se aşeză pe o bancă în holul mare şi îşi scoase cizmele pline de noroi. Podeaua de marmură era foarte murdară, ceea ce o făcu pe Margaret să-şi ridice mâinile în aer ca şi cum ar fi implorat o putere superioară.

— Mă dau bătută.

*

Seara târziu în pat, marchizul oftă.

— Întotdeauna ai reuşit să mă faci un om foarte fericit, Margaret.

— Eşti un bărbat plin de pofte, spuse ea râzând.

Marchizul îşi sărută soţia cu tandreţe.

— Te iubesc, draga mea.

— Şi eu pe tine, zise ea şi oftă. Ce părere ai de Colin şi de Angeline?

— Ce vrei să spui? Nu s-au omorât unul pe celălalt. Suntem scutiţi de violenţă, chicoti el.

— Chadwick, ştii foarte bine la ce mă refer. A luat-o pe calul lui ca să se asigure că nu păţeşte nimic. Mi se pare un gest foarte cavaleresc.

— Pentru o femeie măritată, eşti remarcabil de naivă, draga mea.

— Ce vrei să spui? întrebă ea.

— Cavalerismul n-a avut nimic de-a face cu gestul lui. Fără îndoială fiul meu a savurat apropierea de frumoasa Angeline.

— Am văzut cum se uită la ea când crede că nimeni nu-l observă, zise Margaret.

— E bărbat, Margaret. Pune o frumuseţe voluptuoasă în faţa unui bărbat, şi se va uita.

— Chadwick, ar fi bine să nu te apuci să te uiţi la alte femei sau vei dormi într-una din

camerele de oaspeţi.

— Dar n-am niciun motiv să mă uit altundeva când am o soţie frumoasă şi voluptuoasă chiar aici lângă mine.

— Bun răspuns, oftă iar Margaret. Fetele sunt aşa de încântate de debutul lor din primăvara viitoare. Numai despre asta vorbesc. Chiar şi scumpa de Penny e entuziasmată.

— Mă tem că societatea nu e pregătită pentru gemenele noastre. Fără îndoială vor crea prăpăd oriunde vor merge, aşa cum au obiceiul.

— Fii serios, dragă. Sunt îngrijorată că eforturile noastre de a o ajuta pe Angeline nu vor avea succes.

— Nu i-ai spus nimic ducesei, nu-i aşa?

— Nu, dragă, n-aş îndrăzni să-i spun aşa ceva. Dacă nu va funcţiona, va fi foarte greu atât pentru fetele noastre, cât şi pentru Penny. Ştiu că Angeline e foarte îngrijorată pentru sora ei.

— Margaret, trebuie să lăsăm asta pe seama lui Angeline şi a fiului meu. Dacă e sortit să fie, va fi.

Margaret pufni deloc elegant.

— Ar fi trebuit să ştiu că n-are rost să mă consult cu tine. Crezi că voi lăsa asta pe seama providenţei?

— Draga mea, eşti hotărâtă să faci pe peţitoarea, dar eu bănuiesc că Lady Angeline e mult prea practică să se îndrăgostească de fiul nostru libertin. Orice femeie cu puţină minte l-ar evita.

— Chadwick, e fiul nostru. Ar trebui să-ţi fie ruşine.

— Îmi e, Margaret. Mi-e ruşine că nu l-am îndreptat cu ani de zile în urmă. Ştiu că aş fi putut s-o fac dacă i-aş fi retras fondurile, dar n-am făcut-o. Ceva trebuie făcut. Mă ocup eu de asta.

— Chadwick, te rog, fii bun cu el. E singurul nostru fiu.

Marchizul îi cuprinse obrazul în palmă.

— De asta te iubesc eu, Margaret. Tu iei apărarea tuturor, inclusiv a desfrânatului nostru fiu.

— Sub faţada asta de libertin, este un om bun. Nu are nevoie decât de o femeie bună ca să-l ajute s-o vadă şi el.

— Eşti remarcabil de naivă, Margaret, dar te iubesc pentru asta, şi acum mă vei lăsa să te iubesc din nou?

Îşi deschise braţele pentru el, aşa cum făcuse şi în prima noapte a căsătoriei lor, şi marchizul ştiu că fusese binecuvântat de două ori.

Capitolul 10

A doua zi dimineaţă, Angeline şi gemenele veniră la masă când toţi ceilalţi erau deja aşezaţi pentru micul dejun.

— Plănuim să-l învăţăm pe Hercules să se aşeze, îl informă Bianca pe marchiz.

— Ai fi crezut că acesta e un lucru firesc, zise marchizul.

Angeline zâmbi către Colin şi apoi se adresă marchizului:

— Hercules învaţă să se aşeze după ce primeşte o poruncă verbală. S-a descurcat foarte bine.

— Îi plac cadourile pe care le primeşte când ascultă, explică Bernadette.

— Ăsta e un progres, remarcă Margaret. Îţi mulţumesc, Angeline. Ştiu că şi fetele îţi sunt recunoscătoare.

Marchizul pufni de după ziar.

Ames aduse o scrisoare sigilată pe o tavă de argint pentru marchiz.

— E marcată urgent, zise Ames.

Colin îşi termină masa şi luă o nouă ceaşcă de ceai.

Marchizul deschise scrisoarea şi se încruntă.

— Ce naiba are omul ăsta? exclamă el.

— Chadwick, zise Margaret. Nu ţipăm la masă.

— O să ţip dacă am chef. Nebunul ăsta de Faraday probabil stă toată ziua să se hotărască dacă să meargă să se ca…

Ducesa scoase un icnet de şoc.

— Tată, îl mustră Colin. Sunt doamne prezente, inclusiv surorile mele foarte impresionabile.

După ochii sclipitori plini de veselie ai gemenelor, Colin îşi dădu seama că adăugaseră nişte cuvinte pline de culoare vocabularului lor, probabil de la băieţii de grajd când luaseră lecţiile de călărie.

— Nu pot să cred, zise marchizul. Acum vrea să-şi aducă şi soţia să se uite la casă. De câte ori trebuie s-o vadă? M-am plictisit de toată prostia

asta. Colin, du-te tu să te întâlneşti cu el. Eu probabil sunt în stare să-i spun ceva excesiv de nepoliticos sau să-i trag un şut în…

— Chadwick, spuse Margaret pe un ton şocat. Uiţi de tine.

— Îmi cer scuze, bombăni el.

— Dacă doamna Faraday vede casa şi îi place, poate că ea va lua o decizie mai rapidă, adăugă Margaret. Lady Angeline, ai foarte multe cunoştinţe despre design şi arhitectură, poate ai putea să vorbeşti cu doamna Faraday.

Colin îşi puse ceaşca de ceai pe masă încet. Ezită un moment, ştiind că ce intenţiona să facă nu-l onora, dar nu putea lăsa să treacă această oportunitate.

— Wycoff, zise Colin. Dacă eşti de acord, cred că ar putea fi de folos ca Angeline să vină şi ea. Ea ar putea răspunde la orice întrebare a doamnei Faraday.

Marchizul se adresă prietenului său.

— Celălalt cuplu va fi şi el acolo, aşa că nu se pune problema de ceva necuviincios. Ţi-aş fi recunoscător dacă ai permite asta. Fiica ta probabil ştie mai multe despre casă decât oricare dintre noi.

— Pot să garantez pentru asta, întări Colin.

— Îi voi permite, zise Wycoff, cu condiţia să vă întoarceţi de îndată ce afacerea s-a încheiat. Nu vreau să existe nici cea mai mică aluzie de necuviinţă.

Colin se forţă să-i întâlnească privirea lui Wycoff. Îşi spuse că va reuşi s-o convingă pe Angeline să accepte căsătoria prin mijloace onorabile. Cu siguranţă se gândise şi ea serios la o căsătorie de convenienţă, dar nu-i dăduse încă un răspuns definitiv. Poate că azi o va putea convinge să facă logodna oficială.

Margaret se ridică şi sună din clopoţel.

— Îi voi spune bucătăresei să pregătească un coş, în caz că cercetarea casei durează mai mult timp decât ne aşteptăm. Mă gândesc că domnul şi doamna Faraday ar putea dori să vadă şi domeniul din jurul casei.

— Mulţumesc, Margaret, zise Angeline. Eşti foarte drăguţă.

— Ar fi bine să te îmbraci cu ceva călduros şi să vă luaţi şi o umbrelă, adăugă Margaret. Norii sunt destul de cenuşii, şi suflă vântul. Nu vreau să răciţi.

— Nu cred că suntem în pericol de asta, o linişti Angeline. Oricum, un pic de ploaie n-o să ne facă niciun rău.

— Putem să venim şi noi? întrebă Bianca.

— Absolut nu, zise Colin.

— Colin, te rugăm, insistă Bianca.

— Răspunsul este nu, concluzionă Colin. Nu aţi face decât să încurcaţi.

— Margaret, spuse marchizul. Ştii cumva preţul pentru fete de cincisprezece ani fără maniere? Cred că am putea face nişte bani în plus dacă le vindem pe gemene familiei Faraday împreună cu casa. Valoarea lor a crescut un pic de când au început să vorbească în engleza regelui în loc de o păsărească proprie.

— Aici e coşul, îi spuse Margaret lui Angeline. Sper că nu vă va ploua prea tare în excursia asta.

— Ar trebui să plecăm, zise Colin. Nu vreau să întârziem.

Marchizul îşi ridică privirea din ziar.

— Eu nu m-aş grăbi dacă aş fi în locul tău. Faraday probabil vă va lăsa să-l aşteptaţi o vreme.

*

Trăsura tocmai ieşise de pe alee când ploaia începu să cadă cu nădejde. Angeline stătea lângă Colin şi se uita afară pe geam.

— Sper că domnul şi doamna Faraday nu se

vor hotărî să nu mai vină din cauza ploii, spuse ea.

— Eu am mari speranţe că nu vor apărea, murmură Colin.

— Oh, îmi pare rău, Colin. Am vorbit fără să mă gândesc.

„Să nu-ţi pară rău pentru mine.”

— Probabil îi e frică să o scoată în ploaie.

— Păi, e umed şi rece, zise Angeline. Ai spus că e într-o condiţie delicată.

— O să vedem ce se întâmplă.

Dacă Angeline se temea de ideea de a se mărita cu el, nu va avea de ales decât să ia măsuri drastice. Va trebui să facă să pară că se lăsaseră purtaţi de pasiune. Doamne, nu făcuse niciodată aşa ceva în viaţa lui. Nici măcar nu se gândise la asta.

— Sunt surprinsă că ai acceptat să te întâlneşti cu Faraday, remarcă ea. Nu ai nimic de câştigat şi totul de pierdut din vânzarea asta.

— Aşa crezi?

„Eu mă rog ca doamna Faraday să urască Sommerall, pentru că gândul să te seduc mă ucide.”

— Ce plănuieşti? întrebă ea. Pot să văd că ai ceva în minte.

— Mă gândeam că aş putea să-i atrag atenţia la toate reparaţiile ce trebuie făcute ca să fie într-o stare acceptabilă pentru locuit.

Angeline se uită fix la el.

— Nu poţi vorbi serios.

Colin îşi scoase pălăria şi o aşeză lângă el.

— Gândul mi-a trecut prin minte.

„E preferabil faţă de ce plănuiesc pentru tine.”

— Faraday are destule îndoieli dacă se întoarce pentru a treia oară, zise ea. Cred că îndoielile lui sunt în favoarea ta.

— Trebuie să fie foarte interesat, ori nu s-ar obosi să-şi aducă şi soţia. Drept să spun, încerc să mă gândesc la metode de a-l descuraja.

— Ştii că eu sprijin pretenţia ta la proprietate, dar n-ar trebui să-l descurajezi, zise ea.

— Chiar şi dacă asta înseamnă că pierd Sommerall şi că nişte străini tropăie peste locul de odihnă veşnică a mamei mele?

— Îţi înţeleg sentimentele, spuse ea. Dar nu te-ai simţi bine dacă ai face asta.

„N-ai idee ce-aş fi în stare să fac să păstrez Sommerall.”

— Adevărul e că de fapt casa are nevoie de

lucrări – foarte multe lucrări, după cum bine ştii.

Angeline îşi puse mâna înmănuşată peste a lui.

— Colin, mă surprinzi. Cinstea e cea mai bună politică.

Colin îşi îngustă ochii.

— Vrei să spui că tu nu ţi-ai folosi farmecele să obţii ceva ce vrei foarte mult?

— Nu pe seama altcuiva.

Simţi că i se înfierbântă sângele. Îl enervase. Angeline ştia că era un libertin. De ce era atât de prostuţă să aibă încredere în el?

— Te poţi imagina folosindu-ţi farmecele de dragul altcuiva? Al surorii tale, poate?

Angeline roşi auzindu-l.

— Cum îndrăzneşti să spui aşa ceva? Ştii cât de îngrijorată sunt pentru sora mea.

— Aşa că regulile sunt diferite pentru tine?

— Opreşte trăsura în secunda asta, se răsti ea.

— Angeline, îmi cer scuze…

— Opreşte trăsura. Du-mă înapoi la Deerfield.

Stricase lucrurile acum.

— Angeline, calmează-te.

— Nu. Cum poţi fi atât de crud?

„N-are idee cât de crud am intenţia să fiu.”

— Ştii cât de mult mă îngrijorez pentru Penny.

O prinse de mâini.

— Ascultă. Mi-a scăpat şi a fost o scăpare urâtă din partea mea. Tot ce am să-ţi ofer e o scuză jalnică.

— Eşti îngrijorat că vei pierde Sommerall, zise ea. Trebuie să fii supărat. Îşi scoase boneta şi îşi aşeză capul pe umărul lui. Te înţeleg, continuă ea, trăgând întretăiat aer în piept. Ar fi trebuit să fiu mai înţelegătoare şi mai plină de compasiune.

— Te rog, iartă-mă.

Se simţea nefericit din cauza necinstei lui şi era tentat să recunoască, dar dacă recunoştea, ar porni o serie de evenimente care ar răni-o şi pe ea, şi prietenia dintre familiile lor.

— Ştiu cât de mult înseamnă Sommerall pentru tine.

„Sunt un nemernic egoist, dar îţi jur că mă voi revanşa.”

— Nu e greşit să vrei să păstrezi casa şi pentru mormântul mamei tale. Casa are nevoie de

lucrări. Sunt urme pe pereţi, covoarele trebuie înlocuite şi mobilierul e demodat. Nu trebuie să exagerezi problemele, dar nici nu eşti obligat să-i subliniezi avantajele.

Colin strânse din dinţi. „Nu te merit."

— Bănuiesc că cearta noastră a fost fără rost, spuse Colin. Cel mai probabil domnul şi doamna Faraday nici nu vor apărea.

*

În timp ce trăsura mergea înainte, Angeline se trezi sperând că avea dreptate în legătură cu cei doi Faraday, pentru că acum avea îndoieli în legătură cu logodna lor de probă. Voia să accepte imediat oferta lui legată de căsătoria de convenienţă, pentru că era şansa de a-şi repara reputaţia. În primul rând, era un cadou pe care voia să-l ofere surioarei ei dragi, şi pentru asta era dispusă să-şi folosească farmecele şi chiar să se mărite ca să se asigure că Penny îşi făcea debutul în Londra primăvara viitoare. Dar nu era cinstit faţă de Colin. Niciunul dintre motivele ei nu avea legătură cu el, şi asta nu era deloc onorabil.

*

Un tunet bubui prelung. Colin ţinu umbrela în timp ce alergau către uşă. Din cauza umezelii era destul de rece, şi Angeline era bucuroasă că-şi luase pelerina călduroasă. Colin descuie uşa şi o pofti înăuntru. Îşi agăţară pelerinele umezite la uscat şi îşi puseră mănuşile pe masa de marmură din hol.

— Mă duc să duc coşul în salonul de dimineaţă, o anunţă Colin.

— Mulţumesc, zise ea.

Oglinda aurită din foaier, podelele de marmură şi balustradele scărilor sclipeau. Îşi dădu seama că făcuse o greşeală că o pusese pe Agnes să cureţe şi să lustruiască totul până când sclipea.

Îşi dădu jos boneta şi vinovăţia îi strânse inima. Fusese o prostie din partea ei să se certe cu el mai devreme, când şi ea ura gândul că Sommerall ar putea fi pierdut. Era tot ce mai avea de la mama lui, în afară de leagăn şi de balansoar.

Colin traversă holul cu paşi mari.

— Am putea să mergem în salon. Îmi închipui că vom avea mult de aşteptat, sugeră el.

— Cât de mult crezi că va fi până vor veni? întrebă ea în timp ce Colin o însoţea în sus pe scări.

— Data trecută a întârziat o oră, deşi, ca să fiu sincer, a fost pentru că era îngrijorat pentru soţia lui.

Tocmai ajunseseră la etaj când auziră bătaia la uşă. Angeline îi întâlni privirea.

— Au sosit la timp. Crezi că doamna Faraday a insistat să fie punctuali?

— Probabil, zise el.

— Să mergem să-i întâmpinăm?

— Da, desigur. Vom face şi exerciţiu fizic urcând şi coborând scările. Se aplecă. Îţi mulţumesc că ai venit cu mine şi îmi pare rău că ne-am certat.

— Şi eu, şopti.

Tulburarea ei creştea cu fiecare zi. Nu mai putea să se mintă singură. Avea deja sentimente pentru Colin, chiar foarte puternice. Ştia că merita o soţie care să nu aibă o reputaţie pătată şi asta o îngrijora. Era un lucru să plănuiască o căsătorie de convenienţă, dar era cu totul altceva când erau implicate şi sentimente. Era la o răscruce şi nu ştia ce să facă. Dar trebuia să se gândească la sentimentele lui Colin acum, mai degrabă decât la ale ei.

Deşi nu era prima vizită a domnului Faraday, Angeline se gândi că nu va fi uşor pentru Colin să privească nişte străini plimbându-se prin casa lui –

sau mai degrabă casa tatălui său. Şi totuşi, suporta asta mai bine decât ar fi făcut-o ea.

Când Colin deschise uşa, făcu o plecăciune şi îi salută pe cei doi. Doamna era mult mai scundă decât soţul ei şi sarcina era foarte înaintată. Îşi puse mâinile pe burtă în timp ce se uita prin foaier.

— Ce frumos, zise ea.

— Lady Angeline, dă-mi voie să ţi-i prezint pe domnul şi doamna Faraday, spuse Colin.

Doamna Faraday zâmbi în timp ce-o urma pe Angeline în holul mare.

— Cât timp aţi locuit aici împreună cu soţul dumneavoastră?

— Nu e soţul meu, zise Angeline.

Doamna Faraday făcu ochii mari.

— Oh, înţeleg, zise ea, strângând din buze şi privind-o pe Angeline cu sprâncenele ridicate. Ei bine, sunteţi foarte directă în legătură cu situaţia în care vă găsiţi.

Colin se încruntă şi-şi ridică mâinile cu palmele în sus din locul unde era, în spatele domnului Faraday, ca şi cum ar fi vrut să întrebe ce se întâmplase.

Angeline îşi muşcă buza ca să nu râdă. Se pare că doamna Faraday presupunea că Angeline

trăia în păcat cu Colin.

— Lord Ravenshire este un vechi prieten de familie, explică Angeline. I-am făcut recomandări pentru Sommerall.

Sprâncenele doamnei Faraday se ridicară şi mai mult.

— Fără îndoială este, ăă, recunoscător.

Îşi scutură evantaiul, prinse braţul soţului ei şi-i şopti ceva. Când acesta se întoarse să se uite la Angeline, doamna Faraday îl plesni cu evantaiul.

Probabil că femeia credea că Angeline minţise în legătură cu titlul ei.

— Dacă doriţi, puteţi urca împreună cu soţul dumneavoastră la etaj să vă uitaţi la camere, zise Angeline. Ne putem întâlni în salon când aţi terminat.

Doamna Faraday practic îl târî pe soţul ei în sus pe scări. Colin o conduse pe Angeline în salon.

— Ce-a fost asta? murmură el.

— Se pare că doamna Faraday crede că sunt amanta ta şi că mă prefac doar că sunt Lady Angeline.

— Nu se poate, zise el, râzând.

Angeline încuviinţă din cap.

— De îndată ce i-am explicat că nu eşti soţul meu, am văzut la ea şi şoc, şi încântare.

Umerii lui Colin se zgâlţâiau de râs. Apoi se duse la fereastră şi trase draperiile.

— Nu-i de mirare că e aşa de întuneric aici. Norii sunt şi mai întunecaţi acum.

Se auzi un tunet prelung. Angeline i se alătură la fereastră, privind ca în transă fulgerul ce brăzda strălucitor cerul.

— Oh! exclamă ea. Fulgeră teribil.

— Sper că nu ne aşteaptă o furtună.

Când Angeline tremură, Colin o prinse de cot.

— Hai să ne întoarcem pe canapea. Va trece în curând.

Orologiul bătu jumătatea de oră când se auziră voci în faţa salonului.

Colin şi Angeline se ridicară.

— Doamna Faraday ar vrea să se uite la salon, zise domnul Faraday.

— Sunteţi bine-veniţi să cercetaţi încăperea. Dacă aveţi vreo întrebare, vom fi bucuroşi să vă răspundem cât de bine putem, zise Colin.

După cum se dovedi, doamna Faraday avea o serie de întrebări în legătură cu salonul. Păru puţin iritată de urmele de pe pereţi unde fuseseră

pe vremuri agăţate tablouri.

— Ar fi fost mai bine ca tablourile să fie lăsate ca să acopere urmele.

— Portretele de familie au fost duse la o altă proprietate, spuse Colin.

— Înţeleg, grăi ea, plimbându-se în jur. Mobilierul şi lambriurile de pe pereţi sunt foarte demodate.

— În casă nu a locuit nimeni multă vreme, spuse Colin.

— E drept că sunt foarte multe de făcut, zise doamna Faraday şi-şi puse iar mâna pe pântecul rotund. Cum o să găsesc timp pentru asta? În curând voi avea de lucru până peste cap.

— Asta trebuie într-adevăr luat în considerare, spuse Angeline.

Personal, se gândea că femeia era teribil de cusurgioaică. Numeroasele plângeri ale doamnei Faraday despre chestiuni minore o călcau pe nervi, dar îşi menţinu atitudinea binevoitoare.

Doamna Faraday examină tavanul şi întrebă:

— Este o reproducere?

Angeline schimbă un zâmbet cu Colin.

— Este originalul, o asigură Colin.

— Sunteţi sigur? întrebă doamna Faraday.

— Este în familie de mulţi ani, zise Colin.

— Unde sunt covoarele? dori să ştie doamna Faraday.

— S-au decolorat, răspunse Angeline.

— Presupun că pot fi înlocuite, dar asta e o cheltuială în plus, domnule Faraday, zise doamna.

— Într-adevăr, aşa e, doamnă Faraday, aprobă soţul ei.

— Ador camera copiilor, spuse ea, luându-şi soţul de braţ, dar înţeleg că doriţi să păstraţi leagănul şi balansoarul, Lord Ravenshire.

— Da, aşa e, zise Colin.

— Sunt multe lucruri plăcute aici, domnule Faraday, adăugă soţia lui. Dar simt că mai trebuie să mă uit încă o dată la cealaltă casă. Proprietatea asta are un preţ mai mare. Sunt unele dezavantaje, dar le vom lua pe toate în considerare.

Angeline îşi muşcă buza. Serios, încercările evidente ale femeii de a coborî preţul erau strigătoare la cer.

— E o decizie atât de dificilă, se plânse doamna Faraday. Mie nimic nu-mi convine niciodată.

Colin îşi drese glasul.

— Domnule Faraday, aveţi întrebări?

— Nu, milord. Îl voi contacta pe stimatul dumneavoastră tată într-o săptămână. Până atunci ar trebui să luăm o decizie, numai dacă nu cumva ne hotărâm să mai aruncăm o privire la casă, adică, chicoti domnul Faraday.

— Vino, domnule Faraday, îl chemă soţia lui. Mă gândesc să mergem să vizităm şi cealaltă casă încă o dată, zise ea, apoi făcu o pauză. Suntem serioşi în legătură cu proprietatea. E amplasată foarte convenabil, pentru că avem rude care locuiesc în zonă.

— Înţeleg, spuse Colin, pe un ton neutru.

Colin şi Angeline îi conduseră la parter.

Când Colin deschise uşa, ploua şi mai tare.

— Aveţi grijă pe scări, rosti el, când domnul şi doamna Faraday coborâră grăbiţi spre trăsura lor.

Un trăsnet o făcu pe Angeline să tresară. Colin închise uşa şi se uită la ea.

— Nu-i de mirare că tata e exasperat.

— Nu pot să cred că doamna Faraday a întrebat dacă eşti sigur că tavanul pictat e original.

Amândoi râseră.

— Tatăl tău n-ar trebui să-i mai facă pe plac

lui Faraday. Omul ăsta n-are şira spinării, şi nevasta lui e destul de vulgară. Îţi poţi imagina cât de des ar veni domnul şi doamna Faraday în vizită la Deerfield?

— Asta ar fi cu siguranţă un motiv să nu le vândă, conchise el.

— Poate că tatăl tău îţi va da ţie proprietatea acum, zise ea. Sunt sigură că i-ar face plăcere să fii aproape.

— Ţi-e foame? Am putea să mâncăm acum de prânz, din moment ce avem coşul, sugeră el. Putem pleca după aceea.

Angeline observă că nu răspunsese la afirmaţia ei de a locui la Sommerall şi era evident că nu voia să discute despre asta.

Când ajunseră în salonul de dimineaţă, Colin aprinse lumânările de pe un sfeşnic mare, căci era deja întuneric.

Angeline servi pui, şuncă, pâine proaspătă, brânză şi biscuiţi. Colin găsi o sticlă de vin roşu şi îl băură împreună cu mâncarea. După aceea, Angeline oftă.

— N-am mâncat nici măcar un sfert din mâncare.

— Nu va păţi nimic până ne întoarcem, spuse el.

— Salonul este foarte confortabil. Ai vreo amintire despre camera asta?

— Nu, am amintiri foarte vagi numai despre camera copiilor, zise el.

Un nou trăsnet zgomotos o făcu pe Angeline să tresară. Colin deschise obloanele. Fulgerele iluminară cerul, şi Colin se uită cu atenţie prin geamul vălurit.

— Uite trăsura. John o duce în grajdul vechi.

— Oh, zise Angeline, ducându-se lângă el. Mă bucur că John şi caii au unde să se adăpostească.

Se auzi din nou tunetul şi un nou fulger brăzdă cerul. Angeline îşi frecă braţele.

— Fulgerele întotdeauna m-au speriat puţin, zise ea.

— E periculos să fii afară în timpul unei furtuni cu fulgere.

Vântul bătea în rafale şi ploaia cădea în şuvoaie.

În câteva minute se auzi ceva izbind acoperişul. Colin şterse cu un şervet aburii de pe geam.

— E grindină.

— Ce furtună groaznică.

— Va trebui pur şi simplu să aşteptăm, spuse

Colin. Vrei să mergem în salonul principal? Voi aprinde focul şi putem să mai bem un pahar de vin în timp ce aşteptăm.

Angeline îşi freca încă braţele reci.

— Ce bine ar fi fost să-mi fi adus un şal.

— O să iau o pătură de pe unul din paturi şi o să ţi-o aduc, şi apoi o să fac un foc bun.

— Foarte bine.

Se părea că nu vor putea pleca până când ploaia şi grindina nu vor trece. Spera că furtuna se va opri cât de curând.

Colin aduse sticla de vin şi Angeline, paharele. Aşeză sticla pe masa laterală.

— Nu voi lipsi decât o clipă, o asigură el.

Se auzeau în continuare tunetele, ploaia şi grindina ce băteau în acoperiş. Angeline se duse la fereastră şi trase iar draperia la o parte. Ploua atât de tare că nu se vedea nimic prin geam în afara stropilor de ploaie. Se auziră paşi şi fu uşurată să-l vadă pe Colin.

— M-am uitat pe fereastră. Bate ploaia în acoperiş.

— Grindina se aude.

Colin veni în spatele ei şi-i înfăşură o pătură pe umeri. Era atât de aproape că Angeline simţi

mirosul de santal ce-l învăluia.

— Este mai bine acum? zise el, şi respiraţia lui caldă îi gâdilă gâtul.

— Da, mulţumesc.

Mâinile lui zăboviră o clipă; Angeline era foarte conştientă de el. Pentru o clipă, se simţi preţuită, de parcă era soţul ei şi ea era soţia lui, dar o făcu să se întristeze puţin gândul că poate niciodată nu va mai cunoaşte un asemenea gest simplu, mângâietor.

— M-am uitat pe geam din dormitorul principal, zise Colin, cu mintea clar la furtună. Apa s-a adunat deja în băltoace afară. Am trecut prin dormitoare şi n-am văzut nicio scurgere de la geamuri.

— Asta este o veste bună. Mă bucur că am sosit înainte să înceapă furtuna.

— Eu mă bucur că doamna şi domnul Faraday au plecat înainte să se înrăutăţească furtuna. Altfel am fi acum blocaţi în compania lor.

— Ferească Dumnezeu, spuse ea, râzând. Mă întreb cât de mult va ţine furtuna.

— În cele din urmă ploaia se va domoli. S-ar putea să trebuiască să aşteptăm câteva ore până se mai usucă puţin drumul, dar vom supravieţui.

— Într-adevăr.

Angeline traversă camera, îşi dădu jos pantofii şi îşi îndoi picioarele sub ea pe canapea.

Colin stătea cu mâinile în şolduri.

— Pari să stai foarte confortabil.

— Nu e o atitudine de lady, dar mă îndoiesc că-ţi pasă.

— Sunt şocat, zise el, încleştându-şi mâna la piept.

— Mai bea un pahar de vin. O să-ţi treacă.

— Dar mie nimic nu-mi convine niciodată, adăugă el.

Amândoi râseră.

— Cerule! zise Angeline. Pur şi simplu nu poţi să-i laşi să cumpere Sommerall.

Colin deveni brusc serios.

— N-am niciun cuvânt de spus.

Părea să fi uitat că se putea însura cu ea ca să-l împiedice pe tatăl lui să vândă. Poate că regreta faptul că abordase subiectul căsătoriei cu ea, dar nu avea curajul să-i spună.

— Voi rezolva această problemă curând, spuse.

— Eşti îngrijorat? întrebă ea.

— Totul se va rezolva, într-un fel sau altul.

Era genul acela de afirmaţii menite să aline temerile, dar rareori reuşea. Angeline nu se simţea deloc încurajată. Bănuia că avea îndoieli dacă să se însoare cu o femeie cu un trecut ca al ei. Deşi îi vorbise foarte deschis despre ce ar avea de îndurat dacă se însura cu ea, el era un gentleman şi era improbabil să-i spună dacă era tulburat. Acum era ocazia perfectă să discute problemele, dar Angeline amână. Ultima ceartă o sleise de puteri ca şi cum ar fi pierdut sânge.

Colin aşeză sfeşnicul pe poliţa şemineului, unde era cutia cu iască pentru a aprinde focul.

— Ţi-am promis un foc bun.

După ce reuşi să producă o scânteie, îşi scoase haina, se ghemui în faţa vetrei şi folosi foalele. Focul se aprinse şi flăcările trosniră.

Cămaşa lui de pânză stătea întinsă pe spinarea lui în timp ce lucra. Când se ridică şi luă vătraiul, Angeline îşi permise să-i studieze picioarele lungi şi musculoase. Îşi aminti cum îi văzuse pieptul de sub cămaşă şi braţele din ziua când mânuise securea. Din ce ştia despre reputaţia lui, nu se aşteptase să-l vadă într-o formă fizică atât de bună, dar evident Colin era un bărbat căruia îi plăcea scrima.

Colin puse vătraiul la o parte şi umplu iar paharele de vin. I se alătură pe canapea,

aşezându-se aproape de ea şi-i întinse unul din pahare.

Angeline sorbi şi Colin zâmbi.

— Ai buzele roşii de la vin.

— Şi tu, zise ea.

— Ţi-e suficient de cald?

Avea vocea joasă şi puţin răguşită.

Angeline încuviinţă şi se trezi fără suflare când se uită la buzele lui.

Braţul lui era întins de-a lungul spătarului canapelei, şi mâna lui era la doar câţiva centimetri de umărul ei. Simţea cum creşte tensiunea în ea. Îşi dădu seama că era puţin ameţită de băutură şi puse paharul deoparte. Se duse din nou la fereastră şi împinse draperia la o parte, dar geamul vălurit combinat cu ploaia ce cădea fără încetare făcea să fie imposibil să vadă ceva.

— Angeline, n-ai astâmpăr.

Se uită la el peste umăr.

— Sunt îngrijorată. E foarte rău afară.

— Noi suntem în siguranţă aici. Avem mâncare şi băutură. Este o cutie de ceai în coş şi un urcior cu apă. Îmi imaginez că este şi un ibric în bucătărie pe care l-am putea folosi. S-ar putea să mai fie câteva ore bune până trece ploaia, dar

în cele din urmă drumurile vor fi destul de uscate să putem călători.

— Mă duc în bucătărie să găsesc un ibric.

Se grăbi pe scări şi intră în bucătărie. După câteva minute găsi un ibric şi un ceainic. După o lungă căutare găsi o tavă şi puse ceainicul, ibricul, o strecurătoare pentru ceai şi două ceşti. Mulţumită de descoperirile ei, Angeline urcă iar în salon.

Colin o întâlni la jumătatea drumului, pe scări.

— Tava aceea e prea grea pentru tine.

— Mulţumesc pentru ajutor, zise ea, şi-l urmă înapoi în salon.

Angeline turnă apă din urcior în ibric, iar Colin îl puse pe grătarul din cămin. După aceea, Angeline adăugă frunze de ceai în ceainic. Trăsni din nou, făcând-o pe Angeline să tresară. Îşi apăsă o mână în zona inimii.

— Asta a fost înspăimântător.

Colin zâmbi. Câteva minute mai târziu, apa din ibric începu să fiarbă; Colin îl luă de pe foc şi turnă apa fierbinte în ceainic. După ce aşeză la loc ibricul pe poliţă, spuse:

— Acum tot ce trebuie să facem este să aşteptăm să fie gata ceaiul.

— O ceaşcă de ceai fierbinte e întotdeauna bine-venită când e aşa de frig.

Colin desfăcu pătura şi i-o aşeză pe umeri.

— Ţi-e destul de cald acum?

— Da, mulţumesc.

Gestul lui simplu o făcu să tânjească să aibă pe cineva care să o iubească şi să aibă grijă de ea. Cineva care să ia o tavă grea sau să aducă o pătură pentru ea. Cineva care să râdă cu ea şi care s-o ţină în braţe şi să-i aline temerile când era furtună. Cu toată inima tânjea să aibă pe cineva pe care să se sprijine, cineva pe care să conteze, cineva care s-o iubească chiar şi dacă făcea greşeli. Dar dacă nu se schimba ceva, alegerile greşite pe care le făcuse aveau să dicteze toate puţinele opţiuni pe care le mai avea.

Ploaia se înteţi.

Colin se uită la tavanul pictat.

— Până acum rezistă.

— Casa e în stare bună, zise ea.

Era o casă frumoasă pentru o familie. Bineînţeles că era mică în comparaţie cu Worthington Abbey sau Deerfield, dar ar fi o casă bună pentru un cuplu tânăr. Nu era de mirare că cei doi Faraday tot reveneau.

Îşi dori să locuiască aici cu Colin, dar era un

gând prostesc, pe care n-ar trebui să şi-l permită, pentru că n-ar face decât s-o întristeze când Colin îi va spune inevitabil că nu credea că se potriveau.

Se va întâmpla asta. Niciun bărbat sănătos la minte n-ar vrea o soţie cu reputaţie de uşuratică, oricât de nemeritată ar fi.

— Dacă nu trece în curând, nu vom putea pleca, zise Colin.

— Oh, nu! Trebuie să ne întoarcem înainte de căderea nopţii.

— S-ar putea să n-avem de ales, dar nu e nevoie să ne agităm. Nu va ţine la infinit. De îndată ce drumurile sunt practicabile, vom pleca.

— Familiile noastre se vor îngrijora.

— Ploaia nu e vina noastră. La Deerfield este exact la fel de rău ca aici.

— Ai dreptate, spuse ea. Fără îndoială vom putea pleca într-o oră sau două.

Colin oftă.

— Nu va fi într-o oră sau două.

— Poate ar trebui să încercăm să mergem acum, înainte să se întunece, propuse ea.

— Cu atât de multă ploaie, drumurile sigur sunt noroioase şi periculoase. În caz că n-ai observat, grindina loveşte încă şi apa bălteşte

afară.

Angeline strecură ceaiul în ceşti.

— Hai, ţi-am pregătit o ceaşcă de ceai.

Când Colin se întoarse, se aplecă şi o sărută pe obraz.

— Mulţumesc.

Oh, Doamne, părea puţin îndrăgostit, dar probabil uitase de sine. Angeline îşi reaminti să nu interpreteze gestul ca un semn de tandreţe. Colin se aşeză lângă ea şi sorbi din ceai.

— E bun.

„Pe cine încerc să prostesc? Pe mine însămi?” Angeline se apropie mai mult de marginea canapelei.

— Da, ceaiul e perfect potrivit acum. Mă bucur că avem provizii. Ar fi foarte rău să nu avem mâncare sau băutură. „Acum dau din gură ca o morişcă, exact ca aiurita aceea de doamnă Quimby.”

Colin se uită la ea peste ceaşca lui cu o expresie amuzată.

— Ce e?

— Nimic.

— Aş vrea să fi avut nişte cărţi de joc sau orice alt joc, zise ea.

— N-am găsit nimic de genul acesta, spuse el, aşezându-şi ceaşca pe tavă. Cineva le-a luat probabil, împreună cu miniatura mamei mele.

— Îmi pare rău. Sperasem că o vom găsi.

Colin îi luă ceaşca din mână şi o puse la o parte, apoi îi cuprinse obrazul cu palma.

— Atât de dulce, murmură el, cu vocea joasă şi plină de promisiuni senzuale.

— Eşti pregătit să renunţi la viaţa ta la Londra pentru Sommerall? întrebă ea cu o voce şoptită.

Înainte să plece din Londra, Colin îşi aminti cum se trezise cu o durere infernală de cap, cu sticle goale pe noptieră şi o actriţă al cărei nume îl uitase din nou.

— Nu mi-e clar încă. Când va veni vremea, voi şti.

Ceea ce însemna că nu era vremea potrivită acum. Colin evitase cu mare grijă subiectul căsătoriei. Pe de cealaltă parte, se înţelesesem să folosească cele trei săptămâni ca să se cunoască mai bine unul pe celălalt. Şi totuşi o tulbura. Când se vor sfârşi cele trei săptămâni, discuţia dintre ei va fi în mod clar inconfortabilă, dar Angeline va lua frâiele în mână şi îl va asigura că nu se aştepta să se sacrifice pentru ea. Pentru moment, va profita de şansa de a fi singuri ca să afle mai multe despre el.

— Spune-mi ceva despre tine ce nu ştiu, spuse ea.

— Îmi plac băile fierbinţi şi să stau înăuntru până când apa se răceşte şi mi se încreţeşte pielea pe degete. Acum spune-mi tu ceva despre tine ce nu ştiu deja, zise el.

— Ador mirosurile. Mă fascinează. Mă opresc uneori să inspir mirosul lumânărilor de ceară.

Colin o privi fascinat.

— Ce alte mirosuri îţi plac?

— Săpunul de trandafir şi biscuiţii cu zahăr calzi. Făcu o pauză, îmi place mirosul lenjeriei proaspăt spălate şi călcate; mi se pare că cearşafurile miros a soare. Uneori le ţin în mâini şi inspir căldura şi soarele din ele. Ţie ce mirosuri îţi plac? murmură ea.

Colin îi adulmecă gâtul.

— Îmi place mirosul pielii tale şi senzaţia obrajilor tăi moi, zise el şi-i întâlni privirea. Îmi plac degetele tale subţiri şi cerceii de perle ce-ţi atârnă din urechi. Atinse unul cu vârful degetului. Apoi zâmbi. Îmi place când eşti pasionată şi vrei să te cerţi cu mine.

— Desigur glumeşti, spuse ea râzând.

— Nu, îmi place că eşti spirituală şi isteaţă. O privi cu o expresie jucăuşă. Mai sunt şi alte lucruri la tine care-mi plac foarte mult, dar le voi păstra pentru mine.

— Fără îndoială sunt neruşinate, pufni ea.

— Nu-ţi spun, râse el.

— Bine.

— Mă ierţi? o întrebă.

Angeline se încruntă.

— Pentru ce?

— Pentru asta, zise el şi se aplecă, capturându-i buzele.

Capitolul 11

Când Colin îşi trecu limba peste buzele ei, Angeline speră să nu uite niciodată gustul acestui bărbat pe care-l cunoştea de când se ştia. În ciuda tuturor obstacolelor dintre ei – trecutul ei şi libertinajul lui –, Angeline îl dorea. Dar era mai mult, mult mai mult decât o dorinţă. Era o nevoie, adâncă până în suflet, pentru el, numai el.

Puţin câte puţin, Colin îi cucerise bucăţele din inimă. Angeline îşi amintea cum sudoarea i se prelingea pe faţă în pădure, în ciuda vântului rece şi tăios, şi strigătul lui gutural când izbise cu securea. Îşi amintea ziua la podul ornamental când Colin crezuse că nimănui nu-i păsa de mormântul mamei lui, şi, deşi el încercase să nu o arate, Angeline ştia că îl rănise. Dar în primul rând îşi amintea expresia lui mohorâtă când nu reuşiseră să găsească miniatura mamei lui. Angeline dorise să-l ia în braţe, să-l facă să înţeleagă că-i simţea pierderea de parcă era a ei.

Îşi tăgăduise sentimentele pentru că fusese înspăimântată că va face încă o greşeală oribilă, dar îşi aminti că el îi spusese că va anunţa logodna lor chiar în acel moment dacă ea o dorea. Era mult mai mult în el decât vedeau ceilalţi. Colin îşi ascunsese rănile în spatele conversaţiei spirituale şi a reputaţiei de crai.

Angeline nu mai putea nega ceea ce era în inima ei. Era îndrăgostită nebuneşte de el.

Spre deosebire de experienţa amară cu Brentmoor, nu trebuia să se convingă singură că era pe punctul de a se îndrăgosti ori că era aproape îndrăgostită. De data asta nu se mai îndoia de propriile sentimente. Se simţea bucuroasă şi neliniştită în acelaşi timp. Orice s-ar întâmpla – sau nu s-ar întâmpla –, Angeline îşi jură să nu regrete niciodată faptul că-l iubea.

Aroma vagă de săpun de santal persista în jurul lui, şi mirosul cald ce emana din pielea lui o ameţea. Incapabilă să reziste, îl sărută şi ea, şi Colin deveni şi mai pasional. Angeline se pierdu în gustul buzelor lui şi-şi trecu degetele prin părul lui. Când ea îndrăzni să-i înapoieze sărutul, Colin îi răspunse cu o mişcare profundă a limbii. Valuri de dorinţă o străbăteau. Se concentră pe senzaţia provocată de pieptul lui tare, pe respiraţia lui întretăiată şi pe căldura emanată de corpul lui. Nu era de ajuns. Angeline îi desfăcu nodul lavalierei, îi ridică gulerul cămăşii şi aruncă materialul lung la o parte.

Când Colin o trase în poala lui, Angeline îi descheie vesta şi-şi trecu mâinile peste pieptul lui acoperit de cămaşă. Cumva el reuşi să-şi dea jos vesta. Colin se ridică, şi Angeline se lipi de corpul lui tare şi îl mângâie prin cămaşa de pânză, dar nu era de ajuns. Îi trase bretelele în jos şi scoase cămaşa voluminoasă din pantaloni, strecurându-şi mâinile pe sub ea.

— Doamne, ai milă. Ce-am dezlănţuit? murmură el.

Angeline îşi retrase mâinile, îi trase capul în jos şi-i prinse buzele. Apoi îşi trecu amândouă mâinile peste pieptul lui tare ca piatra şi în jos pe pântecul plat, savurând priveliştea umflăturii din pantalonii lui.

— Nu m-am gândit niciodată că ar putea fi

posibil să mă aprind de la privirea unei femei, dar tu m-ai pârjolit.

O sărută din nou, o încleştare prelungă, apoi o prinse de fund şi o ridică, până când Angeline stătea pe vârful picioarelor. Îi simţea în felul acesta erecţia lângă pântecul ei şi-i acoperi pieptul cu săruturi.

Colin o ridică în braţe.

— Colin, ce faci?

— Plănuiesc să-mi fac poftele cu tine.

— Atunci pune-mă jos şi lasă-mă.

Angeline se uită la expresia lui încrezătoare şi hotărî să ia frâiele chiar ea. Poate că avea o experienţă limitată, dar după ce-i văzuse reacţia la săruturile lor de dinainte, se gândea că putea să-i smulgă controlul suficient de repede. Când Colin o lăsă să alunece în josul trupului său, Angeline se întinse spre el.

— Încheieturile tale, te rog.

Colin zâmbi când îi întinse braţele.

Angeline ştia că era puternic ca un taur, dar îi putea distrage atenţia suficient de mult cât să preia ea controlul şi să-şi facă ea poftele cu el, după cum spusese el cu atâta neruşinare.

Când Angeline îi legă lavaliera în jurul încheieturilor, Colin râse.

— Ce plănuieşti să faci cu mine?

— Vei vedea, zise ea, conducându-l în sus pe scări, trăgându-l de lavalieră. Ai grijă la trepte.

Colin credea evident că el conducea jocul, dar Angeline avea altceva în minte.

— Sunt nerăbdător să văd ce mi-ai pregătit, spuse el.

— Poartă-te frumos, zise ea.

— Oh? Mă vei pedepsi?

Angeline îşi întoarse capul şi se uită la el.

— Numai dacă mă implori.

Colin zâmbea cu gura până la urechi, de parcă credea că el va fi cel victorios în jocul acesta, dar Angeline intenţiona să se distreze foarte mult cu el.

Odată ce intrară în dormitorul doamnei, Angeline îl împinse către marginea patului.

— Ei, şi acum, că sunt prizonier? întrebă el.

Angeline se ridică, îi cuprinse faţa în palme şi-i dădu un sărut lasciv.

Colin încercă să se întindă către ea, dar avea mâinile legate.

— Desfă-mi legăturile.

— Numai dacă te comporţi frumos.

— Da, stăpână, zise el, râzând.

Un moment mai târziu, era gol până la brâu. Angeline îi mângâie pieptul şi-şi trecu un deget în jos pe torsul lui. Observă linia de păr negru de sub buricul lui şi-şi trecu vârful degetelor uşor, ca atingerea unei pene, de-a lungul săgeţii întunecate.

Colin trase brusc aer în piept. Angeline observă umflătura din pantalonii lui şi zâmbi.

— Ce vrei?

— Atinge-mă.

Angeline îşi făcu mâna căuş şi-l prinse prin pantaloni.

— Aşa?

Colin îi prinse mâna, se ridică şi făcu un cerc cu degetul.

— Întoarce-te să-ţi pot desface corsetul.

— Nu ţi-am dat voie să faci asta, murmură ea.

— Nu te vei simţi confortabil altfel, zise el, aplecându-se şi sărutând-o pe obraz. Lasă-mă, ca să poţi dormi bine.

— Voi dormi la Deerfield.

— Angeline, ascultă cum bate grindina în

acoperiş. Nu vom putea să plecăm în noaptea asta.

— Trebuie să plecăm.

— Şşş. Întoarce-te, să-ţi desfac bridele şi şireturile.

— Nu pot să cred că se întâmplă asta, zise ea, întorcându-se cu spatele către el.

— Nu te agita, spuse el. N-avem ce face.

Angeline roşi totuşi. Dorise să pară versată, dar lipsa ei de experienţă se vedea.

Colin se apucă să-i desfacă rochia la spate şi apoi o ajută să iasă din rochie şi jupoane. Şireturile de la corset erau mai dificile, dar reuşi să le dezlege şi pe acelea. Angeline îşi coborî capul când Colin îi trase corsetul peste cap. Rămase acolo pentru o clipă în cămăşuţă şi ciorapi. Colin o luă de mână şi o duse astfel la pat. Apoi îi scoase acele din păr.

— Colin, pot face eu asta, zise ea, când părul începu să-i cadă în valuri peste sâni şi umeri.

Colin îşi trecu degetele prin buclele ei.

— Eşti chiar mai frumoasă cu părul lăsat.

Angeline refuză să-i lase complimentele să i se urce la cap – mă rog, poate doar un pic.

— Eşti foarte priceput cu hainele femeieşti.

— E frig, zise el, şi o ajută să urce în pat.

Trase apoi cuverturile peste ea şi o sărută uşor pe buze. Apoi îşi îmbrăcă din nou cămaşa.

— Mă duc să sting focul din salon, apoi o să aprind unul aici.

Angeline se gândi cum îi oprise mâna mai înainte, dar ei îi plăcuse să-l atingă. Acum bănuia că se va culca în altă cameră. Bineînţeles, asta ar fi alegerea virtuoasă pentru amândoi, dar Angeline se îngrijora pentru ceva ce nu avea să se întâmple. Lăsă să-i scape un oftat de frustrare. De ce trebuia să se poarte cu atâta nobleţe acum?

*

Trebuia să se întâmple în noaptea asta.

Colin urcă scările şi intră pe coridorul unde era uşa uşor întredeschisă spre dormitorul unde Angeline era culcată. Nu avea nicio îndoială despre motivele şi intenţiile lui. Va face orice ca să evite să piardă Sommerall. Va profita de această ultimă oportunitate de a fi singur cu ea. Îşi rezemă fruntea de uşă. La naiba cu toate. Angeline merita mai mult de-atât. Colin nu voia să facă asta, dar nu avea de ales. Se temea că aceasta va fi singura lui şansă, şi nu putea fi sigur că Angeline va accepta să se mărite cu el.

Adevărul n-ar face decât s-o rănească, şi voia

să evite să-i provoace o durere inutilă.

Avea de gând s-o compromită, şi atunci Angeline nu va avea de ales decât să se mărite cu el. Era adevărat că erau logodiţi neoficial, dar se înţeleseseră că oricare din ei putea pune capăt logodnei lor secrete. Era limpede pentru Colin că Faraday avea de gând să cumpere Sommerall, şi nu putea lăsa să se întâmple asta.

Angeline nu va şti niciodată ce anume plănuise el dacă îşi juca jocul făcând uz de toată experienţa lui considerabilă. Trucul, bineînţeles, era să facă totul să pară ca rezultatul pasiunii neînfrânate. Colin avea talentele senzuale necesare s-o seducă, dar afurisita lui de conştiinţă nu-i dădea pace.

Îşi spuse singur că Angeline avea nevoie de un soţ pentru a-şi repara reputaţia şi a-şi ajuta familia. N-ar fi o poveste de dragoste ca-n basme, dar Colin îi putea oferi un cămin, siguranţă şi şansa să-şi refacă reputaţia. Nimeni nu va şti vreodată, în afară de el.

Îşi alungă remuşcările. Angeline va fi mai fericită când va avea protecţia oferită de numele lui. Văzându-l azi pe Faraday, totul devenise mult prea real. Colin ştia că acesta va cumpăra proprietatea. Nu putea lăsa să se întâmple asta. Sommerall era dreptul lui din naştere şi locul de odihnă al mamei lui.

La naiba cu toate. Angeline merita mai mult.

Colin nu voia să facă asta, dar n-avea de ales. Cu mila Domnului, Angeline nu va afla niciodată adevărul.

*

Angeline strângea cuverturile în mâini şi îl aştepta pe Colin. Continua să plouă, deşi nu atât de tare ca înainte. Se strecură afară din pat şi se duse la geam, dar era prea întuneric să vadă ceva. Prosteşte, îşi dori să fie sărutată din nou, dar bineînţeles, ar fi preferat să se dizolve în ploaie decât să recunoască faptul că tânjea după el.

Un curent de aer rece o înfrigură. Trase draperiile peste ferestre şi se întoarse la pat. Deşi explorase toate dormitoarele la Sommerall, se simţea neliniştită să fie singură aici. Nenorocita de ploaie continua să izbească în ferestre şi acoperiş. Se uită afară la cerul negru şi-şi dori să-l vadă pe Colin revenind. Era prea întuneric şi linişte, amintindu-i de nopţile când nu putuse dormi în aceşti ultimi doi ani, dispreţuindu-se pentru ceea ce făcuse.

*

Colin se aşteptase s-o găsească dormind când intră în cameră, dar Angeline şedea în mijlocul patului, îmbrăţişându-şi genunchii.

— Cred că ţi-e frig, zise el. Puse cărbunii şi reuşi să pornească focul. O privi peste umăr. De ce nu dormi?

Colin sperase de fapt s-o găsească dormind, pentru că se răzgândise o dată şi apoi se răzgândise iar în legătură cu intenţiile lui neonorabile.

Angeline nu-i răspunse imediat.

— M-ai aşteptat cu nerăbdare?

— Iar te umfli în pene, zise ea pufnind.

— Ce nu te lasă să dormi, Angeline?

— Tu.

— Poţi să-mi spui, o încurajă el.

— Am spus deja prea multe.

Se pare că regreta că-i povestise despre Brentmoor.

— Orice mi-ai spus ca pe o confidenţă nu va merge mai departe, spuse el.

— Ştiu.

Mărturisirea ei aparent o deranja totuşi. Colin îşi scutură mâinile, luă sfeşnicul şi îl puse pe

noptieră. Apoi se duse la pat.

— Culcă-te la loc acum, o îndemnă el, apăsând-o uşor de umeri.

Se aplecă apoi peste ea, cu amândouă mâinile sprijinite pe pernă, şi o sărută uşor pe buze. Apoi se aşeză pe marginea patului şi se descălţă de cizme.

— Te dezbraci? îl întrebă ea.

— Îmi dau jos doar cizmele.

„Strigă la mine să plec.” îşi trase cămaşa peste cap şi o aşeză pe scaun. „Spune-mi să mă duc naibii. Spune-mi că mă dispreţuieşti. Spune-mi că sunt cel mai mare nenorocit pe care l-ai întâlnit în viaţa ta.”

Angeline se ridică în şezut.

— Haide la mine.

— Nu ţi-e frică? Sunt gol până la brâu.

„Spune-mi să plec de lângă tine.”

— Vreau să te văd.

Colin făcu ce-i spusese.

— Ce vrei? zise el pe un ton aspru.

Angeline îi mângâie pieptul şi abdomenul.

— Trupul tău e atât de puternic şi de frumos.

— Bărbaţii nu sunt frumoşi.

Angeline depuse un sărut unde inima lui bătea foarte tare. Colin îşi încleştă maxilarul. „Ar trebui să mă urăşti.”

Începu să-şi desfacă pantalonii, dar ea îi împinse mâna la o parte.

— Lasă-mă pe mine.

Colin răsuflă zgomotos. „Nu face să fie atât de uşor pentru mine.”

Angeline îi desfăcu primul nasture şi-şi trecu degetele peste material. Colin simţi că se întăreşte. O privea, şi fierbinţeala dorinţei lui se zbătea în el. Se întărea din ce în ce mai mult în timp ce Angeline îi desfăcea nasturii încet. Când bărbăţia lui ţâşni liberă din pantaloni, Angeline îi sărută vârful, şi Colin realiză că ea devenise seducătoarea.

— Angeline, eşti o inocentă.

Angeline îi zâmbi.

— Îţi place?

Respiraţia lui aspră ar fi trebuit să fie un răspuns suficient pentru ea.

— Da, dar nu pot să te las să faci asta.

Angeline trase cuverturile.

— E frig. Hai în pat.

— Spune-mi să plec. Acum.

— Nu vreau să pleci, murmură ea.

— Ştii ce se va întâmpla dacă intru în patul ăsta. Nu pot s-o fac. Se gândise că o va putea seduce, dar nu era în stare. Ar fi trebuit să-şi dea seama de la început. Mă voi culca pe canapea.

— Ai înăbuşit focul. Va fi prea frig şi canapeaua e prea mică pentru tine. Îţi vor atârna picioarele afară.

Doamne sfinte. Nu se aşteptase la asta.

— O să-mi las pantalonii pe mine.

— Oh, Doamne. Nu vei putea dormi confortabil.

— Dacă n-aş şti mai bine, aş bănui că vrei să rămân în pielea goală.

Angeline îşi muşcă buzele.

— Poate că ar trebui să-ţi ţii lenjeria intimă pe tine – doar pentru siguranţă.

Colin îşi puse pantalonii pe scaun şi-şi scoase ciorapii. Apoi îi dădu la o parte o buclă de pe frunte.

— Eşti prea bună pentru mine.

— Mă bucur că ţi-ai dat seama de asta, zise ea, zâmbind.

La naiba, se dusese reputaţia lui de libertin mare şi rău.

— Angeline, cu tine nu ştiu la ce să mă aştept. Nicio altă femeie nu-ţi poate egala replicilor spirituale.

— Colin, cred că ţi-e frig. Hai în pat.

— Da, stăpână, spuse el, cu o voce prefăcut supusă. Se strecură sub cuvertură şi se culcă pe-o parte, cu faţa la ea. Brrr. Ne vom ţine de cald unul altuia.

— Colin, oi fi eu virgină, dar nu sunt idioată.

Colin râse şi se aplecă spre ea.

— Eşti adorabilă.

— Dacă-ţi permit să stai, trebuie să-mi promiţi că vei fi un gentleman.

— Întotdeauna sunt un gentleman în pat. Doamnele au întâietate.

— Vorbeşti în dodii, cred că te-a prins febra.

Colin îşi puse un deget pe buzele ei.

— Nu o să te mint. Vreau să te sărut şi să te ating, dar poţi să spui nu la orice moment şi mă voi opri. Îi adulmecă gâtul. Mmmm.

Bineînţeles că ştia cum să aprindă focul din ea. În curând Angeline va merge atât de departe, că nu va realiza ce greşeală făcuse decât când

totul se va fi terminat.

— Dacă-ţi spun să te opreşti acum, o vei face? întrebă ea.

Colin îşi înălţă capul.

— Da. Trebuie să fie decizia ta. Nu aş forţa niciodată o femeie. Vrei să mă opresc?

Angeline îşi muşcă buza.

Colin oftă.

— Mă duc.

— Nu, stai.

— Angeline, n-ar fi bine.

Angeline se gândi la toate nopţile singuratice care s-ar putea s-o aştepte. Se gândi la umorul lui atât de jucăuş şi la faptul că îşi câştigase pe drept cuvânt reputaţia de libertin. Dar îi jurase să se oprească în orice moment, şi Angeline ştia instinctiv că îşi va onora acea promisiune.

În noaptea aceea o fermecase, o tachinase şi o făcuse să râdă. Erau pe lumea asta lucruri mai rele de-atât, ca de exemplu să nu cunoască niciodată săruturile arzătoare ale unui bărbat în pat sau cum era să fie cuprinsă de nişte braţe puternice. Îl iubea şi ştia că indiferent ce i-ar pregăti viitorul, va preţui întotdeauna noaptea pe care o petrecuse cu el.

— Angeline, dacă răspunsul tău e nu, atunci trebuie să-mi spui acum.

Îl sărută cu blândeţe, şi apoi încă o dată, mai intens. Colin se aplecă spre ea şi o sărută şi el.

— Vrei să mă opresc?

— Nu.

Îşi depărtă buzele pentru el şi bănui că felul în care limba lui se avântă înăuntru era o imitaţie a actului sexual. O făcea să se simtă fragilă şi înfierbântată în acelaşi timp. Uitându-se în ochii ei, trase pătura de pe ea, dezgolind-o până la brâu, apoi, aplecându-şi capul, o atinse cu limba în adâncitura dintre sâni.

Ea gâfâi de şoc şi, înainte să apuce să se gândească măcar să-l oprească, el îşi trecu uşor limba pe pielea dezgolită de decolteul cămăşuţei ei. Era foarte neruşinat şi-i era atât de greu să-i reziste.

— Oh, Doamne.

— Vrei să mă opresc?

— Încă nu.

Colin îi cuprinse sânii în mâini şi-şi roti uşor degetele mari peste materialul ce-i acoperea sfârcurile. Angeline respiră întretăiat.

— Îţi place? îi şopti el.

— Diavole, ştii că da, zise ea. Oh!

— O să-ţi placă asta şi mai mult.

Îi trase bretelele cămăşuţei în jos de-a lungul braţelor, expunându-i sânii. Îşi roti limba în jurul unui sfârc, şi apoi a celuilalt. Supse cu blândeţe şi Angeline se arcui către el.

— Oh, cerule, nu mi-am închipuit niciodată.

Colin îi cuprinse faţa în palme şi o privi în ochi.

— Nu voi spune asta decât o singură dată, dar mă bucur.

„Te iubesc."

Colin îi trase cămăşuţa în sus până la brâu. Angeline îi prinse mâna.

— Vrei să mă opresc?

Angeline înghiţi în sec.

— Nu, încă nu.

— O să fac ceva ce poate o să te şocheze.

— Ce anume?

— O să-ţi arăt.

Colin îşi puse un genunchi între coapsele ei şi Angeline încremeni. Oare să-l lase?

Îi aşeză tălpile pe saltea şi apoi se lăsă puţin

în jos. Când îi atinse locul intim, Angeline tresări.

— Şşşş, zise el. E foarte neruşinat, dar o să-ţi placă.

— Nu sunt sigură, şopti ea.

Colin îşi trecu încet limba de-a lungul cutelor ei moi ca s-o excite. Angeline scoase un scâncet.

— Îţi place?

— Oh, cerule. Oh, da.

Colin repetă mângâierea prelungă şi lentă. Spinarea ei se arcui şi îşi trecu degetele prin părul lui.

— Vrei să mă opresc?

— Să nu îndrăzneşti să te opreşti.

Colin chicoti şi o alintă din nou şi din nou şi din nou.

Angeline îşi muşcă buzele. Colin îi simţea încordarea din coapse. Îşi vârî cu grijă un deget. Sunetul erotic al umezelii aproape îl înnebuni de dorinţă.

— Eşti strâmtă şi atât de umedă. Când Angeline se uită la el, Colin continuă: Trupul tău e pregătit să facă dragoste, dar poţi să-mi spui nu în orice moment.

— Oh.

Colin îşi mai trecu limba prelung de câteva ori pe cutele ei moi, apoi îi cuprinse fesele în mâini şi îşi concentră atenţia asupra punctului ei cel mai sensibil. Angeline se arcui pe pat, lăsându-şi capul pe spate. Climaxul neaşteptat o făcu să scoată un mic ţipăt şi se prăbuşi epuizată pe saltea.

Pieptul îi fremăta rapid. Colin zâmbi, mândru de sine însuşi.

Angeline îşi deschise ochii.

— Doamne sfinte. Nu-i de mirare că nu li se spune nimic virginelor. Toate şi-ar ridica fustele pentru orice bărbat dornic să… să facă asta.

Colin izbucni în râs.

— Asta poate depinde de talentele bărbatului.

— Da, e clar că tu ai lua note mari la şcoala plăcerii. Se uită la erecţia lui vizibilă. Eşti excitat.

Colin ezită, ştiind ce dorea să facă, dar când se uită la chipul ei dulce, îşi dădu seama cât de dificil ar fi să o prade de ceea ce ar trebui să se întâmple abia după jurămintele de căsătorie.

— Mă voi ocupa de asta singur.

Se ridică din pat şi-i trase cămăşuţa la loc, peste coapse.

— Colin?

— Culcă-te şi dormi, îi spuse el.

Ar fi trebuit s-o facă. Renunţa la tot, dar nu putea. La naiba.

— Nu pleca, şopti ea.

Colin trase aer adânc în piept.

— Controlul meu e limitat.

Angeline îl atinse prin materialul lenjeriei lui.

— Oh, Doamne.

— Nu este nicio cale prin care să-ţi provoc şi eu ţie plăcere? şopti ea.

— Se face mizerie.

Angeline îşi întinse braţele către el, şi Colin nu putu să-i reziste. Îşi spuse că îi va arăta doar cum să-i facă plăcere cu mâna. Nimic altceva nu se va întâmpla. Nu trebuia să lase să se întâmple nimic.

Se dezbrăcă de tot şi i se alătură în pat. Când Angeline îşi puse genunchiul între picioarele lui, Colin zâmbi. Angeline presără sărutări în jos pe pieptul lui până ajunse la mădularul lui învârtoşat. Când îl linse pe toată lungimea, Colin îşi lăsă capul să-i cadă pe pernă. Nu putea să creadă că Angeline făcuse asta. Era gata să o ceară de nevastă chiar în clipa aceea, dar nu putea vorbi.

Angeline continuă cu mişcări lungi. Colin

scrâşni din dinţi, din ce în ce mai aţâţat. Dacă o ţinea tot aşa, va exploda în orice clipă.

Angeline îi luă mâna şi i-o duse la sexul ei.

— Te vreau, zise ea şi înghiţi în gol. Înăuntru.

— Încerc foarte tare să fiu onorabil de dragul tău.

— Eu nu vreau să fii onorabil. Vreau să faci dragoste cu mine.

Angeline făcea ca totul să fie atât de uşor pentru el, dar acum nu mai era mânat de gânduri egoiste. Se ridică deasupra ei, sprijinindu-se în coate.

— Spune-mi nu.

— Da, zise ea.

Când îl mângâie cu mâna, Colin simţi că înnebuneşte dacă nu o pătrunde. Apoi îi arătă cum să-l ghideze.

Colin simţi virginitatea ei cum cedează, şi Angeline icni. Colin rămase nemişcat până când încordarea ei slăbi. Apoi se retrase j parţial şi reintră încet. Îşi păstră privirea aţintită în ochii ei în timp ce se mişca înainte şi înapoi într-un ritm lent. În curând îşi dădu seama că ar fi mai plăcut pentru ea dacă ar fi deasupra.

— Ţine-te bine, zise el şi se rostogoliră.

Angeline clipi. Apoi Colin îi arătă ritmul. Angeline porni ezitant, dar curând începu să se mişte tot mai rapid. Colin o trase către el şi îi sărută un sân în timp ce ea se legăna deasupra. Apoi Colin trecu la celălalt sân, şi Angeline ţipă şi se contractă în jurul lui în momentul când atinse punctul culminant.

Colin o răsturnă înapoi pe saltea şi o pătrunse din nou. Inima îi bătea atât de tare în piept, şi pielea îi era înfiorată. Într-un punct îndepărtat din mintea lui, ştia că trebuia să se retragă la momentul potrivit. Când Angeline îşi înfăşură coapsele lungi şi fine în jurul lui şi-l strânse, Colin se încordă şi explodă în interiorul ei.

Când respiraţia i se potoli, trase cuvertura peste ei şi o privi în ochi.

— Dormi, îi şopti el.

Capitolul 12

Colin se trezi şi o văzu privindu-l.

— Te-ai trezit, zise el, cu vocea răguşită de somn.

Angeline roşi.

— S-a întâmplat ceva?

Angeline scutură din cap. Era evident că-şi amintea lucrurile pe care le făcuseră împreună.

— Voi anunţa logodna noastră când ne întoarcem la Deerfield mâine.

Angeline îşi trase cearşaful peste sânii ei seducători.

— Poftim?

Colin îşi rearanjă perna sub cap.

— Angeline, nu face o scenă. Am avut intenţia să mă retrag la timp, dar mi-am pierdut controlul şi acum este foarte posibil să fi conceput deja primul nostru copil.

Angeline pufni.

— Nu s-a întâmplat decât o singură dată. Prietena mea Charlotte n-a reuşit să rămână însărcinată timp de şase luni.

— Tu nu eşti Charlotte, şi eu nu sunt Portsworth. Nu e nevoie decât de o singură dată, şi prefer să nu fiu confruntat de tatăl tău după ce începe să-ţi crească pântecul.

— Vorbeşti de parcă ar fi o decizie deja luată, zise ea. Mai mult, dacă ne anunţăm logodna mâine, familiile noastre vor şti ce-am făcut.

Colin oftă prelung. La naiba, şi acum era în pericol să piardă Sommerall. Bineînţeles că Angeline avea dreptate. Şi-l imagină pe Wycoff îndreptând o puşcă spre el. Era drept că Wycoff era un ţintaş groaznic, dar Colin ştia că oricum el ar fi o ţintă mai uşor de nimerit decât o pasăre în zbor.

— Când vei şti dacă sunt consecinţe? întrebă el.

— Oh, cerule!

— Angeline, după lucrurile pe care le-am făcut în patul acesta, sunt şocat că eşti atât de ruşinoasă dintr-odată.

— O săptămână, murmură ea.

— Oh, mă rog, oricum nu contează deloc.

— Cum poţi să fii atât de indiferent în legătură cu asta? zise ea.

— Pentru că, draga mea, vreau să anunţ logodna noastră.

— Nu ţi-am dat permisiunea.

— Angeline, e adevărat că amândoi vom beneficia din această căsătorie, dar e la fel de adevărat că ţi-am luat fecioria.

— Ei bine, nu poţi s-o pui la loc.

Colin râse.

— Ca să fim serioşi, onoarea îmi cere să ne căsătorim.

— Ce prostie!

— Ştii şi tu regulile la fel de bine ca şi mine. De ce eşti atât de dificilă?

— Am nevoie de timp să mă gândesc, zise ea. „Mă tem că nu mă vei iubi niciodată.”

— Hai să ne logodim oficial, insistă el. În felul acesta vom avea libertate şi vom putea discuta despre tot ce aşteptăm unul de la celălalt.

— Şi dacă aflăm că nu ne potrivim? Nu pot să mai rup o logodnă, Colin.

Angeline intră în panică. S-ar putea să fie logodită cu el într-o săptămână. De ce o speria asta atât de tare? Colin nu era Brentmoor. Da, avea o reputaţie de libertin, dar Colin n-o minţise niciodată şi nici nu încercase s-o manipuleze. Se înţeleseseră deja să încheie o logodnă de probă. Singurul motiv pentru care aşteptaseră era să afle mai multe unul despre celălalt, ca să vadă dacă erau compatibili. Ar trebui să fie extrem de fericită acum, ştiind că această căsătorie între ei va rezolva toate problemele lor.

— Te cunosc, Angeline. Eşti foarte îngrijorată. Spune-mi ce te îngrijorează.

„Nu mă iubeşti.”

— Nu e nimic, de fapt.

Privirea lui se îmblânzi.

— Te simţi vinovată pentru ceea ce-am făcut?

— Nu. „Probabil ar trebui, dar nu pot, când te iubesc.”

— Îmi vei spune dacă da sau nu când ştii dacă există consecinţe, zise el.

Angeline ştia că el era practic, dar ea tânjea după o declaraţie de dragoste care nu avea să vină.

— N-ar trebui să te îngrijorezi. Nu te voi abandona, spuse el.

„Ce prostie să-mi spună asta.”

— Ha! Poate te voi abandona eu.

— Unde-mi sunt sărurile? replică el, scuturându-se de râs.

— Hai să fim serioşi, n-ar trebui să ne repezim într-o logodnă doar pentru că am făcut dragoste.

— Angeline, am discutat deja posibilitatea unei căsătorii. Ne-am înţeles să ne petrecem timp împreună ca să descoperim dacă suntem compatibili. Suntem.

— În pat, vrei să spui, preciză ea.

Colin o sărută pe obraz.

— Mi-ai depăşit speranţele cele mai frumoase.

— Crezi că sunt o dezmăţată.

— Nu, cred că amândoi suntem pătimaşi şi compatibili. E drept că ne place să ne ciondănim, dar asta face parte din pasiune. Trebuie să recunoşti că am lucrat bine împreună la Sommerall.

— Scotocind prin cufere şi făcând notiţe despre ce lucrări sunt necesare nu e acelaşi lucru cu o căsnicie, spuse ea.

Colin îşi încrucişă braţele sub cap.

— Nu e căsnicia alcătuită dintr-o mulţime de lucruri obişnuite, de zi cu zi? Micul dejun, făcut dragoste, cina, făcut dragoste, ceai, făcut dragoste.

— Eşti incorigibil.

Colin se întoarse către ea şi-şi rezemă capul în palmă.

— Nu, sunt încântat – de tine. Cred că ne potrivim ca nişte piese de puzzle care intră una-n alta perfect – scuză jocul de cuvinte.

Colin era încă sub influenţa patimii.

— Cred că trebuie să ne continuăm planul

iniţial să aflăm mai multe unul despre celălalt. Nu mai avem decât două săptămâni şi jumătate. Îi ridică mâna şi i-o sărută. Poate putem găsi un motiv să revenim la Sommerall.

— Cred c-ar fi bine să fim prudenţi. Dacă am fi prinşi, s-ar crea mari neplăceri, spuse ea. Tata se simte destul de vinovat pentru ce s-a întâmplat, şi tot aşa şi mama. Nu vreau să-l dezamăgim nici pe tatăl tău.

— Ai încredere în mine. El e dezamăgit de mine şi a fost dezamăgit de mine de multă vreme.

— Nu cred că e dezamăgit de tine. Ţie ţi se pare ridicol ultimatumul său. Poate să fie dificil, dar vei reuşi să te descurci cumva.

— M-am plictisit de el, spuse el, frecându-şi nasul de al ei. Dar nu şi de tine.

Colin flirta, dar trebuiau să vorbească despre lucrurile care contau cu adevărat dacă voiau să facă logodna oficială.

— Ne confruntăm cu posibilitatea să avem un copil. Cu toate astea, trebuie să discutăm dacă vrem o familie mare sau nu.

Colin ridică din umeri.

— Nu m-am gândit niciodată la asta. Mă gândesc că, dacă e să avem copii, vor veni ei când vor vrea.

Şi totuşi, mama lui murise la naşterea unui prunc. Multe femei mureau aşa, mai ales când existau sarcini multiple.

— Putem împiedica asta? întrebă ea.

— Aseară am dovedit că asta poate fi destul de dificil. Îmi pare rău. De obicei eu… nu contează.

— Spune ce-ai vrut să spui.

— Eşti mai incitantă decât… mă aşteptam.

Nu asta fusese pe punctul să spună mai înainte.

— Vorbeşti cu mare grijă, zise ea. Ca să-mi protejezi sensibilitatea feminină, poate?

— Niciunul din noi nu poate schimba trecutul. Eşti o lady şi logodnica mea secretă. Îmi place ideea asta: pare misterios. Dacă totul merge bine, vei fi soţia mea, cu condiţia ca amândoi să fim de acord acum sau când se termină vizita familiei tale. Ei bine, acum nu ţi se pare că e simplu?

— Ştiu că ai avut amante.

— Asta fac burlacii înainte să se însoare. Asta n-ar trebui să fie o surpriză pentru tine.

Angeline îşi adună curajul să-l întrebe ceea ce voia de fapt să ştie:

— Ai fost vreodată îndrăgostit?

Colin rămase tăcut pentru un moment lung.

— Aşa am crezut la un moment dat.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— De ce vrei să ştii? S-a întâmplat acum zece ani.

— Atunci de ce eziţi să-mi spui?

— Pentru că s-a sfârşit foarte urât. Las-o baltă.

— Ţi-a frânt inima?

Ochii lui sclipiră.

— Am fost nebun după ea, dar soţul ei a fost deranjat de aventura ei.

Angeline trase brusc aer în piept.

— Cine a fost?

Colin clătină din cap.

— Tata a plătit să nu fiu nevoit să mă lupt în duel. Aşa că are motive să fie dezamăgit de mine.

— Ea era mai în vârstă, nu-i aşa?

— Am ştiut că aşa se va întâmpla. N-ar fi trebuit să-ţi spun.

— Îţi dai seama cât de ipocrit eşti? Eu ţi-am spus fiecare detaliu despre Brentmoor. Eu n-am avut nicio altă relaţie serioasă. Cred că motivul

pentru care nu vrei să-mi spui e că nu ai destulă încredere în mine să-mi faci confidenţe.

— N-am vrut să auzi adevărul sordid, şi nu vreau să mi-l amintesc nici eu. Nu sunt mândru de asta, Angeline, dar eram tânăr şi prost.

— Ai iubit-o, spuse ea.

Colin tăcu pentru un răstimp îndelungat.

— Soţul ei a exilat-o în Scoţia. Am crezut că-mi voi pierde minţile.

Angeline îşi închise ochii strâns. O iubise.

— Întoarce-te pe-o parte, zise el. Cred că eşti obosită.

Când Angeline se întoarse, Colin se cuibări în spatele ei şi îi cuprinse sânii în mâini.

Ea fusese cea care insistase să-i spună. Iar acum ştia. O altă femeie îi câştigase o dată dragostea. N-ar fi trebuit să conteze, dar se simţea rănită. De la început conveniseră să aibă o căsătorie de convenienţă, dar Angeline sperase că el va nutri până la urmă sentimente tandre pentru ea. Îi plăcea de ea, dar n-o iubea. Se întreba acum dacă o va iubi vreodată.

*

Ceva îi gâdila gâtul şi simţi ceva tare apăsat de spatele ei.

Colin o întoarse cu faţa în sus.

— Bună dimineaţa.

Amintirile nopţii trecute îi inundară mintea. Se înroşi când îşi dădu seama că era goală. Cămăşuţa ei atârna la picioarele patului.

Colin îşi strecură un genunchi între coapsele ei şi începu să-i sărute sânii.

Angeline inspiră adânc.

Colin o sărută din nou pe gât.

Angeline voia să se lase pradă plăcerii, dar era îngrijorată. Ce se va întâmpla dacă se plictisea de ea?

— Cred că trebuie să vorbim, zise ea.

Colin gemu uşor şi se rostogoli de pe ea, până ajunse culcat pe spate.

— Ceva te supără, spuse el.

— Sunt puţin îngrijorată în legătură cu ceea ce se va întâmpla.

— Îţi faci prea multe griji.

— Cum să nu-mi fac griji? Ştii care îmi e trecutul. N-am idee ce se va întâmpla între noi. Da, îmi fac griji.

— Nu foloseşte la nimic să-ţi faci griji despre ceea ce s-ar putea întâmpla sau ceea ce s-a întâmplat în trecut, zise el. Gândeşte-te la prezent.

Cum putea să nu se gândească la trecut? Brentmoor o trădase, şi ea nu reuşise să mai aibă încredere în nimeni de atunci.

— Pot să-ţi citesc îngrijorarea pe faţă, murmură el. Spune-mi ce e şi voi face tot ce pot să-ţi risipesc grijile.

— Amândoi vom face toate eforturile să ne tratăm unul pe celălalt cu bunătate şi respect.

Colin păru foarte serios.

— Eu mă gândeam că asta este de la sine înţeles.

— Desigur, spuse ea. Dar chiar şi cuplurile cele mai fericite au neînţelegeri.

— Îţi faci griji pentru ceva ce nici nu s-a întâmplat încă. Nu vezi că dacă anticipezi necazuri la orice pas nu vei reuşi decât să mă frustrezi, iar tu vei fi nefericită? Promite-mi că vei face toate eforturile să-ţi înfrânezi tendinţa asta. Nu va ieşi nimic bun din ea, Angeline.

Angeline încuviinţă; ştia că avea dreptate, dar ştia şi că nu va fi uşor să-şi pună toată credinţa în el dintr-odată.

— Dă-ţi voie să fii fericită, spuse el. O meriţi.

Amândoi o merităm.

— A încetat ploaia, observă ea. Ar trebui să ne îmbrăcăm.

Colin îşi puse pantalonii, se duse la geam şi trase draperiile. Afară era încă întuneric, dar în curând avea să răsară soarele.

Angeline reuşi să-şi prindă părul în ace într-un coc simplu.

— Colin, am nevoie de ajutor cu corsetul, te rog.

Colin îi prinse privirea şi aruncă la o parte corsetul.

— Ce faci?

— Nu pot să-mi scot noaptea trecută din minte.

— Eşti un neruşinat, şopti ea.

Evident, şi ea era tot aşa.

— Eşti irezistibilă, zise el, respirând mai rapid. Vreau să te gust din nou.

Angeline îşi simţi sânii mai grei şi-şi dădu seama că vorbele lui o făcuseră să se umezească între coapse.

Colin o luă de mâini şi o privi cu nelinişte.

— Fii sinceră. Eşti… bine în dimineaţa asta?

Inima lui Angeline se topi.

— Sunt bine… şi puţin copleşită.

Colin o luă în braţe.

— Îţi pare rău pentru noaptea trecută?

— Nu, chiar dimpotrivă.

Era fericită şi lipsită de griji în momentul acela. Nu avusese prea multe astfel de momente în acel an.

— Mă bucur.

Angeline voia să mărturisească în clipa aceea ce era în inima ei, dar atunci Colin s-ar fi simţit obligat faţă de ea, şi ea voia ca el să o dorească de soţie cu adevărat. Nu putea suporta gândul că el s-ar putea simţi forţat. Cu toate astea, ştia că, dacă descoperea că rămăsese însărcinată, nu vor avea de ales.

Angeline realiză că iar se gândea la necazuri ce nu se întâmplaseră. Se uită în ochii lui şi-i spuse cât de mult putu din adevăr.

— În legătură cu noaptea trecută, zise ea. Nu ţi-am spus ceva.

Expresia lui deveni îngrijorată.

— Nu ţi-am spus că a fost minunat şi că mă simt puţin ameţită în dimineaţa asta.

Zâmbetul lui era la fel de strălucitor ca

soarele ce trecea în raze subţiri printre draperii. Colin îi luă mâinile într-ale sale şi o trase la pieptul lui. Când îi dădu un sărut pasional, Angeline se trezi fremătând din tot trupul. Mâinile lui alunecară spre fundul ei. O ridică pe vârful picioarelor şi o lipi de el.

— Ştii ce-mi faci?

Respiraţia lui era la fel de gâfâită ca a ei.

— Presupun că acelaşi lucru pe care mi-l faci şi tu.

— Asta s-ar putea să fie ultima noastră şansă pentru o bună bucată de vreme. Vrei să mai faci dragoste cu mine încă o dată?

— Da, zise ea, căci îl dorea din nou.

Colin o sărută înfometat. Angeline îi răspunse cu aceeaşi pasiune şi-şi trecu degetele prin părul lui. Când Colin îşi coborî capul şi îi supse sânul prin cămăşuţă, Angeline ţipă. Apoi el îi coborî bretelele cămăşuţei pe braţe până când aceasta căzu pe covor. Angeline îi desfăcu şiretul de la chiloţi şi îi trase în jos. Colin o prinse în braţe, cu mădularul tare lipit de abdomenul ei. Angeline îl luă în mână şi începu să-l mângâie.

Colin respiră sacadat când îi atinse feminitatea. Angeline era pierdută în senzaţii, în fierbinţeala corpului ei, şi, Dumnezeu s-o ajute, pierdută în dragostea pentru el. Îl sărută pe pieptul în care inima lui bătea rapid, pentru că nu

îndrăznea să-i spună cuvintele ce-i apăsau sufletul. Ar durea-o prea mult să-i asculte tăcerea.

Luând-o de mână, Colin o duse la canapea, se aşeză şi o trase în poala lui, după care o pătrunse. Continuă apoi să-i sărute sânii în timp ce Angeline îşi găsi ritmul; senzaţiile senzuale crescură năvalnic şi ţipă când atinse culmea plăcerii.

Colin se ridică, o purtă spre pat şi o pătrunse din nou. Când se împinse în ea, Angeline scânci, pentru că senzaţia era atât de plăcută. Adora sentimentul că-şi împărtăşea trupul cu el. Mişcându-se încet, Colin nu-i lăsă privirea să-i scape din a lui, şi Angeline îl iubi şi mai mult pentru asta. Dar în cele din urmă Colin păru să se piardă în plăcere şi începu să se avânte în ea din ce în ce mai rapid. Angeline îşi înfăşură picioarele în jurul lui şi-l simţi pulsând în interiorul ei. După aceea, Colin se rostogoli într-o parte de pe ea şi-i zâmbi.

— Sper că n-a fost prea mult pentru tine.

Angeline roşi.

— Cred că ştii că mi-a plăcut.

Colin îşi luă pantalonii.

— M-ai făcut sclavul tău.

— Vei face tot ce-ţi poruncesc? zâmbi ea.

— Sunt al tău, stăpână, dar trebuie să mă laşi

să-mi revin.

— Am mari speranţe că te vei ridica la înălţimea situaţiei.

Colin izbucni în râs şi o îmbrăţişă.

— Eşti minunată.

Adora să fie atât de aproape de el.

— Îmi va fi dor de asta când ne vom întoarce la Deerfield.

— Va trebui să plecăm în curând, zise el.

— Aş vrea să putem rămâne.

— Mă vei considera lacom, continuă el, dar vreau să mai fac dragoste cu tine o dată.

— Şi eu te vreau din nou, zise ea.

O expresie şireată apăru în ochii lui.

— Vrei să fii amanta mea?

— Ce ai de gând?

O conduse înapoi la canapea.

— Aşază-te în genunchi.

— Ce joc e ăsta? şopti ea.

— Poţi să spui nu, dar vrei să faci cum îţi spun eu?

Angeline îşi umezi buzele.

— De ce-aş face-o?

— Pentru că te voi recompensa, zise el cu vocea răguşită. Angeline îngenunche pe covor între picioarele lui desfăcute.

Umflătura din pantalonii lui era dovada evidentă a excitării lui.

— Ce-mi spui să fac? şopti ea.

— Desfă-mi nasturii.

Angeline îi desfăcu încet nasturii unul câte unul. Jocul acesta o lăsa fără suflare. Îşi simţea sânii grei şi-l dorea în ea.

Când bărbăţia lui ţâşni afară, Angeline se uită în sus, în ochii lui.

— Îmi dai voie să te ating?

— Da.

Vocea lui suna aspru.

Angeline îşi trecu degetul în cerc în jurul lui. În vârf avea o picătură de umezeală.

— Ţi-am făcut plăcere?

Lui Angeline îi plăcea să se prefacă a fi o curtezană lascivă. Colin o trase către el şi-i trase cămăşuţa în sus până la brâu.

— Atinge-te.

Ea lăsă privirea în jos.

— Mă simt jenată.

— Stai călare pe piciorul meu.

Când Angeline se aşeză aşa, Colin îi luă mâna şi i-o conduse către sexul ei.

— Îţi place?

— Îmi place mai mult atingerea ta.

Colin începu să o mângâie, până când Angeline îşi simţi genunchii că i se înmoaie. Apoi îşi vârî înăuntru un deget, şi apoi încă unul.

— Eşti udă. Îmi place sunetul umezelii când te ating.

Angeline respira rapid, şi tot aşa şi el. Vorbele lui o încurajau să fie neruşinată.

— Îmi place ce-mi faci, murmură ea. Dar eu sunt desfrânată şi lacomă.

— Ce-ţi doreşti? întrebă el.

Angeline îşi înfăşură mâna în jurul membrului întărit.

— Vrei să mă călăreşti?

— Da.

— Eşti novice, zise el. Dar arzi de dorinţă.

— Te doresc pe tine.

— Poţi să mă călăreşti acum, spuse el. Şi vreau să te privesc.

Angeline se ridică în genunchi şi îl ghidă. Colin se mişcă încet, dar, Doamne sfinte, în viaţa lui nu mai fusese atât de înnebunit de dorinţă.

Când Angeline se avântă către el, Colin aproape îşi pierdu controlul, dar era la fel de flămând ca ea să continue jocul lor. Îi cuprinse fesele în palme, în timp ce se înălţă să o pătrundă mai adânc. Apoi, când o simţi că era tot atât de aproape de climax cum era şi el, îşi lipi gura de a ei şi o sărută profund. Gâfâind, Angeline ţipă. Colin simţi contracţiile orgasmului ei şi-şi revărsă sămânţa din nou.

Angeline se încleştă cu mâinile de umerii lui. Erau încă împreunaţi.

— Trebuie să te măriţi cu mine, spuse el.

— Nu, sunt o curtezană faimoasă. Refuz să am un singur bărbat.

Colin râse.

— Fetiţo dragă, poţi să te prefaci a fi oricine vrei, dar nu vei mai scăpa niciodată de mine. Acum că te-am gustat de mai multe ori, nu voi fi niciodată sătul.

Colin se îmbrăcă şi după aceea o ajută să-şi pună corsetul, juponul şi rochia.

— Angeline, m-am gândit. Hai să ne anunţăm logodna.

— Nu, avem nevoie de timp să vorbim.

— Nu câştigăm nimic tărăgănând asta. Ştii că nu vom avea parte de intimitate la Deerfield.

— Am nevoie de timp, Colin.

— Pentru ce? Ne vom descoperi unul pe celălalt pe parcurs, exact ca orice alt cuplu.

— Ştiu că eşti în pericol să pierzi Sommerall, spuse ea. Dar ştii prin ce-am trecut eu, şi nu pot să fiu grăbită.

— Ai încredere în mine sau nu?

— Bineînţeles că am.

— Atunci hai să facem logodna publică.

— Dacă o anunţăm acum, vor bănui ce-am făcut.

Se auzi tropot de copite. Colin se uită pe geam.

— Uite-l pe John.

— Aş vrea să mai puteam sta, grăi ea.

— Şi eu.

O cuprinse în braţe şi o sărută profund. Angeline era ameţită şi inima îi era plină de

dragoste pentru el.

— O săptămână, Angeline, şi voi anunţa logodna noastră. Când ea ezită, Colin continuă: Ştiu că eşti speriată, dar trebuie să ai încredere în mine, începând de azi. O săptămână.

— Foarte bine, aprobă ea.

Colin o îmbrăţişă strâns.

— Trebuie să plecăm înainte ca tatăl tău să se hotărască să trimită o expediţie de cercetare.

*

Când ajunseră la Deerfield, descoperiră că Wycoff şi marchizul erau pe punctul de a se urca într-o trăsură.

— Începusem să cred că poate v-aţi înecat azi-noapte, îi zise marchizul lui Colin.

— Angeline s-a speriat şi a vrut să plece, dar bineînţeles că n-am putut. Nu era sigur să călătorim.

— Fiica mea, eşti bine? întrebă ducele.

— Da, sunt bine, tată. Sunt doar puţin şifonată în hainele de ieri.

— Îmi pare rău pentru noaptea atât de

inconfortabilă, zise Colin, întâlnindu-i privirea. Sunt sigur că vei dori să te odihneşti când ajungi în camera ta.

— Sunt obosită. A fost o noapte lungă, dar mă bucur c-a trecut furtuna.

Fusese una dintre cele mai frumoase nopţi pe care Colin le avusese în viaţa lui, dar nu scoase niciun cuvânt despre asta.

— Ei bine, am putea să intrăm toţi atunci, spuse marchizul. Colin, după ce te faci prezentabil, te rog vino în biroul meu.

Colin încuviinţă din cap.

*

O oră mai târziu, bătu la uşa tatălui său şi se aşeză pe scaunul din faţa biroului.

— A fost o furtună teribilă azi-noapte, zise Colin. Aici totul e bine, la Deerfield?

— Un trăsnet a lovit un copac. Am pus nişte oameni să-l taie acum. Surorile tale au speriat-o pe Penelope, spunând poveşti cu fantome.

Colin râse.

— Nu mă miră.

— Câinele acela urât a urlat încontinuu. Am ameninţat să-l arunc afară în furtună, dar Margaret m-a acuzat de cruzime. Apoi au început să plângă şi surorile tale şi am crezut că nu vom reuşi să trimitem pe nimeni la culcare. Ce noapte! Făcu o pauză şi continuă: Ce s-a întâmplat cu domnul şi doamna Faraday? Au apărut?

— Oh, da, zise Colin. Când îşi termină povestea, spuse: Cred că ai regreta dacă i-ai avea ca vecini. Probabil te-ai trezi că vin în vizită mult prea des.

— Trebuie făcut ceva, grăi marchizul. Nu pot să las casa aceea să se distrugă, să devină o ruină, şi e clar că dacă nu fac nimic aşa se va întâmpla. E un miracol că a rezistat toţi anii ăştia atât de bine.

— Noaptea trecută, m-am temut că ploaia atât de abundentă ar putea cauza nişte scurgeri în casă, dar totul a părut să fie în stare bună.

Marchizul oftă.

— Presupun că ştii că Wycoff este îngrijorat că ai stat în casă singur cu fiica lui.

— N-am avut de ales, spuse Colin. Ai fi preferat să risc viaţa ei, a vizitiului şi a cailor?

— Bineînţeles că nu, spuse marchizul. Dar n-ar fi stricat să-l fi asigurat pe Wycoff că fiicei lui nu i s-a întâmplat nimic rău.

Colin se uită pe fereastră şi apoi se întoarse

spre tatăl lui.

— Nu am nicio intenţie să-i potolesc temerile lui Wycoff. Ştiu că e fiica lui, dar e o lipsă de respect din partea lui să ne ia la întrebări pe oricare din noi. Mai mult încă, nu suntem nişte adolescenţi cu capul în nori.

Bineînţeles că activităţile lor de noaptea trecută şi din dimineaţa aceea nu fuseseră inocente, dar amândoi aveau treizeci şi unu de ani şi erau mai mult decât maturi să facă faţă tuturor consecinţelor. Desigur, spera că nu va fi nicio consecinţă, dar chiar şi dacă ar fi, s-ar căsători imediat.

Dar asta nu făcu decât să-i aducă în minte acea ridicolă logodnă secretă. Slavă Domnului că o convinsese să facă anunţul într-o săptămână. Toată treaba aceasta devenise obositoare şi nu vedea ce dovedeau lăsând situaţia să tărăgăneze încă două săptămâni şi jumătate.

— Colin, ştii prin ce a trecut familia lor, zise marchizul.

— Da, un ticălos a tratat-o groaznic, dar Wycoff trebuie să-şi asume o parte din vină. Are o mulţime de contacte, dar a lăsat un dezmăţat notoriu să-l păcălească.

— Am ajuns şi eu la aceeaşi concluzie. E un prieten bun, dar în cazul lui Brentmoor, judecata lui a fost înceţoşată.

Colin încuviinţă.

— Oamenii ca Brentmoor îşi pun ochii pe cei imprudenţi. Le recunosc slăbiciunile şi profită de ele.

Se simţea ipocrit. Şi el profitase de Angeline noaptea trecută. Desigur, nu o va recunoaşte niciodată.

— Wycoff trebuie să-şi recunoască greşelile şi trebuie să fie mai blând cu fiica lui, zise Colin.

— Ce vrei să spui? se încruntă marchizul.

— Wycoff e consumat de propria vinovăţie. Se ţine la distanţă de Angeline, şi am înţeles că erau foarte apropiaţi înainte să se întâmple toate astea. O răneşte acum la fel de rău cum a rănit-o şi Brentmoor.

Marchizul îşi împreună mâinile peste pântecul uşor rotunjit.

— Nu vreau să mă amestec.

— Cine ar fi mai potrivit decât cel mai vechi prieten al lui? Îi vei spune ceea ce are nevoie să audă, nu ceea ce vrea să audă.

Marchizul oftă.

— S-ar putea ca asta să strice o prietenie de-o viaţă.

— N-o să-i placă, admise Colin. Cui i-ar

plăcea? Dar când încearcă să se apere, spune-i că trebuie să înceteze să se complacă în propria vinovăţie şi să fie soţ şi tată bun pentru familia lui.

— De unde naiba ai căpătat tu înţelepciunea asta?

— De la tine, răspunse Colin.

Tatăl lui izbucni în râs.

Capitolul 13

Două zile mai târziu

Pământul era prea ud şi noroios pentru o plimbare, aşa că toată lumea fu nevoită să-şi petreacă zilele înăuntru, în afara marchizului şi a ducelui, care credeau că puţin noroi nu avea cum să facă rău nimănui. Margaret nu era de acord, dar de multă vreme renunţase să se mai enerveze când soţul ei aducea noroi şi mizerie pe cizme în casă.

Colin o invită pe Angeline să joace table cu el. Ştia că va fi un joc interesant, căci Angeline era mai inteligentă decât majoritatea, dar îşi amintea

conversaţia lor de ultima oară când pretinseseră că se joacă. Din moment ce Margaret, ducesa şi fetele brodau toate, Colin se gândi că vor fi lăsaţi în pace, să se concentreze.

Când aşeză piesele pentru joc, îi aruncă o privire.

— Eşti bine?

— Da.

— Ţi s-au pus întrebări? o întrebă el.

— Mama a fost oripilată să afle că tu mi-ai desfăcut rochia şi corsetul, dar i-am spus să fie raţională. Erai singurul disponibil.

— Cum a reacţionat?

Angeline mută o piesă.

— Se teme că ai fost dezgustat de mine. I-am explicat că au fost doar circumstanţele, şi ea a dat vina pe ea însăşi pentru că mi-a permis să vin să te ajut.

— Asta e o prostie. Sper că n-ai crezut că e adevărat.

— I-am spus că nu puteam să rămân prizonieră în corset toată noaptea.

Colin zâmbi.

— Ai fost dezgustat din cauza comportamentului meu indecent? şopti ea.

— Eu am început jocul, zise el, întâlnindu-i privirea. Tu ai fost dezgustată? Fii sinceră.

— Nu, mi s-a părut… incitant.

Aruncă zarurile.

— Acum ai remuşcări?

— Nu, dar…

— Dar ce?

— Vreau s-o mai facem o dată, şopti ea.

Colin lăsă să-i scape un mic oftat şi simţi că se excită.

— Şi eu.

Angeline mută o piesă.

— Sunt o neruşinată.

Umerii lui Colin se scuturară de râs.

— Nu râde. Or să întrebe ce e aşa de amuzant, şopti ea.

Colin aruncă zarurile.

— De-abia aştept o nouă vizită.

— Poftim? clipi ea.

Colin se aplecă spre ea şi şopti.

— De la faimoasa curtezană.

— E în compania altor gentlemeni acum, zise ea încet.

— O interzic. E a mea şi numai a mea.

— Vizitele exclusive te vor costa. Ea pretinde rubine şi safire. Colin o privi în ochi.

— E frumoasă şi foarte dezirabilă.

— Nu pot să cred c-am fost capabilă să spun şi să fac ce-am spus şi-am făcut. Nu ştiu ce e în neregulă cu mine.

— Nimic nu e în neregulă cu tine. E doar o fantezie.

— Nu e comportament demn de o lady.

Colin se aplecă spre ea şi zise foarte încet:

— Angeline, n-am dorit nicio femeie atât de mult în viaţa mea.

— Nu încerci decât să fii politicos şi să nu-mi răneşti sentimentele, şopti ea. Deşi m-am purtat ca amanta Satanei.

Colin râse, dar imaginaţia lui o luă razna. O vedea intrând într-o cameră acoperită doar cu unul dintre acele şaluri enorme ce le plăceau femeilor. Apoi se imagină pe sine smulgându-l de pe trupul ei voluptuos şi apoi posedând-o chiar acolo, pe covor.

— Colin, de ce-ţi sclipesc ochii aşa? întrebă

Bianca.

Oh!

— Sunt pe punctul s-o bat pe Angeline.

— Nu-i adevărat, îl contrazise Angeline.

Colin se uită la tabla de joc.

— Ce s-a întâmplat?

— Ţi-am luat toate piesele, zise ea. Am câştigat.

În timp ce el îşi savura fanteziile cu ea goală, Angeline urzise strategii.

— Eu sunt un gentleman şi, normal, te-am lăsat să câştigi.

— Minte-te în continuare, spuse ea. Dar eu ştiu mai bine.

*

Când toată lumea era adunată pentru micul dejun, marchizul îşi împreună mâinile pe masă.

— Am aflat de la unul dintre lachei că în cele din urmă pământul s-a uscat în majoritatea zonelor. Îmi imaginez că toată lumea este nerăbdătoare să mai iasă din casă.

Un rând de aplauze urmă anunţului. Colin îi zâmbi lui Angeline. Probabil că vor trebui să-şi petreacă prima oră sau aşa ceva plimbându-se împreună cu toţi ceilalţi, dar spera că vor reuşi să ia o cărare diferită ca să discute despre posibilitatea unei vieţi împreună.

— Mamă, putem merge călare? întrebă Bianca.

— Nu azi, răspunse marchiza. Ne vom bucura cu toţii de o plimbare lungă pe domeniu, apoi vom lua prânzul, căci toată lumea va fi flămândă după efortul fizic.

— Mamă, putem să-l luăm pe Hercules? întrebă Bernadette.

— Da, dar adu-i lesa în cazul că reuşeşte să găsească o băltoacă sau noroi. Margaret se ridică. Chadwick, încearcă te rog să nu calci chiar în fiecare baltă cu noroi.

— Eu şi Wycoff nu ne temem de noroi, spuse marchizul.

— Ştiu, dragă, dar având în vedere cât noroi aţi reuşit să găsiţi, aş fi recunoscătoare dacă aţi binevoi să evitaţi măcar o parte din băltoace.

— Vom vedea, zise marchizul. Ah, uite puştile.

Margaret clătină din cap.

— Haideţi să ne luăm şalurile cele mai

călduroase, mănuşile şi pălăriile. Ne întâlnim în hol într-un sfert de oră.

*

Colin ştia că era important s-o trateze pe Angeline doar ca pe-o prietenă în faţa mamelor şi surorilor lor. Nu era o sarcină uşoară când Angeline îi oferi unul dintre zâmbetele ei radioase şi se plimba alături de el. Dar Colin se gândea că era mai bine să nu fie familiar cu ea. Lui Wycoff nu-i plăcuse faptul că cei doi îşi petrecuseră noaptea singuri la Sommerall. Din fericire, marchizul îi spusese lui Wycoff să-l anunţe în ziua când va putea prevedea vremea, pentru că va vinde bilete la spectacol în toată regiunea.

Hercules se avânta înainte şi lesa alunecă din mâna înmănuşată a Biancăi.

— Hercules, în toarce-te!

Câinele o ignoră şi alergă din ce în ce mai departe.

— O să se rătăcească, exclamă Bianca.

Colin fluieră în timp ce alerga după câine. Evident că Hercules îl ignoră şi pe el.

— Hai înapoi aici! strigă el.

Hercules văzu o veveriţă roşcată şi o fugări câţiva metri până când veveriţa fugi sus într-un copac. Prostuţul de câine începu să zgârie copacul cu lăbuţele lătrând încontinuu. Colin îl luă în braţe şi bineînţeles că lăbuţele murdare îi lăsară urme de noroi pe haină.

— Nu-i de mirare că tata ameninţă mereu să te arunce la gunoi, bombăni el.

Fetele îl înconjurară şi aplaudară.

— Bianca, pune-i lesa. Am văzut nişte băltoace cu noroi, zise Colin. Tata e în stare să-şi respecte promisiunea să se descotorosească de Hercules dacă n-aveţi grijă de el.

— Mulţumesc că l-ai prins, spuse Bianca.

— Eu credeam că aveaţi de gând să-l învăţaţi nişte comenzi, zise Colin.

— Ca de exemplu? întrebă Bernadette.

— Porunceşte-i să şadă.

— Şezi, Hercules, ceru Bernadette.

Câinele îşi scoase limba.

— Împinge-i fundul la pământ.

Colin ridică privirea auzind vocea lui Angeline.

— O idee bună.

— Şezi, Hercules, insistă Colin, împingând fundul câinelui pe iarbă.

Hercules se ridică imediat şi scoase limba.

— Va trebui s-o faci în mod repetat, până învaţă, spuse Angeline.

— Ai mai dresat vreun câine? întrebă el.

— Da, dar îi dădeam o mică recompensă când mă asculta.

Colin îi întâlni privirea şi îşi aminti comanda pe care i-o dăduse el în dimineaţa aceea la Sommerall. Tot nu-i venea să creadă că Angeline intrase în joc.

Buzele ei se întredeschiseră şi îşi duse mâna la bonetă, întorcându-şi privirea într-o parte. Ah, probabil că şi ea îşi amintea.

Colin îi dădu lesa Biancăi.

— Hai să nu-l lăsăm liber azi, pentru că sunt multe băltoace şi noroi, şi va fi exact ghinionul vostru să le găsească pe toate.

— După ce ne întoarcem acasă, roag-o pe bucătăreasă să vă dea nişte bucăţele de came cu care să-l recompensaţi, zise Angeline. Învăţaţi-l numai câte o comandă o dată.

— Mulţumesc, Angeline, spuse Bianca. Tăticul râde de Hercules, dar el chiar e un câine deştept.

— Trebuie să aveţi grijă de el şi să-l învăţaţi să se poarte, adăugă Colin.

Hercules scoase un vânt.

— Pff! zise Colin, scuturându-şi mâna.

— Face unele lucruri nemanierate, remarcă Bernadette.

Angeline şi surorile lui râseră. Colin gemu.

— Ar fi bine să-l dresaţi să nu facă aşa ceva în prezenţa tatălui nostru. Ar putea fi ultima picătură pentru tata. Colin se ridică. Margaret ne face semn de pe pod. Să mergem la ei?

De data aceasta Colin le lăsă pe fete să meargă înainte şi rămase intenţionat în urmă, cu Angeline.

— Mi se pare că a trecut multă vreme de când am stat de vorbă.

— Cred că toţi suntem recunoscători să fim afară.

— Presupun că n-ai nicio veste, zise el.

— Încă nu, răspunse ea şi făcu o pauză. Colin, eşti sigur în legătură cu logodna? Nu mai sunt decât trei zile. Nu e nevoie să ne grăbim.

Colin nu putea să-i spună că nu îndrăznea să mai aştepte de teamă să nu piardă Sommerall.

Spre deosebire de el, Angeline ar fi făcut

orice pentru familia ei. S-ar mărita ca să-şi facă sora şi părinţii fericiţi. Când se gândea cum îşi ignorase el propria lui familie, îi era ruşine. Fusese un egoist.

Nu putea schimba toţi anii în care venise posac acasă de Crăciun. De absolut fiecare dată, fusese supărat că trebuia să participe la vizita anuală acasă şi plecase deseori să petreacă, să bea, să umble după femei sau să joace jocuri de noroc în Londra. Preferase compania unor cunoştinţe de care nu-i păsa în locul membrilor propriei familii. Dar se putea schimba acum în bine şi să înceapă un capitol nou. Putea să-şi răscumpere greşelile şi să fie prezent pentru tatăl lui, mama lui vitregă şi surorile sale. Dar mai era şi altcineva care avea nevoie de el, cineva cu care nu se purtase corect.

Încă din ziua când Angeline îi spusese ce făcuse Brentmoor ei şi familiei sale, Colin se văzuse pe sine ca pe omul cel bun, cel care nu i-ar face niciodată vreun rău. Dar fusese un nemernic. Îi spusese efectiv că n-o va abandona dacă rămânea însărcinată. Acum simţea ruşinea până în adâncul sufletului. Era fiica celui mai bun prieten al tatălui său şi el se culcase cu ea fără să-i ofere un singur cuvânt tandru. Angeline merita mai mult.

Vinovăţia însă nu-i ajuta pe niciunul din ei, dar Colin putea s-o ajute să-şi recapete viaţa şi locul de drept în societate. Nu va fi o chestiune

simplă, dar o dată în viaţa lui, va dărui şi el ceva unei persoane la care ţinea fără să se aştepte să primească nimic în schimb.

Trei zile mai târziu

Mai plouase de două ori, şi acum pământul era saturat de apă şi toate cărările erau mocirloase. Şi drumurile la fel. Marchizul şi ducele continuau să se chinuie prin noroi, şi Colin simţea că înnebuneşte stând numai în casă, aşa că într-o zi îi însoţi afară. Încercă să împuşte un fazan şi nu nimeri decât noroiul care îl stropi din cap până-n picioare. Se întoarse acasă, decizând că preferă să stea închis în conacul cu două sute de camere în loc să se bălăcească în nămol.

În acea dimineaţă juca biliard, deşi nu era la fel de distractiv fără competitori. Se învioră când Angeline intră rapid în cameră, dar asta dură până când Angeline închise uşa.

— Mai bine deschide uşa, zise el.

— Colin, nu îndrăznesc să deschid uşa.

Lui Colin îi tresăltă inima.

— Ai veşti?

Oare va deveni tată? Era oare pregătit pentru acest pas?

— Nu au fost consecinţe, şopti ea.

Colin aproape se prăbuşi de uşurare.

— Asta e o veste bună.

Angeline încuviinţă, dar nu părea fericită. Colin îi luă mâinile într-ale lui.

— Sperai să ai un copil?

Angeline ridică din umeri.

— Am avut noroc să scăpăm fără probleme.

— Ar fi mai bine să avem asemenea veşti după căsătorie. Făcu o pauză. Astăzi, în salon, voi face anunţul.

Angeline îşi umezi buzele.

— Da.

— Eşti speriată?

— Presupun că oricine ar fi puţin neliniştit înaintea unui eveniment ce-ar urma să-i schimbe viaţa.

— Sunt bucuros de logodna asta, Angeline. Şi părinţii noştri vor fi.

— Ar trebui să mă întorc în salon înainte să

mă descopere cineva aici.

— Te plictiseşte brodatul?

— Înnebunesc, răspunse ea, rezemându-se de uşă.

— Angeline, nimeni nu te obligă. Dacă nu vrei să brodezi, citeşte o carte.

— M-aş simţi vinovată, pentru că toată lumea repară ceva, brodează batiste sau cârpeşte ciorapi. Cârpitul este o activitate necesară.

— Poate ai putea citi pentru celelalte, în timp ce ele cârpesc sau brodează, sugeră el.

— Eşti genial. Margaret are un exemplar din *Raţiune şi simţire.* Aş putea să le-o citesc cu voce tare.

— Ei bine, nu e o sugestie neapărat genială, dar dacă îţi face plăcere, îmi face şi mie.

Angeline se apropie mai tare de el.

— Mi-e dor de tine.

Pe cât de mult şi-ar fi dorit s-o sărute, nu voia să-i surprindă cineva singuri în spatele unei uşi închise. Ar putea crea probleme între familiile lor, şi voia ca anunţul să nu conţină nicio urmă de scandal.

— Ar trebui să te întorci, Angeline. N-ar fi bine deloc să fim prinşi aici singuri.

Angeline încuviinţă.

— Am promis să-ţi spun.

Cineva bătu la uşă. Colin făcu o grimasă.

„Îmi pare rău”, mimă Angeline.

Colin deschise uşa. Era Penelope.

— Îmi cer scuze, spuse Penny. Angeline, vii, te rog, cu mine în salon?

— Da, bineînţeles, zise Angeline. Voiam doar să-i spun lui Colin ceva ce mi-am amintit despre Sommerall.

Penny o privi cu o uşoară încruntare.

— Vino, surioară. Mama se va îngrijora dacă eşti plecată prea mult timp.

— Angeline, continuă Penny, în timp ce traversau holul mare. Mama m-a trimis să te găsesc când nu te-ai întors imediat în salon.

— Mama este excesiv de grijulie.

Angeline îşi dorea ca mama ei să nu o urmărească mereu ca un uliu.

— Trebuia să fii şi tu acolo. Toată lumea a observat că lipseai.

— Aveam intenţia să mă întorc în salon.

Unde altundeva să meargă când domeniul era

plin de noroi şi de băltoace?

— Vei fi prudentă, nu?

Întrebarea lui Penny o făcu să-i bată inima cu putere.

— În legătură cu ce, scumpa mea?

— N-ar fi trebuit să te duci în sala de biliard.

Se simţi brusc uşurată.

— Oh, îţi faci griji din nimic.

— Îţi petreci foarte mult timp cu el.

— L-am ajutat la Sommerall, o linişti Angeline. N-ai niciun motiv să te îngrijorezi. E doar Colin.

Penny se opri pe loc.

— De ce aţi închis uşa?

Întrebarea o luă pe nepregătite.

— Voiam doar să-i spun ceva şi eram pe punctul de a pleca în momentul în care ai apărut tu.

Era adevărat, dar nici pe departe atât de inocent pe cât făcuse să pară.

— Te rog, ai grijă, murmură Penny.

— Da, nu vreau să dau o impresie greşită.

Simţi noduri în stomac. Trebuise să-i spună că nu erau consecinţe. Ar fi fost o cruzime din partea ei să-l facă să aştepte.

— Nu vreau să fii din nou nevoită să pleci, spuse Penny.

Cuvintele surioarei ei dragi o loviră drept în inimă.

— N-am vrut să te părăsesc, dar mama a insistat că trebuie să merg la Paris.

— Ştiu că s-a întâmplat ceva rău, şopti Penny. Tata s-a închis în biroul lui. Prietenele mamei n-au mai venit în vizită. Lord Brentmoor a plecat.

Angeline simţi că i se face pielea de găină. Penny ştia.

— S-a terminat totul.

— Trebuie să ai grijă, zise Penny. O lady trebuie întotdeauna să-şi păzească reputaţia.

Angeline inspiră adânc.

— Acesta e un sfat bun, Penny, dar Colin e un prieten de familie. Nu e nevoie să fii îngrijorată.

Nu dorise decât să liniştească temerile lui Colin. N-ar fi fost necesar să facă vreodată aşa ceva dacă nu i-ar fi cedat. În seara aceea însă, îşi vor anunţa logodna. Era mai mult decât orice îşi putuse imagina vreodată.

Bineînţeles că voise un sărut de la Colin şi cuvinte de alinare. Fusese şi el evident uşurat. Şi ea ar trebui să fie, dar, pe moment, se simţea obosită şi vag buimăcită.

— Penny, mă doare capul. Vrei, te rog, să transmiţi scuzele mele mamei şi lui Margaret?

— Sper că nu eşti bolnavă, grăi Penny.

— Nu, e doar o durere de cap. Nu am nevoie decât să mă odihnesc puţin.

*

Dormi două ore. Când se trezi, îşi dădu seama că era obosită din cauza neliniştii. Reuşise să-l prindă singur, dar apăruse Penny, şi Angeline îşi dădu seama cât de aproape fusese Penny să le audă conversaţia.

Îşi jurase că nu va regreta noaptea pe care o petrecuse cu Colin, şi nici n-o regreta. N-ar fi făcut niciodată dragoste cu el dacă n-ar fi fost cu adevărat îndrăgostită. Fuseseră prinşi în capcană la Sommerall de vremea mizerabilă, şi voise să-şi dăruiască trupul lui. Adora faptul că el voia să o apere în societate şi că o considera inteligentă. Îi plăcea cum se tachinau şi îi plăcea chiar şi cum îi atrăsese atenţia asupra faptului că-şi făcea griji pentru trecut şi viitor în loc să se concentreze

asupra prezentului. Nici măcar nu realizase asta până nu-i spusese el.

Dar acum îi veni ideea că făcuse exact lucrul de care fusese acuzată că-l făcuse cu Brentmoor. Avusese o aventură cu Colin.

Îşi spuse că era diferit pentru că-l iubea, şi Colin voia să anunţe logodna lor în seara aceea. Dar era straniu de asemănător cu Brentmoor, care o convinsese să fie de acord cu logodna lor.

Situaţiile nu erau comparabile. Colin nu o minţise niciodată. Nu încercase nicio clipă să o preseze să fie intimă cu el. Ea i se oferise singură, şi el n-o trădase. Colin nu-şi exprimase niciun sentiment pentru ea în cuvinte, dar îi arătase cât de mult ţinea la ea prin gesturile lui.

Era adevărat că va câştiga Sommerall, probabil imediat. Pentru moment, fu cuprinsă de îndoieli. Familia Faraday făcuse o a treia vizită şi imediat după aceea Colin o convinsese să-şi anunţe logodna. Nu era nimic diabolic aici, dar nu putea să-şi alunge cu totul neîncrederea.

Însă şi înainte ignorase avertismentele nerostite şi apoi plătise scump pentru asta.

— Nu, spuse ea.

Colin nu era un om crud şi fără inimă. Mai mult încă, nu era singurul care avea de câştigat din căsătoria lor. Încă de la început, ea şi Colin fuseseră amândoi cinstiţi unul cu celălalt, că

amândoi voiau o căsătorie de convenienţă, de care să beneficieze amândoi. Angeline spera din toată inima că şi el se va îndrăgosti de ea. Dacă ziua aceea nu va veni, ştia că va fi tristă, dar se va descurca cât va putea de bine. Va avea copii şi nu va trebui să trăiască în izolare ca o fată bătrână.

O surprindea cât de rapid se îndrăgostise de Colin, deşi n-ar fi trebuit s-o mire. Colin se schimbase. Angeline bănuia că posibilitatea de a rămâne fără Sommerall îl făcuse să-şi dea seama ce ar putea pierde. Nu era însă doar proprietatea. Era în foarte mare măsură şi familia lui. Avea de gând să petreacă mai mult timp cu ei şi să se apropie de ei. Erau la fel de imperfecţi ca familia ei, dar Angeline se gândea că asta nu făcea decât să adauge un plus de farmec. Serios, nu era dragostea singurul lucru de care avea nevoie orice familie?

Fu iar asaltată de îndoieli, dar le alungă şi făcu tot posibilul să se concentreze asupra prezentului. În seara asta, va fi fericită. Colin era un om bun, un om diferit. Îşi vor găsi fericirea împreună. Nu va fi căsătoria din dragoste la care visase dintotdeauna, dar îşi va găsi mulţumirea în căsnicia lor. Începând din această seară, se va concentra pe el mai degrabă decât pe ea însăşi. Va face tot ce-i va sta în puteri să-l facă fericit.

*

Colin se simţea îngrozitor.

Stătea la biroul lui cu fruntea în palme. În atâtea feluri, noaptea aceea fusese una dintre cele mai minunate nopţi din viaţa lui, dar nu putea nega că intenţionase de la bun început să se culce cu ea. Angeline fusese virgină, pentru numele lui Dumnezeu, şi el ştia mai bine ca oricine cât de vulnerabilă era din cauza a ceea ce i se întâmplase. Dar nu ştiuse ce altceva să facă. Aşa că o presase să accepte să anunţe logodna în seara aceea, pentru că se temea că, dacă aştepta, Angeline s-ar putea răzgândi. Cu cât erau logodiţi mai repede, cu atât mai bine. Era un adevărat iad să ştie că-i trădase încrederea. Deşi ea nu va afla asta niciodată, Colin jură că-şi va petrece restul zilelor răscumpărându-şi vina. Angeline merita un om mai bun, dar o făcuse a lui în noaptea trecută, şi acum trebuia să-şi asume răspunderea.

Erau mai mult decât potriviţi unul pentru celălalt în pat, dar căsătoria era pentru totdeauna. Nu putea fi desfăcută. Cunoştea prea mulţi bărbaţi care-şi abandonau soţiile pentru cluburi şi pentru amante. Asta ar face-o pe Angeline nefericită, şi ce sens avea să se însoare numai ca să se întoarcă la stilul de viaţă al unui burlac?

Ce naiba, în curând va fi însurat. Aproape că nu putea să creadă asta.

Nu cu mult timp în urmă, se trezise cu

cizmele în picioare ca să găsească trei sticle, două pahare şi o actriţă în apartamentului lui închiriat din Albany. Zilele lui de burlăcie erau numărate în ore acum.

Spera că o va face fericită. Angeline merita asta. Doamne, probabil vor avea un bebeluş pe vremea asta anul viitor, dacă nu chiar mai curând. Gândul acesta îl zgudui. Se întrebă dacă va fi un soţ bun şi un tată potrivit pentru copiii care vor apărea inevitabil.

Făcu atunci ceva ce nu-şi amintea să fi făcut de foarte multă vreme. Îşi plecă fruntea şi se rugă pentru iertare. Fusese egoist cea mai mare parte a vieţii lui, dar îşi amintea ce-i spusese tatăl lui. „Când un bărbat are nevastă şi copii, îşi lasă la o parte egoismul, pentru că familia înseamnă mai mult pentru el decât destrăbălarea.”

Ştia că era adevărat. Angeline va fi în curând soţia lui şi responsabilitatea lui. Colin se ridică şi se simţi deja un om diferit. Cu voia Domnului, îşi vor găsi fericirea împreună. Va face tot ce va putea să se gândească în primul rând la nevoile ei şi să o ţină în siguranţă. În seara aceasta, va face primul pas.

În acea după-amiază, încercă să compună câteva rânduri pentru cererea în căsătorie pentru Angeline. Din nefericire, nu se putea concentra. La naiba! Angeline se va aştepta la ceva romantic, dar îşi simţea stomacul zvâcnind. Era mai mult

decât ridicol. Probabil va trebui să se mulţumească pur şi simplu cu străvechiul „mă vei face cel mai fericit om”. Oftă şi puse peniţa la o parte. Numai Dumnezeu ştia cum va reacţiona tatăl ei când îl va aborda. Dacă Wycoff îl va întreba dacă o atinsese pe fiica lui, Colin va recunoaşte că o sărutase. Orice altceva nu era treaba lui Wycoff.

Cineva bătu la uşă.

— Intră, zise Colin.

Un lacheu îşi făcu apariţia.

— Milord, aveţi un vizitator.

Îi întinse o tăviţă de argint cu o carte de vizită. La început, Colin se încruntă. *Harry Norcliffe, duce de Granfield.*

Colin simţi că i se face pielea de găină. Doamne sfinte. Era clar că unchiul lui Harry murise.

— Unde e?

— În salonul principal, milord.

Colin îşi luă vestonul şi coborî scările în goană. Margaret stătea lângă Harry. Ducesa şi Angeline erau şi ele prezente.

— Harry, bătrâne, spuse el, bătându-şi prietenul pe umăr.

Harry arăta de parcă nu dormise de o săptămână.

— M-am hotărât să vă fac o scurtă vizită în drum spre Londra. Unchiul meu a murit în linişte şi pe neaşteptate.

— Condoleanţe.

— Doriţi o ceaşcă de ceai? întrebă Margaret.

— O să-ţi aduc un coniac, hotărî Colin.

— Poate ar trebui să vă lăsăm singuri, sugeră Angeline. Condoleanţe pentru pierderea suferită.

Colin se uită la ea cu recunoştinţă.

— Dacă aveţi nevoie de ceva, vă rog să sunaţi, zise Margaret.

După plecarea doamnelor, Colin turnă coniac pentru amândoi.

— Ce pot să fac?

— Nimic, de fapt. Am nişte întâlniri cu avocaţi, bancheri şi administratorii moşiei din Londra. Am vrut doar să văd un chip familiar.

— Eşti bine-venit să stai cât doreşti.

— Mama şi verişoarele mele sunt afectate foarte tare de moartea lui. Depind acum de mine. Toate. Mă trezesc că-mi doresc să fi acordat mai multă atenţie prelegerilor unchiului meu despre moşie. Eu, în schimb, n-am făcut decât să râd de

porcii de la fermă.

— O să te descurci, spuse Colin. Unchiul tău a avut oameni buni care au lucrat pentru el. Dacă ai nevoie de recomandări, Bell va şti persoanele potrivite.

— Am crezut că te vei fi întors deja la Londra până acum, dar am verificat cu proprietarul tău şi mi-a spus că nu erai acolo.

Acum i se părea că trecuse o viaţă de când plecase din Albany.

— Pari terminat, prietene. Rămâi noaptea asta şi odihneşte-te.

Harry sorbi din coniac.

— Trebuie să mă întorc cât de curând. Am un munte de hârţoage de care trebuie să mă ocup şi multe de învăţat. Zilele mele lipsite de griji s-au terminat.

Harry părea să fie într-o stare foarte proastă.

— Insist să stai, zise Colin. Hârţogăria nu pleacă nicăieri, dar tu ai nevoie de odihnă.

Angeline se întoarse în salon şi o instrui pe Agnes să pună pe masă tava de ceai.

— Aveţi aici nişte carne rece, brânză, fructe şi o sticlă de vin roşu.

— L-am convins pe Harry să rămână peste

noapte, o informă Colin, uitându-se la ea cu subînţeles.

— Bineînţeles că trebuie să stea, aprobă ea.

Marchizul intră în salon.

— Tocmai am auzit ştirea. Ce pot face pentru dumneata?

Harry ridică din umeri.

— Nimic la momentul acesta. Mă voi descurca.

— L-am convins să rămână aici măcar peste noapte, spuse Colin.

— Da, ai nevoie de o noapte de odihnă bună, fu de acord marchizul. Mi-a părut rău să aud vestea. Granfield a fost un om bun.

— Vă las acum, spuse Angeline.

Harry o privi cu ochii înroşiţi.

— Mulţumesc pentru amabilitate, Lady Angeline.

*

Patru ore mai târziu, Angeline intră în salon. Colin stătea în picioare în faţa ferestrei şi se

întoarse spre ea.

— Unde e Harry?

— Bietul de el. Era atât de epuizat. L-am convins să se odihnească. Am fost pe la el acum zece minute. Dormea. Colin îşi masă fruntea. Îmi pare rău pentru amânarea anunţului nostru.

Angeline clătină din cap.

— Prietenul tău are prioritate.

— Asta îmi reaminteşte că pot oricând să-mi pierd familia, spuse el.

— Da, şi eu m-am gândit la asta, murmură ea.

Colin o strânse de mână şi o privi în ochi. Simţi o senzaţie ciudată în piept. Îi ridică mâna şi i-o sărută.

— Eşti o doamnă specială, şopti el.

— Ai grijă să mănânce ceva dimineaţă, spuse Angeline. Este extenuat şi probabil va uita.

— Aşa voi face, Angeline. Are de gând să plece devreme.

— Spune-i, te rog, că-i urez ca Domnul să-l aibă în pază, adăugă ea.

Colin o sărută pe obraz. „Dumnezeule, cred că mă îndrăgostesc de tine.”

Două zile mai târziu

Colin îşi încleştă mâinile la spate, plimbându-se de colo-colo prin holul mare. Se trezise devreme, sperând să găsească un moment oportun ca să vorbească nestingherit cu Angeline. Se sucise şi se învârtise în pat noaptea trecută încercând să se gândească la lucrurile potrivite pe care să i le spună. În cele din urmă, epuizarea îl răpusese. Pur şi simplu va trebui să se bazeze pe instinct şi pe sinceritate.

Auzi nişte paşi grăbiţi pe scări. Bianca şi Bernadette coborau rapid scările, iar Angeline venea în urma lor, cu Hercules în braţe. Era evident că gemenele ascundeau încă micul câine în dormitorul lor.

Razele de soare care pătrundeau prin ferestrele înalte promiteau o zi senină. Când prinse privirea lui Angeline, ceva îi fremătă în piept. Nu simţise niciodată aşa ceva până acum.

Surorile lui gâfâiau după ce fugiseră în jos pe scări.

— Penny doarme încă, spuse Bernadette, dar Angeline s-a oferit să ne ajute să-l dresăm pe Hercules în bucătărie în dimineaţa asta.

— Ah. Colin îi zâmbi când Angeline ajunse lângă ei. Este foarte generos din partea ta să le ajuţi pe surorile mele să-l dreseze pe Hercules.

— M-am gândit că cel mai bine e să lucrăm cu el dimineaţa devreme, înainte de alte activităţi. E important ca dresajul să fie consecvent. E un câine deştept şi va răspunde bine dacă i se dă o şansă.

Angeline îi prinse lesa şi îl aşeză pe podea. Bineînţeles că Hercules încercă să fugă, şi ghearele îi alunecară pe marmură. Angeline trase cu blândeţe de lesă şi spuse:

— Stai.

Câinele încercă din nou să fugă. Colin îl ridică în braţe şi Angeline mângâie blana scurtă a animalului.

— Cred că trebuie să ne concentrăm pe aşezat şi să lucrăm cu lesa mai târziu. Angeline îl dădu pe Hercules Biancăi. Hai să mergem la bucătărie acum, ca să nu întârziem la micul dejun.

— Pot să vin şi eu? întrebă Colin.

— Dacă doreşti, zise Angeline.

Avea un ton prudent. Ce se întâmplase? Când gemenele se grăbiră înainte, Colin se întoarse spre ea.

— S-a întâmplat ceva?

— Vom vorbi mai târziu, spuse ea.

— Sunt nişte lucruri pe care vreau să le discut cu tine. Nu ştiu când vom mai avea ocazia. Poate reuşim să ne întâlnim mâine-dimineaţă devreme.

— Am promis să-l dresez pe Hercules în fiecare dimineaţă, zise ea.

— Poate că după dresajul de mâine?

— Ce anume doreşti să discutăm? întrebă ea.

— Lucruri pe care le-am neglijat înainte. Lucruri pe care ar fi trebuit să le spun.

Angeline oftă.

— Ai conştiinţa încărcată?

— E mai mult de atât. Am fost egoist cu tine, şi asta mă deranjează foarte tare. N-am avut niciun drept să te ating. Eşti o lady virtuoasă şi eu am profitat de tine.

— Nu sunt o lady de şaisprezece ani, Colin, murmură ea. Ştiu că nu ai profitat de mine. Sunt o femeie adultă. În noaptea aceea, am hotărât să fac dragoste cu tine perfect conştientă de ceea ce făceam.

— Ţi-am luat virginitatea, pentru numele lui Dumnezeu! adăugă el.

Expresia ei arăta dezamăgire.

— N-ai luat nimic, Colin. Eu m-am oferit de

bunăvoie. Este limpede că ai remuşcări întârziate în legătură cu ce s-a întâmplat, dar e complet inutil. Ce s-a întâmplat nu poate fi desfăcut. Nu au fost consecinţe, şi sunt foarte sigură că ai fost uşurat când te-am anunţat.

— Angeline, am fost uşurat doar pentru că am fost iresponsabil.

— Vinovăţia ta e deplasată. Nu m-ai sedus tu. Eu am fost de acord cu tot ce s-a întâmplat. Dacă tu cauţi acum iertare, eu n-am de unde să-ţi dau aşa ceva, pentru că n-a existat nicio vină din partea nici unuia dintre noi. Amândoi am ştiut exact ce făceam.

Acum te sfătuiesc să laşi subiectul baltă, pentru că nu e nimic altceva de făcut în această privinţă.

— Ştii că este, insistă el. Am o responsabilitate faţă de tine.

— Nu, n-ai. Acum, dacă mă vei scuza, fetele mă aşteaptă.

— Vin cu tine. Mă aşteaptă şi pe mine.

— Le voi spune eu că-ţi ceri scuze, dar nu poţi veni, zise ea.

— De ce eşti atât de rece cu mine? şopti el.

— Acum nu e nici momentul, nici locul pentru această discuţie. Te voi aştepta în bibliotecă la ora

două noaptea, când servitorii nu sunt prin casă, şi vom putea vorbi fără să ne audă cineva. Acum trebuie să plec, spuse ea.

Colin îşi încleştă fălcile în timp ce Angeline se îndepărtă în grabă. Oare cum naiba ajunseseră intenţiile lui bune să ducă la ceva aşa de greşit?

*

Angeline se aşeză în locul ei obişnuit la masă lângă Colin, îl atacase aşa pentru că se gândise că vorbele lui fuseseră înjositoare, deşi ştia că nu asta voise să spună. Era cam târziu ca el să fie îngrijorat pentru comportamentul lui nesăbuit, dar, după cum îi spusese, era o femeie adultă şi nu fusese vorba de vreun act de seducţie.

Nu avea nevoie de intenţiile lui bune, de sentimentele lui de vinovăţie sau de mila lui. Nu merita decât respectul lui. Ceea ce o tulburase cu adevărat era remuşcarea lui, pentru că noaptea aceea fusese specială pentru ea, şi el o transformase acum în ceva ce sugera o faptă rea. Din ce îi spusese el, Angeline îşi dădea seama că el nu înţelegea, dar în noaptea aceasta, îi va spune cum o făcuse să se simtă.

Şi mai era şi cealaltă chestiune – cererea în căsătorie ce rămăsese în aer. Era adevărat că apariţia lui Harry oprise totul. Dar Colin probabil

se răzgândise şi simţea că nu putea da înapoi în mod onorabil. Aşa că tot în acea noapte îi va spune şi că nu avea nicio obligaţie să se însoare cu ea. Nu, în noaptea aceea îi va spune că ea simţea că nu ar fi în interesul nici unuia din ei să se căsătorească.

— Eşti foarte tăcută, Angeline, remarcă Margaret.

— Iartă-mă. Îmi era mintea în altă parte.

Se uită la Colin. El aproape că nu se atinsese de obişnuitele ouă fierte. Acum Angeline se simţea prost, dar fusese cinstită cu el. Se simţea vinovată şi pentru că putea să schimbe cu totul situaţia pentru familia ei dacă se mărita cu el. Problema era că îl iubea, îl iubea mai mult decât va şti el vreodată, şi n-ar fi cinstit faţă de el să-i accepte cererea în căsătorie. Ea şi familia ei aveau multe de câştigat, şi când el pomenise prima dată despre asta, Angeline nu avusese nicio remuşcare şi îşi închipuise că va accepta. Dar considera că nu acele elemente erau importante pentru o căsnicie fericită.

Nu putea conta pe faptul că dragostea va apărea între ei aşa cum se întâmplase cu marchizul şi Margaret. Colin poate că nu o ştia, dar merita să-şi găsească dragostea şi fericirea cu o femeie care nu intra în căsnicie cu un trecut ca al ei.

Cât despre Sommerall, Angeline avea un plan.

Poate că nu va funcţiona, dar îl va ruga ea pe marchiz în numele lui, deşi s-ar putea să fie dificil de aranjat o întrevedere în care să-i ceară proprietatea pentru Colin. Dacă reuşea, avea de gând să-l roage să nu-i dezvăluie niciodată lui Colin că intervenise pentru el. Va face această cerere pentru el, pentru că-l iubea şi pentru că-i dorea fericirea mai mult decât şi-o dorea ei.

*

Angeline le citi doamnelor în timp ce brodau. Când le sugerase acest lucru, toată lumea fusese de acord că era o idee splendidă şi că va face această activitate mult mai puţin plictisitoare. Angeline trebuia să-i fie recunoscătoare lui Colin pentru sugestie, dar nu spuse asta cu voce tare.

— Ah, iată pagina la care am rămas data trecută, zise Angeline. Dacă toată lumea e gata, voi continua povestea.

— Te rog, începe, spuse Margaret.

Angeline citi:

— „Abilităţile lui Marianne erau, în multe privinţe, aproape egale cu ale lui Elinor”.

— Dacă Elinor şi Marianne ar fi fost gemene, ar fi fost egale, comentă Bernadette.

Angeline continuă, şi fetele îi puseră întrebări despre comportamentul lui Marianne.

— Autoarea ne spune că Marianne nu era prudentă, explică Angeline. Aşa că probabil mai are încă multe de învăţat despre viaţă.

Ochii lui Margaret sclipiră.

— Doamne, mă întreb cine seamănă cu Marianne.

— Pe sora cea mai mică o cheamă Margaret, interveni Bernadette.

Margaret continuă să brodeze.

— Da, dar Margaret cea ficţională are doar treisprezece ani, mai mică decât fetele mele şi Penny.

— E o poveste de dragoste? întrebă Penny.

— Oh, da, întru totul, răspunse Angeline. Dar ca în toate romanele bune, apar dificultăţi, şi uneori totul pare pierdut.

— Există şi un gentleman frumos? întrebă Bianca.

— Da, dar nu e ceea ce pare, răspunse Angeline.

— Dacă e crud şi rău, nu-mi va plăcea de el, zise Penny.

— Fetelor, interveni Margaret. Vă rog tăceţi,

pentru ca Angeline să poată continua să citească.

— Oh, citeşte mai departe, spuse Penny. Sunt curioasă să aflu ce se întâmplă.

Un lacheu intră cu o tăviţă cu scrisori. Angeline nu răspunsese scrisorii lui Charlotte pentru că se temea să nu-i creeze probleme, dar se trezi acum sperând că primise totuşi o scrisoare de la ea.

Margaret sortă prin scrisori şi îi dădu una ducesei.

— Asta îţi este adresată.

Ducesa rupse sigiliul şi scoase un mic ţipăt.

— E de la fiul meu, afirmă ea, ridicându-se în picioare. Lady Landale a născut un băieţel sănătos. Şi mama, şi copilul sunt bine.

Toată lumea scoase strigăte de bucurie. Margaret se ridică să o îmbrăţişeze pe ducesă.

— Mă bucur atât de mult pentru tine. Primul nepot.

Angeline o strânse pe Penny de mână şi zâmbi.

— Ce zid, Penny? Suntem mătuşi acum.

— Oh, aproape că nu-mi vine să cred, murmură Penny. Mamă, i-au ales deja un nume?

— Va fi botezat John. Oh, de-abia aştept să se

întoarcă Wycoff! exclamă ducesa, scoţând o batistă. A trecut atât de multă vreme de când n-am mai primit o veste bună.

Angeline se forţă să zâmbească. Mama ei nu avusese intenţia s-o rănească. Angeline era pur şi simplu cam prea sensibilă azi, după conversaţia dificilă cu Colin. Poate că era puţin supărată şi pentru că sperase prosteşte să primească încă o scrisoare de la Charlotte. Ar fi trebuit să-şi dea seama că nu se va întâmpla aşa. Charlotte îi scrisese acea unică scrisoare în secret, pentru că soţul ei îi interzisese să mai corespondeze cu ea.

— Oh, mamă, când putem merge să-l vedem pe noul nostru nepot? întrebă Penny.

— Foarte curând, sper, răspunse ducesa. Va trebui să mă consult cu Wycoff, dar această veste va fi cu siguranţă tot ce are nevoie. Un băiat. Sunt atât de încântată! exclamă ea şi strânse scrisoarea la inimă.

Angeline închise romanul şi-l puse deoparte. Se ridică şi o sărută pe mama ei pe obraz.

— Mamă, sunt atât de bucuroasă pentru toată familia noastră, în special pentru tine.

Era adevărat, dar era de asemenea adevărat că această veste era o reamintire dură că s-ar putea ca ea să nu fie niciodată mireasă sau mamă.

— Îţi mulţumesc, dragă, zise ducesa.

— Vreau să-i scriu o scrisoare fratelui meu imediat, anunţă Angeline. Mamă, Margaret, dacă mă scuzaţi?

— Desigur, dragă, zise ducesa. Sunt sigură că eşti extaziată acum şi vrei să-i transmiţi asta fratelui tău.

— Vom continua romanul mâine, le asigură Angeline.

Când ieşi din salon, se îndreptă de spate şi urcă scările. Sub nicio formă nu-şi va permite să-şi plângă de milă. Nu va face nimic să strice această zi minunată pentru familia ei.

Îşi muşcă buza şi intră în linişte în dormitorul ei, apoi se aşeză la măsuţa de scris din colţ. Scoase o foaie de hârtie şi găsi cerneala şi pana de scris. Când încercă să înmoaie pana în cerneală, văzu că îi tremură mâna. Aşeză pana la loc în suport şi-şi spuse că nu avea nevoie decât de câteva momente să-şi regăsească stăpânirea de sine.

Trase aer în piept şi apoi expiră lung. Apoi încă o dată. Luă din nou pana, dar tot îi tremurau degetele. O puse la loc, se ridică, se duse la pat. Se aşeză pe marginea saltelei, iar patul scârţâi, reamintindu-i de noaptea aceea oribilă când îl prinsese pe Brentmoor trădând-o. Îi tremura mâna când şi-o ridică să-şi acopere gura. Apoi trase sertarul şi scotoci până găsi o batistă. Îşi şterse ochii, îşi suflă nasul şi mai inspiră o dată adânc.

Apoi se duse la lavoar, turnă apă rece în lighean şi-şi spălă faţa înfierbântată.

Era o prostie să-i fie milă de ea însăşi, dar se temea că nu va avea niciodată un soţ şi o familie din cauza a ceea ce se întâmplase cu Brentmoor. Cu un oftat, Angeline se gândi că probabil nu era singura femeie din lume care-şi permitea uneori să-şi plângă singură de milă. Bineînţeles că nu-i invidia pe fratele şi pe cumnata ei. Era bucuroasă pentru ei, şi era încântată că vestea o făcuse pe mama ei atât de fericită. Atâta doar că unele zile, ca aceea de azi, aduceau bucurie pentru unii şi nori întunecaţi pentru alţii. Uneori semăna cu o furtună cu trăsnete, copleşitoare.

Îşi eliberase o parte din tristeţea închisă în ea şi se simţea oarecum ruşinată de reacţia ei emoţională. Dar acum trecuse.

Se întoarse la măsuţa de scris şi reuşi să scrie o scrisoare scurtă în care îşi exprima bucuria sinceră pentru fratele ei şi soţia lui pentru naşterea fiului lor. Le scrise că era încântată să fie mătuşă şi de-abia aştepta să-i viziteze şi să-l îmbrăţişeze pe micul John. Le scrise câteva rânduri despre vizita de familie şi despre vreme. Apoi promise să scrie din nou în curând.

Se simţea puţin jenată că vărsase lacrimi când era fericită pentru fratele ei, pentru soţia lui şi pentru toată familia ei.

O *oră mai târziu*

Angeline stătea pe scaun fluturându-şi evantaiul şi uitându-se afară pe geam. Auzi o bătaie la uşă şi se gândi că ar putea fi Penny, dar când deschise, o văzu pe Margaret.

— Pot să intru? întrebă Margaret.

— Da, desigur, o pofti Angeline.

Era bucuroasă că se spălase pe faţă mai înainte, ca să nu i se vadă urmele de lacrimi pe chip sau nasul roşu.

— Hai să stăm pe pat ca nişte fete tinere şi să povestim, spuse Margaret.

Amândouă îşi dădură jos pantofii şi îşi încrucişară picioarele sub ele pe pat. Margaret se uită la batistă.

Angeline nu reuşise să ascundă totul suficient de bine.

— Presupun că ştii că m-am pus pe plâns când am aflat vestea fratelui meu.

— Am anticipat că ar putea să fie dificil pentru tine, murmură Margaret. Privirea îi zbură la măsuţa de scris. Totuşi, le-ai scris scrisoarea.

— După ce-am vărsat câteva lacrimi, adăugă ea.

Margaret îi luă mâinile într-ale ei.

— Am ştiut eu că vei reuşi să scrii scrisoarea aceea.

— De fapt, m-am simţit mai bine după aceea.

— Când îţi permiţi să fii fericită pentru norocul altcuiva, într-o zi se va întoarce şi asupra ta. Poate că nu în felul în care ţi-ai imaginat, dar va veni.

— Am fost furioasă atât de mult timp.

— Eşti mai puternică decât crezi, dar bănuiesc şi că ridici un zid în jurul tău ca să te protejezi. E o reacţie naturală având în vedere prin ce-a trebuit să treci.

Angeline nu se gândise la asta în felul acesta. Oare încercase să-l împingă pe Colin la o parte?

— Eşti foarte înţeleaptă, afirmă Angeline.

— Nu e decât experienţă de viaţă, zise Margaret. Când m-am măritat cu Chadwick, am fost îngrozită de moarte. Ştii că a fost o căsătorie de convenienţă. Am fost speriată şi furioasă pe tata. N-am vrut să mă mărit cu un aristocrat, şi în niciun caz cu un bărbat mai în vârstă ca mine cu doisprezece ani. Drept să spun, m-am gândit că Chadwick nu voia decât averea mea. M-am

aşteptat să fiu nefericită. În acea prima noapte a vieţii noastre conjugale, mi-a spus că datorită mie inima lui a revenit la viaţă. N-am înţeles ce voia să-mi spună decât după ce mi-a povestit că prima lui soţie murise. M-am îndrăgostit de el în noaptea nunţii.

Angeline oftă.

— I-am spus lui Colin că ai adus fericire şi lumină în viaţa lui Chadwick.

Margaret netezi cuvertura patului.

— Cel mai mare regret al meu este Colin. Aveam foarte puţină încredere în mine în zilele acelea şi eram tânără. Îmi era aşa de frică să nu fac vreo greşeală, încât am făcut mai multe. N-am ştiut cum să-l abordez pe Colin. M-am temut că se va gândi că încercam să-i înlocuiesc mama, aşa că am fost prea prudentă cu el. Avea nevoie de dragostea unei mame, dar eu mă simţeam jenată. Cred că a fost supărat pe mine.

— Te-ai căsătorit într-o familie gata formată. Ar fi dificil pentru oricine. Dar Colin vrea cu adevărat să-şi petreacă mai mult timp cu familia lui. Cred că asta vă va apropia pe toţi.

Margaret zâmbi.

— Sunt sigură că ţie trebuie să-ţi fim recunoscători pentru asta.

— Ar fi ajuns şi singur la concluzia asta în

cele din urmă, spuse Angeline. Atâta că bărbaţilor le ia mai mult timp.

Margaret oftă.

— Angeline, ai suferit o traumă emoţională. Este normal să vrei să-ţi protejezi inima în aceste circumstanţe. Dacă ţii porţile închise, vei reuşi să eviţi durerea şi tristeţea, dar vei rata tot ce are viaţa mai bun de oferit. Dragostea e cea care ne aduce bucurie. Nu există nicio altă experienţă pe lumea asta care să o poată egala. Dacă-l iubeşti pe Colin, lasă-l în inima ta, continuă ea şi se ridică de pe pat. Aş fi foarte fericită să te numesc nora mea într-o zi.

— Mă tem că va trebui să ne mulţumim cu titlul de prietene.

Margaret zâmbi.

— Să-ţi spun un secret.

— Sunt numai urechi.

— Am pus un pariu cu Chadwick.

— Serios? Sunt curioasă, zise Angeline.

— Nu-ţi poţi da seama cât de mult te poţi distra ca femeie măritată. Vreau foarte mult să câştig pariul acesta, căci mi-a trecut prin minte să am un colier de rubine, spuse Margaret ridicând din sprâncene.

Angeline zâmbi.

— Care e pariul?

— Să-ţi dau un indiciu. Are de-a face cu dragostea şi cu familia, şi pot să adaug că eu contez pe tine, Angeline.

— Mă laşi în întuneric, murmură ea.

— Cred că vei putea ieşi la lumină.

După plecarea lui Margaret, Angeline oftă. În noaptea aceea îl întâlnea pe Colin în bibliotecă. Ar fi putut sugera o plimbare afară în după-amiaza aceea, dar exista riscul să devină o activitate de grup şi fără îndoială ei doi aveau nevoie să rezolve câteva chestiuni. Părea că făceau totul pe ascuns, dar având în vedere că nu puteau să găsească niciun alt moment privat, nu aveau de ales. Chiar şi o plimbare dimineaţa devreme i-ar putea atrage şi pe alţii.

Ea însă se simţea extrem de izolată şi se hotărî să meargă la bucătărie să încerce să-l dreseze din nou pe Hercules. Voia să le invite pe gemene să vină cu ea, dar auzi sunetul pianului, şi nu voia să le deranjeze. Se gândi că probabil căţelului îi va face plăcere puţină atenţie. Nu-şi petrecuse prea mult timp cu Hercules în dimineaţa aceea, din pricina discuţiei cu Colin.

Când ajunse la bucătărie, căţelul părea destul de amărât în coşul lui. Agnes aduse nişte bucăţele de carne pe o hârtie, şi Hercules începu să dea din coada lui caraghioasă.

Angeline se aşeză pe podea alături de el. La început, trebuia să-i împingă fundul la podea la fiecare comandă, dar când adăugă şi recompensa, Hercules începu să răspundă la comenzile verbale. Angeline nu avea să mai rămână la Deerfield prea mult timp, dar le va arăta gemenelor cum să-l înveţe să se oprească şi să se culce pe podea. Îi mângâie blăniţa scurtă.

— Eşti un câine deştept, Hercules.

Se ridică şi-şi scutură rochia. Apoi se întoarse în holul mare în acelaşi moment în care marchizul ieşi din biroul lui. Avea acum ocazia să-i schimbe viaţa lui Colin.

Marchizul se încruntă.

— Lady Angeline, s-a întâmplat ceva?

Părul lui rar părea puţin umed.

— Pot să vorbesc cu dumneavoastră în birou?

— Da, desigur, urmează-mă.

O invită înăuntru şi închise uşa.

— Te rog, ia loc.

Angeline se aşteptă să-l vadă aşezându-se pe scaunul din spatele biroului său, dar marchizul se aşeză în fotoliul de lângă ea.

— Cu ce te pot ajuta?

— E vorba despre Colin, începu ea.

— Ah.

— Milord, trebuie să fiu sinceră şi să vă spun că am aflat despre toate deciziile dumneavoastră recente în legătură cu Sommerall. Cred că e important să ştiţi asta.

— Foarte bine. Poate ar trebui să elaborezi, din moment ce nu sunt sigur ce interes ai putea avea faţă de proprietatea asta, în afară de munca pe care ai desfăşurat-o deja acolo.

— Milord, sunt mai preocupată de relaţia pe care o aveţi cu fiul dumneavoastră.

Marchizul ridică din sprâncene.

— Ce anume te preocupă?

— În primul rând, ştiu că are o reputaţie de libertin, dar Colin e mai mult decât atât.

— Înţeleg. Şi ai vreo dovadă?

Angeline observă zâmbetul uşor al marchizului.

— Ştiu că n-a fost întotdeauna responsabil.

Marchizul încuviinţă.

— Da, mi-l amintesc clar că a apărut prea târziu şi beat criţă la balul tău de debut. Te-a insultat cumva recent? Poţi să-mi spui, şi voi avea o discuţie serioasă cu el.

— Nu, nu m-a insultat, îl asigură ea.

Marchizul n-avea nevoie să afle fiecare cuvânt al conversaţiilor ei cu Colin.

— Lord Chadwick, vă iubiţi fiul?

Întrebarea ei îl surprinse în mod vizibil.

— Da, bineînţeles că-l iubesc.

— Ştiu că şi el ţine la dumneavoastră, deşi îl faceţi să se simtă frustrat.

Marchizul părea că încearcă să ascundă un zâmbet.

— Colin doreşte cu adevărat proprietatea, dar nu pentru câştiguri financiare. Mi-a spus în mod recent că are o mică avere confortabilă.

— Ah, da, investiţiile lui în transporturi navale. Ciudat că ţi-a spus despre ele.

— A avut un motiv întemeiat la momentul respectiv. Chiar dacă nu va ocupa Sommerall imediat, ştiu că intenţionează să locuiască acolo şi probabil mai curând decât se aşteaptă chiar el însuşi.

— De unde ştii asta, Lady Angeline?

— S-a schimbat sub ochii mei.

— Asta e interesant. Am observat unele diferenţe, şi tot aşa şi Margaret. Ea crede că tu eşti responsabilă pentru această nouă transformare.

— Când oamenii se schimbă e pentru că vor să se schimbe.

— Îţi voi împărtăşi o confidenţă, spuse marchizul. L-am forţat să facă alegeri care au fost probabil puţin nedrepte, dar necesare. Uneori o persoană are nevoie de un imbold. Fiul meu avea nevoie de un picior în… Mă rog, nu contează. Am ştiut că trebuia să fie o ameninţare de vreun fel. Înainte de această vizită, a luat-o de bună că va moşteni Sommerall. Marchizul oftă. Nici măcar o dată nu s-a interesat de proprietate. Într-o zi, Bianca m-a întrebat de ce nu vine Colin niciodată acasă, şi am simţit că sosise de mult vremea să-i reamintesc fiului meu ce rata. Şi atunci, întâmplarea a făcut ca Faraday să vină să întrebe de proprietate. Ştii restul. Fiul meu e tot aşa de încăpăţânat ca mine, şi, deşi am avut îndoieli, văd acum schimbări în bine la el.

— Vreţi să spuneţi că n-aţi vorbit serios în legătură cu vânzarea Sommerall?

— Sunt serios în legătură cu o mulţime de lucruri. Ca să fiu sincer, am ştiut că singurul motiv pentru care a făcut călătoria până aici e pentru că mama lui e îngropată la Sommerall. Am simţit că e important să-i ofer şansa să demonstreze că merita moştenirea. Şi am avut îndoieli. Nu îţi voi mânji urechile cu unele dintre cele mai infame peripeţii ale lui din Londra, dar am devenit din ce în ce mai îngrijorat. Şi atunci a intrat în salon, în acea primă zi a vizitei voastre. Am crezut că-i vor

ieşi aburi pe urechi de furie. Atunci mi-am dat seama că-i păsa, dar n-am ştiut dacă va fi serios până la capăt. Aşa că am decis să-l provoc pe rând cu câte ceva. Trebuia să aflu dacă îi păsa cu adevărat de Sommerall. Apropo, propriul meu tată a folosit o tactică asemănătoare să mă îndepărteze de viaţa dezmăţată pe care o duceam.

— Nu-i voi înţelege niciodată pe bărbaţi, spuse Angeline.

Marchizul o bătu uşor pe mână.

— Asta e probabil cel mai bine. Mai ai şi alte observaţii?

— Colin a demonstrat că doreşte şi se poate ocupa de proprietate. Ştiu că ar însemna foarte mult pentru el dacă aţi binevoi să i-o încredinţaţi.

Lordul Chadwick scoase un oftat prelung.

— Există o complicaţie.

— Care anume? întrebă ea.

— Cred că este ceva ce trebuie să-i comunic eu.

Angeline înghiţi ca şi cum ar fi avut un nod în gât.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Lady Angeline, pari foarte neliniştită. Pot să te întreb de ce eşti atât de îngrijorată pentru

Sommerall?

— Colin nu-şi mai aminteşte nici măcar trăsăturile mamei lui. Am căutat peste tot miniatura ei, dar n-am găsit-o nicăieri.

Marchizul se încruntă.

— Înţeleg.

— Cred că vrea să se agaţe de acele puţine obiecte care au o legătură cu mama lui, aşa cum sunt leagănul şi balansoarul. Ştiu că l-a ajutat faptul că i-aţi vorbit despre ea.

— Se pare că ai devenit foarte apropiată de fiul meu.

— Cred că nu este atât de neobişnuit când oamenii lucrează împreună. Sper că această complicaţie nu înseamnă că familia Faraday are de gând să cumpere Sommerall. Nu v-ar plăcea să-i aveţi vecini.

— Acesta cu siguranţă e un lucru ce merită avut în vedere, recunoscu marchizul, cu buzele tremurându-i uşor.

— V-am răpit deja prea mult din timpul dumneavoastră valoros. Vă mulţumesc că m-aţi ascultat.

— Îţi apreciez observaţiile, Lady Angeline.

După ce Angeline ieşi, marchizul închise uşa şi se gândi că fiul lui ar fi un nebun s-o lase să-i

scape printre degete.

Capitolul 14

Dintre toate nopţile, exact în aceea se hotărî Penny să doarmă cu Angeline.

— Penny, am avut un somn agitat în ultima vreme şi m-am foit mult. Mă tem că te voi ţine trează, zise Angeline.

— Hai s-o rugăm pe Marie să ne aducă o cărămidă fierbinte şi lapte cald, sugeră Penny.

Angeline se uită la ceas. Era unsprezece şi jumătate. Mai rămâneau două ore şi jumătate până la întâlnirea cu Colin. Nu anticipase cererea surorii ei şi se întrebă într-o doară dacă nu cumva Penny simţea când se întâmpla ceva. Dar amintindu-şi cât de dor îi fusese de sora ei când fusese în Paris, Angeline nu putu să-i refuze cererea.

— O s-o sun pe Marie, spuse Angeline. Dar când terminăm laptele, trebuie să te odihneşti.

— Mulţumesc, Angie.

După cina din seara aceea, jucase table cu

Colin, dar era dificil să se concentreze. Toată conversaţia fusese despre proaspătul fiu al fratelui ei. Era fericită că tatăl şi mama ei erau extaziaţi. Fuseseră amândoi răvăşiţi de scandalul ei, deşi niciunul din ei nu vorbise niciodată despre asta. Existaseră momente când tăcerea era pur şi simplu prea apăsătoare, şi de atunci ea începuse să se plimbe în fiecare zi senină. Libertatea de a se plimba o ajutase enorm.

Acum era nerăbdătoare să se întâlnească cu Colin şi nu era sigură ce să-i spună lui Penny.

Când apăru Marie, Angeline îi porunci cameristei să le aducă o cărămidă fierbinte şi laptele cald. Îşi scoase cerceii de perle în timp ce se îndreptă către măsuţa de toaletă şi, când îi puse în cutia de bijuterii, îşi reaminti de Colin, cum atinsese unul din ei la Sommerall. Îşi lipi coapsele una de alta, căci gândul la atingerile şi săruturile lui i se învârteau în cap, dar nu putea permite să se întâmple asta din nou. Avuseseră noroc că nu existau consecinţe.

Marie aduse cărămida fierbinte înfăşurată într-un prosop. Când Penny îşi termină laptele, Angeline îi împleti părul surorii ei.

— Mulţumesc, Angie, murmură Penny. Aş vrea să am şi eu părul tău.

— De ce? Ai nişte bucle aşa de frumoase şi dese, Penny.

— E oare imaginaţia mea sau părul mi se face tot mai roşu?

— Stai aici, spuse Angeline. Luă oglinda de mână şi se întoarse la pat. Lumina nu e cea mai bună, dar uite cum îţi lupeşte părul ca scorţişoara şi aurul. E ceva unic. Vei fi remarcată în orice mulţime la balul tău de debut.

Penny se întoarse spre ea.

— Angie, dacă te întreb ceva, îmi vei spune adevărul?

Angeline simţi că i se face pielea de găină.

— Ce anume?

— M-am tot gândit cum mama primeşte foarte puţine scrisori şi că tu n-ai primit decât una de când te-ai întors în Anglia. Ştiu că s-a întâmplat ceva foarte rău cu logodna ta. Mi-am dat seama şi pentru că, de fiecare dată când te-am întrebat dacă vei fi prezentă la debutul meu, n-ai spus niciodată da.

Era unul dintre acele momente memorabile în care totul încetineşte şi lucrurile obişnuite ies în relief fără niciun motiv: căldura de la cărămida de la capătul patului, firele subţiri de păr roşu-auriu de la ceafa surorii ei, aroma lumânării de ceară ce pâlpâia în oglinda ovală de deasupra măsuţei de toaletă. Nişte lucruri atât de obişnuite în circumstanţe neobişnuite.

— De ce eziţi, Angie?

Nu avea să uite prea curând întrebarea surorii ei sau incapacitatea ei de a răspunde.

— Nu voi fi bine-venită la baluri, nu-i aşa? întrebă Penny.

Oare chiar era posibil să-ţi taie cineva răsuflarea?

— E adevărat, nu-i aşa? insistă Penny.

Trebuia să-şi revină, de dragul surorii ei.

— Nu, nu e adevărat, dar mă îndoiesc că eu voi putea participa.

— Eşti supărată, observă Penny. Îţi făceai griji dacă să-mi spui şi mie, nu-i aşa?

De luni întregi se temea că va trebui să-i spună şi surorii ei, şi în seara aceasta nu era pregătită.

— Am tot sperat că se va putea face ceva, şi voi continua să sper. Vreau atât de mult să te văd făcându-ţi debutul, şi nu este totul pierdut.

Penny o îmbrăţişă.

— Îmi pare rău, Angie. Ştiu că te-ai îngrijorat pentru mine, dar nu trebuie s-o faci. Sunt sigură că oricum aş fi stat pe scaun lângă perete, cu celelalte fete neinvitate la dans, dorindu-mi să fiu acasă.

Angeline simţi că i se pune un nod în gât, dar ea era sora mai mare şi era responsabilitatea ei să controleze situaţia şi să pună lucrurile într-o lumină pozitivă. Luă mâinile surorii ei într-ale sale.

— Am vrut să aştept să-ţi spun ce cred că se va întâmpla. Cel mai probabil Lady Chadwick te va însoţi şi prezenta. Asta e doar presupunerea mea, dar probabil îţi vei face debutul împreună cu Bianca şi Bernadette.

— Mama nu va fi acolo?

— Nu sunt sigură. O vom întreba mai târziu. Pentru moment, cred că ar trebui s-o lăsăm să fie fericită pentru noul nostru nepot. Nu crezi?

— Ba da, aşa cred că e cel mai bine.

— Debutul tău nu va fi poate exact aşa cum ni l-am imaginat, dar va fi minunat. Vei avea rochii, bonete, pantofi şi mănuşi noi. O să-ţi placă să mergi la cumpărături cu doamna marchiză şi cu gemenele. Ştii cât de haioase sunt.

Ea nu va fi acolo să împărtăşească această experienţă importantă cu sora ei, şi ştia că o va durea. Deja o durea.

— Ştiu că n-ai făcut nimic greşit, Angie. Brentmoor a fost un om rău. Mi-am dat seama după ochii lui. Era răutate în ei.

Angeline trase aer adânc în piept şi expiră

încet.

— Întotdeauna să asculţi ce-ţi spun instinctele tale despre oameni. Eu le-am ignorat pe ale mele şi m-am gândit mereu că-mi imaginam lucruri. Promite-mi, Penny.

— Îţi promit, murmură Penny.

Angeline o îmbrăţişă pe sora ei. Întotdeauna se gândise că va fi alături de ea, s-o protejeze de cinicii şi libertinii din înalta societate. Întotdeauna îşi imaginase că o va ajuta pe Penny să-şi îmbrace prima rochie de bal. Întotdeauna visase să o privească dansând cu un tânăr pentru prima oară, dar toate astea păreau improbabile.

Putea suporta privirile dispreţuitoare, şoaptele şi, da, chiar şi invitaţiile sugestive din partea aşa-numiţilor gentlemeni, dar absenţa ei de la balul de debut al surioarei ei va fi extrem de grea.

Penny îşi cuprinse genunchii cu braţele.

— Colin are ochi frumoşi.

— Cred că e prea bătrân pentru tine, Penny.

Penny râse.

— Nu, caraghioaso, ai înţeles greşit. Am vrut să spun că are ochi plini de *bunătate.*

— Mie mi se pare că ochii lui râd în majoritatea timpului, zise Angeline.

— E un râs bun. Gemenele spun că e un libertin adevărat, dar eu cred că e un om onorabil.

— Îţi place de Colin? întrebă Angeline.

— Da, oricine iubeşte animalele este de obicei o persoană bună, răspunse Penny.

— Primăvara viitoare, să-mi trimiţi o scrisoare în fiecare zi, în care să-mi descrii dansurile, rochiile şi muzica. Îmi promiţi să faci asta, Penny?

Când sora ei încuviinţă, Angeline o îmbrăţişă şi îşi dori un miracol, dar Penny va avea un sezon magic, şi asta era tot ce conta. Era uşor de spus, dar când va sosi timpul, Angeline ştia că o va durea sufletul. Deja simţea asta, dar ştia ce trebuia să facă.

În noaptea aceea va pune capăt logodnei cu Colin. Probabil că nu va fi uşor să facă asta, dar îşi spuse că aşa era cel mai bine. Nu îl va face să se perpelească, mai ales pentru o logodnă născută din disperarea amândurora.

Îl iubea nespus, şi gândul să-l părăsească o durea mult mai mult decât se aşteptase. Într-o lume de basm, el ar lua-o în braţe şi ar purta-o peste pragul casei Sommerall. Dar Angeline se hotărâse că voia mai mult decât o căsătorie de convenienţă. Voia ceea ce merita – un soţ care s-o iubească şi care să nu poată trăi fără ea. În noaptea aceasta, îi va spune adevărul. Apoi va cere ajutorul mamei ei, lui Margaret şi lui

Charlotte ca să o ajute să combată zvonurile răspândite de Brentmoor şi să-şi refacă reputaţia. Nu ştia dacă era posibil, dar se gândi că nu avea nimic de pierdut. Era fiica unui duce şi, atâta timp cât respira, nu va lăsa pe nimeni să mânjească bunul nume al familiei ei. La urma urmei, era sora mai mare, şi era datoria ei să-i dea un bun exemplu lui Penny.

*

La ora unu şi patruzeci şi cinci noaptea, Angeline se strecură din pat. Lăsase o lumânare aprinsă pe noptiera de lângă ea. Îşi luă şalul şi lumânarea, dar când ajunse la uşă, auzi vocea lui Penny:

— Angie, unde mergi?

Făcu o grimasă şi dezbătu în minte dacă să-l lase pur şi simplu pe Colin s-o aştepte în van sau să-i spună adevărul lui Penny. Singurul lucru pe care nu-l dorea era să o mintă pe sora ei.

— Penny, vreau să mă asculţi cu atenţie şi să ai încredere în mine. Mă duc să-l întâlnesc pe Colin în bibliotecă.

Penny se ridică în pat.

— Nu, Angie. Ştii că asta e interzis.

— Sunt nişte chestiuni importante pe care trebuie să le discutăm, şi avem nevoie să fim singuri. Problema este că sunt mereu oameni în jurul nostru şi nu putem vorbi în faţa lor.

— N-ar trebui să vorbeşti cu el despre lucruri pe care nu le poţi spune în faţa altora.

Angeline îşi umezi buzele.

— Penny, ai spus că e onorabil, şi aşa şi este.

— Angie, asta nu e onorabil, deloc!

Angeline oftă şi se aşeză pe marginea patului.

— S-a oferit să se însoare cu mine.

Penny icni.

— Ascultă. Nu pot să accept. Amândoi suntem gata să facem o căsătorie de convenienţă ca să ne rezolvăm reciproc problemele.

Penny se holbă la ea.

— Ai înnebunit?

„Când sunt cu el, da."

— Şşş. Dacă m-aş mărita cu el, aş redeveni o persoană respectată – sau cel puţin într-o oarecare măsură. Nu sunt sigură cât de mult, ca să fiu cinstită.

Penny se încruntă.

— Vrei să te măriţi cu el ca să poţi veni la balul meu de debut?

— În parte, da. Dar vezi tu, şi el are o problemă.

— Cred c-aţi căzut amândoi şi v-aţi lovit la cap, spuse Penny.

— M-am hotărât că nu mă pot mărita cu el, şi trebuie să-i spun în noaptea asta, pentru că, ei bine, am avut o logodnă secretă, dar te rog să nu spui nimănui.

Penny se încruntă.

— Angie, asta sună ca una dintre ideile acelea nesăbuite ale gemenelor.

— Presupun că da, dar chiar trebuie să vorbesc cu el între patru ochi. Am avut o discuţie neplăcută, şi, înainte să plec de aici, vreau să mă împac cu el. Merită măcar atât. Acum du-te înapoi la culcare. N-o să stau mult.

— Nu te vei duce deloc. O să sun din clopoţel dacă încerci să pleci, o ameninţă Penny.

— Penny, te rog. Nu se va întâmpla nimic rău. Vreau doar să vorbesc cu el.

— Nu sta mult, Angie. Spune ce trebuie să-i spui şi întoarce-te cât mai repede posibil, sau mă voi îngrijora.

— Aşa voi face.

Angeline se duse către uşă şi auzi din nou vocea lui Penny:

— Angie?

— Da, scumpa mea?

— Te-a sărutat?

— Închide-ţi ochii, Penny. Mă voi întoarce repede.

*

Colin stătea pe canapea în bibliotecă. Un sfeşnic cu câteva lumânări pe masă oferea o lumină difuză. Când se ridică în picioare, Angeline văzu că era îmbrăcat în pantaloni şi un halat indian. Pe întuneric, nu-i putea vedea clar expresia.

Colin se duse cu paşi mari la uşă şi o închise. Îşi puse amândouă mâinile de o parte şi de alta a ei, lângă uşă, iar corpul lui mare şi musculos era ca un scut ce avea scopul s-o ţină prinsă în capcană.

— Niciodată n-am vrut să te jignesc, mărturisi el. De fapt, am vrut tocmai opusul.

Nu pierduse vremea cu vreo introducere de orice fel.

— Sunt sigură că ai avut intenţii bune, spuse ea, dar m-am gândit mult la asta şi sunt sigură că vei fi de acord.

— De acord cu ce? întrebă el.

— Trebuie să punem capăt acestei logodne.

— Am ştiut că aşa vei spune, pentru că eşti speriată.

— Nu sunt speriată, Colin, dar vreau mai mult decât o simplă căsătorie de convenienţă. Hai şi stai jos lângă mine.

Colin oftă şi o urmă.

— Îmi pare rău că am făcut acele afirmaţii.

— Mi-am dat seama că nu asta mă deranjează cu adevărat, Colin. Ceea ce mă tulbură e că am crezut că nu merit să-mi găsesc fericirea din cauza a ceea ce mi s-a întâmplat cu Brentmoor. M-am simţit atât de vinovată pentru scandal că m-am pierdut pe mine însămi pentru o vreme, dar nu mai sunt pierdută acum. Îmi pare foarte rău dacă asta înseamnă că vei pierde Sommerall, dar te sfătuiesc să mai vorbeşti o dată cu tatăl tău despre asta.

— Angeline, murmură el, întinzându-se spre ea.

— Nu, Colin, nu pot să te las să mă mai atingi.

— De ce? zise el.

— Pentru că eşti irezistibil şi se pare că eu n-am deloc stăpânire de sine.

Râsul lui înfundat o tulbură – era un sunet neruşinat.

— Trebuie să plec acum, spuse ea.

— Stai, o rugă. Spune-mi ce pot să fac să te liniştesc.

— Nu de liniştire am nevoie.

— Spune-mi de ce ai nevoie.

El chiar nu pricepea. Pendula bătu sfertul de oră.

— Trebuie să plec.

— Spune-mi, insistă el cu vocea aspră.

— Eu vreau basmul, zise ea ridicându-se şi făcu un pas.

Colin se ridică şi o prinse de mână.

— Angeline, vrei să fugi înainte să mă săruţi?

Angeline îşi dădu seama că nu putea rezista unui ultim sărut. Când li se întâlniră buzele, sărutul fu blând şi uşor ca aripile fluturilor.

— Trebuie să plec, şopti ea. Penny va fi îngrijorată.

Colin se încruntă.

— Ea ştie că eşti aici?

— Nu te îngrijora, crede că suntem la fel de nesăbuiţi ca gemenele.

— Cumva asta nu mă linişteşte deloc.

— Adio, Colin.

— Sună atât de definitiv, murmură el.

— Familiile noastre vor fi întotdeauna apropiate, şi sper că vom rămâne prieteni, adăugă ea.

— Nu pleca.

— Trebuie.

Se grăbi la uşă, pentru că o durea mai mult decât se aşteptase.

*

Angeline închise uşa în urma ei şi-şi trecu rapid degetele peste ochi. Îl iubea, dar o dragoste dintr-o singură direcţie nu era de ajuns pentru o viaţă întreagă. Trase aer adânc în piept şi se duse pe furiş la camera ei, intră tiptil şi puse lumânarea pe noptieră. Penny se mişcă în momentul când Angeline se strecură sub cuverturi.

— Angie, ai fost plecată foarte mult timp. Te-a

sărutat?

Sora ei era aparent fixată pe ideea sărutului.

— Culcă-te, Penny.

— Nu mi-ai răspuns. Te-a sărutat, nu-i aşa?

— Am vorbit.

— Angie, n-ar trebui să minţi.

— Despre ce?

— Te-ai dus să-l vezi pe Colin pentru că ai vrut să-l săruţi, spuse Penny. Nu mai trebuie să faci aşa ceva, Angie. Dacă tata ar afla, ar fi foarte supărat.

— Nu-l voi mai săruta pe Colin, zise ea.

Cuvintele îi răniră inima în timp ce le rostea.

— Angie, cum e să săruţi un bărbat?

— Cred că depinde de gentleman, dar aşteaptă până găseşti pe cineva cu ochii plini de bunătate şi care te tratează cu respect şi demnitate. Şi acum trebuie să te culci. Este târziu, şi mama o să ne certe dacă află că te-am ţinut trează în miez de noapte.

— Nu-i voi spune niciodată, o asigură Penny.

— Nu, dar ochii tăi somnoroşi îi vor spune.

*

Angeline rămase trează, gândindu-se la Colin şi la tot ce se întâmplase. Având în vedere că vorbise cu marchizul mai înainte, era sigură că va moşteni Sommerall – şi probabil curând. Pusese mai mult decât un cuvânt bun în favoarea lui Colin şi reuşise să-i reamintească discret marchizului multe dintre virtuţile fiului său. Poate că nu anula toate viciile lui, dar nimeni nu era perfect. Într-adevăr, dusese o viaţă dezmăţată, dar asta rămăsese cu siguranţă în trecut. Probabil că lui Colin îi va fi dor de sceneta cu faimoasa curtezană pe care o jucase cu voluptate pentru el. Şi ei îi făcuse plăcere scurta ei carieră prefăcută de femeie uşoară.

Mai important ca orice însă, Angeline era bucuroasă că vorbise cu marchizul. Cu siguranţă va fi convins că era mai bine să-l aibă pe fiul lui ca vecin decât pe domnul şi pe doamna Faraday. Cine voia să fie vecin cu nişte oameni care nu puteau fi niciodată mulţumiţi şi care nu se puteau hotărî? Angeline înţelegea că marchizul simţise nevoia să-şi pună la încercare fiul şi să se asigure că voia cu adevărat proprietatea, şi mai ales că avea de gând să aibă grijă de ea.

Angeline îl iubea pe Colin din toată inima. Peste un an, se vor întâlni din nou fără îndoială la vizita anuală de familie. S-ar putea să fie însurat

pe atunci. Şi ea s-ar putea să fie măritată, dar nu avea niciun rost să stea să se gândească acum la viitor.

Capitolul 15

A doua zi dimineaţa, înainte de micul dejun

Colin îşi îmbrăcă haina şi îl lăsă pe Horace să-i aranjeze lavaliera şi să-i lustruiască cizmele. Spera să se simtă mai bine după întâlnirea lor de noaptea trecută, dar Angeline rupsese logodna. Nu putea lăsa să se întâmple aşa ceva. În timp ce-şi încheia nasturii hainei, îşi dădu brusc seama c-ar fi putut pune capăt acestei farse cerând-o în căsătorie în ziua de după furtună. Gândind retrospectiv, logodna lor de probă nu fusese o idee chiar aşa de grozavă. Amândoi fuseseră atât de şovăitori, din motive clare. O căsătorie bazată pe obţinerea unei proprietăţi şi pe un bal de debut părea destul de şubredă, privind acum înapoi. Presupunea că era o dovadă a disperării lor reciproce.

Dar acum se simţea din nou disperat, pentru

că era în pericol s-o piardă din nou, şi nu voia asta. De ce oare nu realiza niciodată că era în pericol să piardă ceva decât când era prea târziu? Trebuia să creadă că mai avea o şansă. Odată ce vor fi căsătoriţi, îi va cere din nou serviciile de faimoasă curtezană imaginară. Va obiecta însă la ideea ca ea să aibă şi alţi pretendenţi imaginari şi ştia că asta îi va plăcea şi ei. În primul rând o va face să râdă în fiecare zi, pentru că ştia că nu râsese destul după ce nemernicul acela încercase s-o distrugă şi pe ea, şi pe familia ei.

Angeline nu ştia asta, iar Colin nu avea intenţia să-i spună, dar avea de gând s-o răzbune. Brentmoor era considerat într-o oarecare măsură chipeş, dar nu va mai fi aşa după ce Colin îşi va folosi pumnii ca să-i aranjeze nasul şi să-i învineţească ochii împăienjeniţi de băutură. Mai întâi însă, Colin trebuia să obţină sprijinul tuturor, deoarece avea de gând să-i ofere singurul lucru care o va face fericită. Angeline era fiica unui duce şi era o femeie frumoasă şi deşteaptă care-şi iubea sora şi părinţii. Mai mult ca orice, Colin voia să-i ofere în dar dorinţa ei cea mai mare. Angeline nu voia nimic pentru ea însăşi. Ea voia totul pentru sora ei. Colin nu ştia dacă va reuşi, dar va face tot ce-i stătea în puteri să reuşească.

*

Când Colin se aşeză ca de obicei lângă Angeline la micul dejun, văzu cât de obosită părea şi se simţi prost. În primul rând era îngrijorat, căci Angeline rupsese logodna, şi se temea că nu-i va acorda şi o a doua şansă. Se gândi că de data asta ar fi mai bine să se arunce în genunchi în faţa ei şi s-o implore, pentru că noaptea trecută păruse să vorbească extrem de serios şi nu voia s-o piardă.

Şi Penny părea destul de somnoroasă, iar ducesa se uită bănuitoare la cele două fiice ale ei.

— Am înţeles că Penny a stat în camera ta noaptea trecută, Angeline. De ce păreţi amândouă atât de obosite?

— M-am tot învârtit în pat în somn noaptea trecută, zise Angeline, şi am ţinut-o şi pe Penny trează.

— Data viitoare când nu puteţi dormi, haideţi în camera noastră, spuse Bernadette. O să spunem poveşti cu fantome.

Colin se hotărî să-şi sperie surorile.

— Buhuhu!

Bineînţeles, gemenele ţipară amândouă, şi marchizul îşi dădu ochii peste cap.

— Colin, nu încuraja prostiile astea sinistre ale surorilor tale. Margaret are destule probleme cu năzbâtiile lor obişnuite.

Colin îşi termină micul dejun şi ceaşca de ceai.

— A ieşit soarele. Îmi închipui că lui Hercules i-ar plăcea să iasă afară, dacă eşti de acord, Margaret.

— Cred c-ar trebui să profităm de soare, răspunse marchiza.

Colin se întoarse către Angeline.

— Cum merge dresajul lui Hercules?

— Foarte bine. Fetele l-au învăţat deja cum să dea lăbuţa, după cum ai văzut. Atâta timp cât dresajul e consecvent, se va descurca foarte bine. E deştept.

Marchizul pufni.

— Chadwick! exclamă Margaret. Ştii cât de mult ţin fetele la Hercules.

— Sper că nu mai mult ca la tatăl lor.

— Eşti gelos pe Hercules, *papa?* întrebă Bianca.

— De moarte, spuse el, împăturindu-şi ziarul.

— Mergeţi la vânătoare azi, tată? îl întrebă Angeline pe duce.

Wycoff îşi drese glasul.

— Nu azi, fiica mea. Eu şi Chadwick avem de

discutat o chestiune de afaceri.

Marchizul îşi puse ceaşca pe farfurioară.

— Apropo de afaceri, Colin, dacă ţi-ai terminat micul dejun, vino te rog în biroul meu peste un sfert de oră.

Colin se întrebă ce surpriză îi pregătise tatăl său de data asta, dar va afla suficient de curând. Simţi un nod în piept şi avu sentimentul că nu va fi o veste bună.

Angeline se uită la Colin.

— Să te aşteptăm?

— Îmi cer scuze, zise marchizul. Chestiunea de afaceri va dura probabil destul de mult. Sugerez ca doamnele să pornească înainte la plimbarea plănuită.

Toată lumea se ridică şi se duse să-şi ia şalurile călduroase. Angeline rămase în urmă cu Colin. După ce toată lumea plecase, se întoarse spre el.

— Am senzaţia că va fi o veste bună pentru tine.

Inima lui Colin bătu puţin mai tare.

— Ştii ceva?

Angeline zâmbi.

— S-ar putea să ştiu ceva.

Poate că tatăl lui avea de gând să-i ofere Sommerall. La urma urmei, Faraday demonstrase un interes insuficient şi, din câte ştia Colin, nu mai era niciun alt cumpărător interesat.

— N-ar trebui să-mi fac prea mari speranţe. Probabil vor fi sfărâmate.

— Nu ştiu cu siguranţă, dar sunt sigură că totul va fi bine până la urmă.

Colin îi cercetă privirea şi se gândi că era norocos că era cineva pe lume care credea atât de mult în el.

Angeline era cu adevărat deosebită, frumoasă şi incredibil de seducătoare. Acum Sommerall însemna mai mult pentru el decât însemnase când ajunsese aici, pentru că, dacă va reuşi s-o convingă să se mărite cu el, va fi casa lor. Ar fi mai bine s-o implore de data asta.

Îşi va lua revanşa cu un vals la debutul surorii ei. Asta o va bucura enorm. Acum nu trebuia decât să descopere momentul şi locul cel mai bun în care s-o ceară în căsătorie. Trebuia, de asemenea, să găsească vorbele potrivite, pentru că nu voia să se încurce şi să dea greş încă o dată.

Dacă cineva i-ar fi spus că va face asta, ar fi pufnit dispreţuitor, dar nu conta. Va pune stăpânire pe Sommerall – şi în curând pe Angeline. Tot ce trebuia să facă era să o convingă să accepte. La naiba, o va implora în genunchi

dacă va fi necesar, pentru că refuza s-o piardă.

*

Cincisprezece minute mai târziu, Colin bătu la uşa uşor întredeschisă a biroului tatălui său.

— Intră şi închide uşa, te rog, îl invită marchizul. Pecetlui o scrisoare şi o puse pe tavă. Apoi se ridică şi înconjură biroul. Te rog, ia loc.

Spre surpriza lui Colin, tatăl său se aşeză pe scaunul de lângă el, nu în cel din spatele biroului. I se ridică părul de pe ceafă. Bănui că asta nu era ceea ce anticipase.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Colin.

Marchizul oftă.

— Înţeleg de la Angeline că Sommerall are o valoare sentimentală semnificativă pentru tine.

— Poftim?

Avu nevoie de un moment ca să conştientizeze cuvintele.

— Presupun că n-aveai habar că a vorbit cu mine în numele tău.

Temperatura din încăpere se răci brusc.

— Nu.

Dar îi sugerase că ştia ceva. Marchizul îşi încrucişă braţele pe piept.

— A pledat ca un avocat în numele tău şi a spus că eşti mai mult decât un libertin.

Colin se ridică şi se duse la fereastră.

— Şi ce altceva?

— Am fost amuzat şi absolut fermecat.

Colin se întoarse pe loc şi rămase cu gura căscată la tatăl său.

— Dac-o laşi să-ţi scape, eşti un prostănac afurisit, spuse marchizul. Deşi nu pot să înţeleg de ce vrea să aibă de-a face cu un individ de genul tău. Dar, la urma urmei, Lady Angeline e pasionată să repare şi să renoveze lucruri. Îmi imaginez că te consideră un proiect provocator.

Colin avu nevoie de un moment să asimileze şi apoi scoase un hohot amar.

— Stai jos, fiule. Trebuie să vorbim.

Colin se aşeză pe scaunul de lângă tatăl lui.

— S-a întâmplat ceva.

Marchizul oftă.

— Am primit o ofertă definitivă şi clară din partea lui Faraday.

Pentru o clipă Colin nu putu să respire. Apoi clătină din cap.

— Dar mi-ai dat şase săptămâni să-mi găsesc o nevastă.

— Ştiu că n-ai făcut niciun efort în această privinţă. Nu vei găsi o soţie înainte să expire termenul.

La naiba. Ar fi trebuit s-o ceară de nevastă, dar Angeline rupsese logodna lor de probă.

— Nu poţi să-i vinzi lui Faraday. E o moştenire de familie. Colin se aplecă înainte. Spune-mi care e oferta şi o să cerşesc, o să închei târguri sau o să fur până când o să am toţi banii aceia.

— Chestia e că l-am lăsat să creadă că proprietatea e disponibilă. Îmi asum răspunderea pentru asta. Am presupus în mod greşit că nu era hotărât în legătură cu proprietatea.

— Spune-i că nu mai e disponibilă.

— Aş face asta, dar el a refuzat cealaltă ofertă, fiind convins că asta este disponibilă.

— Poate găsi alta, zise Colin.

— Fiule, soţia lui va naşte primul lor copil în mai puţin de o lună. Au pierdut mult timp căutând o proprietate care să le convină. Aş putea adăuga şi că ei au în grijă şi pe bunica ei foarte în vârstă.

Dacă aş lua casa de pe piaţă, ce-ar putea face? Doamna Faraday nu e în stare să călătorească la diferite proprietăţi şi vor să locuiască în zona asta pentru că au familie prin împrejurimi. Singura altă proprietate disponibilă este peste nivelul lor financiar. Ştiu că Sommerall are o semnificaţie specială pentru tine, dar ar fi un gest lipsit de onoare pentru mine să-i refuz acum.

Nările lui Colin fremătară.

— Ar fi trebuit să ştiu că ceva nu va merge bine.

— Sunt dezamăgit de mine însumi, murmură marchizul.

Colin scutură din cap.

— Niciunul din noi n-a crezut că erau serioşi. Nu poţi să te învinovăţeşti pentru o răsturnare nefericită a situaţiei.

Marchizul se ridică, înconjură iar biroul şi deschise un sertar.

— Am ceva pentru tine.

Colin se ridică în picioare când se apropie tatăl său de el.

— Angeline a menţionat că ai căutat asta.

*

Marchizul deschise cutia şi dezvălui miniatura mamei sale într-o ramă incrustată cu perle.

— Am pus-o în sertar ca s-o păstrez şi o luam din când în când să-mi amintesc de ea. N-am vrut s-o vadă şi Margaret. Cred că întotdeauna s-a simţit de calitatea a doua, deşi Dumnezeu ştie că eu întotdeauna am considerat-o un înger.

Colin înghiţi în sec.

— Nu vreau să ţi-o iau.

— Nu, e mai bine aşa. Tu ar trebui s-o ai. Eu o să comand una cu Margaret. Ar fi trebuit să fac asta de ani de zile. Cred că a sosit de mult vremea.

— Mulţumesc, tată.

— Îmi pare rău să te dezamăgesc în legătură cu proprietatea, continuă marchizul. Întotdeauna ţi-a fost sortită ţie.

Colin dădu din cap, mângâind rama cu perle.

— Mulţumesc, tată. Dacă nu te superi, aş vrea să merg la Sommerall pentru ultima dată.

— Bineînţeles, poţi să stai cât vrei. O să trimit nişte oameni mai târziu să ia leagănul şi balansoarul.

Colin încuviinţă.

— Îţi sunt recunoscător pentru asta.

Angeline conduse grupul în casă.

— Nu ştiu ce vreţi voi să faceţi, dar eu sunt gata să merg să-mi încălzesc mâinile în faţa focului.

— E răcoare afară, spuse Margaret. Fetelor, nu vă lăsaţi şalurile pe balustrada scării. Duceţi-le sus.

Penny şi gemenele alergară pe scări cu şalurile lor. Curând după aceea, râzând, cele trei fete alergară înapoi în jos pe scări. Angeline îşi încrucişă braţele.

— Asta e ideea voastră de comportament elegant, fetelor?

— Vom încerca din nou cu cărţi pe cap după prânz, replică Bianca.

Margaret îşi ridică mâinile spre cer de parcă cerea ajutor unei puteri divine.

— Mor de foame, spuse Penny.

— Ai noroc, o linişti Margaret. Tocmai acum se serveşte prânzul.

Marchizul şi Wycoff li se alăturară.

— *Papa,* sunt surprinsă că nu te-ai dus împreună cu Lord Chadwick la vânătoare azi, remarcă Angeline.

Wycoff schimbă o privire cu marchizul în timp ce se aşezau la masă. Angeline se uită la marchiz.

— Unde e Colin?

— La Sommerall, răspunse marchizul. Cred că ar trebui să auziţi şi voi acum, dacă tot suntem toţi adunaţi. Domnul şi doamna Faraday doresc să cumpere proprietatea.

Angeline scoase un mic sunet de şoc.

— Angeline, zise ducesa, pe un ton de reproş.

— E perfect de înţeles, interveni ducele. Fiica noastră ştie ce înseamnă proprietatea pentru Ravenshire.

Când marchizul termină de explicat circumstanţele, Angeline se ridică.

— Lord Chadwick, îmi permiteţi să folosesc caleaşca?

— Ar trebui să rămâi aici, spuse ducesa.

— De fapt, ducesă, dacă sunteţi de acord şi dumneavoastră şi Wycoff, cred că fiul meu ar fi încântat de compania lui Lady Angeline, spuse marchizul. A avut o contribuţie importantă în identificarea renovărilor necesare, deşi înţeleg că mai sunt multe de făcut – sau ar mai fi fost multe de făcut.

— Eu sunt de acord, spuse Wycoff. Sunt adulţi, la urma urmei.

— Mulţumesc, milord, zise Angeline. Mulţumesc, *papa.*

— Voi comanda trăsura, continuă marchizul.

Margaret se ridică.

— Eu îi voi cere bucătăresei să pregătească un coş. Colin probabil n-a mâncat înainte să plece. Ce dezamăgire! Am sperat atât de mult că va fi proprietarul la Sommerall şi că va locui în sfârşit lângă noi.

O jumătate de oră mai târziu, Angeline se urcă în trăsură cu coşul. Se gândi că i se va părea cea mai lungă călătorie pe care o făcuse vreodată, deşi Sommerall nu era chiar atât de departe. Era bucuroasă că nimeni nu se plânsese de faptul că voia să meargă la el fără să fie însoţită de o servitoare. Fusese cu siguranţă o lovitură dureroasă pentru el, şi ea voia să-l consoleze.

Când trăsura intră în sfârşit pe alee, John coborî şi se oferi să care coşul greu. Angeline se grăbi spre vehicul. Vântul sufla frunzele uscate şi cerul cenuşiu părea ameninţător.

*

Se pare că zgomotul trăsurii îl alertase pe Colin, pentru că acesta deschise uşa. Angeline

alergă direct în braţele lui.

— Am venit de îndată ce-am aflat, exclamă ea.

— Şşş, spuse Colin. Hai înăuntru că e frig.

John puse coşul pe masa din foaier.

— Milord, aştept instrucţiunile dumneavoastră.

— Du trăsura înapoi la Deerfield. Lewis a dus-o pe cealaltă la grajduri. Informează-l că vom pleca la ora patru.

— Prea bine, milord.

După ce John plecă, Colin îşi puse din nou braţele în jurul lui Angeline.

— Îţi mulţumesc c-ai venit.

— Cum aş fi putut să nu vin? zise ea, ştergându-şi o lacrimă rătăcită.

Colin îi oferi batista lui.

— Doar nu plângi după o casă veche?

— Am fost atât de sigură că va fi a ta. „Am vrut să fie a ta.”

— Nu e sfârşitul lumii, spuse el. Sunt lucruri mult mai rele pe lumea asta. O îmbrăţişă. Hai în salon cu mine. Vreau să-ţi arăt ceva.

De ce oare trebuia totul să se destrame? Ştia

că era ridicol să gândească aşa, dar munciseră atât de mult, şi Angeline voia ca el să aibă proprietatea şi să aibă propria lui casă.

Când intrară în salon, Colin se duse la şemineu.

— Voi face focul. E destul de răcoare aici.

— Aş putea să pregătesc o tavă pentru ceai, sugeră ea. Margaret a trimis un coş.

— Ar fi plăcut, aprobă el. Lasă-mă să te ajut. Este destul de greu pentru tine.

Nu mult după aceea, Colin aprinse focul, şi curând apa începu să fiarbă în ibric. II luă de pe foc în timp ce Angeline adăugă ceaiul în ceainic. Colin turnă apa fierbinte şi se aşeză lângă ea.

— Cât timp aşteptăm să se facă ceaiul, m-am gândit că ţi-ar plăcea să vezi miniatura mamei.

Scoase cutia şi îi arătă rama incrustată cu perle.

— Ce frumoasă a fost, remarcă Angeline. Unde ai găsit-o?

— O avea tata în biroul lui. Presupun că s-a simţit oarecum vinovat că a păstrat miniatura, din cauza lui Margaret. Mi-a dat-o mie. Aşa că vezi, nu e totul pierdut.

Angeline îşi muşcă buzele şi încuviinţă, pentru că era ridicol să plângă în numele lui, dar îi

simţi dezamăgirea în propria ei inimă.

— Îmi imaginez că domnul şi doamna Faraday vor fi suficient de amabili să-ţi permită să vizitezi periodic mormântul mamei tale.

— Da, voi vorbi cu ei. Sper că nu vor considera că e un deranj prea mare pentru ei.

Angeline turnă ceaiul.

— Mărturisesc că sunt destul de tristă. Deabia aşteptam să înlocuiesc mobila şi draperiile. Nici măcar nu am apucat să discutăm despre o baie nouă sau o grădină de legume de primăvară, dar asta nu mai e problema ta de-acum.

Îşi băură ceaiul în linişte. Angeline puse apoi ceaşca la o parte.

— Vei sta aici pentru sărbătorile de Crăciun?

— Am nişte afaceri în Londra. Voi veni înapoi acasă cu câteva zile înainte.

Angeline avu senzaţia că se întoarce în timp la prima noapte, când îl văzuse în faţa salonului de la Deerfield. Totul se schimbase şi apoi se revenise la situaţia de la începutul vizitei de familie.

— Ai vrea să mergi la mormântul mamei tale? întrebă ea. Aş fi bucuroasă să te însoţesc.

— Mulţumesc, mi-ar plăcea asta foarte mult.

Vântul sufla frunzele de toamnă peste tot. O

veveriţă roşcată fugea grăbită, amintindu-i de Hercules. Când ajunseră la mausoleu, Colin scoase miniatura şi o sărută.

— Nu vei fi uitată, şopti el.

Lui Angeline îi alunecară lacrimi pe obraji. Colin îşi scoase batista şi i le şterse.

— Cred că i-ar fi plăcut de tine, spuse el şi-şi puse braţul în jurul umerilor ei, s-o conducă înapoi către casă.

— Vrei să mai mergem o dată prin toată casa? întrebă ea.

— Da, cred că da. Aprinse un felinar şi o conduse în sus pe scări. Hai să începem în pod.

Angeline îi răspunse cu un zâmbet slab.

— Am petrecut foarte mult timp acolo, spuse ea.

Intrară în pod.

— Totul e în ordine, remarcă el. Dar nu-ţi văd şoarecele.

Angeline râse.

— Presupun că tata va trimite nişte servitori să ia restul lucrurilor.

Colin o luă de mână şi se duseră în camera copiilor. Luă cutia cu soldăţeii de plumb.

— Cred că voi lua asta cu mine din motive sentimentale.

Intrară în vechea cameră a tatălui său, unde era suportul de bărbierit. Apoi o conduse prin uşa de legătură în camera mamei lui.

— Ei bine, patul n-a luat foc, dar a fost pe-aproape, comentă el, făcând-o să izbucnească în râs.

— Oh, nu pot să cred ce-am zis şi-am făcut.

— Poţi să râzi cât vrei, dar a fost cu adevărat una dintre nopţile cele mai frumoase pe care le-am trăit în viaţa mea. O privi cu colţul ochiului. Sper că n-ai regrete.

— Nu am, răspunse ea. „Nu voi regreta niciodată că te iubesc.”

Se aşeză pe pat şi lovi uşor salteaua.

— Stai aici lângă mine. Vreau să-ţi spun ceva.

Angeline trase aer în piept şi i se alătură.

— Am trimis scrisori către toţi prietenii mei. Nu le-am dat detalii clare, dar – şi asta sper că nu te va tulbura – sunt foarte conştienţi de faptul că Brentmoor te-a tratat incorect. Harry şi Bellingham sunt dornici şi mai mult decât capabili să-ţi găsească sprijin. Cu permisiunea ta, aş vrea să fac tot posibilul ca să-ţi reabilitez numele.

Angeline se ridică în picioare şi se duse la

fereastră. Când trase draperiile, văzu frunze portocalii şi maronii răsucindu-se în vânt.

— Aveam de gând să le rog pe mama, pe Margaret şi pe Charlotte să mă ajute.

— Cred că şi doamna Norcliffe te va ajuta, dar vreau dreptate pentru ce ţi-a făcut ţie şi familiei tale.

— Nu ştiu dacă e posibil, spuse ea. Pot dezminţi câteva lucruri, dar mai mult de o singură persoană m-a văzut cu Brentmoor în grădină.

— Te-a păcălit, şi sunt sigur că nu ar surprinde pe nimeni, având în vedere ce reputaţie are. Voi lăsa asta la alegerea ta, Angeline. Nu trebuie să te hotărăşti acum.

Angeline se gândi la felul în care îl manipulase Brentmoor pe tatăl ei. Se gândi la felul cum o păcălise şi o umilise în acea grădină şi se gândi la toate minciunile pe care le spusese. Toate aceste lucruri erupseră în sufletul ei.

— Am obosit să mă îngrijorez mereu pentru felul în care aceste lucruri îmi afectează familia. Sunt furioasă pe omul acela pentru ce mi-a făcut, şi ceea ce fără îndoială a mai făcut şi altor femei.

— Tremuri, observă el.

— Tremur de furie. Cum a îndrăznit să-mi rănească familia şi pe mine? Vreau să-l văd în genunchi.

— Consideră-l un fapt rezolvat, Angeline. Îţi promit, îl vei vedea efectiv adus în genunchi.

Două zile mai târziu

Toată lumea se adunase pentru o plimbare. Bianca îi pusese o lesă lui Hercules. Angeline se aplecă peste căţel şi spuse:

— Şezi.

Hercules îi linse mâna.

Marchizul trecu pe acolo şi pufni.

Colin râse, şi atunci se auzi o bătaie la uşă. Se duse către foaier şi îl văzu pe Ames plătind omul care adusese poşta. După ce majordomul închise uşa, se uită la adrese şi întinse plicurile către Colin.

— Milord, aveţi două scrisori urgente de la Londra.

Colin bănuia cine le scrisese, dar nu putea spune nimic în faţa celorlalţi. Schimbă o privire lungă cu tatăl lui, apoi spuse:

— Porniţi, vă rog, înainte la plimbare. Voi veni

şi eu după ce termin cu această chestiune de afaceri.

Făcu o plecăciune şi se grăbi în sus pe scări.

Colin scrâşni din dinţi. Trebuia să fie puternic pentru Angeline, chiar dacă va fi nevoit să citească zvonuri false şi dezgustătoare despre ea. Mai bine să le citească el decât ea. Dar trebuia şi să adune cât mai mulţi oameni care să-i ateste caracterul bun. Era un proiect dificil, dar îşi jurase să-i reabiliteze numele, dacă era câtuşi de puţin posibil.

Dragă Colin,

Nu vei crede niciodată ce minciuni răspândeşte acum Brentmoor. N-am zis nimic la club până când voi putea să mă consult cu tine. Bineînţeles că îmi doresc ca în primul rând să ascult de dorinţele doamnei. Vreau şi să previn înteţirea flăcărilor, dar întoarcerea lui Brentmoor a pus gaz pe foc. Cheltuie bani în stânga şi-n dreapta, acum că a moştenit ceva proprietate. În plus, se îneacă în băuturi tari şi pretinde că Lady Angeline a răspândit minciuni despre el! Susţine că ea rupsese deja logodna pe când a fost descoperit cu Lady Cunningham la balul acela. Mai mult încă, se pare că spune tuturor că a fost ideea lui Lady A. să meargă în acele grădini pe

întuneric. Poţi să crezi aşa ceva? Omul acesta aproape că sugerează că ea l-a sedus pe el!

— Doamne sfinte, murmură Colin. O să-l omor pe ticălos.

Trase aer adânc în piept şi continuă scrisoarea lui Harry.

Sună ridicol, de fapt, dar o descrie ca pe o neruşinată fără niciun fel de inhibiţii.

Principalele două probleme, pe lângă nemernic în sine, este că poveştile se răspândesc ca un foc scăpat de sub control în fiţuicile de scandal şi în cluburi, pentru că şi alţi bărbaţi l-au văzut pe Brentmoor cu mâinile pe ea într-o grădină slab luminată.

Iartă-mă că sunt aşa de direct, dar nu vreau să afli asta ca pe o surpriză la un moment nepotrivit.

Colin trebui să facă o scurtă pauză. Ştia că ticălosul o păcălise şi o expusese intenţionat, dar tot era dificil să citească despre asta. Strânse din dinţi şi continuă.

Fără îndoială aşa a plănuit el şi probabil are perversitatea dezgustătoare de a se expune cu orice femeie care-i cade în plasă. Multă lume este dezgustată de Brentmoor, dar ezită să-l denunţe public pentru că nu vor să fie implicaţi.

Cu toate astea, după cum a zis mama, oricine are o conştiinţă îşi va acorda sprijinul pentru cauză când partea vătămată e o doamnă atât de nedreptăţită. Pentru a curăţa numele lui Lady A., va fi necesar să adunăm cât mai mulţi gentlemeni şi lady care să fie dispuşi să o susţină pe ea şi pe familia ei. Nu pot să te asigur că planul să-i îndreptăm reputaţia va funcţiona, dar sunt convins că merită efortul să încercăm. Bellingham este şi el gata. Influenţa lui va conta enorm. Trimite vorbă când intenţionezi să vii la Londra.

P.S. Dacă te ajută la ceva, mama sugerează că o căsătorie cu un gentleman bogat şi cu un titlu bun ar rezolva problema, dar ştii şi tu că femeile întotdeauna se gândesc că o căsătorie reprezintă soluţia oricărei probleme din viaţă.

Colin expiră brusc. Acum ştia că era mai rău decât se aşteptase, dar era hotărât să-i repare onoarea şi să o răzbune, aducându-l pe Brentmoor în genunchi.

Deschise următoarea scrisoare, care era considerabil mai scurtă şi mai la obiect. Colin ar fi recunoscut stilul lui Bellingham oriunde.

Colin,

Ca să ţi-o spun pe şleau, Brentmoor nu e cu nimic mai bun decât un şobolan de canal. Mă înfurie faptul că o lady inocentă a fost mânjită de cei care ar fi trebuit să cunoască mai bine circumstanţele. Pentru moment, e necesar să ne concentrăm să schimbăm opinia publică în favoarea lui Lady A.

Vreau să fiu de faţă în ziua când îi învineţeşti ochii şi-i spargi nasul lui Brentmoor. Harry mi-a spus detaliile despre cum s-a întâmplat. Sunt uluit să aflu că Wycoff s-a lăsat păcălit de minciunile lui Brentmoor, dar înţeleg că ticălosul este un şarpe charismatic şi a jumulit mai mulţi bărbaţi de bani cu poveştile lui despre un tată abuziv. A cerut bani şi de la taţii altor tinere lady cu care s-a încurcat, şi majoritatea l-au plătit ca să evite pătarea reputaţiei fiicelor lor. Am investigat activităţile individului şi am aflat că a făcut mai multe victime. Evident este pentru binele întregii societăţi ca acest om să fie expus cu schemele lui diabolice. Poţi conta pe sprijinul meu. Te asigur că ai mulţi prieteni şi cunoştinţe care vor fi de partea lui Lady A.

P.S. Laura sugerează să te însori cu Lady A. cât mai repede şi spune că vei fi mult mai fericit odată ce vei fi un om însurat. Iartă-mă că includ

aici opiniile ei, dar a insistat. Laura aşteaptă din nou un copil şi drept să spun nu e întotdeauna raţională. Am descoperit că cel mai bine e pur şi simplu să fiu de acord cu ea.

Colin se socotea un om norocos să aibă prieteni atât de loiali. Pufni amintindu-şi reacţia oripilată a lui Angeline la felul cum se întâlniseră el şi Harry cu Bellingham. Se distraseră foarte bine la White primăvara trecută.

Auzi o bătaie la uşă. Colin răspunse şi fu foarte surprins să-şi vadă tatăl.

— Intră.

— Mulţumesc. Văd că ai citit scrisori.

— Ai nevoie de ceva, tată?

— Nu, dar sunt destul de sigur că prietenii tăi ţi-au scris veşti despre Brentmoor şi sfaturi despre Lady Angeline.

Colin oftă.

— Ia loc.

— Expresia ta mă face să cred că este chiar mult mai rău decât ai crezut.

— Citeşte scrisorile. Vei vedea detaliile. Te avertizez, este rău de tot.

Tatăl său îşi scoase ochelarii din buzunarul

interior al hainei şi citi amândouă scrisorile fără comentariu.

— Nu e o surpriză că au mai fost şi alte victime. Evident, Brentmoor urmăreşte să câştige simpatia celorlalţi şi apoi să profite de ei la momentul oportun.

— Trebuie oprit, zise Colin. Nicio lady n-ar trebui tratată într-o manieră atât de revoltătoare.

— Sunt de acord, spuse marchizul. Când te întorci la Londra?

— Voi sta până când Wycoff şi familia lui pleacă.

Marchizul ridică din sprâncene.

— Asta chiar e surprinzător. Mă gândeam că asta va fi scuza perfectă să pleci urgent şi să te azvârli înapoi în viaţa Londrei. Eram sigur că nu vei putea rezista atracţiei actriţelor, femeilor uşoare şi tavernelor cu jocuri de noroc.

Colin zâmbi uşor.

— Am motivele mele să stau.

— Angeline? întrebă marchizul.

— Ea mi-a pus la dispoziţie experienţa ei şi mi-a susţinut mereu dorinţa de a dobândi Sommerall.

— Înţeleg, zise marchizul. Dacă ai nevoie de

orice, nu ezita să-mi ceri. Oh, apropo, n-am putut evita să observ că toate aceste lady te-au sfătuit să te însori cu Lady Angeline. Mi s-a părut destul de amuzant, având în vedere cât de învrăjbiţi aţi fost voi doi mereu unul împotriva celuilalt.

Colin nu spuse nimic. Dacă se însura cu ea, Angeline va putea să participe la câteva dintre evenimentele din înalta societate, dar nu era de ajuns. Mai rău încă, Angeline declarase limpede că nu voia să se mărite cu el. Colin avea de gând să-i schimbe opinia, dar prima dată trebuia să-şi reia locul ei de drept ca Lady Angeline şi apoi, cu voia lui Dumnezeu, va consimţi să se mărite cu el şi să devină Lady Ravenshire. Dacă era cu adevărat norocos, va avea parte de multe spectacole private oferite de faimoasa curtezană în budoar. Ideea căsătoriei devenea din ce în ce mai atrăgătoare pe zi ce trecea.

— Îmi pare rău pentru Sommerall, zise marchizul. Mi-am frământat creierii încercând să găsesc o modalitate să refuz să i-o vând lui Faraday, dar încă nu mi-a venit în minte nicio soluţie onorabilă.

— Îţi mulţumesc c-ai încercat, spuse Colin. Iau vina asupra mea. Am considerat mereu că e de la sine înţeles că Sommerall va fi a mea. Ar fi putut fi a mea deja de ani dacă aş fi făcut eforturi să arăt că o merit, dar n-am făcut-o. E o lecţie pe care n-o voi uita curând.

Marchizul deschise uşa şi apoi se uită înapoi la el.

— Fiule, sunt mândru de tine.

— Mulţumesc, tată.

Colin oftă. Sommerall nu va fi niciodată a lui. La lumina zilei, logodna secretă părea o chestiune foarte rece. La momentul când o sugerase, amândoi erau destul de disperaţi să accepte acest plan nesăbuit. Dar se ataşase de Sommerall şi-i părea rău că încercarea lui de a obţine proprietatea nu reuşise. O pierduse pentru totdeauna, dar va păstra pentru tot restul vieţii amintirea faptului că acolo făcuse dragoste cu Angeline în acea noapte furtunoasă. Angeline era o femeie incredibilă, şi Colin n-avea nici cea mai mică intenţie s-o lase să-i scape. Avea o inimă mare şi mereu o replică isteaţă.

Colin voia să-i reabiliteze numele în întregime, dar părea un proiect destul de dificil. Nu avea iluzii despre dificultăţile pe care le înfrunta, dar ştia cât de mult ar însemna pentru ea să participe la debutul surorii ei. Poate că cel puţin va putea participa discret, cu susţinere din partea unui grup de prieteni adevăraţi.

Ar trebui să fie în poziţia în care să poată să-şi aleagă soţul şi nu să trebuiască să se mulţumească doar cu o căsătorie aranjată, dar era complicat. Colin nu voia s-o piardă, dar se temea să nu fie deja prea târziu. S-ar putea să fie nevoit

să facă ceva drastic, deşi nu era sigur ce anume. Angeline merita o nuntă cum se cuvine, şi Dumnezeu ştia că el va fi gata să se aşeze la casa lui după ce-şi va fi folosit pumnii pe Brentmoor.

Duminică dimineaţă

Colin îşi rearanjă lavaliera de la gât şi îşi vârî capul în biroul tatălui său.

— O, ce bine, *nu* lucrezi.

— Aceasta e o altă ocazie specială? întrebă marchizul. Este ora şapte dimineaţa. Mă aşteptam să fii în pat după o noapte întreagă de dezmăţ.

— Din păcate e o criză de dezmăţuri aici la ţară, aşa că va trebui să mă mulţumesc cu biserica.

— Dumnezeu să ne ajute.

— Pot să intru?

Marchizul îl privi pe deasupra ochelarilor.

— Da, desigur. Ia loc.

Colin se trânti în fotoliu.

— Margaret e chiar aşa de strictă în legătură cu sabatul?

— Oh, da. Hai să-ţi dau un pont despre femei, din moment ce se pare că mamele şi soţiile prietenilor tăi te îndeamnă să te arunci în bucuriile matrimoniale. Niciodată să nu minţi o femeie. Pot să-ţi adulmece minciuna de la cincizeci de paşi.

— Deci, Margaret te-a prins când *nu* ai lucrat?

— Întotdeauna am ştiut eu că eşti băiat isteţ. La ce te gândeşti, fiule?

Colin îşi drese glasul.

— Ei bine, la două lucruri.

— Începe cu primul, zise marchizul.

— Mă gândeam să-mi caut o proprietate în vecinătate.

Marchizul îşi puse o mână căuş la ureche.

— Repetă asta te rog înainte să cad de pe scaun.

— M-ai auzit. Mă întrebam dacă ai nişte recomandări pentru mine.

Marchizul îşi puse pana de scris deoparte şi-şi împreună mâinile pe masă.

— Nu te simţi bine?

— Ba da, râse Colin.

Marchizul scoase un monoclu din buzunar şi se uită la fiul lui.

— Hmm. Nu văd pete roşii sau obraji înfierbântaţi de febră. Dar ceva îmi spune că suferi de o boală cunoscută multor tineri. Nu cumva eşti îndrăgostit?

Colin simţi că roşeşte până la urechi.

— N-am cerut-o… nu cum se cade.

Marchizul puse monoclul pe masă.

— Vreau să aud povestea?

Colin scutură din cap.

— Sigur nu.

— Ai de gând să o ceri cum se cuvine de soţie pe Lady Angeline?

— Da, dar m-a refuzat.

— Ai făcut-o de oaie, presupun.

Colin încuviinţă.

— Cât de dispus crezi că ar fi Wycoff să accepte?

— Păi, s-ar putea să încerce să te împuşte, dar e un ţintaş mult mai slab ca mine. Aşa că ai şanse mari să nu te nimerească.

— Ah, m-am liniştit atunci, spuse Colin.

Marchizul oftă.

— Cred că întrebarea cea mai importantă este dacă Lady Angeline e dispusă să-ţi accepte cererea. Ştiu că în ultima vreme voi doi aţi fost mereu împreună, dar amândoi ştim că a trecut printr-o perioadă foarte grea. N-am nicio îndoială că îşi va reveni şi va fi din nou în elita societăţii. Dar căsătoria şi participarea la sezonul londonez ar putea să fie prea mult pentru ea deodată. Nu ştiu. Margaret şi ducesa v-ar duce pe amândoi la altar imediat. Însă tu o cunoşti pe Lady Angeline mai bine ca oricine, şi cred că sunteţi amândoi deosebit de norocoşi că aţi avut ocazia să vă cunoaşteţi cu adevărat înainte de căsătorie.

— Acesta a fost scopul, grăi el. Ea a sugerat asta.

— O iubeşti?

Colin înghiţi în sec.

— Foarte mult.

— Şi?

— Ne-am ciondănit de câteva ori, dar, spre meritul nostru, ne-am împăcat suficient de bine.

— Ah, da, împăcarea. Marchizul se ridică, înconjură biroul şi-l bătu pe Colin pe umăr. Nu pot să-mi imaginez o soţie mai bună pentru tine, fiule.

Fără îndoială voi doi veţi avea multe certuri, vă veţi împăca frecvent şi-mi veţi prezenta primul nepot în nouă luni.

Colin râse.

— Mulţumesc, tată.

— Plănuieşti să mergi la Londra săptămâna viitoare?

— Da.

— Prietenii tăi sunt pregătiţi şi planul e solid?

— Da, totul e în ordine.

— Fiule, ţin foarte mult la tine, deşi nu sunt sigur de ce.

Colin râse.

— Îţi voi da un mic sfat. Bate-l pe nenorocitul acela ca pe hoţii de cai, dar nu-l omorî. Nu merită să ai sângele lui mizerabil pe mâini. Când totul se va termina, aranjează să fie luat cu arcanul ca marinar de rând. O să-şi dorească să fi murit, şi asta va fi o pedeapsă suficientă.

Colin încuviinţă.

— Mulţumesc, tată.

— Ia toate precauţiile posibile, fiule. Ai o tânără frumoasă care-ţi va aştepta sosirea cu nerăbdare şi îngrijorare şi tot aşa te voi aştepta şi eu. Termină povestea asta urâtă o dată pentru

totdeauna. Apoi vom sărbători la întoarcerea ta. Cât timp vei fi în Londra, ai putea să te gândeşti să obţii o licenţă specială.

Colin încuviinţă.

— Îţi sunt recunoscător pentru toate sfaturile, mai ales că mi-ai reamintit de licenţa specială. Aş vrea foarte mult să mă însor cu ea la întoarcere.

— Cred c-ar trebui s-o ceri mai întâi, sugeră marchizul.

— Da, în genunchi de data asta.

— Vreau să aud cum a fost cealaltă dată?

Colin clătină din cap.

— Probabil că nu.

— Te iubesc, fiule. Du-te şi apără-i onoarea, şi apoi vino înapoi acasă teafăr şi nevătămat. Eu o să văd ce pot face să-ţi găsesc o proprietate.

În acea seară

Marchizul îşi făcu datoria de vecin şi-i invită pe reverendul Quimby şi pe soţia lui la cină.

Doamna Quimby le descrisese tuturor, în excesiv de multe amănunte Harwell, proprietatea baronului Overton. Angeline conversă politicos cu reverendul, dar era neliniştită. Tatăl ei anunţase că vor mai rămâne o săptămână la Deerfield şi nu le dăduse nicio altă explicaţie. Mai devreme în aceeaşi zi, tatăl ei, marchizul şi Colin se duseseră în birou. Rămăseseră acolo câteva ore întregi. Angeline era foarte îngrijorată. Se temea ca nu cumva Colin să-l provoace pe Brentmoor la un duel. Toată după-amiaza aşteptase o ocazie să vorbească măcar o clipă cu Colin, dar ajunsese în salon ca să citească doamnelor în timp ce brodau, fără nicio şansă să poarte o conversaţie privată cu Colin. Era neliniştită şi spera că vor putea să vorbească după cină, pentru că avea nevoie s-o reasigure că nu se va duela.

La terminarea cinei, doamnele se retraseră în salon pentru ceai şi brodat. Penny interpretă *Robin Adair* la pian şi gemenele cântară din voce. De data asta, Angeline se concentră asupra brodatului, sperând să evite o „conversaţie prietenească” cu doamna Quimby.

— Lady Angeline, aţi fost deosebit de tăcută astă-seară, observă doamna Quimby.

— Mi-au fost gândurile în altă parte, doamnă Quimby. Iertaţi-mă. Cum sunteţi dumneavoastră şi familia?

— Toţi suntem bine şi fericiţi. Reverendul

Quimby a primit o scrisoare de la domnul baron Overton acum câteva zile.

— Ah, scrisorile sunt întotdeauna bine-venite.

Angeline schimbă un zâmbet cu Margaret. Era clar că doamna Quimby era gata să se avânte în subiectul ei favorit.

— Bineînţeles, totul prosperă la Harwell House, continuă doamna Quimby. Nu-mi pare rău decât că eu şi reverendul am ratat cina de la baronul Overton. Dar am scrisoarea aici. Nu-mi va lua decât o clipă s-o găsesc în săculeţ.

Angeline întâlni privirea resemnată a mamei ei. Spera că nu era decât o singură scrisoare.

— Ah, aici e, spuse doamna Quimby, netezind hârtia. Da, baronul Overton scrie c-a fost încântat să invite oaspeţi atât de iluştri care sunt noi în zonă, pe Lord şi Lady Brentmoor. Făcu o pauză. Cunoaşteţi această familie, Lady Angeline?

Angeline ezită pentru o clipă, apoi trase de firul de broderie. Doamna Quimby nu avea de unde să ştie că menţionarea scrisorii va provoca atâta neplăcere.

Margaret avea darul de a reorienta discuţiile cu oaspeţii care încălcau limitele bunei-cuviinţe.

— Doamnă Quimby, aveţi prieteni sau rude în vecinătatea baronului Overton?

— Din păcate, nu. Dacă aş avea, vă asigur c-aş fi extaziată. Gândul că eu şi domnul Quimby am putea locui vreodată în apropierea baronului Overton îmi face uneori mare plăcere.

— Ce frumos, murmură Margaret.

Acum că Margaret îi distrăsese atenţia doamnei Quimby, Angeline lăsă să-i scape un oftat de uşurare.

— Vom călători acolo la sfârşitul lunii. Sper să fac cunoştinţă cu Lord şi Lady Brentmoor. Am auzit că dânsa e o mare frumuseţe, adăugă doamna Quimby. Este adevărat, doamnă ducesă?

— Nu consider că frumuseţea e o recomandare pentru formarea relaţiilor, zise ducesa. Caracterul este factorul important.

Angeline se gândi că doamna Quimby nu putea rata tonul îngheţat al răspunsului ducesei.

— Oh, sigur că da, aprobă doamna Quimby. Dar nu se poate să nu observi o mare frumuseţe. M-am întrebat dacă aveţi vreo opinie asupra înfăţişării ei.

Ducesa îşi coborî broderia.

— Nu am.

Angeline era sigură că răspunsul scurt al mamei ei o va potoli pe femeie.

— E aşa de păcat că Lord Brentmoor şi-a

pierdut stimatul tată, şi bineînţeles durerea lui trebuie să fi fost foarte mare, continuă doamna Quimby. Dar o avere va fi întotdeauna bine-venită, sunt sigură, râse ea.

Angeline se gândi că femeia era excesiv de vulgară. Margaret îşi întoarse atenţia asupra doamnei Quimby.

— Permiteţi-mi să vă mai torn o ceaşcă de ceai.

— Ce amabil din partea dumneavoastră, zise ea. Dar nu mi-e sete. Lady Angeline, nu mi-aţi spus dacă i-aţi întâlnit sau nu pe Lord şi Lady Brentmoor?

Din nefericire, soţia reverendului nu era genul de femeie care să simtă subtilităţile unei conversaţii. Încă o dată, Angeline alese să ignore întrebarea.

Margaret se ridică.

— Ducesă, să vă mai aduc încă o ceaşcă de ceai.

Angeline observă că buzele mamei ei erau foarte strânse. „Biata mama, cum trebuie să suporte pălăvrăgeala doamnei Quimby despre Brentmoor."

Doamna Quimby continuă, nestăpânită:

— Lady Angeline, cred că nu mi-aţi auzit

întrebarea despre Lord şi Lady Brentmoor.

Angeline îşi netezi broderia.

— Doamnă Quimby, persoanele pe care le-aţi menţionat nu sunt prietenii mei.

— Ah, mă rog, sunt sigură că baronul Overton ar fi încântat să vă facă cunoştinţă…

Margaret să apropie de doamna Quimby.

— Din nefericire, baronul Overton nu e aici să facă prezentările. Pot să vă ofer o a doua ceaşcă de ceai?

— Oh, nu. Mi-e de ajuns, dar vă mulţumesc oricum. Ei bine, sper să aveţi şansa să-i întâlniţi pe Lord şi Lady Brentmoor în timpul sezonului de primăvară de la Londra, Lady Angeline, continuă doamna Quimby.

Margaret se aplecă înainte şi atinse braţul doamnei Quimby.

— Mă scuzaţi, doamnă Quimby. N-aţi dori să ne cântaţi ceva la pian? Sunt sigură că toate vom fi încântate.

Margaret vorbi cu fetele pentru câteva secunde. Toate trei părăsiră salonul, şi vocile li se pierdură pe coridor.

Doamna Quimby dădu din gură interminabil despre ce mare onoare era să i se ceară să cânte la pian. Margaret reuşi s-o îndemne de cealaltă

parte a încăperii şi să se aşeze pe bancheta pianului. După ce puse partiturile, Margaret se îndepărtă cât de repede posibil. Îi zâmbi doamnei Quimby şi se întoarse spre Angeline.

— Îmi pare rău.

Angeline oftă.

— N-are nicio idee că spune lucruri nepotrivite, Margaret.

— Mă doare capul ascultând-o, spuse ducesa. Are nişte maniere deplorabile.

— Durerea ta de cap va fi scuza perfectă, murmură Margaret. Voi fi îngrijorată să nu fie contagioasă, iar când vor sosi gentlemenii îl voi ruga pe Chadwick să poruncească să aducă imediat trăsura să-i ducă acasă.

— Mulţumesc, Margaret, şopti Angeline. Nu vreau ca mama să mai fie nevoită să suporte discuţii despre ticălosul acela şi soţia lui.

— Eu mă îngrijorez pentru tine, Angeline, zise ducesa.

— Sper că gentlemenii sunt prompţi, continuă Margaret.

Când doamna Quimby termină, se întoarse.

— Nu cumva doreşte vreuna dintre doamne să cânte? Nu vreau să fiu lacomă, râse ea.

— Vă rog, continuaţi, o încurajă Margaret. Toate ne bucurăm să vă ascultăm.

— E oarbă la sentimentele altora, observă ducesa. Margaret, va trebui să te ocupi de ea. Va provoca probleme, pentru că soţul ei e preot, ceea ce înseamnă că oamenii nu vor putea pur şi simplu s-o ignore, ceea ce e imposibil, oricum.

— Am încercat în mod repetat să o domolesc, zise Margaret.

— Eşti prea blândă, grăi ducesa. O femeie cu firea ei nu înţelege decât adevărul dur. Vezi cum ignoră sugestiile, în afară de a se da în spectacol la pian.

Când gentlemenii se întoarseră în salon, Angeline prinse privirea lui Colin. Acesta o însoţi până la bancheta din faţa geamului.

— Pari supărată, murmură el.

— Doamna Quimby nu-şi dă seama de nimic. Îţi voi povesti în curând. Margaret vorbeşte acum cu tatăl tău.

— Oh, Doamne, exclamă ducesa. Nu mă simt prea bine.

Doamna Quimby se opri din cântat.

— Vai de mine. Poate încă o ceaşcă de ceai vă va ajuta.

Margaret se grăbi să se apropie de ducesă.

— Oh, Dumnezeule, ce palidă pari. Sper că nu e ceva molipsitor. Chadwick, te rog porunceşte să aducă trăsura.

Marchizul păru puţin uluit, până când Margaret zise:

— Chadwick, te rog nu întârzia. Nu se poate să lăsăm ca doamna Quimby şi domnul reverend Quimby să rămână aici dacă e o posibilă boală molipsitoare.

— Ah, spuse marchizul, ridicându-şi bărbia. Sunt de acord. Nu putem să-i expunem pe reverend şi pe doamna Quimby. O să sun să vină Ames să aranjeze lucrurile.

— Sunt sigură că nu e nimic, interveni doamna Quimby, întorcându-se spre soţul ei. Nu eşti de acord?

Margaret o luă pe doamna Quimby de braţ.

— Nu m-aş ierta niciodată dacă v-aţi îmbolnăvi, fie dumneavoastră, fie domnul Quimby. De fapt, e destul de rece afară în seara asta, dar sunt nişte pături de lână în trăsură, şi vă veţi simţi confortabil pe drum.

Trecu aproape o jumătate de oră până când Margaret cu marchizul se înapoiară în salon.

— Femeia aceea nu se mai opreşte din vorbit, comentă marchizul. Nu pot să-l ignor pur şi simplu pe reverend, dar nu pot s-o suport pe nevastă-sa.

— Nu are nicio fărâmă de subtilitate, adăugă Margaret. Fii bucuros că n-ai fost aici, Chadwick. Am avut parte de un spectacol extrem de supărător din partea doamnei Quimby.

După ce Margaret descrise evenimentele, marchizul gemu.

— Femeia asta este complet inconştientă de sentimentele celorlalţi.

— Chadwick, trebuie făcut ceva, zise Margaret.

— Oh, nu, replică marchizul. Eu nu mă bag în băltoaca asta de noroi.

Angeline se lăsă moale pe canapea.

— E insuportabilă. Urăsc gândul s-o jignesc, dar se pare că nimeni niciodată nu i-a spus că este necuviincios să pălăvrăgească aşa.

— Mă îndoiesc foarte tare că se va schimba prea mult la vârsta ei, spuse Colin. Tată, îţi sugerez să-i inviţi doar la ceai.

— Există un precedent, spuse marchizul. Nu mai pot fi evitaţi acum.

— Lord Chadwick, interveni Angeline. Poate aţi putea să-i sugeraţi reverendului să includă nişte exemple în slujba sa despre cum învăţăm mai mult ascultând decât vorbind. Şi apoi când vin în vizită reverendul şi doamna Quimby, puteţi să

spuneţi cât de minunată a fost slujba aceea şi cum el şi doamna Quimby sunt nişte exemple în acest sens. De fiecare dată când doamna Quimby începe să pălăvrăgească, reamintiţi subiectul slujbei dumneavoastră favorite.

— O idee excelentă, Angeline, aprobă Margaret.

Ochii marchizului sclipiră.

— E o idee isteaţă, Lady Angeline. Ei bine, eu mă duc la culcare, anunţă marchizul. A fost o zi lungă.

Toată lumea fu de acord şi, în curând, Angeline şi Colin rămaseră singuri.

— Dacă n-aş şti că nu se poate să fie aşa, aş crede că au plănuit asta, spuse Angeline.

Colin îi cuprinse obrajii în mâini.

— Îmi pare rău pentru o seară atât de neplăcută.

— Am trecut peste ea, îl linişti ea.

Colin o sărută cu blândeţe.

— Am nişte afaceri la Londra, şi voi pleca mâine.

Angeline îşi puse capul pe umărul lui.

— Plănuieşti să-l înfrunţi.

— Trebuie făcut ceva, zise Colin.

Angeline se temea că-l va pierde.

— Poate că nici măcar nu va fi acolo, murmură ea.

— Bellingham a trimis vorbă. Îl atrage el în capcană.

— Oh, Doamne.

Colin îşi puse braţele în jurul ei.

— N-ai motive să te îngrijorezi, spuse el. Totul este aranjat.

— Şi dacă nu merge bine ceva?

— Nu va fi aşa, răspunse el.

— Nu, Colin. Nu merită să-ţi rişti viaţa. Ştii ce-ar însemna pentru mine dacă ţi se întâmplă ceva?

— Ştiu că e greu, Angeline, dar îţi promit că totul va fi foarte bine cât de curând. Nu-mi voi risca viaţa. La urma urmei, sunt singurul moştenitor al tatei şi vreau să trăiesc. Sunt atât de multe lucruri pe care vreau să le împărtăşesc cu tine. Când mă întorc, mă voi aştepta să primesc sărutări de la tine.

— Te rog, ai grijă. N-aş putea suporta să te pierd.

— Totul va fi bine, şopti el. Îţi promit.

Angeline se uită la el.

— Aş vrea să nu pleci.

— Ştiu, dar nu voi putea să am linişte până nu-l voi face să plătească pentru ceea ce-a făcut. Când totul va fi gata, mă voi întoarce la tine şi îmi voi cere săruturile.

*

În ziua de după plecarea lui Colin, ducele îi ceru lui Angeline să se întâlnească după micul dejun în biroul marchizului. Stomacul lui Angeline se strânse. Îi fusese atât de dor de tatăl ei şi nu ştia la ce să se aştepte din partea lui. Nu vorbise cu căldură cu ea decât o singură dată, la Sommerall, şi o ignorase în mare măsură după aceea. Trase aer adânc în piept, îşi ridică bărbia şi intră în birou.

Tatăl ei se ridică în picioare şi-i făcu o plecăciune foarte formală.

— Angeline, cel mai bun prieten al meu din lume m-a muştruluit. Sunt de două ori ruşinat că ţi-am greşit.

— *Papa?* Ochii lui înroşiţi o alarmară. Eşti bolnav?

— Nu, dar mă dispreţuiesc că te-am

dezamăgit. Ar fi trebuit să-l arunc imediat afară din casa noastră pe nemernicul acela. Eu l-am lăsat să intre şi nici măcar n-am putut să te privesc în ochi pentru că ţi-am greşit. Dacă aş fi fost un tată mai bun, n-ar fi putut niciodată să-mi rănească fetiţa.

Angeline îi alergă în braţe.

— Oh, *papa,* ne-a păcălit pe amândoi. N-am ştiut până a fost prea târziu.

— Nu pot să schimb ce-am făcut, dar te implor să mă ierţi.

— Te iubesc, *papa,* zise ea.

Oh, cât de dor îi fusese de el.

— Mi-e ruşine şi că am dat impresia că o favorizez mai mult pe Penny. N-am vrut să fac asta. Pur şi simplu am considerat că am o responsabilitate faţă de ea. S-a simţit atât de singură după ce tu şi mama ta aţi plecat la Paris. Dacă n-ar fi fost sora ta mai mică, cred c-aş fi înnebunit. Mi-a fost atât de dor de voi.

— Vom fi din nou o familie întreagă, *papa.*

— Sunt atâtea lucruri ce trebuie reparate, zise el. Dar mi-ar plăcea atât de mult să joc şah cu tine din nou, Angeline.

— Mulţumesc, *papa.* Ţi-aş fi recunoscătoare pentru că-mi distragi atenţia. Sunt foarte

îngrijorată pentru Colin.

— Se va întoarce teafăr şi nevătămat, o asigură ducele. Am informaţii precise că doreşte să se întâlnească neapărat cu cineva de îndată ce chestiunea asta e terminată.

Angeline îşi îmbrăţişă tatăl.

— M-ai făcut foarte fericită.

— Ei, acum să jucăm?

Angeline îl luă de braţ.

— Am de gând să te bat măr.

— Nu-ţi voi da nicio şansă, fiica mea, dar poţi să încerci.

Capitolul 16

Londra

Colin intră în clubul White exact la miezul nopţii. Ştia cine îl aştepta acolo, căci totul fusese aranjat dinainte. Inima îi bătea ceva mai tare decât de obicei, dar îşi salută cunoştinţele pe care le întâlni traversând clubul. Mulţi priveau, fiind

recrutaţi în cercul de apropiaţi. Un individ care se pretindea onorabil întina respectabilitatea clubului. Omul acela va fi expus public şi pedepsit sever pentru crimele înfăptuite împotriva sexului frumos.

Brentmoor luă între degete puţin tutun, destul de delicat, şi i-l oferi lui Bellingham, care-i făcu un semn de refuz. Brentmoor nu avea habar că treizeci de bărbaţi aveau pregătite birjele afară şi plănuiseră o călătorie pentru el.

Brentmoor bău trei sticle de vin de Madeira, iar Colin se gândi că individul va regreta asta în zori. Fără ştirea lui Brentmoor, bărbaţii care stăteau acum cu el îi pregătiseră o cursă. După două ore, Colin îl invită pe Brentmoor la o petrecere privată. Nemernicul acceptă şi ezită doar când ieşi din club şi văzu şirul de birje ce aşteptau.

Brentmoor se răsuci pe loc şi încercă să scape, dar Bellingham îl prinse de braţe şi i le legă cu duritate la spate, în timp ce Harry îi puse ticălosului un căluş în gură. Colin făcu un pas înainte, îşi dădu jos mănuşa şi-l plesni cu ea peste faţă.

— Înainte să se termine ziua de azi, vei implora milă, dar nu vei căpăta nicio fărâmă.

Colin aruncă o pungă grea vizitiului, o mită ca să-şi ţină gura. Harry şi Bell urcară în birjă, şi Colin îl împinse pe Brentmoor pe podeau. Urcă şi

Colin, bătu de două ori în acoperiş, şi vizitiul porni. Colin se uită în spatele vehiculului şi văzu celelalte birje pornind şi ele, una după alta. Destinaţia era Wimbledon Common, un loc de dueluri.

Brentmoor se zbătu şi gemu când birja trecu peste o groapă.

— Asta nu e decât o avanpremieră a ceea ce ţi-am pregătit, anunţă Colin.

Când ajunseră în câmp, servitorii se postară pe margini cu felinare. Colin îl azvârli pe Brentmoor pe jos, unde acesta se zvârcoli ca un câine slinos. Sosiră şi celelalte birje, şi gentlemenii coborâră. Formară un şir, şi unul câte unul îl scuipară în faţă.

Colin stătea la un pas distanţă şi vedea expresia ucigătoare din ochii lui Brentmoor. Apoi îşi ridică vocea, ca să-l audă toţi:

— Brentmoor, nu meriţi titlul de gentleman. Ai murdărit cu prezenţa ta cluburile şi balurile. Mai grav, ai făcut rău unor femei nevinovate. Astăzi, eşti judecat de semenii tăi ca nevrednic de a fi bărbat.

Colin îşi scoase haina şi lavaliera şi le înmână unui servitor.

— Ai făcut rău la cel puţin şase femei nevinovate, pe două dintre ele le-ai lăsat însărcinate şi le-ai abandonat. Eşti o viperă, dar

astăzi îţi vei primi pedeapsa şi sentinţa te aşteaptă, dar mai întâi, am o chestiune personală de reglat. Dezleagă-l şi scoate-i căluşul, strigă Colin.

Se duse cu paşi mari către centrul câmpului, şi Brentmoor veni din partea cealaltă.

— Să te ia dracu'! exclamă Brentmoor. N-am nicio treabă cu tine, Ravenshire.

— Nu sunt de acord, strigă Colin cu vocea limpede. Eşti un laş, un mincinos şi un ticălos.

— Acuzaţiile tale n-au nicio bază, strigă Brentmoor, apropiindu-se de el.

— Nu eşti bărbat! Eşti un porc ordinar care profită de femei.

— Numeşte femeia, Ravenshire. Fără îndoială c-ai rostogolit-o deja în fân.

Furia turbată îl copleşi pe Colin care ajunse lângă Brentmoor pe câmp. Primul pumn răsună cu un trosnet şi din nasul lui Brentmoor începu să curgă sânge. Nemernicul se ridică şi nimeri şi el cu o lovitură urechea lui Colin, făcându-l să ameţească, dar Colin refuză să lase asta să-l oprească. Îi trase un pumn lui Brentmoor în gură, îi învineţi amândoi ochii şi când laşul căzu în genunchi, Colin îi dădu un şut între picioare. Brentmoor gemu şi se rostogoli pe iarbă.

Colin rămase în picioare deasupra lui.

— Legaţi-l şi puneţi-i căluşul.

Harry îi legă mâinile şi picioarele, iar Bell îi puse căluşul. Apoi Colin îl smuci pe Brentmoor în picioare şi-l îmbrânci până îl aruncă pe podeaua birjei.

— Gentlemeni, ne vedem la docuri.

Colin se apropie de vizitiu cu o a doua pungă.

— Încotro, domnu'? întrebă vizitiul.

— La docuri, răspunse Colin şi se urcă în trăsură. Bătu în acoperişul birjei şi zâmbi. Ah, mai este o destinaţie, Brentmoor, destinaţia ta finală cu noi.

Brentmoor se uită la el cu o furie criminală, dar Colin ştia că în curând bravada lui se va transforma în tremur de frică.

Sosiră şi celelalte birje, şi gentlemenii coborâră să fie martori. Colin îl trase pe Brentmoor din birjă, îi dezlegă căluşul şi ridică din nou glasul.

— Brentmoor, eşti judecat de semenii tăi ca nevrednic de a fi bărbat.

Brentmoor căzu în genunchi.

— Te implor, ai milă.

— Nu o meriţi, spuse Colin. Ai fost judecat şi acum îţi vei primi pedeapsa. La câţiva metri de

aici e centrul unde sunt luaţi cu arcanul marinarii. Te aşteaptă cu braţele deschise. Îmi imaginez că se vor distra de minune cu un băiat chipeş aşa ca tine.

Ochii lui Brentmoor se umplură de groază.

— Nu, te rog, Doamne sfinte, nu.

Când ceata de zdrahoni de la centrul militar veniră să-l tragă de acolo pe Brentmoor, Colin îşi puse pălăria pe cap şi zise:

— Cu complimente de la Lady Angeline Brenham.

Deerfield Park

Angeline era în salon citind, în timp ce mama ei, Margaret, Penny şi gemenele brodau. *Raţiune şi simţire* se dovedea antidotul perfect pentru o zi ceţoasă şi cenuşie. Pentru Angeline, era o evadare temporară de la temerile ei cele mai rele. Nu putea avea linişte până când Colin nu se întorcea acasă.

Penny stătea pe marginea scaunului ei.

— Angeline, ard de nerăbdare să aflu ce s-a

întâmplat între Willoughby şi Marianne.

Angeline zâmbi.

— Data trecută am rămas la momentul când colonelul Brandon se interesa de starea lui Marianne. Colonelul dezvăluie că ştie despre Willoughby. „Lăsase fata ale cărei tinereţe şi inocenţă le răpise…”

Bianca scoase un sunet de revoltă.

— Oh, ce diavol.

— E şocant, spuse Bernadette.

— Fetelor, lăsaţi-o pe Angeline să continue, interveni Margaret.

Angeline zâmbi.

— „O părăsise, promiţându-i că se va întoarce; dar nu se întoarse, nici nu-i scrise, să-i uşureze îndoielile.”

— E un om foarte rău, comentă Penny. Marianne e norocoasă că a scăpat de el.

O voce masculină profundă spuse:

— Într-adevăr, aşa e.

Toată lumea se ridică. Angeline voia să alerge direct în braţele lui Colin, dar trebuia să fie un exemplu bun pentru fete.

— Eşti bine? întrebă ea.

— Foarte bine, răspunse el. Şi bucuros să fiu acasă.

— Fetelor, hai să mergem în camera de muzică, le îndemnă Margaret. Eu şi ducesa dorim să auzim cum aţi progresat la pian.

— Într-adevăr, vi se va cere să daţi un concert, adăugă ducesa. Exersarea cu regularitate vă va ajuta să domoliţi orice nelinişte aţi putea simţi în public, şi alţii vor remarca talentul vostru deosebit.

După ce fetele plecară, Colin traversă camera şi îi luă mâinile într-ale lui.

— Îmi pare rău de întârziere, dar am avut un ultim lucru de făcut. Ochii ei erau plini de lacrimi. De ce plângi? zise el, scoţându-şi batista să-i şteargă ochii.

— Sunt aşa de uşurată că nu eşti rănit.

Colin o luă în braţe.

— Nu mi-a plăcut să fiu departe de tine.

— Mi-a fost dor de tine.

— Mă doare urechea un pic, spuse el.

Angeline o atinse uşor.

— Ce s-a întâmplat?

— A reuşit să dea şi el un pumn, dar vei fi bucuroasă să afli că a dispărut pentru totdeauna.

Nu se va mai întoarce. Chiar şi dacă ar reuşi să se întoarcă, numele lui este pătat. A fost mult mai rău decât ştiai tu. A sedus şi a abandonat mai multe doamne. Angeline gemu. Tu ai scăpat de ce-a fost mai rău, pentru că ai fost prea puternică să-i cazi în capcană.

— Oh, ce groaznic pentru acele biete femei.

— Sunt probabil şi altele de care nu ştim nimic, dar m-am gândit că ai vrea să afli că aproximativ treizeci de bărbaţi au fost de faţă ca martori la comportamentul lui dezgustător faţă de tine şi de celelalte doamne şi de familiile lor.

— Am fost speriată, dar ai făcut ce trebuia.

— Acum nu mai poate răni alte femei, zise Colin. De asemenea, poate te interesează să afli că fosta Lady Cunningham, cunoscută acum ca Lady Brentmoor, a fugit din ţară.

— Presupun că amândoi au căpătat ce-au meritat.

— El sigur da, o asigură Colin. Acum, de-ajuns despre ticăloşi. Sunt aici să primesc ce mi se datorează.

Angeline zâmbi.

— Ţi-am promis săruturi.

Colin o sărută cu blândeţe pe buze.

— Acum mai este încă o chestiune de afaceri,

înainte să ne întoarcem la partea mai plăcută. Când eram în Londra, eu şi Harry am vizitat-o pe mama lui, doamna Norcliffe. Ea m-a rugat să-ţi dau asta.

Angeline rupse pecetea de pe scrisoare. Îi tremurau mâinile.

— Doreşte să... dea un bal în onoarea mea, primul din sezon.

— După câte am înţeles eu, dacă ai susţinerea doamnei Norcliffe, eşti aranjată pe viaţă, spuse el.

— Trebuie să-i scriu să-i mulţumesc.

— Înainte să plec, mi-am dat seama că voiam să-ţi dau un dar, ceea ce-ţi doreşti foarte mult, şi, deşi nu e nimic tangibil, numele tău e curat, iar doamna Norcliffe m-a asigurat că vei putea participa la balul de debut al surorii tale.

Ochii ei se umplură de lacrimi.

— Oh, nu, te rog, nu plânge.

— Sunt foarte emotivă azi, zise ea. Dar sunt lacrimi de fericire.

Colin îi şterse iar obrajii. Angeline se ridică pe vârfuri şi-l îmbrăţişă cu putere.

— Ştiu că asta înseamnă enorm pentru tine.

— Tu însemni enorm pentru mine, zise ea.

Colin îi ridică mâinile şi le sărută. Apoi

îngenunche într-un picior.

— Nu e prima mea cerere în căsătorie, dar asta sper să fie puţin mai romantică. Angeline clipi cu ochii umeziţi. Angeline, te iubesc nespus de mult. Eşti unică şi amuzantă, şi o curtezană imaginară foarte talentată.

Angeline râse.

— Dar nu pot permite altor bărbaţi imaginari să se bucure de farmecele tale, pentru că le vreau pe toate pentru mine.

Angeline zâmbi.

— Cred că eşti suficient de bărbat pentru mine.

— Uf, făcu el, prefăcându-se că-şi şterge sudoarea de pe frunte. Nu m-am pregătit dinainte, dar ştiu ce vreau să spun. Îţi voi promite să ucid orice şoricel în pod şi să fac dragoste pătimaşă, sălbatică cu tine. În primul rând, promit să te iubesc şi să am grijă de tine întotdeauna. Te implor să-ţi petreci restul vieţii cu mine, râzând şi iubind. Vrei să te măriţi cu mine?

— Da, mă voi mărita cu tine.

— Oh, slavă Domnului!

Angeline râse din nou.

— Ridică-te, caraghiosule. Ţi-am promis săruturi la întoarcere.

Colin se ridică şi o sărută blând pe buze, iar apoi sărutul se aprinse. Angeline simţi în cele din urmă că în sfârşit îl accepta fără rezerve şi temeri.

— Te iubesc, Colin.

Colin îşi lipi faţa de a ei.

— Ştiu. Cine altcineva m-ar apăra în faţa tatei?

— Crezi că familiile noastre vor fi surprinse?

— Nu, zise el. Oh, unul dintre motivele pentru care am întârziat e că am trecut pe la arhiepiscop. Ne vom căsători cu licenţă specială.

— Oh, asta sigur o va impresiona pe doamna Quimby.

Colin se scutură de râs.

— Ar fi mai bine să-i cer permisiunea tatălui tău. Tata m-a asigurat că Wycoff probabil va dori să mă omoare, dar că nu nimereşte aproape nicio ţintă, aşa că am şanse să supravieţuiesc.

Ducele se opri în faţa uşii.

— Ravenshire, te-ai întors. Ia-ţi mâinile de pe fiica mea.

— Tată, ai sosit la fix, spuse ea.

— Wycoff, vreau să mă însor cu fiica dumitale. Vrei să ne dai binecuvântarea?

— Hmm, mormăi Wycoff, uitându-se la fiica lui. Eşti sigură că-l vrei? Nu e ca un peşte. Nu poţi să-l arunci după aceea înapoi în lac.

— Da, *papa.* Sunt sigură că-l vreau.

Ducele îşi drese glasul.

— Ei bine, atunci aveţi binecuvântarea mea.

— Excelent! exclamă Colin, dând mâna cu Wycoff.

Apoi o ridică pe Angeline în braţe, şi ea ţipă. Evident se auziră imediat paşi. Se întoarseră să-şi vadă familiile invadând salonul. Toată lumea schimbă îmbrăţişări şi felicitări. Marchizul porunci să se aducă o sticlă de şampanie şi spuse că şi fetele aveau voie să guste puţin. Margaret o trase pe Angeline deoparte şi-i arătă brăţara cu rubine, mărturisind că o câştigase la pariul pe care-l făcuse cu Chadwick, care aparent se îndoise că Angeline se va căsători cu Colin.

În mijlocul sărbătoririi, gemenele îl puseră pe Hercules în mijlocul salonului. Avea o scrisoare sigilată în gură.

Marchizul ridică de jos căţelul şi-l puse la picioarele lui Colin.

— Las-o jos, Hercules! zise el.

Colin se aplecă. Câinele îşi înfipse dinţii în scrisoare şi mârâi.

— Las-o jos, Hercules! repetă marchizul.

Câinele chelălăi şi scrisoarea căzu cu un mic clinchet metalic. Colin apucă scrisoarea, rupse pecetea şi din ea căzu o cheie. O ridică şi se uită la scrisoare.

Fiule,

În sfârşit am găsit o cale. Când orice altceva dă greş, mita de obicei funcţionează. Fie ca tu şi Angeline să fiţi fericiţi mereu la Sommerall.

Sunt mândru de tine.

Colin înghiţi în sec şi i-o arătă şi lui Angeline. Când ochii ei se umplură de lacrimi, Colin îşi puse braţele în jurul ei.

— Doar nu plângi pentru o casă veche? întrebă el.

— Nu, plâng de emoţie, pentru că ziua de azi e magică.

Colin se înclină către ea.

— Nu, tu eşti, spuse el. Îşi îndreptă apoi umerii. Tată, mă întrebam în legătură cu familia Faraday.

— Oh, ce anume? întrebă marchizul.

— Au luat mita atât de uşor.

— Le-am făcut o ofertă pe care n-au putut s-o refuze.

— Tată, cine naiba sunt oamenii ăştia, de fapt?

— Actori ambulanţi, răspunse el.

Angeline scoase un mic sunet şocat.

— Nu se poate!

Marchizul ridică din umeri.

— Am fost disperat şi trebuia să fac ceva. Apropo, Lady Angeline, doamna Faraday, actriţa, m-a rugat să vă transmit scuzele ei. Se pare că a crezut că trăiţi în păcat cu fiul meu.

— Să fiu al naibii, zise Colin.

— Colin, nu folosim genul ăsta de limbaj în casa asta, spuse Margaret.

— Îmi cer iertare.

Observă că Bianca şi Bernadette se luminaseră la faţă ca nişte felinare la Vauxhall. Îşi dădu seama că tocmai adăugase ceva la vocabularul colorat al gemenelor.

Două săptămâni mai târziu

— Eşti emoţionată, Angie? întrebă Penny.

— Nu, nu cu adevărat, dar sunt aşa de fericită că ai fost de acord să vii cu mine.

— Sunt onorată, zise Penny. Dar îmi va fi dor de tine, Angie.

— Ştii că poţi veni oricând să ne vizitezi. Gemenele sunt în apropiere. Şi partea cea mai bună e că primăvara asta îţi vei face debutul, şi toată lumea va fi prezentă.

„Inclusiv eu, şi totul datorită lui Colin.”

Marie îi termină de aranjat părul.

— Arătaţi minunat, milady.

— Mulţumesc, Marie.

Mama ei intră în cameră.

— Încă nu eşti îmbrăcată.

— Mamă, Angie a insistat să mă îmbrac eu mai întâi, spuse Penny.

— Întotdeauna ţi-ai iubit sora, Angeline.

— Cine ar putea să n-o iubească pe Penelope?

— Milady, să vă îmbrăcăm? întrebă Marie.

Se auzi o bătaie în uşă. Margaret îşi îţi capul prin uşa întredeschisă.

— Putem să intrăm?

— Desigur, zise Angeline.

Gemenele se aşezară pe pat şi priviră cum Marie strânse şireturile corsetului şi le netezi peste cămăşuţă. Apoi Angeline intră în rochia albă atât de frumoasă, cu metri întregi de dantelă şi trandafiraşi pe trenă. Mama ei îi puse la gât propriul ei colier de perle. Angeline îşi încălţă apoi pantofii.

— Ei bine?

Mama ei o îmbrăţişă cu grijă.

— Sunt aşa de fericită pentru tine. Nicio femeie nu merită să fie fericită mai mult ca tine.

— Îţi mulţumesc, mamă.

Se auzi o nouă bătaie în uşă. Margaret deschise uşa. Ducele era în prag.

— A sosit timpul, fiica mea.

Angeline îşi luă tatăl de braţ. Acesta o escortă pe scări, şi până afară, la caleaşcă. Mama ei şi Penny îi urmară. Porniră apoi, şi Angeline trase aer în piept.

— Oh, Doamne, simt că am fluturi în stomac.

— Asta e normal, zise mama ei.

Ducele se uită la Angeline.

— Întotdeauna ai fost frumoasă, dar astăzi eşti mai frumoasă ca oricând.

Caleaşca ajunse curând. Mâinile lui Angeline tremurau puţin când tatăl ei o conduse la altar. Prietenul lui Colin, Harry, îl înghionti uşor, şi Colin se răsuci s-o privească. Angeline ştiu atunci că niciodată nu va uita expresia de dragoste din ochii lui.

*

În cele din urmă, Angeline stătea alături de el. Sora ei mai mică ţinea buchetul de mireasă, şi Harry îi făcu cu ochiul lui Colin.

Cuvintele familiare ale ceremoniei se revărsară asupra lui Colin. Nu cu mult timp în urmă, viaţa lui păruse atât de lipsită de scop, dar stând aici, în biserică, alături de femeia care avea să fie soţia lui din acea zi înainte, ştia că toate lucrurile aveau un rost. Chiar şi înainte de a depune jurămintele de căsătorie, îşi jurase că întotdeauna o va trata cu respect şi că îi va spune că o iubeşte în fiecare zi a vieţii lor împreună.

Apoi sosi vremea să repete jurămintele. Îi strecură inelul pe deget şi o privi în ochi.

— Cu acest inel, mă căsătoresc cu tine, cu trupul meu te voi adora, şi toate bunurile mele lumeşti cu tine le voi împărtăşi.

Reverendul Quimby spuse:

— Pentru că atât Angeline, cât şi Colin au consimţit împreună să se unească în sfânta căsătorie în faţa lui Dumnezeu şi a acestei adunări, şi-au jurat unul altuia credinţă şi şi-au declarat intenţia lor făcând schimb de inele şi unindu-şi mâinile: îi declar soţ şi soţie, în numele Tatălui, al Fiului şi al Duhului Sfânt, amin.

Deerfield

Masa cu ocazia nunţii fu plină de veselie. Angeline mâncă foarte puţin pentru că simţea încă fluturi în stomac, Colin în schimb mâncă două felii de tort. Bellingham şi soţia lui erau de faţă. Bell trebui să-şi prindă de trei ori fiul, care încerca să-l apuce pe Hercules de coadă.

Lacheii circulau cu pahare de şampanie, iar Bianca şi Bernadette fură certate după ce

Margaret le prinse golind două pahare. Marchizul era îngrijorat că ţineau la băutură ca un bărbat şi îi spuse solemn lui Colin că ăsta nu era un semn bun. Colin îl sfătui să monteze încuietori cu lacăt la bufetul cu alcool.

Penny îi duse o felie de tort lui Harry. Când Angeline îşi aminti că Penny o întrebase despre sărutatul băieţilor, o îndepărtă pe Penny de Harry şi o trase la o parte.

— E prea bătrân pentru tine, şi e un fustangiu.

— E aşa de amuzant, zise Penny. Ştiu că e prea bătrân, dar o fată poate să privească.

Cineva scăpă tort pe jos, şi Hercules îl înfulecă pe tot. Doamna Quimby întrebă fiecare musafir în parte dacă îl cunoştea pe baronul Overton. Domnul şi doamna Faraday îi felicitară pe Colin şi pe Angeline şi le spuseră că nu se distraseră niciodată aşa de bine în întreaga lor carieră de actori.

Celebrarea dură ore întregi, dar cum soarele de toamnă începea să apună, Colin o luă pe Angeline de mâini, şi ea simţi că se topeşte din cauza felului cum se uită la ea. Îşi luară rămas-bun de la prieteni şi familie, apoi luară trăsura până acasă la ei, la zece kilometri distanţă, la Sommerall House.

În timp ce se grăbeau spre uşă, simţiră vântul

rece. Colin descuie uşa, o ridică în braţe şi o trecu pragul. Apoi o lăsă să alunece jos de-a lungul trupului său.

— Bine ai venit acasă, soţia mea.

Angeline îi puse mâna pe obraz.

— Soţul meu.

Îşi dezbrăcară pelerinele şi urcară scările familiare. În dormitorul în care făcuseră dragoste în acea noapte furtunoasă ardea deja focul. Cineva, probabil Margaret, îi pusese pe servitori la lucru. Cuverturile erau pregătite şi îi aştepta şi o sticlă de vin.

Colin îi scoase rochia superbă şi tot restul hainelor. Apoi o aşeză cu blândeţe pe cearşafuri, de parcă era făcută din cel mai fin cristal. După ce se dezbrăcă şi el, i se alătură în pat.

— Asta este prima noastră noapte ca soţ şi soţie. Nu vreau să mă gândesc cum ar fi fost viaţa mea dacă nu te-aş fi întâlnit. Acum mi-am regăsit familia, şi atât familia ta, cât şi a mea sunt împreună. Toate datorită ţie, frumoasa mea Angeline.

Angeline se ridică deasupra lui.

— Întinde-te, soţul meu.

— De ce?

— Vreau să profit de tine.

— Ajutor! strigă el prefăcându-se speriat.

În următorul moment, scoase un mic ţipăt adevărat când Angeline îşi folosi limba.

— Ai milă de mine, soţia mea.

Singurul ei răspuns fu un hohot de râs plin de promisiuni.

Epilog

Londra, primăvara anului 1822

La cererea lui Angeline, doamna Norcliffe amână balul oferit în cinstea ei de dragul balului de debut al lui Penelope, Bianca şi Bernadette. Colin se uită la ochii sclipitori ai soţiei lui şi se gândi că era chiar mai frumoasă. Părea să fie iluminată pe dinăuntru. Din când în când îşi punea mâna pe pântecul uşor rotunjit.

Colin se aplecă.

— O simţi mişcându-se?

— *El se* întinde şi se împinge de parcă ar

crede că poate ieşi deja.

— *Ea* este nerăbdătoare să-şi facă debutul, dar e prea devreme, zise el.

Angeline clătină din cap.

— Orice alt bărbat din lume ar vrea un fiu, în afară de tine.

— Chiar nu-mi pasă, scumpa mea. Vreau doar ca tu şi pruncul să fiţi amândoi sănătoşi.

— Suntem, îl asigură ea. Apoi îl prinse de mână. Uite, un tânăr a invitat-o pe Penelope la dans.

Colin se încruntă.

— Pantofii ei au dungi roşii?

— Da, au fost ai mei, dar îi sunt buni şi ei.

— Nu sunt puţin cam… îndrăzneţi?

— Asta din partea unui libertin reformat?

Colin râse.

— Apropo, ai de gând să dărâmi toţi pereţii la Sommerall?

Angeline pufni.

— Ai grijă ce zici, sau aşa voi face.

— Uită-te la ei, cum stau la rând pentru un dans, spuse el. Să ne apropiem puţin?

— Da, te rog, zise ea.

O escortă, punându-şi mâna protector peste pântecul ei ori de câte ori treceau printr-o parte mai aglomerată a sălii de bal. Angeline văzu mai multe matroane zâmbindu-i. Se aşezară pe margine pentru că o durea spatele dacă stătea în picioare prea mult. Colin o ţinea de mână şi-i dădea batista lui ori de câte ori i se înlăcrimau ochii.

— Acesta este cel mai frumos dar pe care mi l-ai putea face, murmură ea.

— Majoritatea femeilor vor bijuterii şi blănuri.

— Femeile acelea nu înţeleg că cel mai frumos dar în viaţă este dragostea.

Colin îşi simţi inima tresăltându-i încă o dată şi se gândi că era cel mai norocos bărbat din sala de bal.

Sfârşit

Va putea planul perfect al unui libertin să aibă ca rezultat... o dragoste perfectă?

Colin Brockhurst, conte de Ravenshire, nu are nici dorința, nici intenția să se căsătorească în acest sezon londonez... sau în vreunul din viitorul apropiat. Așadar, când tatăl său îl cheamă de urgență acasă, la Deerfield, și îi cere să renunțe la viața de libertin fără griji, Colin, evident, refuză. Însă părintele lui are un as în mânecă pentru a-l face să se supună – are de gând să vândă Sommerall, conacul strămoșesc, abandonat de ani buni, dar care pentru Colin are o imensă valoare sentimentală. Acum tânărul conte nu are de ales decât să-și găsească o soție, și asta cât mai rapid – adică în șase săptămâni. Din nefericire, singura femeie pe care o dorește este cea pe care a dezamăgit-o crunt cu ani în urmă. Din fericire, aceasta se află în vizita anuală pe care familia ei o face la Deerfield. Indiferent de bârfele care circulă în înalta societate după ce a decis să rupă logodna cu un bărbat care s-a dovedit nedemn de încredere, Lady Angeline Brenham nu vrea să se mulțumească cu o căsătorie de conveniență. Așa că, după ce a respins mai mulți pețitori și nu a ezitat să înfrunte criticile din lumea bună, știe că o așteaptă o viață de fată bătrână – asta până când fermecătorul Colin reapare în viața ei cu o propunere greu de refuzat. Angeline jură să rămână cu picioarele pe pământ și cu inima neatinsă în timp ce analizează planul propus de Colin. Lucrurile se complică însă atunci când un sărut pasional duce către cele mai puțin raționale decizii...

Vicky Dreiling a fost nominalizată de trei ori la Premiul RITA de Asociația Scriitorilor de Romane de Dragoste din America. Cărțile ei sunt vândute în milioane de exemplare în întreaga lume, bucurându-se de un succes remarcabil.

Află mai mult pe:
www.litera.ro
ISBN 978-606-741-390-8
9 786067 413908